RISC
ASUMAT

ROBIN COOK

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P 2-124 București, ROMÂNIA

ROBIN COOK
Acceptable Risc
© 1994 by Robin Cook

Traducere din limba engleză
LUMINIȚA HOLBAN

© Editura RAO București 2000
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
București, România

2000

ISBN 973-9460-85-2

Pentru Jean, „lumina călăuzitoare"

„Diavolul are puterea de a lua o înfățișare plăcută.

WILLIAM SHAKESPEARE
Hamlet

Prolog

Sîmbătă, 6 februarie 1692

Îmboldită de frigul pătrunzător, Mercy Griggs plesni cu cravașa deasupra crupei iepei. Calul întinse pasul, trăgînd fără efort sania pe zăpada întărită. Mercy se cuibări mai adînc în haina din piele de focă, cu guler înalt, și-și lovi palmele în interiorul manșonului, încercînd zadarnic să se ferească de aerul înghețat.

Era o zi senină, fără vînt, cu un soare palid. Exilat pe traiectoria sa sudică, specifică anotimpului, soarele abia reușea să lumineze peisajul înzăpezit, prins în strînsoarea unei ierni aspre din Noua Anglie. Chiar și la amiază, umbrele lungi, violete, ale copacilor desfrunziți se întindeau spre nord. Mase congelate de fum atîrnau nemișcate deasupra coșurilor fermelor împrăștiate la distanțe mari, ca și cum ar fi înghețat pe cerul albastru, polar.

Mercy mergea de aproape o jumătate de oră. Pornise spre sud, pe Ipswitch Road, de la casa ei, aflată pe Royal Side, la poalele lui Leach's Hill. Traversase podurile de peste Frost Fish River, Crane River și Cow House River, și acum intrase în cartierul Northfields al orașului Salem. De acolo nu mai era decît o milă și jumătate pînă în centru.

Dar Mercy nu mergea în oraș. După ce trecu de ferma familiei Jacob, își văzu ținta. Era locuința lui Ronald Stewart, comerciant și armator bogat. Ceea ce o făcuse pe Mercy să-și părăsească locul de lîngă foc într-o zi atît de rece era grija față de un vecin, combinată

cu o oarecare doză de curiozitate. Zilele acelea, familia Stewart dăduse naștere unor zvonuri foarte interesante.

Mercy opri iapa în fața casei și cercetă dintr-o privire construcția. Era, într-adevăr, grăitoare în privința talentului de negustor al domnului Stewart. Era o clădire impozantă, cu mai multe etaje, îmbrăcată în scîndură maronie și cu un acoperiș din cea mai fină țiglă. La numeroasele ferestre în formă de diamant strălucea sticla de import. Dar cele mai impresionante erau ornamentele minuțios răsucite, care atîrnau din colțurile balconului de la etajul al doilea. Ce mai, casa părea mai potrivită în centrul orașului decît la țară.

Convinsă că zgomotul clopoțeilor de la harnașamentul calului îi anunțase sosirea, Mercy aștepta. În dreapta intrării principale mai erau o sanie și un cal, dînd de veste că altcineva era deja acolo. Calul era acoperit cu o pătură. Din cînd în cînd, din nări îi ieșeau valuri de abur, care dispărea imediat în aerul uscat ca piatra.

Mercy nu avu mult de așteptat. Aproape imediat, ușa se deschise și în cadrul ei apăru o femeie de douăzeci și șapte de ani, cu părul negru și ochii cenușii, pe care Mercy o cunoștea: Elizabeth Stewart. În brațe ținea, comod, o muschetă. În jurul ei se iți o mulțime de fețe curioase de copii; vizitele neașteptate de curtoazie la o casă izolată și pe o astfel de vreme nu erau obișnuite.

– Sînt Mercy Griggs, strigă musafirul. Soția doctorului William Griggs. Am venit să văd ce mai faceți.

– E o plăcere, într-adevăr, îi răspunse Elizabeth. Intrați să beți un cidru cald, ca să vă mai alunge frigul din oase.

Elizabeth sprijini muscheta de rama din interior a ușii și-i spuse fiului său mai mare, Jonathan, în vîrstă de nouă ani, să acopere și să lege calul doamnei Griggs.

Mercy intră cu mare plăcere în casă și, urmînd-o pe Elizabeth, o luă la dreapta, intrînd în camera de zi. Cînd trecu pe lîngă muschetă, se uită lung la ea. Elizabeth îi surprinse privirea și îi explică:

– Ni se trage de cînd trăiam în sălbăticiile Andoverului. Trebuia să ne păzim tot timpul de indieni.

– Înțeleg, zise Mercy, deși o femeie mînuind o muschetă nu era o experiență obișnuită pentru ea.

Mercy ezită o clipă în pragul bucătăriei și cuprinse cu privirea scena domestică ce semăna mai mult cu o școală decît cu o casă. Erau mai mult de șase copii.

În cămin trosnea un foc mare, care răspîndea o căldură îmbietoare. Încăperea era învăluită într-un amestec de arome plăcute: o parte veneau de la ceaunul cu friptură de porc care sfîrîia deasupra focului, altele se ridicau dintr-un castron mare în care se răcea budinca de porumb, dar cele mai multe veneau din cuptorul în formă de stup, construit deasupra căminului. Înăuntru, mai multe pîini se coceau, colorîndu-se în auriu-închis.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu vă deranjez, spuse Mercy.

– Nu, Doamne ferește, răspunse Elizabeth. Îi luă haina și o conduse la un scaun îmbrăcat în piele, de lîngă foc. Sînteți o schimbare binevenită, față de acești copii neastîmpărați. Dar m-ați prins gătind, și trebuie să scot pîinea din cuptor.

Ridică repede o lopată cu mîner lung și, cu mișcări scurte, iuți, scoase cele opt pîini una cîte una și le așeză să se răcească pe masa lungă, de scîndură, care trona în mijlocul camerei.

Mercy o urmări pe Elizabeth cum lucra, remarcînd în sinea ei că era o femeie frumoasă, cu pomeții înalți, un ten de porțelan și o siluetă ca un fus. Era, de asemenea, evident, că se pricepea foarte bine la bucătărie, după cum făcea pîinea și după îndemînarea pe care o demonstra în aprinderea focului și aranjarea suportului care ținea ceaunul. În același timp, Mercy simțea că Elizabeth avea ceva neobișnuit în felul ei de a fi. Nu avea nimic din sfiala și umilința creștine obligatorii. De fapt, Elizabeth părea să aibă un aer de siguranță și îndrăzneală care nu se potrivea unei femei puritane al cărei soț era plecat în Europa. Mercy începu să creadă că bîrfele pe care le auzise erau mai mult decît simple vorbe goale.

– Pîinea dumitale are o aromă neobișnuit de puternică, remarcă Mercy, aplecîndu-se deasupra pîinilor puse la răcit.

– E de secară, îi explică Elizabeth, începînd să pună alte opt pîini la cuptor.

– Pîine de secară? întrebă Mercy.

Numai țăranii cei mai săraci, cu pămînturi mlăștinoase, mîncau pîine de secară.

– Am crescut cu pîine de secară, explică Elizabeth. Îmi place, într-adevăr, gustul ei mai picant. Poate vă întrebați de ce coc atît de multe bucăți. Motivul e că am de gînd să încurajez tot satul să folosească secara, pentru a economisi rezervele de grîu. După cum știți, vremea rece și umedă din timpul primăverii și verii, și acum această iarnă cumplită au afectat recolta.

– E o idee nobilă, spuse Mercy. Dar poate că acest subiect ar trebui discutat de către bărbați, la întrunirea așului.

În acel moment, Elizabeth o șocă pe Mercy izbucnind în rîs din toată inima. Cînd observă expresia ei, Elizabeth se justifică:

– Bărbații nu gîndesc atît de practic. Pe ei îi preocupă mai mult disputa dintre sat și oraș. În plus, nu e numai recolta săracă. Noi, femeile, trebuie să ne gîndim și la refugiații din calea atacurilor indienilor, de vreme ce sîntem deja în al patrulea an al războiului regelui William, iar sfîrșitul e încă departe.

– Locul femeii e în casă..., începu Mercy, dar renunță, surprinsă de îndrăzneala lui Elizabeth.

– De asemenea, i-am încurajat pe oameni să-i găzduiască pe refugiați, zise Elizabeth, ștergîndu-și mîinile de făină pe șorțul afumat. Noi am primit doi copii după atacul de la Casco, Maine, din mai anul trecut.

Elizabeth îi strigă cu glas aspru pe copii și le întrerupse joaca, insistînd să vină să o cunoască pe soția doctorului. Mai întîi i le prezentă lui Mercy pe Rebecca Sheaff, în vîrstă de doisprezece ani, și pe Mary Roots, de nouă ani. Amîndouă rămăseseră orfane după atacul de la Casco, dar acum păreau sănătoase și fericite. Apoi, Elizabeth o prezentă pe Joanna, în vîrstă de treisprezece ani, fiica lui Ronald dintr-o altă căsnicie. După aceea veni rîndul propriilor ei copii: Sarah, zece ani, Jonathan, nouă ani, și Daniel, trei ani. În cele din urmă, Elizabeth le prezentă pe Ann Putnam, doisprezece ani, Abigail Williams, unsprezece ani, și Betty Parris, care veniseră în vizită din satul Salem.

După ce copiii o salutară respectuos pe Mercy, li se dădu voie să se întoarcă la jocul în care Mercy observă că foloseau mai multe pahare de apă și ouă proaspete.

– Mă mir să găsesc copii din sat aici, spuse ea.

– Eu le-am cerut copiilor mei să-i invite, răspunse Elizabeth. S-au împrietenit la Royal Side School. Am considerat că e mai bine să nu-mi trimit copiii la școala din orașul Salem, cu toți zdrențăroșii și bădăranii.

– Înțeleg, rosti Mercy.

– O să-i trimit acasă cu cîte o pîine de secară, zise Elizabeth și zîmbi jucăuș. Va fi mai eficient decît să le fac o simplă sugestie familiilor lor.

Mercy aprobă din cap, dar nu comentă. Elizabeth o intimida ușor.

– Vreți și dumneavoastră o pîine? întrebă Elizabeth.

– Nu, mulțumesc, răspunse Mercy. Soțul meu, doctorul, n-ar mînca niciodată pîine de secară. E mult prea aspră.

Cînd Elizabeth își îndreptă atenția spre al doilea rînd de pîini, Mercy își plimbă privirea prin bucătărie. Observă o roată de caşcaval proaspătă, abia scoasă de la presat, și un ulcior de cidru pe colțul căminului. Apoi observă ceva și mai ciudat. Aranjate de-a lungul pervazului, stăteau cîteva păpuși făcute din lemn vopsit și pînză cusută cu grijă. Fiecare era îmbrăcată în costumul specific unei anumite meserii. Erau un negustor, un rotar, o gospodină, un fierar, chiar și un doctor. Doctorul era îmbrăcat în negru, cu un guler apretat de dantelă.

Mercy se ridică și merse la fereastră. Ridică păpușa îmbrăcată în doctor. Un ac mare era înfipt în pieptul ei.

– Ce e cu figurinele astea? întrebă Mercy, cu o îngrijorare pe care abia și-o putea ascunde.

– Păpuși pe care le fac pentru copiii orfani, răspunse Elizabeth, fără să-și ridice privirea de la pîinea la care trebăluia. Lua fiecare pîine, o ungea cu unt și o punea la loc în cuptor. Mama mea, care a murit, Dumnezeu s-o ierte, m-a învățat cum să le fac.

– Aceasta, săraca, de ce are un ac înfipt în inimă? întrebă Mercy.

– Costumul nu e terminat, răspunse Elizabeth. Tot timpul îmi pierd acele și sînt atît de scumpe.

Mercy puse păpușa la loc și își șterse, instinctiv, mîinile. Tot ce părea să aibă legătură cu magia și vrăjile o neliniștea. Părăsind păpușile, se întoarse spre copii și, după ce se uită un timp la ei, o întrebă pe Elizabeth ce făceau.

– E o mică scamatorie pe care am învățat-o de la mama, spuse Elizabeth. Puse ultima pîine la loc în cuptor. E un fel de a ghici viitorul după formele pe care le ia albușul de ou scurs în apă.

– Spune-le să se oprească imediat, zise Mercy alarmată.

Elizabeth își ridică privirea de la treabă și își scrută musafira.

– De ce? întrebă ea.

– E magie albă, o mustră Mercy.

– E o distracție inofensivă. Au și copiii ceva de făcut, cînd sînt închiși în casă pe o astfel de iarnă. Sora mea și cu mine făceam asta de multe ori, pentru a ghici ocupația viitorilor noștri soți. Elizabeth rîse. Desigur, nu mi-a spus niciodată că aveam să mă căsătoresc cu un armator și să mă mut la Salem. Credeam că voi fi soția unui fermier sărac.

– Magia albă naște magie neagră, rosti Mercy. Iar magia neagră este urîtă în fața lui Dumnezeu. E lucrul diavolului.

– Mie și surorii mele nu ne-a făcut nici un rău. Și nici mamei mele.

– Mama dumitale e moartă, zise Mercy cu severitate.

– Da, dar...

– E vrăjitorie, continuă Mercy. Sîngele i se urcase în obraji. Nici o vrăjitorie nu e inofensivă. Nu uita ce vremuri grele trăim, cu războiul și epidemia de variolă din Boston, de anul trecut. Nu mai departe de sîmbăta trecută, la predică, reverendul Parris ne-a spus că aceste probleme se ivesc pentru că oamenii nu-și respectă legămîntul cu Dumnezeu, tratînd cu ușurință obligațiile religioase.

– Nu cred că acest joc copilăresc încalcă legea, răspunse E beth. Iar noi ne-am respectat cu strictețe obligațiile religioase. Elizabeth flutură din mînă, părăsind subiectul. Astfel de lucruri mă

depășesc. Personal, nu văd nimic rău nici la quakeri, de vreme ce sînt niște oameni atît de liniștiți și muncitori.

Nu trebuie să exprimi cu voce tare astfel de păreri, o certă Mercy. Reverendul Increase Mather a spus că quakerii trăiesc înșelați de diavol. Poate ar trebui să citești cartea reverendului Cotton Mather, *Memorable Providences: Relating to Witchcraft and Possessions** Pot să ți-o împrumut, pentru că soțul meu a cumpărat-o din Boston. Reverendul Mather spune că vremurile grele pe care le trăim vin din dorința diavolului de a reda Israelul Noii Anglii copiilor lui, piele roșii.

Îndreptîndu-și atenția asupra copiilor, Elizabeth le strigă să facă liniște. Țipetele lor deveniseră tot mai puternice. Totuși, îi domoli, mai mult pentru a întrerupe predica lui Mercy decît ca să le oprească discuția aprinsă. Uitîndu-se din nou la Mercy, Elizabeth spuse că i-ar fi foarte recunoscătoare dîndu-i prilejul să citească asemenea carte.

– Apropo de biserică, urmă Mercy. Soțul dumitale s-a gîndit să se alăture parohiei din sat? De vreme ce are pămînt în sat, ar fi binevenit.

– Nu știu, răspunse Elizabeth. N-am vorbit despre asta.

– Avem nevoie de sprijin, reluă Mercy. Familia Porter și prietenii lor refuză să-și plătească partea pentru cheltuielile reverendului Parris. Cînd se întoarce soțul dumitale?

– La primăvară.

– De ce a plecat în Europa? întrebă Mercy.

– Construiește un nou tip de corabie. Se numește fregată. El spune că va fi rapidă și se va putea apăra de corsarii francezi și de pirații din Caraibe.

După ce atinse cu palmele coaja de deasupra a pîinilor, Elizabeth îi chemă pe copii și le spuse că e timpul să mănînce. În timp ce aceștia se îndreptau spre masă, îi întrebă dacă vor pîine caldă, proaspătă. Deși propriii ei copii se strîmbară la auzul ofertei, Ann Putnam, Abigail Williams și Betty Parris abia așteptau să mănînce.

---

* Sfaturi memorabile: despre vrăjitorie și posedare.

Elizabeth deschise o trapă în podeaua bucătăriei și o trimise pe Sarah jos, să aducă unt din depozitul de lapte.

Mercy era intrigată de ușa din podea.

– A fost ideea lui Ronald, explică Elizabeth. Funcționează ca trapa unei corăbii și permite accesul în pivniță fără să mai fie nevoie să ieși afară.

După ce copiii primiră farfuriile cu friptură de porc și felii groase de pîine, dacă voiau, Elizabeth turnă, pentru ea și pentru Mercy, două căni de cidru fierbinte. Pentru a scăpa de pălăvrăgeala copiilor, își luară cidrul în salon.

– Dumnezeule! exclamă Mercy.

Ochii îi căzuseră imediat asupra portretului lui Elizabeth în mărime naturală, atîrnat deasupra șemineului. Realismul său șocant o îngrozi, în special ochii verzi, strălucitori. Rămase o clipă împietrită în mijlocul încăperii, în timp ce Elizabeth înteți, cu îndemînare, focul, din care mai rămăseseră doar cîțiva tăciuni aprinși.

Rochia ta e atît de decoltată, observă Mercy. Și capul e descoperit.

– La început portretul m-a deranjat și pe mine, recunoscu Elizabeth. Se ridică de la cămin și așeză două scaune în fața focului, care acum dogorea. A fost ideea lui Ronald. Îi face plăcere. Acum abia îl mai bag în seamă.

– E atît de țipător! exclamă Mercy cu un zîmbet batjocoritor.

Își răsuci scaunul pentru a nu mai avea tabloul în raza vederii. Sorbi din cidrul cald și încercă să-și pună ordine în gînduri. Vizita nu decursese deloc așa cum își imaginase. Caracterul lui Elizabeth era deconcertant. Mercy nu abordase încă subiectul pentru care venise. Își drese vocea.

Am auzit un zvon, începu ea. Sînt sigură că nu poate fi adevărat. Am auzit că ați vrea să cumpărați terenul Northfields.

– Nu e un zvon, răspunse luminos Elizabeth. Așa va fi. Vom avea pămînt pe ambele maluri ale rîului Wooleston. Terenul se întinde chiar pînă în satul Salem, unde se întîlnește cu lotul lui Ronald din sat.

– Dar familia Putnam avea ea de gînd să cumpere pămîntul acela, spuse Mercy indignată. E important pentru ei. Au nevoie de deschidere la apă pentru afacerile lor, în special pentru fierărie. Singura problemă e că le lipsesc banii, de aceea trebuie să aștepte recolta viitoare. Vor fi foarte supărați dacă insistați și vor încerca să împiedice vînzarea.

Elizabeth ridică din umeri.

– Eu am banii acum, spuse ea. Vreau terenul pentru că avem de gînd să construim o casă nouă, ca să putem găzdui mai mulți orfani. Chipul lui Elizabeth strălucea de emoție și ochii scînteiau. Daniel Andrew a acceptat să o proiecteze și să o construiască. Va fi o casă mare, de cărămidă, ca acelea din Londra.

Lui Mercy nu-i venea să creadă ce auzea. Trufia și lăcomia Elizabethei nu aveau limite. Mercy luă cu greutate încă o înghițitură de cidru.

– Știați că Daniel Andrew e căsătorit cu Sarah Porter? întrebă ea.

Da, răspunse Elizabeth. Înainte de plecarea lui Ronald, veneau la noi în vizită.

De unde aveți, dacă-mi permiteți, o sumă atît de mare de bani?

Necesitățile războiului au făcut ca afacerea lui Ronald să meargă foarte bine.

– Profitați de nenorocirile altora, declară sentențios Mercy.

– Ronald preferă să spună că furnizează material pentru lucruri rele, dar necesare.

Mercy se uită o clipă fix în ochii verzi, strălucitori, ai Elizabethei. Era de două ori indignată, căci Elizabeth nu părea conștientă de păcatul ei. De fapt, Elizabeth zîmbi nerușinat și-i întoarse privirea, sorbind mulțumită din cidru.

– Auzisem zvonul, încheie Mercy. Nu-mi venea să cred. Astfel de afaceri sînt anormale, în timp ce soțul dumitale e plecat. Nu e voia lui Dumnezeu și trebuie să vă avertizez: oamenii din sat vorbesc. Spun că îți depășești condiția, ca fiică de fermier.

– Întotdeauna voi fi fiica tatălui meu, răspunse Elizabeth. Dar acum sînt și soție de negustor.

Înainte ca Mercy să poată răspunde, din bucătărie se auzi un zgomot asurzitor și o mulțime de țipete izbucniră. Atît Mercy, cît și Elizabeth săriră în picioare, înspăimîntate de zgomotul neașteptat. Urmată imediat de Mercy, Elizabeth alergă din salon în bucătărie, înhățînd muscheta din mers.

Masa de scîndură fusese răsturnată într-o parte. Farfuriile de lemn, golite de friptură, erau împrăștiate pe podea. Ann Putnam se clătina prin cameră, cuprinsă de o criză, rupîndu-și hainele și lovindu-se de mobilă, în timp ce striga că o înțeapă ceva. Ceilalți copii se lipiseră de perete, îngroziți.

Aruncînd muscheta, Elizabeth alergă la Ann și o cuprinse de umeri.

– Ce e, fată? întrebă ea. Ce te înțeapă? Ann rămase nemișcată o clipă. Privirea ei devenise îndepărtată, pierdută. Ann! strigă Elizabeth. Ce se întîmplă cu tine?

Ann deschise gura, iar limba îi ieși afară aproape de tot, în timp ce corpul începu să-i tremure, ca și cum ar fi avut epilepsie. Elizabeth încercă să o țină, dar Ann se zbătu cu o forță surprinzătoare. Apoi Ann se apucă de gît.

– Nu pot să respir, horcăi ea. Ajută-mă! Mă sufoc.

– Să o ducem sus, strigă Elizabeth către Mercy.

Împreună, mai mult o tîrîră decît o cărară pe fată, care se zbătea, pînă la etajul al doilea. Imediat ce o așezară pe pat, începură convulsiile.

– Are o criză îngrozitoare, spuse Mercy. Cred că ar fi mai bine să-l chem pe soțul meu, doctorul.

– Vă rog, spuse Elizabeth. Grăbiți-vă!

Mercy clătina speriată din cap, în timp ce cobora scările. După ce își reveni din șocul inițial, nenorocirea n-o mai miră, pentru că îi cunoștea cauza. Erau vrăjile. Elizabeth îl chemase pe diavol în casa ei.

Marți, 12 iulie 1692

Ronald Stewart deschise ușa cabinei și ieși pe punte, în aerul rece al dimineții, îmbrăcat în cei mai buni pantaloni pînă la

genunchi și în haina purpurie cu volane apretate și purtîndu-și peruca pomădată. Nu mai putea de bucurie. Tocmai trecuseră de Naugus Point, în largul capului Marblehead, și porniseră direct spre orașul Salem. Deja putea vedea, la prora, Turner's Wharf.

– Să nu strîngem pînzele decît în ultima clipă, îi strigă Ronald căpitanului Allen, care stătea la cîrmă. Vreau ca oamenii din oraș să vadă ce viteză are vasul ăsta.

– Am înțeles, domnule, răspunse căpitanul Allen.

Ronald își aplecă trupul solid și musculos peste bord, iar briza mării îi mîngîie fața latră, bronzată, și-i flutură părul blond care ieșea de sub perucă. Se uită fericit la peisajul familiar. Era bine că se întorcea acasă, deși simțea o oarecare neliniște. Fusese plecat aproape șase luni, cu două luni mai mult decît anticipase, și nu primise nici măcar o singură scrisoare. Suedia părea la capătul pămîntului. Se întreba dacă Elizabeth primise vreuna dintre scrisorile trimise de el. Nu avusese nici o garanție că aveau să ajungă la ea, pentru că nu găsise nici un vas care să meargă direct în Colonie, nici măcar pînă la Londra.

– E timpul, strigă căpitanul Allen cînd se apropiară de țărm. Altfel, corabia asta o să se urce pe ponton și n-o să se oprească decît pe Essex Street.

– Dă comanda, strigă Ronald.

Oamenii urcară repede, la ordinul căpitanului, și, în cîteva minute, pînzele larg întinse erau strînse și legate de catarg. Corabia încetini. La un moment dat, cînd se aflau la o sută de iarzi de port, Roland observă o barcă mică lansată la apă și îndreptîndu-se iute spre ei. Cînd se apropie, Ronald îl recunoscu pe secretarul său, Chester Procter, stînd la prora. Ronald îi făcu bucuros cu mîna, dar Chester nu-i răspunse la fel.

Salutări, strigă Ronald cînd barca ajunse destul de aproape pentru a fi auzit.

Chester rămase tăcut. Cînd barca ajunse lîngă ei, Ronald văzu că secretarul său era tras la față și avea gura strînsă. Bucuria lui Ronald fu temperată de îngrijorare. Ceva nu era în regulă.

– Cred că ar fi bine să vii la țărm imediat, îi strigă Chester, după ce barca fu legată de vasul mai mare.

Coborîră o scară în ambarcațiunea mai mică și, după ce se consultă repede cu căpitanul, Ronald coborî. O dată așezat în barcă, porniră. Chester ședea lîngă el. Cei doi începură să vîslească.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Ronald, temîndu-se de răspunsul pe care avea să-l primească.

Cea mai mare spaimă a sa era un atac indian asupra casei. Cînd plecase, știa că erau la fel de aproape ca și la Andover.

S-au întîmplat lucruri îngrozitoare în Salem, răspunse Chester. Era extenuat și foarte agitat. Providența te-a adus acasă aproape înainte de a fi prea tîrziu. Am fost foarte îngrijorați și neliniștiți că ai întîrziat atît.

– E vorba de copiii mei? întrebă alarmat Ronald.

– Nu, nu e vorba de copii, spuse Chester. Ei sînt în siguranță și sănătoși. E vorba de soția ta, Elizabeth. E la închisoare de cîteva luni.

– Sub ce acuzație? întrebă Ronald.

– Vrăjitorie, răspunse Chester. Îmi pare rău că sînt purtătorul unor vești atît de rele. A fost condamnată de un tribunal special și există un mandat pentru execuția ei, marțea viitoare.

– E absurd, mîrîi Ronald. Soția mea nu e vrăjitoare!

Asta știu, spuse Chester. Dar din februarie, e o adevărată obsesie cu vrăjitoarele, în oraș; aproape o sută de oameni au fost acuzați. A și avut loc o execuție. Bridget Bishop, pe 10 iunie.

– O știu, recunoscu Ronald. Era o femeie cu un temperament îngrozitor. Conducea taverna aceea ilegală de pe Ipswich Road. Dar să fi fost vrăjitoare? Pare foarte improbabil. Ce a provocat o asemenea teamă de forțele malefice?

– E din cauza „crizelor", zise Chester. Anumite femei, în special tinere, au suferit într-un mod demn de milă.

– Ai fost martor la aceste crize? întrebă Ronald.

– O, da, răspunse Chester. Tot orașul le-a văzut, la audieri, în fața magistraților. E o imagine teribilă. Cele afectate țipă de durere și nu sînt în toate mințile. Își pierd vederea, auzul, vorbirea, pe rînd

sau toate deodată. Tremură mai tare decît quakerii și urlă că sînt mușcate de ființe invizibile. Scot limba afară și apoi rămîn ca și cum și-ar fi înghițit-o. Cel mai rău este felul în care li se îndoaie încheieturile, ca și cum ar fi rupte.

Mintea lui Ronald era un vîrtej de gînduri. Lucrurile luaseră o întorsătură foarte neașteptată. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte, cînd soarele de dimineață începu să-l bată. Își smulse furios peruca de pe cap și o aruncă pe fundul bărcii. Încercă să hotărască ce trebuia să facă.

– Ne așteaptă o trăsură, spuse Chester, spărgînd tăcerea grea, cînd se apropiară de ponton. M-am gîndit că ai vrea să mergi direct la închisoare.

– Da, zise Ronald sec.

Debarcară și merseră repede spre stradă. Se urcară în trăsură, iar Chester apucă hățurile. Calul porni la prima lovitură de bici. Trăsura îi scutură de-a lungul cheiului pietruit. Nici unul din ei nu spuse nimic.

– Cum au ajuns la concluzia că aceste crize sînt produse prin vrăjitorie? întrebă Ronald cînd ajunseră pe Essex Street.

– Doctorul Griggs a spus primul, răspunse Chester. Apoi reverendul Parris din sat, apoi toată lumea, chiar și magistrații.

– Ce i-a făcut să fie atît de siguri? întrebă Ronald.

– A fost evident la audieri, răspunse Chester. Toți oamenii au putut vedea cum acuzații își chinuiau victimele și cum acestea erau imediat eliberate de durere cînd erau atinse de acuzați.

– Și totuși, cînd le chinuiau nu le atingeau?

Spectrele acuzaților erau cele care făceau răul, explică Chester. Iar spectrele nu puteau fi văzute decît de victime. Astfel, acuzații au fost demascați de către victime.

– Și soția mea a fost demascată în felul acesta? întrebă Ronald.

– Da, zise Chester, de către Ann Putnam, fiica lui Thomas Putnam din satul Salem.

– Îl cunosc pe Thomas Putnam. E un bărbat mic și nervos.

– Ann Putnam a fost prima victimă, zise Chester, ezitînd. În casa ta. Prima ei criză a avut loc în camera de zi, la începutul lui

februarie. Și pînă astăzi este chinuită, la fel ca și mama ei, pe care o cheamă tot Ann.

– Dar copiii mei? întrebă Ronald. Suferă și ei de crize?

– Copiii tăi au fost cruțați, răspunse Chester.

– Slavă Domnului, spuse Ronald.

Cotiră pe Prison Lane. Nici unul nu mai vorbi. Chester opri în fața închisorii. Ronald îi spuse să aștepte și sări din trăsură.

Cu inima strînsă, Ronald îl căută pe șeful închisorii, William Dounton. Îl găsi în biroul său dezordonat, mîncînd pîine proaspătă de porumb de la brutărie. Era un bărbat obez cu o claie de păr nespălat și un nas roșu, noduros. Ronald îl disprețuia, pentru că era un sadic căruia îi plăcea să-i chinuiască pe cei pe care îi păzea.

Firește, William nu fu deloc încîntat să-l vadă pe Ronald. Sărind în picioare, se retrase speriat în spatele scaunului.

– Condamnații nu au voie să primească vizitatori, cîrîi el cu gura plină de pîine. Din ordinul magistratului Hathorne.

Abia reușind să se stăpînească, Ronald întinse mîna, îl apucă pe William de cămașa de lînă și-l trase cu fața la un țol de a sa.

– Dacă nu te-ai purtat bine cu soția mea, îmi vei da socoteală, mîrîi Ronald.

– Nu e vina mea, spuse William. Sînt autoritățile. Eu trebuie să le respect ordinele.

– Du-mă la ea, se răsti Ronald.

Dar... mai reuși William să spună înainte ca Ronald să-și întărească strînsoarea și să-l apuce de gît.

William se înecă. Ronald slăbi strînsoarea. William tuși, dar scoase cheile. Ronald dădu drumul și porni după el. Cînd deschise ușa masivă de stejar, acesta spuse:

– Am să fac raport.

– Nu-i nevoie, spuse Ronald. Cum plec de aici, voi merge direct la magistrat și-i voi spune chiar eu.

Dincolo de ușa de stejar, trecură pe lîngă cîteva celule. Toate erau pline. Deținuții se uitară lung la Ronald, cu ochii lucioși. Pe cîțiva îi recunoscu, dar nu le spuse nimic. Închisoarea era învăluită într-o liniște grea. Ronald fu nevoit să-și scoată batista pentru a-și feri nasul de miros.

La capătul scării de piatră, William se opri să aprindă o lumînare. După ce deschise încă o ușă solidă, de stejar, coborîră în partea cea mai rea a închisorii. Duhoarea era insuportabilă. Subsolul era format din două camere mari. Pereții erau din granit umed. Numeroșii deținuți erau înlănțuiți de pereți sau de podea, cu fiare la mîini sau la picioare. Ronald fu nevoit să calce peste oameni pentru a-l urma pe William. Abia dacă mai era loc pentru o persoană.

– O clipă, spuse Ronald. William se opri și se întoarse. Ronald se lăsă pe vine. Recunoscuse o femeie pe care o știa foarte pioasă. Rebecca Nurse? întrebă Ronald. Ce Dumnezeu cauți dumneata aici?

Rebecca clătină ușor din cap.

– Numai Dumnezeu știe, reuși ea să spună.

Ronald se ridică, simțind o stare de slăbiciune. Parcă tot orașul înnebunise.

– Aici, zise William, arătînd cu degetul spre colțul îndepărtat al camerei. Hai să terminăm cu asta.

Ronald îl urmă. Furia îi fusese copleșită de milă. William se opri și Ronald privi în jos. La lumina lumînării, abia își recunoscu soția. Elizabeth era plină de mizerie. Legată cu lanțuri foarte grele, abia mai avea putere să se scuture de viermii care mișunau liber în semiîntuneric.

Ronald luă lumînarea de la William și se aplecă lîngă soția lui. În ciuda condiției în care se afla, aceasta îi zîmbi.

Mă bucur că te-ai întors, rosti ea slab. Acum nu mai trebuie să-mi fac griji pentru copii. Sînt bine?

Ronald înghiți cu greutate. Gura i se uscase.

– Am venit direct de la corabie la închisoare, spuse el. Încă nu i-am văzut pe copii.

Te rog. Se vor bucura să te vadă. Mă tem că sînt îngrijorați.

Voi avea grijă de ei, promise Ronald. Dar mai întîi trebuie să te eliberez pe tine.

Poate, spuse Elizabeth. De ce te-ai întors atît de tîrziu?

Echiparea vasului a durat mai mult decît plănuisem, răspunse Ronald. Noutatea proiectului a provocat multe dificultăți.

– Ți-am trimis scrisori, spuse Elizabeth.

– N-am primit nici una, răspunse Ronald.

– Ei bine, măcar acum ești acasă.

– Am să mă întorc, spuse Ronald cînd se ridică.

Tremura de panică și își ieșise din fire. Se îndreptă spre William pentru a ieși și-l urmă înapoi în birou.

– Eu îmi fac doar datoria, zise William temător.

Nu știa în ce stare de spirit era Ronald.

– Arată-mi actele, îi ceru Ronald.

William ridică din umeri și, după ce căută prin dezordinea de pe masa de lucru, îi întinse lui Ronald condamnarea lui Elizabeth și ordinul de execuție. Ronald le citi și i le înapoie. Apoi duse mîna la pungă și scoase cîteva monede.

Vreau ca Elizabeth să fie mutată situația ei să fie îmbunătățită.

William luă bucuros monedele.

Vă mulțumesc, bunule domn, zise el. Monedele dispărură în buzunarul pantalonilor. Dar nu pot să o mut. Condamnările la moarte întotdeauna stau la ultimul nivel. Și nu pot nici să-i scot lanțurile, pentru că sînt specificate în sentință, ca să-i împiedice spectrul să părăsească trupul. Dar pot să-i îmbunătățesc condițiile, pentru a răspunde rugăminții dumneavoastră.

– Fă tot ce poți, spuse Ronald. Afară, îi trebui un timp pentru a urca în trăsură. Picioarele îi erau slăbite și nesigure. La casa magistratului Corwin, spuse.

Chester îmboldi calul. Voia să întrebe de Elizabeth, dar nu îndrăznea. Durerea lui Ronald era mult prea evidentă.

Merseră în tăcere. Cînd ajunseră la colțul dintre Essex Street și Washington Street, Ronald coborî din trăsură.

– Așteaptă, spuse el laconic.

Ronald bătu la ușă și, cînd i se deschise, văzu cu ușurare silueta înaltă, slabă, a vechiului său prieten, Jonathan Corwin, stînd prag. Cînd Jonathan îl recunoscu pe Ronald, expresia iritată se schimbă într-una de îngrijorare compătimitoare. Îl invită imediat pe Ronald în salon și-i ceru soției sale să-i lase să discute între patru ochi. Aceasta țesea in la o roată, în colț.

– Îmi pare rău, spuse Jonathan de îndată ce rămaseră singuri. E un mod trist de a întîmpina un călător obosit.

– Te rog, spune-mi ce să fac, rosti Ronald încet.

– Mă tem că nu știu ce să spun, începu Jonathan. Trăim vremuri nelegiuite. Orașul e cuprins de un spirit de discordie și animozitate și, poate, de o amăgire generală puternică. Nu mai sînt sigur de părerile mele, căci, de curînd, propria mea soacră, Margaret Thatcher, a fost acuzată în public. Nu e vrăjitoare, ceea ce mă face să pun la îndoială adevărul acuzațiilor aduse victimelor și motivațiile lor.

În acest moment, motivele lor nu mă interesează, spuse Ronald. Vreau să știu ce pot să fac pentru iubita mea soție, care e tratată cu cea mai cumplită brutalitate.

Jonathan suspină adînc.

– Mă tem că nu sînt prea multe de făcut. Soția ta a și fost condamnată de un juriu al Curții speciale „Oyer and Terminer", care a auzit de numărul mare al cazurilor de vrăjitorie.

Dar tocmai ai spus că pui la îndoială adevărul acuzațiilor, spuse Ronald.

– Da, încuviință Jonathan. Dar condamnarea soției tale nu s-a bazat pe mărturia fetelor sau pe demonstrații spectrale la tribunal. Procesul soției tale a fost mai scurt decît celelalte, chiar mai scurt decît al lui Bridget Bishop. Vinovăția soției tale a fost evidentă pentru toată lumea, pentru că dovezile împotriva ei erau reale și concludente. N-a fost nici o îndoială.

– Tu crezi că soția mea e vrăjitoare? întrebă Ronald neîncrezător.

– Da, cred, răspunse Jonathan. Îmi pare rău, e un adevăr greu de suportat pentru un bărbat.

O clipă, Ronald se holbă la prietenul său, în timp ce mintea-i încerca să se împace cu această informație nouă și neplăcută. Ronald prețuise și respectase întotdeauna opinia lui Jonathan.

Dar trebuie să fie ceva de făcut, spuse, în cele din urmă, Ronald. Măcar pentru amînarea execuției, ca să pot afla și eu faptele.

Jonathan ridică mîna și o puse pe umărul prietenului său.

– Ca magistrat local, eu nu pot face nimic. Poate ar trebui să te duci acasă și să ai grijă de copii.

– Nu mă dau bătut atît de ușor, spuse Ronald.

– Atunci nu pot să te sfătuiesc decît să mergi la Boston și să vorbești cu Samuel Sewall, zise Jonathan. Știu că sînteți prieteni și foști colegi de clasă la Colegiul Harvard. Ar putea face o sugestie cunoștințelor sale din Guvernul Colonial. Nu va rămîne indiferent; este unul dintre judecătorii Curții „Oyer and Terminer" și mi-a împărtășit anumite îndoieli în privința cazului, ca și Nathaniel Saltonstall, care chiar a demisionat din funcția de judecător.

Ronald îi mulțumi lui Jonathan și ieși repede. Îi spuse lui Chester ce avea de gînd să facă și curînd avu la îndemînă un cal înșeuat. În mai puțin de o oră, porni pe drumul de șaptesprezece mile. Trecu prin Cambridge, traversînd rîul Charles peste Great Bridge și intră în Boston dinspre sud-vest, pe drumul spre Roxberre.

Pe măsură ce traversa gîtul îngust al peninsulei Shawmut, Ronald devenea tot mai neliniștit. Gîndurile îl torturau cu întrebarea ce avea să facă dacă Samuel nu voia sau nu putea să-l ajute. Ronald nu mai avea nici o idee. Samuel era ultima sa șansă.

Trecînd pe sub poarta orașului, cu întăriturile sale de cărămidă, privirea lui Ronald se îndreptă involuntar spre spînzurătoarea de care atîrna un cadavru proaspăt. Priveliștea îl trezi brutal și un fior de spaimă îi străbătu șira spinării. Instinctiv, își îndemnă calul să grăbească pasul.

Agitația amiezii din Boston, cu cei peste șase mii de locuitori ai săi și mai mult de opt sute de locuințe, încetini înaintarea lui Ronald. Era aproape unu cînd ajunse la casa lui Samuel, în capătul de sud al orașului. Ronald descălecă și își legă calul de gard.

Îl găsi pe Samuel fumînd dintr-o pipă lungă în salon, după masa de prînz. Ronald observă că devenise destul de corpolent în ultimii ani și era departe de tînărul elegant care patina împreună cu Ronald pe rîul Charles, în anii de colegiu.

Samuel se bucură să îl vadă de Ronald, dar îl salută reținut. Ghicise natura vizitei lui Ronald încă dinainte ca acesta să abordeze subiectul chinurilor lui Elizabeth. Ca răspuns la întrebările lui

Ronald, el confirmă povestea lui Jonathan Corwin. Spuse că vina Elizabethei era dincolo de orice îndoială, datorită probelor pe care şeriful Corwin le ridicase din casa lui Ronald.

Ronald se încovoie sub apăsarea decepţiei. Suspină şi se luptă să-şi alunge lacrimile. Era pierdut. Îi ceru gazdei sale o cană de bere. Cînd Samuel se întoarse cu băutura, Ronald îşi regăsise stăpînirea de sine. După o lungă chibzuinţă, îl întrebă pe Samuel de ce natură erau probele împotriva soţiei sale.

– Mi-e greu să-ţi spun, răspunse Samuel.

– De ce? întrebă Ronald. Se uită atent la prietenul său şi văzu cît era de stînjenit. Curiozitatea lui Ronald crescu. Pe Jonathan nu se gîndise să-l întrebe despre probe. Cred că am dreptul să ştiu.

– Într-adevăr, spuse Samuel, dar ezită în continuare.

Te rog, zise Ronald. Sper că mă va ajuta să înţeleg toată povestea asta nenorocită.

– Poate ar fi mai bine să-l vizităm pe bunul meu prieten, reverendul Cotton Mather. El are mai multă experienţă în problemele lumii invizibile. El va şti ce să te sfătuiască.

– Am încredere în discernămîntul tău, zise Ronald, ridicîndu-se în picioare.

Luară trăsura lui Samuel şi merseră direct la Old North Church. Femeia care făcea curăţenie le spuse că reverendul Mather era acasă, la intersecţia dintre Middle Street şi Prince Street. Era aproape, aşa că merseră pe jos. În plus, era mai convenabil să lase calul şi trăsura în Charles Square, în faţa bisericii.

Samuel bătu la uşă şi îi răspunse o slujnică tînără, care îi conduse în salon. Reverendul Mather apăru în grabă şi îi întîmpină cu căldură. Samuel îi explică motivul vizitei lor.

– Înţeleg, zise reverendul Mather.

Îi îndemnă să ia loc şi se aşezară cu toţii.

Ronald îl privi cu atenţie pe preot. Îl cunoştea. Era mai tînăr decît Ronald şi Samuel şi absolvise Colegiul Harvard la şapte ani după ei. În ciuda vîrstei, începea să prezinte aceleaşi schimbări fizice pe care Ronald le observase la Samuel, şi din aceleaşi motive. Se îngrăşase. Avea nasul roşu şi uşor umflat, iar faţa lui avea moliciunea aluatului. Dar ochii îi străluceau de inteligenţă şi de o hotărîre arzătoare.

– Aveți toată simpatia mea pentru necazurile prin care treceți, îi spuse reverendul Mather lui Ronald. Cărările Domnului sînt de multe ori de neînțeles pentru noi, muritorii. Dincolo de suferința dumneavoastră personală, mă neliniștesc evenimentele din orașul Salem și din satul Salem. Locuitorii au fost copleșiți de un spirit nelegiuit și turbulent și mă tem că lucrurile ne scapă de sub control.

În acest moment, mă preocupă soarta soției mele, zise Ronald.

Nu venise pentru o predică.

– Așa și trebuie, spuse reverendul Mather. Dar cred că e important să înțelegeți că noi – clerul și autoritățile civile – trebuie să ne gîndim la întreaga congregație. Mă așteptam ca diavolul să apară în mijlocul nostru, iar singura consolare în toată această problemă demonică e faptul că, datorită soției dumneavoastră, acum știm unde este.

Vreau să cunosc probele aduse împotriva soției mele.

– Vi le voi arăta, spuse reverendul Mather. Cu condiția să păstrați secretul asupra lor, căci ne temem ca dezvăluirea lor generală să nu aprindă durerea și teama în Salem și mai puternic decît în prezent.

– Dar dacă vreau să fac apel împotriva condamnării? întrebă Ronald.

După ce veți vedea dovezile, nu veți mai dori să faceți așa ceva, spuse reverendul Mather. Credeți-mă. Am cuvîntul dumneavoastră?

Îl aveți, răspunse Ronald. Cu condiția să nu-mi fie interzis dreptul la apel.

Se ridicară toți deodată. Reverendul Mather îi conduse la o scară cu trepte de piatră. După ce aprinse un opaiț, începură să coboare în pivniță.

Am discutat îndelung despre dovezi cu tatăl meu, Increase Mather, spuse reverendul Mather peste umăr. Am căzut de acord că au o importanță extraordinară pentru generațiile viitoare, ca dovadă materială a existenței lumii invizibile. În consecință, credem că

locul lor de drept este la Colegiul Harvard. După cum știți, tatăl meu este în prezent președintele acestei instituții.

Ronald nu răspunse. În acele clipe, nu putea să se gîndească la asemenea probleme academice.

– De asemenea, eu și tatăl meu sîntem de acord că procesele din Salem s-au bazat pînă acum prea mult doar pe dovezi spectrale, continuă reverendul Mather. Ajunși la capătul scărilor, începu să aprindă torțele de pe pereți, în timp ce Ronald și Samuel îl așteptară. Ne temem că acest lucru ar putea foarte bine să atragă în vîrtej oameni nevinovați.

Ronald începu să protesteze. Acum nu avea răbdare să asculte aceste probleme generale, dar Samuel îl opri, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Probele împotriva Elizabethei sînt concrete, așa cum am vrea să vedem în fiecare caz, continuă reverendul Mather, făcîndu-le semn cu mîna lui Ronald și lui Samuel să-l urmeze în fața unui dulap mare, încuiat. Dar sînt, în același timp, și extrem de incriminatoare. Eu am hotărît să fie luate din Salem și aduse aici după proces. N-am mai văzut niciodată dovezi atît de puternice ale puterii diavolului și ale capacității lui de a înșela.

– Vă rog, domnule reverend, spuse, în cele din urmă, Ronald. Aș vrea să mă întorc astăzi la Salem. Dacă mi le arătați, voi pleca imediat.

– Răbdare, domnul meu, rosti reverendul Mather și scoase o cheie din buzunarul vestei. Trebuie să fiți pregătit pentru aceste dovezi. Sînt, într-adevăr, șocante. Din acest motiv, am sugerat ca procesul soției dumneavoastră să fie ținut cu ușile închise, iar juriul să jure că va păstra secretul. Am luat această precauție nu pentru a o priva de o judecată dreaptă, ci pentru a preveni o panică generală, care ar fi făcut jocul diavolului.

– Sînt pregătit, zise Ronald, cu o undă de exasperare.

– Hristos Mîntuitorul fie cu tine, rosti reverendul Mather și bagă cheia în broască. Fii tare.

Reverendul Mather descuie dulapul. Apoi, cu amîndouă mîinile, deschise ușile și se dădu un pas înapoi, pentru a-l lăsa pe Ronald să vadă.

Lui Ronald i se tăie respirația și ochii îi ieșiră din cap. Își duse involuntar mîna la gură, de teamă și dezgust. Înghiți cu greu. Încercă să vorbească, dar vocea îl părăsise preț de o clipă. Își drese glasul.

– Destul, reuși el să spună și își întoarse privirea. Reverendul Mather închise ușile dulapului și le încuie. E sigur că aceasta este opera lui Elizabeth? întrebă încet Ronald.

Fără nici o îndoială, replică Samuel. Nu numai că șeriful George Corwin a luat-o de pe proprietatea voastră, dar Elizabeth a recunoscut deschis că este răspunzătoare.

Dumnezeule mare, zise Ronald. Este, cu siguranță, lucrul unui diavol. Dar știu totuși, în sufletul meu, că Elizabeth nu e vrăjitoare.

– E greu pentru un bărbat să accepte că soția sa este în legătură cu diavolul, spuse Samuel. Dar probele acestea, combinate cu mărturia mai multor fete, care au spus că spectrul Elizabethei le-a chinuit, constituie o dovadă de netăgăduit. Îmi pare rău, prietene, dar Elizabeth e vrăjitoare.

– Sînt copleșit, spuse Ronald.

Samuel și Cotton Mather schimbară o privire plină de simpatie și înțelegere. Samuel se îndreptă spre scară.

– Poate ar trebui să ne întoarcem în salon, propuse reverendul Mather. Tuturor ne-ar prinde bine o cană de bere.

După ce se așezară și luară o gustare, reverendul zise:

– E o perioadă de încercare pentru toată lumea. Dar trebuie să ne implicăm cu toții. Acum, cînd știm că diavolul a ales orașul Salem, trebuie, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i căutăm și să-i izgonim din mijlocul nostru pe toți slujitorii lui și familiile lor, și, în același timp, să-i apărăm pe cei nevinovați și pioși, pe care diavolul cu siguranță îi disprețuiește.

– Îmi pare rău, eu nu vă pot ajuta. Sînt amețit și obosit. Încă nu pot să cred că Elizabeth este vrăjitoare. Am nevoie de timp. Nu se poate să nu existe o cale de a-i asigura o păsuire, măcar de o lună de zile.

Numai guvernatorul Phips îi poate acorda o păsuire, spuse Samuel. Dar o petiție fi zadarnică. Nu-i va da o păsuire decît dacă există un motiv serios.

Se așternu tăcerea deasupra celor trei bărbați. Zgomotele orașului intrară pe fereastra deschisă.

– Aș putea alcătui un caz de păsuire, spuse deodată reverendul Mather. O rază de speranță lumină chipul lui Ronald. Samuel păru dezorientat. Cred că aș putea justifica o păsuire în fața guvernatorului. Dar depinde de o condiție: cooperarea necondiționată a Elizabethei. Va trebui să accepte să întoarcă spatele prințului întunericului.

– Pot să vă asigur de cooperarea ei, spuse Ronald. Ce trebuie să facă?

– Mai întîi, trebuie să mărturisească în fața întregii congregații, în sala de întruniri din Salem. În mărturisire, trebuie să se lepede de relațiile ei cu diavolul. În al doilea rînd, trebuie să dezvăluie identitatea altor persoane din comunitate care au semnat un astfel de legămînt cu diavolul. Asta ar fi de mare ajutor. Faptul că suferințele victimelor continuă neostoit dovedește că slujitorii diavolului sînt încă liberi în Salem.

Ronald sări în picioare.

– O voi convinge să accepte chiar în după-amiaza aceasta, spuse el agitat. Vă rog să vorbiți cu guvernatorul Phips imediat.

– Voi aștepta vești de la Elizabeth, zise reverendul Mather. N-aș vrea să-l deranjez pe Excelența sa fără să am confirmarea condițiilor.

– Veți avea cuvîntul ei, spuse Ronald. Cel tîrziu mîine dimineață.

– Grăbiți-vă, zise reverendul Mather.

Samuel abia reuși să țină pasul cu Ronald, pe drumul de întoarcere spre trăsura aflată în față la Old North Church.

– Poți să scurtezi drumul cu aproape o oră dacă ei feribotul pînă la Noddle Island, zise Samuel, pe cînd traversau orașul, ca Ronald să-și recupereze calul.

– Atunci am să iau feribotul, aprobă Ronald.

După cum spusese Samuel, drumul lui Ronald înapoi în Salem fu mult mai rapid decît cel la Boston. Era abia spre seară cînd coti pe Prison Lane și opri în fața închisorii din Salem. Își îmboldise calul fără milă. Din nările animalului epuizat curgea spumă.

Ronald era la fel de obosit și de plin de praf. Transpirația îi brăzdase fruntea cu linii verticale. În același timp, emoțiile îl

secătuiseră, și era însetat, și înfometat. Dar uitase de propriile sale nevoi. Raza de speranță pe care Cotton Mather i-o dăduse privitor la Elizabeth îl împingea înainte.

Năvălind în biroul temnicerului, îl găsi gol și se enervă. Bătu în ușa de stejar care ducea la celule. Imediat, ușa se crăpă puțin și apăru fața buhăită a lui William Dounton.

Vreau s-o văd pe soția mea, spuse Ronald cu respirația tăiată.

– E ora mesei, replică William. Veniți peste o oră.

Ronald deschise ușa cu piciorul și o izbi de perete, împingîndu-l înapoi pe William. O parte din fiertura de ovăz pe care o căra sări din găleată.

– Vreau să o văd acum! mîrîi Ronald.

– Magistrații vor auzi de asta, se plînse William, dar puse jos găleata și îl conduse pe Ronald înapoi la ușa pivniței.

Cîteva minute mai tîrziu, Ronald se așeză lîngă Elizabeth. O scuturâ ușor de umăr. Ea deschise ochii și întrebă imediat de copii.

Nu i-am văzut încă, spuse Ronald. Dar am vești bune. Am fost să-i văd pe Samuel Sewall și pe reverendul Cotton Mather. Ei cred că putem primi o păsuire.

– Slavă Domnului, zise Elizabeth.

Ochii îi sclipiră în lumina lumînării.

– Dar trebuie să mărturisești. Și trebuie să-i numești și pe alții despre care știi că sînt în legătură cu diavolul.

– Ce să mărturisesc? întrebă Elizabeth.

– Că ești vrăjitoare, răspunse Ronald exasperat.

Oboseala și tensiunea îi puneau la încercare urma de control pe care o mai avea asupra sentimentelor.

– Nu pot să mărturisesc, rosti Elizabeth.

– De ce nu? întrebă tare Ronald.

– Pentru că nu sînt vrăjitoare. Preț de o clipă, Ronald se holbă la soția sa, încleștîndu-și pumnii de furie. Nu pot să spun ceva ce n-am făcut, zise Elizabeth, rupînd tăcerea încordată. Nu voi mărturisi că sînt vrăjitoare.

În starea sa de suferință și oboseală, Ronald se aprinse de mînie. Lovi cu pumnul în palmă și își apropie fața la cîțiva țoli de a

– Ba vei mărturisi, se răsti el. Îți ordon să mărturisești.

– Dragul meu soț, zise Elizabeth, neintimidată de gesturile lui Ronald. Ți-au spus despre dovezile prezentate împotriva mea?

Ronald se ridică și îi aruncă o privire rapidă, stînjenită, lui William, care asculta schimbul de cuvinte. Ronald îi porunci lui William să se îndepărteze. William plecă să-și ia găleata și să-și facă turul prin subsol.

– Am văzut dovezile, spuse Ronald, după ce William se îndepărtă suficient pentru a nu mai auzi. Reverendul Mather le păstrează la el acasă.

Trebuie că mă fac vinovată de vreo încălcare a voinței lui Dumnezeu, spuse Elizabeth. Asta aș mărturisi, dacă aș ști în ce constă. Dar nu sînt vrăjitoare și, în nici un caz, nu am chinuit pe vreuna dintre fetele care au depus mărturie împotriva mea.

Atunci mărturisește doar pentru a primi o păsuire, o rugă Ronald. Vreau să-ți salvez viața.

– Nu pot să-mi salvez viața pentru a-mi pierde sufletul, spuse Eliabeth. Dacă mint, voi cădea în mîinile diavolului. Nu cunosc nici alte vrăjitoare și nu voi acuza vreo persoană nevinovată pentru a mă salva pe mine.

– Trebuie să mărturisești, strigă Ronald. Dacă nu mărturisești, te voi părăsi.

– Vei face așa cum îți dictează conștiința, spuse Elizabeth. Dar eu nu voi mărtusiri că sînt vrăjitoare.

Te rog, o imploră Ronald, schimbînd tactica. De dragul copiilor.

– Trebuie să avem încredere în Dumnezeu, zise Elizabeth.

– El ne-a părăsit, suspină Ronald, iar ochii i se umplură de lacrimi, care i se prelingeau pe obrazul acoperit de praf.

Elizabeth ridică cu greutate mîna înlănțuită și o așeză pe umărul lui.

– Curaj, dragul meu soț. Căile Domnului sînt necunoscute.

Pierzîndu-și orice urmă de control, Ronald sări în picioare și se repezi afară din închisoare.

Joi, 19 iulie 1692

Ronald își schimbă agitat greutatea de pe un picior pe altul. Stătea pe o latură a străzii Prison Lane, la mică distanță de închisoare. Sudoarea îi picura pe frunte, sub borul lat al pălăriei. Era o zi fierbinte, cețoasă și înăbușitoare, a cărei apăsare era sporită și de liniștea supranaturală care plutea deasupra orașului, în ciuda mulțimii oamenilor care așteptau. Chiar și pescărușii amuțiseră. Toată lumea aștepta să apară căruța.

Nesiguranța emoțiilor învăluise gîndurile lui Ronald, paralizate, în aceeași măsură, de teamă, durere și panică. Nu putea înțelege ce făcuseră, el și Elizabeth, pentru a atrage această nenorocire. Din ordinul magistraților, îi fusese interzisă intrarea în închisoare, din ziua precedentă, cînd încercase pentru ultima oară să o convingă pe Elizabeth să coopereze. Dar nici un fel de rugăminte, lingușire sau amenințare nu reușise să-i clatine hotărîrea. Nu voia să mărturisească.

Din curtea împrejmuită, Ronald auzi zăngănitul metalic al roților cu șină de fier pe pietrele de granit. Aproape imediat apăru o căruță. În ea se aflau cinci femei, înghesuite una în alta. Toate erau încă în lanțuri. În urma căruței mergea William Dounton, afișînd un zîmbet larg, anticipînd momentul în care avea să-și predea victimele călăului.

Spectatorii izbucniră deodată în strigăte și urale, inaugurînd o atmosferă ca de carnaval. Într-o explozie de energie, copiii își începură jocurile obișnuite, în timp ce adulții rîdeau și se băteau pe spate. Urma să fie o zi de sărbătoare și de petrecere, ca majoritatea zilelor cu execuții. Pentru Ronald, ca și pentru familiile și prietenii celorlalte victime, era exact contrariul.

Avertizat de reverendul Mather, Ronald nu se miră, dar nici nu se bucură cînd nu o văzu pe Elizabeth în primul grup. Pastorul îi spusese că Elizabeth urma să fie executată ultima, după ce mulțimea

avea să fie mulțumită cu sîngele primelor cinci deținute. Intenția era de a reduce potențialul impact asupra populației, în special a acelora care văzuseră sau auziseră de probele aduse împotriva ei.

Cînd căruța trecu prin fața lui Ronald, el își ridică privirea spre chipurile condamnatelor. Toate păreau rupte de realitatea tratamentului brutal la care fuseseră supuse și a morții iminente. Le recunoscu doar pe două dintre ele: Rebecca Nurse și Sarah Good. Amîndouă erau din satul Salem. Celelalte erau din orașele vecine. Văzînd-o pe Rebecca Nurse îndreptîndu-se spre execuție și cunoscîndu-i firea pioasă, Ronald își aminti de avertismentul sumbru al reverendului Mather că problema vrăjitoarelor din Salem ar putea scăpa de sub control.

Cînd căruța ajunse pe Essex Street și întoarse spre vest, mulțimea se repezi după ea. În mijlocul oamenilor se înălța reverendul Cotton Mather, singurul care era călare.

După aproape o jumătate de oră, Ronald auzi din nou zornăitul metalului pe pietrișul din curtea închisorii. Imediat apăru o a doua căruță. Pe locul din spate ședea Elizabeth, cu capul plecat. Din cauza greutății lanțurilor, nu putea să stea în picioare. Cînd căruța trecu, hurducăind, pe lîngă Ronald, Elizabeth nu-și ridică privirea, și nici Ronald nu o strigă. Nici unul din ei nu știa ce să spună.

Ronald o urmă de la distanță, gîndindu-se că era ca și cum ar fi trăit un coșmar. Nu era sigur că se afla pe deplin prezent acolo. Voia să fugă și să se ascundă de lume, dar, în același timp, voia să fie cu Elizabeth pînă la sfîrșit.

La vest de orașul Salem, după ce traversă Town Bridge, căruța coti de pe strada principală și începu să urce pe Gallows Hill. Drumul urca printr-o încrengătură de tufișuri, pînă cînd se deschidea pe o coastă stîncoasă și abruptă, presărată cu cîțiva stejari și arbuști. Căruța în care se afla Elizabeth trase lîngă cealaltă căruță goală și opri.

Ștergîndu-și sudoarea de pe frunte, Ronald apăru din spatele căruțelor. În față vedea mulțimea zgomotoasă a orășenilor adunați în jurul unuia dintre stejarii mai înalți. Cotton Mather se afla în spatele mulțimii și încă mai urca. La poalele copacului stăteau condamnatele. Un călău cu cagulă neagră, adus din Boston, aruncase o

frînghie peste o ramură groasă. Un capăt îl legase de tulpina copacului, iar la celălalt făcuse un nod pe care îl trecuse peste capul lui Sarah Good. În acel moment, Sarah Good stătea precar pe o scară șubredă sprijinită de copac.

Ronald îl văzu pe reverendul Noyes de la biserica din orașul Salem apropiindu-se de deținută. În mînă strîngea o Biblie.

– Mărturisește, vrăjitoareo! strigă reverendul Noyes.

Nu sînt vrăjitoare mai mult decît ești tu vrăjitor, îi strigă Sarah.

Apoi îl blestemă pe preot, dar Ronald nu îi putu auzi cuvintele, pentru că un hohot de rîs se ridică din mulțime, după care cineva îi strigă călăului să termine odată. Supus, călăul o împinse pe Sarah Good și aceasta căzu de pe scară.

Mulțimea aplaudă și psalmodie „mori vrăjitoareo", în timp ce Sarah se lupta cu frînghia care o strangula. Fața i se înroși, apoi i se înnegri. Imediat ce Sarah încetă să se mai zbată, călăul continuă, pe rînd, cu celelalte.

Cu fiecare victimă, uralele mulțimii se înmuiară. Cînd ultima femeie fu împinsă de pe scară, iar primele victime fură coborîte, mulțimea își pierduse interesul. Deși cîțiva se deplasaseră pentru a vedea cadavrele aruncate într-o groapă comună, îngustă și pietroasă, majoritatea începuseră deja să se întoarcă în oraș, unde petrecerea avea să continue.

În acel moment, Elizabeth fu încredințată călăului. Acesta trebui să o ajute să urce pe scară, din cauza greutății mari a lanțurilor.

Ronald înghiți în sec. Își simți picioarele moi. Voia să strige de mînie. Voia să ceară îndurare. Dar nu făcu nimic. Nu putea să se miște.

Reverendul Mather îl zări și veni lîngă el.

– E voia lui Dumnezeu, spuse el. Se străduiește să-și țină calul, care simțise suferința lui Ronald. Ronald nu-și luă privirea de la Elizabeth. Voia să se repeadă și să-l ucidă pe călău. Trebuie să-ți amintești ce a făcut Elizabeth, spuse reverendul. Ar trebui să-l mulțumești lui Dumnezeu că moartea a intervenit pentru a ne salva Sionul. Amintește-ți că ai văzut dovezile cu ochii tăi.

Ronald reuși să dea afirmativ din cap, încercînd în zadar să-și reprime lacrimile. Văzuse dovezile. Cu siguranță, era opera diavolului.

– Dar de ce? strigă deodată Ronald. De ce Elizabeth?

O clipă, Ronald văzu privirea Elizabethei ridicîndu-se pentru a o întîlni pe a sa. Buzele i se mișcară, ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar înainte de a reuși, călăul îi dădu o lovitură decisivă. Spre deosebire de celelalte victime, călăul lăsase frînghia mai lungă în jurul gîtului Elizabethei. Părăsind scara, trupul ei căzu mai multe picioare înainte de a se opri brusc, cu o smucitură. Spre deosebire de celelalte, Elizabeth nu se zbătu și fața ei nu se înnegri.

Ronald își prinse capul în mîini și plînse.

1

Marți, 12 iulie 1994

Kimberly Stewart se uită la ceas, cînd trecu prin ușa turnantă și ieși din metrou la Harvard Square, în Cambridge, Massachusetts. Mai erau cîteva minute pînă la ora șapte seara. Știa că avea să ajungă la timp sau doar cu cîteva minute întîrziere, dar se grăbi. Își făcu loc prin mulțimea care se îmbulzea la chioșcul de ziare din mijlocul pieței și parcurse aproape în fugă distanța scurtă de pe Massachusetts Avenue, înainte de a face dreapta pe Holyoke Street.

Oprindu-se să-și tragă răsuflarea în fața cădirii clubului Hasty Pudding, Kimberly privi construcția. Auzise de clubul Harvard numai cu referire la premiul anual pe care îl oferea unui actor și unei actrițe. Clădirea era de cărămidă, cu dungi albe, ca majoritatea construcțiilor de la Harvard. Nu fusese niciodată înăuntru, deși clădirea găzduia un restaurant public numit Upstairs at the Pudding. Aceasta era prima ei vizită.

Cu răsuflarea aproape normală, Kim deschise ușa, trezindu-se în fața mai multor scări impresionante. Pînă să ajungă la șeful de sală, gîfîia din nou. Întrebă unde era toaleta femeilor.

Pe cînd se lupta cu părul ei des și negru, care refuza să stea așa cum voia ea, Kim își spuse că nu avea de ce să aibă emoții. În fond, Stanton Lewis făcea parte din familie. Problema era că nu o sunase

niciodată în ultima clipă să-i spună că „avea nevoie" de ea să vină la cină și că era o „urgență"

Renunțînd la aranjarea părului și simțindu-se total pierdută, Kim se prezentă din nou la șeful de sală. De data aceasta anunță că trebuia să se întîlnească cu domnul și doamna Stanton Lewis.

– Ceilalți au și venit, spuse gazda.

Urmînd-o pe aceasta prin tot restaurantul aproape, neliniștea îi spori și mai mult. Nu-i plăcea cuvîntul „ceilalți" Se întrebă cine avea să mai vină la cină.

Gazda o conduse pe Kim pe o terasă cu spaliere, plină de oameni care luau masa. Stanton și soția lui, Candice, ședeau la o masă cu patru locuri, în colț.

– Îmi pare rău că am întîrziat, zise Kim cînd ajunse la masă.

– N-ai întîrziat deloc, spuse Stanton.

Sări în picioare și o cuprinse pe Kim într-o îmbrățișare demonstrativă, care o aplecă pe spate și o făcu să se înroșească puternic. Avea sentimentul neplăcut că toată lumea de pe terasa aglomerată se uita la ea. Cînd reuși să se desprindă din îmbrățișarea de urs a lui Stanton, se retrase pe scaunul pe care gazda i-l trăsese și încercă să se facă mică în el.

În prezența lui Stanton, Kim simțea întotdeauna că atrage stînjenitor de mult atenția. Deși erau veri, Kim considera că, din punct de vedere monden, erau total opuși. În timp ce ea se considera relativ timidă, cîteodată chiar neîndemînatică, el era un model de încredere în sine: un bărbat de oraș, sofisticat și agresiv. Era bine făcut și înalt și stătea drept, copleșindu-i pe cei din jur. Chiar și soția lui, Candice, cu zîmbetul ei cuminte, o făcea pe Kim să se simtă nelalocul ei.

Kim riscă o privire rapidă în jur și îl lovi din greșeală pe ospătar, care încerca să-i așeze șervetul în poală. Amîndoi își cerură scuze în același timp.

Liniștește-te, verișoară, spuse Stanton, după ce ospătarul plecă. Întinse mîna peste masă și îi turnă lui Kim un pahar de vin alb. Ca de obicei, ești încordată ca o coardă de chitară.

Dacă-mi spui să mă liniștesc, mă agit și mai tare, replică Kim. Sorbi o înghițitură de vin.

– Ești ciudată, zise Stanton jucăuș. Nu pot să înțeleg de ce ești atît de stînjenită, mai ales cînd stai cu rudele tale într-o încăpere plină de oameni pe care n-o să-i mai vezi niciodată. Lasă-ți părul despletit.

– Nu am nici un fel de control asupra părului meu, glumi Kim. În ciuda firii sale, începea să se calmeze. În ceea ce privește neputința ta de a-mi înțelege stînjeneala, e de înțeles. Ești atît de sigur de tine, încît ți-e imposibil să-ți imaginezi cum ar fi să nu fii așa.

– De ce nu-mi dai o șansă să înțeleg? zise Stanton. Te provoc să-mi explici de ce te simți stînjenită în acest moment. Doamne, femeie, îți tremură mîna.

Kim lăsă jos paharul și își puse mîinile în poală.

– Sînt neliniștită pentru că mă simt nepregătită, spuse ea. După telefonul tău din seara asta, abia am avut timp să fac un duș și încă și mai puțin să găsesc ceva de îmbrăcat. Și, dacă vrei neapărat să știi, bretonul ăsta mă înnebunește.

Kim încercă pe neobservate să-și aranjeze părul pe frunte.

– Rochia ta mi se pare superbă, zise Candice.

– Fără îndoială, spuse Stanton. Kimberly, arăți minunat.

Kim rîse.

– Sînt destul de inteligentă să știu că laudele provocate sînt întotdeauna false.

– Pe naiba, zise Stanton. Ironia acestei discuții e că tu ești o femeie sexy și frumoasă, deși te porți întotdeauna ca și cum n-ai avea habar de asta, ceea ce presupun că are farmecul său. Cîți ani ani, douăzeci și cinci?

– Douăzeci și șapte, răspunse Kim.

Mai luă o înghițitură de vin.

– Douăzeci și șapte și arăți din ce în ce mai bine cu fiecare an, spuse Stanton și zîmbi obraznic. Ai obraji după care alte femei ar muri, un ten ca un fund de copil și o siluetă de balerină, ca să nu mai vorbim de ochii de smarald care ar vrăji pînă și o statuie grecească.

– Adevărul e oarecum diferit, spuse Kim. Structura osoasă a obrajilor mei nu e extraordinară, dar merge. Pielea mea abia se bronzează, iar „silueta de balerină" sună ca un mod politicos de a spune că nu sînt îndesată.

– Ești nedreaptă cu tine însăți, interveni Candice.

– Cred că ar trebui să schimbăm subiectul, spuse Kim. Această conversație nu mă va face să mă relaxez. De fapt, mă face să mă simt și mai prost.

– Îmi cer scuze că am fost atît de sincer în complimente, zise Stanton, din nou cu zîmbetul obraznic pe buze. Despre ce ai prefera să discutăm?

– Ce-ar fi să-mi explicați de ce prezența mea aici, la cină, era atît de urgentă?

– Am nevoie de ajutorul tău, se aplecă Stanton către ea.

– Al meu? întrebă Kim. Trebuia să rîdă. Marele expert financiar are nevoie de ajutorul meu? E o glumă?

– Dimpotrivă, răspunse Stanton. În cîteva luni voi lansa o ofertă publică de acțiuni pentru una dintre companiile mele de biotehnologie, numită Genetrix.

– Nu investesc, spuse Kim. N-ai apelat la ruda cea mai potrivită.

Era rîndul lui Stanton să rîdă.

– Nu caut bani, zise el. Nu, e ceva de cu totul altă natură. Din întîmplare, vorbeam cu mătușa Joyce astăzi și...

– O, nu! îl întrerupse neliniștită Kim. Ce-a mai spus mama de data asta?

– S-a întîmplat doar să menționeze că te-ai despărțit recent de prietenul tău, spuse Stanton.

Kim se albi. Stînjeneala pe care o simțise cînd intrase în restaurant se întoarse într-o clipită.

– Aș vrea ca mama să nu mai vorbească atît, zise ea iritată.

– Joyce nu mi-a dat nici un fel de detalii indiscrete.

– Asta nu contează, spuse Kim. Dezvăluie informații personale despre mine și Brian de cînd eram adolescenți.

– N-a spus decît că Kinnard nu era bun pentru tine. Lucru cu care sînt de acord, pentru că e mereu plecat cu prietenii lui în excursii de ski sau escapade de pescuit.

– Mie astea mi se par detalii, se plînse Kim. Și oricum e o exagerare. Pescuitul e o pasiune nouă, iar la ski merge o dată pe an.

– Ca să fiu sincer, nu prea eram atent, spuse Stanton. Cel puțin pînă cînd m-a întrebat dacă n-aș putea găsi pe cineva mai potrivit pentru tine.

– Dumnezeule! exclamă Kim cu o iritare crescîndă. Nu pot să cred. Chiar ți-a cerut să-mi găsești pe cineva?

– Nu e punctul meu forte, zise Stanton. Un zîmbet de satisfacție i se întipări pe chip. Dar mi-a venit o idee. Imediat după ce am închis telefonul, am știut pe cine aveam să-ți prezint.

– Nu-mi spune că de asta m-ai chemat aici în seara asta, zise Kim alarmată. Simți că îi crește tensiunea. N-aș fi venit dacă aș fi știut...

– Liniștește-te, zise Stanton. Nu intra într-o criză. O să iasă foarte bine. Crede-mă.

– E prea curînd.

– Niciodată nu e prea curînd, spuse Stanton. Motto-ul meu este „Astăzi este mîinele de ieri"

– Stanton, ești imposibil, zise Kim. Nu sînt pregătită să cunosc pe cineva. Și apoi, arăt groaznic.

– Ți-am mai spus că arăți minunat, spuse Stanton. Crede-mă, Edward Armstrong se va îndrăgosti lulea de tine. O singură privire în ochii aceia de smarald și i se vor înmuia genunchii.

– E o prostie, se plînse Kim.

– Un lucru pe care ar trebui să-l recunosc de la început e că am un motiv personal, spuse Stanton. Încerc să-l introduc pe Edward într-una din companiile mele de biotehnologie de cînd am devenit întreprinzător capitalist. Acum, cînd Genetrix urmează să iasă pe piață, momentul e cel mai bun. Ideea e să-l atrag, făcîndu-i cunoștință cu tine, Kim. Apoi poate voi reuși să-i forțez mîna să intre într-o echipă de consilieri de la Genetrix. Dacă reușesc să-i pun numele pe prospect, îmi va aduce patru sau cinci milioane în plus la oferta inițială. Între timp, îl pot face milionar.

Timp de o secundă, Kim nu spuse nimic, concentrîndu-se asupra vinului. Pe lîngă neliniște, acum se simțea folosită și stînjenită, dar nu-și exprimă iritarea. Întotdeauna era greu să-și exprime sentimentele în situații de conflict. Ca de obicei, Stanton o uimise cum putea manipula oamenii pentru propriile sale interese, fiind totuși atît de sincer.

– Poate că Edward Armstrong nu vrea să fie milionar, spuse, în cele din urmă, Kim.

– Prostii, răspunse Stanton. Oricine vrea să fie milionar.

– Știu că ți-e greu să înțelegi, dar nu toată lumea gîndește la fel ca tine.

– Edward e un domn simpatic, spuse Candice.

– Asta sună ca și cum ai spune despre o femeie cu care urmează să te întîlnești pe nepregătite că are o personalitate drăguță.

Stanton chicoti.

– Știi, verișoară, oi fi tu puțin nebună, dar ai simțul umorului.

– Ce voiam să spun e că Edward e o persoană atentă, spuse Candice. Și cred că asta e important. Inițial am fost împotriva ideii lui Stanton de a-ți găsi un prieten, apoi m-am gîndit că ar fi bine să ai și tu o relație cu un om civilizat. În fond, relația ta cu Kinnard a fost destul de furtunoasă. Cred că meriți mai mult.

Lui Kim nu-i venea să creadă. Candice nu știa, evident, nimic despre Kinnard, dar Kim nu o contrazise. În schimb, spuse:

– Problemele dintre mine și Kinnard au fost în aceeași măsură din vina mea, ca și dintr-a lui.

Kim se uită la ușă. Pulsul i se accelerase. Își dorea să se ridice și să plece, dar nu putea. Nu-i stătea în fire, deși în momentul acela ar fi vrut să fi fost așa.

– Edward e mai mult decît atent, zise Stanton. E un geniu.

– Minunat! exclamă Kim sarcastic. Domnul Armstrong mă va considera nu numai urîtă, ci și plictisitoare. Nu prea mă pricep să fac conversație cu geniile.

– Crede-mă, spuse Stanton. O să vă înțelegeți perfect. Aveți o educație comună. Edward e doctor. Am fost colegi de clasă la Medicină la Harvard. Cînd eram studenți, făceam tot felul de experimente

de laborator împreună, pînă cînd el a terminat anul trei și și-a luat doctoratul în biochimie.

– E medic practicant? întrebă Kim.

– Nu, cercetător, răspunse Stanton. Specializarea lui e în chimia creierului, un domeniu foarte fertil la ora actuală. În acest moment, Edward e viitoarea stea a domeniului: un om de știință celebru pe care Harvardul a reușit să-l ia înapoi de la Stanford. Dar iată că vorbești de lup...

Kim se răsuci pe scaun și văzu un bărbat înalt și solid, dar cu un aspect copilăresc, care se îndrepta spre masa lor. Auzind că fusese colegul de clasă al lui Stanton, Kim își dădu seama că trebuia să aibă în jur de patruzeci de ani, dar părea mult mai tînăr, cu părul drept, blond, și fața bronzată, fără riduri. Nu avea nici un pic din paloarea pe care Kim o atribuia oamenilor de știință. Era puțin aplecat, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se lovească cu capul de o bîrnă din tavan.

Stanton se ridică imediat în picioare și-l cuprinse pe Edward într-o îmbrățișare de urs, cu același entuziasm ca și pe Kim. Chiar îl bătu pe umăr de cîteva ori, așa cum unii bărbați simt nevoia să facă.

Preț de o clipă, Kim îl compătimi pe Edward. Își dădea seama că era la fel de stînjenit cum fusese și ea din cauza salutului exagerat de demonstrativ.

Stanton îi prezentă scurt, iar Edward dădu mîna cu Kim și Candice înainte de a se așeza. Kim observă că avea pielea umedă și mîna nesigură, ca și ea. Mai observă că se bîlbîia ușor și făcea frecvent gestul nervos de a-și da la o parte părul de pe frunte.

– Îmi pare rău că am întîrziat, se scuză Edward.

Se luptă puțin să rostească litera „r"

– Doi din același aluat, spuse Stanton. Verișoarea mea superbă, talentată și sexy de lîngă mine a spus același lucru cînd a venit, acum cîteva secunde.

Kim își simți obrajii arzînd. Avea să fie o seară lungă. Stanton nu se putea abține.

Liniștește-te, Ed, continuă Stanton, turnîndu-i vin. Nu ai întîrziat. Am spus în jur de șapte. E perfect.

– Am vrut să spun că mă așteptați toți aici, zise Edward.

Zîmbi încurcat și își ridică paharul ca pentru un toast.

– Bună idee, încuviință Stanton, înțelegînd aluzia și ridicîndu-și brusc paharul. Permiteți-mi să propun un toast. Mai întîi, aș vrea să închin în cinstea dragei mele verișoare, Kimberly Stewart, cea mai bună asistentă de chirurgie și terapie intensivă de la MGH. Apoi Stanton se uită direct la Edward, în timp ce ceilalți își ridicaseră, supuși, paharele. Dacă ai nevoie vreodată să-ți cîrpești prostata, roagă-te să fie Kimberly disponibilă. Face minuni cu cateterul.

– Stanton, te rog! protestă Kim.

– Bine, bine, spuse Stanton, ridicînd mîna stîngă ca și cum ar fi vrut să-și liniștească publicul. Dați-mi voie să mă întorc la toastul pentru Kimberly Stewart. Aș da dovadă de neglijență dacă n-aș aduce în atenția adunării faptul că genealogia ei merge în trecut pînă aproape de *Mayflower*. Din partea tatălui, bineînțeles. Din partea mamei nu merge decît pînă la Războiul de Independență. Aceasta este, aș putea spune, partea mea de familie, inferioară.

– Stanton, nu văd ce rost are, interveni Kim.

Era deja umilită.

– Ba mai mult, spuse Stanton, cu apetitul unui vorbitor experimentat. Primul strămoș al lui Kimberly, care a absolvit la Harvard, în 1671, a fost sir Ronald Stewart, fondatorul Companiei Maritime Limited, ca și al actualei dinastii Stewart. Și, poate lucrul cel mai interesant, stră-străbunica lui Kimberly, de gradul opt, a fost spînzurată pentru vrăjitorie în Salem. Dacă asta nu înseamnă să fii american, nu știu ce înseamnă.

– Stanton, ești o pacoste, spuse Kim, a cărei mînie depășise, pentru moment, stînjeneala. Nu este o informație care să fie dezvăluită în public.

– Și de ce nu? întrebă Stanton, rîzînd. Întorcîndu-și privirea spre Edward, spuse: Familia Stewart are această convingere ridicolă că o poveste atît de veche reprezintă o pată pe numele familiei.

– Indiferent dacă ție ți se par ridicole sau nu, oamenii au dreptul la propriile lor sentimente, îi răspunse aprins Kim. În plus, mama este cea mai preocupată de această problemă, și ea e mătușa ta și a

făcut parte din familia Lewis. Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre asta.

– În fine, rosti Stanton, fluturînd mîna. Mie povestea mi se pare fascinantă. Aș vrea eu să fiu atît de norocos; e ca și cum ai fi avut un strămoș pe *Mayflower* sau în barca cu care Washington a traversat Delaware.

– Cred că ar trebui să schimbăm subiectul, propuse Kim.

De acord, completă Stanton împăciuitor. Era singurul care încă mai avea paharul ridicat. Era un toast lung. Acum să ne întoarcem la Edward Armstrong. Pentru cel mai interesant, productiv, creativ și inteligent neurochimist din lume, nu, din univers! Pentru un om care a venit de pe străzile din Brooklyn, s-a întreținut singur la școală și se află acum în floarea carierei pe care și-a ales-o. Pentru omul care ar trebui deja să-și cumpere bilet de avion spre Stockholm, pentru a primi Premiul Nobel, pe care e pe punctul de a-l cîștiga pentru munca sa asupra neurotransmițătorilor, a memoriei și a mecanicii cuantice.

Stanton își ridică paharul și toți îl urmară. Ciocniră paharele și băură. Cînd își așeză paharul înapoi pe masă, Kim se uită pe furiș la Edward. Era evident că și el era la fel de stînjenit și de timid ca și ea.

Stanton își trînti paharul, acum gol, pe masă și se pregăti să-l umple la loc. Apoi se uită la celelalte pahare și puse sticla la loc în frapieră.

– Acum, că voi doi v-ați cunoscut, spuse el, mă aștept să vă îndrăgostiți, să vă căsătoriți și să aveți o mulțime de copii drăgălași. Pentru mine, care v-am adus împreună în această uniune fructuoasă, nu cer decît ca Edward să fie de acord să facă parte din echipa de consilieri științifici de la Genetrix. Stanton rîse din toată inima, deși fu singurul. Cînd se liniști, spuse: Unde naiba e chelnerul? Haideți să mîncăm!

În fața restaurantului, grupul se opri.

– Am putea merge după colț să luăm înghețată de la Herrell's, sugeră Stanton.

– Nu mai pot să mănînc nimic, spuse Kim.

– Nici eu, adăugă Edward.

– Eu nu mănînc niciodată desert, spuse Candice.

– Cine vrea să-l duc acasă? întrebă Stanton. Am mașina chiar aici, în garajul din Holyoke Center.

– Eu merg cu metroul, răspunse Kim.

– Locuința mea e foarte aproape, zise Edward.

– Atunci voi doi vă descurcați singuri, spuse Stanton.

După ce îi promise lui Edward că vor păstra legătura, Stanton o luă de braț pe Candice și se îndreptară spre garaj.

– Pot să te conduc pînă la metrou? întrebă Edward.

– Ar fi bine, spuse Kim.

Porniră împreună. Mergînd, Kim simți că Edward voia să spună ceva. Exact înainte de a ajunge la colț, el vorbi.

– E o seară foarte plăcută, spuse el, chinuindu-se să rostească litera „p" Ușoara bîlbîială îi revenise. Nu vrei să ne plimbăm puțin prin Harvard Square, înainte de a ne întoarce acasă?

– Ar fi grozav, spuse Kim. Mi-ar face plăcere.

Braț la braț, merseră spre intersecția complicată dintre Massachusetts Avenue, capătul dinspre JFK Drive al arterelor Harvard Street, Mt. Auburn Street și Brattle Street. În ciuda numelui său, nu era tocmai o piață, ci mai curînd un șir de fațade curbate și zone deschise de forme curioase. În nopțile de vară, zona se transforma într-un circ de stradă, spontan și medieval, cu jongleri, muzicieni, recitatori, magicieni și acrobați.

Era o seară caldă, mătăsoasă, de vară, iar în aerul întunecat se auzeau bufnițe. Erau și cîteva stele, în ciuda luminii orașului. Kim și Edward se plimbară în jurul întregii piețe, oprindu-se puțin la marginea fiecărui grup care privea cîte un spectacol. În ciuda nemulțumirilor pe care ficcare din ei le avea în legătură cu seara aceea, se simțeau totuși bine.

– Mă bucur că am ieșit în seara asta, spuse Kim.

– Și eu, zise Edward.

În cele din urmă, se așezară pe un zid mic, de ciment. În stînga lor, o femeie cînta o baladă tristă. În dreapta, era un grup vioi de indieni din Peru, cîntînd la naiuri indigene.

– Stanton e, într-adevăr, o figură, spuse Kim.

Nu știam pentru cine să fiu mai stînjenit, cînd începuse să bată cîmpii, spuse Edward. Pentru mine sau pentru tine.

Kim rîse aprobator. Și ea se simțise la fel de prost cînd Stanton închinase în cinstea lui Edward, ca și în cinstea ei.

– Ce mi se pare uimitor la Stanton e faptul că poate manipula oamenii, rămînînd în același timp atît de fermecător, afirmă Kim.

– E curios că îi merge, aprobă Edward. Eu n-aș putea face așa ceva niciodată. De fapt, întotdeauna m-am simțit jenat pe lîngă Stanton. L-am invidiat și mi-am dorit să pot fi și eu mă pe jumătate cît este el de încrezător. Întotdeauna am fost timid în public, chiar puțin neîndemînatic.

– Și eu, exact la fel, recunoscu Kim. Întotdeauna am vrut să fiu mai stăpînă pe mine în public, dar n-am reușit niciodată. Sînt timidă de cînd eram mică. Cînd sînt în public, niciodată nu găsesc lucrul cel mai potrivit de spus pe moment. Cinci minute mai tîrziu, da, dar atunci e întotdeauna prea tîrziu.

– Sîntem făcuți din același aluat, exact cum ne-a descris Stanton, zise Edward. Problema e că Stanton ne cunoaște slăbiciunile și știe cum să ne chinuie. Îmi vine să mor de cîte ori aduce vorba despre prostia cu premiul Nobel.

– Îmi cer scuze, în numele familiei mele, spuse Kim. Cel puțin, nu e rău intenționat.

– În ce fel sînteți înrudiți? întrebă Edward.

– Sîntem veri primari, răspunse Kim. Mama mea e sora tatălui lui Stanton.

– Și eu ar trebui să-mi cer scuze, spuse Edward. N-ar trebui să-l critic pe Stanton. Am fost colegi de an la Medicină. Eu îl ajutam în laborator și el mă ajuta la petreceri. Făceam o echipă destul de bună. De atunci am rămas prieteni.

Cum de nu te-ai asociat cu el într-una din afacerile lui? întrebă Kim.

Nu m-a interesat niciodată. Îmi place cercetarea academică, unde cunoașterea este căutată în sine. Nu că aș fi împotriva științei aplicate. Dar nu e la fel de antrenantă. În unele aspecte, știința și industria sînt pe poziții adverse, în special în privința obligativității

secretului în industrie. Comunicarea liberă este sîngele dătător de viață al științei; secretul este moartea ei.

– Stanton zice că ar putea să te facă milionar.

Edward rîse.

– Și cum mi-ar schimba asta viața? Deja fac ceea ce vreau să fac: o combinație de cercetare și profesorat. Dacă un milion de dolari ar intra în viața mea, n-ar face decît să o complice și m-ar face părtinitor. Sînt fericit așa cum sînt.

– Am încercat să-i explic asta lui Stanton, spuse Kim. Dar n-a vrut să asculte. E foarte încăpățînat.

Dar fermecător și amuzant. În privința mea, a exagerat, în mod sigur, cînd a ținut toastul acela interminabil. Dar în privința ta? Familia ta poate fi, într-adevăr, urmărită pînă în America secolului al șaptesprezecelea?

– Partea asta a fost adevărată, răspunse Kim.

Fascinant. Și impresionant. Eu aș avea noroc dacă mi-aș cunoaște strămoșii măcar cu două generații în urmă și atunci ar fi, probabil, rușinos.

– E și mai impresionant să te întreții singur la școală și să devii un mare specialist într-un domeniu interesant, spuse Kim. Asta e din propria ta inițiativă. Eu doar m-am născut o Stewart. N-a fost deloc meritul meu.

– Dar povestea cu vrăjitoarea din Salem? întrebă Edward. Și asta e adevărată?

– Da, recunoscu Kim. Dar nu-mi place să vorbesc despre asta.

– Îmi pare rău. Bîlbîiala îi revenì. Te rog să mă ierți. Nu înțeleg de ce are o importanță atît de mare, dar nu trebuia să aduc vorba despre asta.

Kim clătină din cap.

Acum îmi pare mie rău că te-am făcut să te simți prost, spuse ea. Presupun că reacția mea la povestea cu vrăjitoria e o prostie și, ca să fiu sinceră, nici nu știu de ce mă neliniștește. Cred că e din cauza mamei mele. Mi-a băgat în cap că e ceva despre care nu am voie să vorbesc. Știu că ea o consideră o rușine pentru familie.

Dar a fost cu mai mult de trei sute de ani în urmă.

– Ai dreptate, spuse Kim, ridicînd din umeri. Nu prea are sens.

– Cunoşti povestea? întrebă Edward.

– În linii mari, presupun. Ca toată lumea din America.

– Pare ciudat, dar eu ştiu ceva mai mult decît majoritatea oamenilor, zise Edward. Harvard University Press a publicat o carte despre acest subiect, scrisă de doi istorici talentaţi. Se numeşte *Salem Possessed** Unul dintre studenţii mei absolvenţi a insistat să o citesc, pentru că luase nu ştiu ce premiu de istorie. Aşa că am citit-o şi am fost intrigat. Vrei să ţi-o împrumut?

– Ar fi drăguţ, spuse Kim, mai mult de politeţe.

Vorbesc serios. O să-ţi placă şi s-ar putea să- schimbe părerea despre această poveste. Aspectele sociale, politice şi religioase sînt de-a dreptul fascinante. Am aflat mult mai multe lucruri decît mă aşteptam. De exemplu, ştiai că o parte dintre juraţi şi chiar dintre judecători s-au retras şi şi-au cerut iertare în public, pentru că şi-au dat seama că oameni nevinovaţi fuseseră executaţi?

– Serios? zise Kim, tot din politeţe.

– Dar ceea ce mi-a atras atenţia nu a fost faptul că oameni nevinovaţi fuseseră spînzuraţi, spuse Edward. Ştii cum o carte te conduce la alta. Ei bine, am citit o altă carte, numită *Poisons of the Past***, care propunea o teorie foarte interesantă, în special pentru un specialist în neurologie ca mine. Cartea sugera că cel puţin o parte dintre tinerele din Salem care suferau de „crize" ciudate şi care acuzaseră anumiţi oameni de vrăjitorie, fuseseră, de fapt, otrăvite. Substanţa presupusă a fi vinovată era ergotina, care provine dintr-o ciupercă parazită numită *Claviceps purpurea*. *Claviceps* creşte pe cereale, în special pe secară.

În ciuda lipsei de interes a lui Kim pentru acest subiect, Edward reuşise să-i atragă atenţia.

– Otrăvite cu ergotină? întrebă ea. Ce efecte are aceea?

– O-ho! Edward îşi dădu ochii peste cap. Mai ţii minte cîntecul grupului Beatles, *Lucy in the Sky with Diamonds*? Trebuie să fi fost ceva asemănător, căci ergotina conţine acidamidă lisergică, ingredientul principal al LSD-ului..

---

* Salemul posedat *(engl.)*.
** Otrăvuri din trecut.

– Vrei să spui că au suferit de halucinații și iluzii? întrebă Kim.

– Asta e ideea. Ergotismul provoacă fie gangrenă, care poate deveni rapid mortală, fie o reacție convulsivă halucinogenă. În Salem trebuie să fi fost cea convulsivă halucinogenă, înclinînd mai mult spre partea halucinogenă.

– Ce teorie interesantă, spuse Kim. S-ar putea chiar să o intereseze și pe mama. Poate ar avea altă părere despre strămoașa noastră dacă ar cunoaște această explicație. Ar fi greu să învinovățești pe cineva în asemenea condiții.

– Așa m-am gîndit și eu. Dar, în același timp, asta nu poate explica toată povestea. E posibil ca ergotina să fi fost scînteia care a aprins focul, dar, o dată pornit, acesta s-a transformat singur într-o vîlvătaie. Din ceea ce am citit, cred că oamenii au exploatat situația în scopuri economice și sociale, deși nu neapărat în mod conștient.

– În mod sigur ai reușit să-mi stîrnești curiozitatea, spuse Kim. Acum mă simt prost că n-am avut niciodată interesul să citesc despre procesele vrăjitoarelor din Salem, în afară de puținul pe care l-am citit în liceu. Ar trebui să-mi fie rușine, cu atît mai mult cu cît proprietatea strămoașei mele executate se află încă în posesia familiei. De fapt, din cauza unei neînțelegeri minore dintre tatăl și bunicul meu, care a murit, eu și fratele meu am moștenit-o anul trecut.

– Dumnezeule! exclamă Edward. Vrei să spui că familia ta a păstrat terenul timp de trei sute de ani?

Mă rog, nu chiar tot, spuse Kim. Proprietatea inițială cuprindea teren din actualele localități Beverly, Danvers și Peabody, precum și din Salem. Chiar porțiunea din Salem este acum doar o parte din ceea ce a fost. Dar este încă o proprietate mare. Nu știu exact cîți acri are, dar sînt cîțiva.

– Oricum, e extraordinar. Singurul lucru pe care l-am moștenit a fost proteza dentară a tatălui meu și cîteva unelte de zidărit. Cînd te gîndești că poți merge pe pămîntul pe care au călcat strămoșii tăi din secolul al șaptesprezecelea, e de neimaginat. Credeam că o astfel de experiență e rezervată familiilor regale din Europa.

– Pot să fac chiar mai mult decît să calc pe pămînt, spuse Kim. Pot să intru și în casa lor. Vechea casă e încă în picioare.

– Îți bați joc de mine. Nu sînt *chiar atît* de credul.

– Nu glumesc. Nu e chiar atît de neobișnuit. În regiunea Salem sînt multe case din secolul al șaptesprezecelea, inclusiv unele care au aparținut altor vrăjitoare executate, precum Rebecca Nurse.

– Habar n-aveam, afirmă Edward.

– Ar trebui să vizitezi Salemul într-o zi, spuse Kim.

– În ce condiție e casa? întrebă Edward.

Destul de bună, presupun. N-am mai intrat în ea de ani de zile, de cînd eram copil. Dar arată bine, pentru o casă construită în 1670. A fost cumpărată de către Ronald Stewart. Soția lui, Elizabeth, a fost executată.

– Îmi aduc aminte de numele lui Ronald din toastul lui Stanton. A fost primul absolvent de la Harvard din familia Stew

– Nu știam asta.

– Ce aveți de gînd, tu și fratele tău, să faceți cu proprietatea?

– Deocamdată nimic. Cel puțin pînă cînd se întoarce Brian din Anglia, unde conduce, în prezent, afacerile maritime ale familiei. Ar trebui să se întoarcă acasă cam într-un an; atunci vom hotărî. Din păcate, proprietatea e foarte costisitoare, avînd vedere impozitele și întreținerea.

– Bunicul tău a locuit în casa veche? întrebă Edward.

– O, nu. În casa veche n-a mai locuit nimeni de mulți ani. Ronald Stewart a cumpărat un teren uriaș lîngă proprietatea inițială și a construit o casă mai mare, păstrînd vechea clădire pentru servitori și chiriași. De-a lungul anilor, casa cea mare a fost dărîmată și reconstruită de mai multe ori. Ultima oară a fost pe la începutul secolului. În casa asta a locuit bunicul meu. Sau, mai bine zis, a bîntuit, căci e o clădire uriașă, prin care bate vîntul.

– Pun pariu că vechea casă are valoare istorică, spuse Edward.

– Atît Institutul Peabody-Essex din Salem, cît și Societatea pentru Păstrarea Antichităților din Noua Anglie și-au exprimat interesul să o cumpere, răspunse Kim. Dar mama mea nu e de acord. Cred că se teme să nu scoată la lumină povestea cu vrăjitoria.

– Păcat, spuse Edward.

Din nou, bîlbîiala îi revenise.

Kim se uită la el. Părea agitat, deși se prefăcea că se uită la peruani.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

Îi putea simți neliniștea.

– Nu, răspunse Edward, puțin prea ferm. Se gîndi o clipă, apoi spuse: Îmi pare rău, știu că n-ar trebui să-ți cer așa ceva, și te rog să refuzi dacă nu-ți convine. Adică, aș înțelege.

– Despre ce e vorba? întrebă ea, ușor speriată.

– Am citit cărțile acelea despre care ți-am vorbit. Vreau să spun că mi-ar plăcea foarte mult să văd casa cea veche. Știu că e o îndrăzneală prea mare din partea mea.

M-aș bucura să ți-o arăt, răspunse Kim ușurată. Săptămîna aceasta am sîmbăta liberă. Am putea merge atunci cu mașina, dacă e bine și pentru tine. Pot să iau cheile de la avocați.

– N-ar fi un deranj prea mare? întrebă Edward.

– Deloc, spuse Kim.

Sîmbătă e perfect. În schimb, vrei să luăm cina împreună vineri seara?

Kim zîmbi.

– Accept. Dar acum cred că ar fi bine să mă întorc acasă. Schimbul de șapte treizeci de la spital începe îngrozitor de devreme.

Coborîră de pe zidul de ciment și merseră încet spre gura de metrou.

– Unde stai? întrebă Edward.

– În Beacon Hill.

– Am auzit că e o zonă foarte bună.

– E aproape de spital, zise Kim. Și am un apartament grozav. Din păcate, trebuie să mă mut pînă în septembrie, pentru că colega mea de cameră se mărită și contractul e pe numele ei.

– Și eu am o problemă asemănătoare. Stau într-un apartament drăguț de la etajul al treilea al unei case particulare, dar proprietarii așteaptă un copil și au nevoie de spațiu. Așa că trebuie să plec și eu, pînă la 1 septembrie.

– Îmi pare rău, spuse Kim.

– Nu e chiar atît de grav. Voiam să mă mut de mai mulți ani, dar am tot amînat.

– Unde locuiești? întrebă Kim.

– În apropiere. La cîțiva pași. Apoi adăugă, ezitînd: Vrei să urci pînă la mine?

– Poate altă dată, răspunse Kim. Cum spuneam, mîine trebuie să mă scol devreme.

Ajunseră la intrarea în metrou. Kim se întoarse și se uită în ochii de un albastru-deschis ai lui Edward. Îi plăcu ceea ce văzu: sensibilitate.

Vreau să te felicit că mi-ai cerut să vezi casa cea veche, zise Kim. Știu că nu ți-a fost ușor, pentru că și mie mi-ar fi fost la fel de greu. De fapt, probabil că eu n-aș fi făcut-o deloc.

Edward roși. Apoi chicoti.

– Oricum, nu sînt Stanton Lewis, spuse el. Adevărul e că uneori pot fi cam bleg.

– Cred că ne asemănăm în această privință. Și mai cred că te descurci mult mai bine în public decît crezi.

– E meritul tău. Cu tine sînt relaxat, ceea ce spune multe, avînd în vedere că de-abia ne-am cunoscut.

– Sentimentul e reciproc.

Își strînseră mîinile o clipă. Apoi Kim se întoarse și coborî repede în metrou.

2

Sîmbătă, 16 iulie 1994

Edward parcă incorect pe Beacon Street, vizavi de Boston Common și alergă în holul clădirii lui Kim. După ce sună, se uită îngrijorat în jur după o portărcasă bostoniană, a căror reputație o cunoștea din proprie experiență.

– Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți, spuse Kim cînd apăru.

Era îmbrăcată în pantaloni scurți kaki și un tricou alb, simplu. Părul ei negru și voluminos era legat într-o coadă la spate.

Îmi pare rău că am întîrziat, zise Edward. Conform înțelegerii, Edward era îmbrăcat la fel de obișnuit. A trebuit să trec pe la laborator.

Se uitară unul la celălalt o clipă și apoi izbucniră în rîs.

– Sîntem prea de tot, recunoscu Kim.

– Nu pot să mă abțin, chicoti Edward. Tot timpul îmi cer scuze, chiar și cînd nu e nevoie. E ridicol, dar știi ceva? Nici măcar nu-mi dădeam seama pînă cînd nu mi-ai atras tu atenția aseară, la cină.

Am observat doar pentru că și eu fac același lucru, spuse Kim. După ce m-ai condus aseară, m-am gîndit la asta. Cred că vine dintr-un sentiment exagerat de responsabilitate.

Probabil că ai dreptate. Cînd eram mic, credeam mereu că e vina mea dacă ceva nu mergea bine sau se strica.

– Asemănarea e înspăimîntătoare, glumi Kim, zîmbind.

Se urcară în Saab-ul lui Edward și porniră spre ieșirea din nord a orașului. Era o zi senină, strălucitoare, și, deși era încă dimineața devreme, soarele își arăta puterea vară.

Kim coborî geamul din dreptul său și scoase o mînă afară.

– Parcă ar fi o mică vacanță, zise ea.

– În special pentru mine. Mi-e rușine să recunosc, dar, de obicei, îmi petrec fiecare zi în laborator.

– Și în week-end? întrebă Kim.

– Șapte zile pe săptămînă, recunoscu Edward. De obicei, îmi dau seama că e duminică după faptul că sînt mai puțini oameni în jur. Cred că sînt un tip plictisitor!

Eu aș zice devotat, spuse Kim. Aș mai zice că ești foarte atent. Florile pe care mi le trimiți în fiecare zi sînt superbe, dar nu prea sînt obișnuită cu astfel de galanterii. Și, în mod sigur, nu le merit.

– O, nu e nimic, spuse Edward.

Kim îi simți jena. Își aranjă bretonul cu mîna de mai multe ori la rînd.

– Pentru mine nu e „nimic" Vreau să-ți mulțumesc din nou.

– Ai obținut greu cheile de la casa cea veche? întrebă Edward, schimbînd subiectul.

Kim clătină din cap.

– Deloc. Am fost la avocați chiar ieri, de la serviciu.

O luară spre nord, pe Highway 93 și apoi întoarseră spre est, pe 128. Traficul era ușor.

– M-am simțit foarte bine ieri seară la cină, spuse Edward.

– Și eu. Mulțumesc. Dar cînd m-am gîndit azi-dimineață, am vrut să-mi cer scuze că am monopolizat conversația. Cred că am vorbit prea mult despre mine și familia mea.

– Iar îți ceri scuze, spuse Edward.

Kim se lovi peste coapsă, pedepsindu-se în glumă.

– Mă tem că sînt un caz irecuperabil.

Izbucni în rîs.

– În plus, chicoti Edward, eu ar trebui să-mi cer scuze. E vina mea că te-am bombardat nemilos cu întrebări, care mă tem că erau prea personale.

– Nu m-am supărat deloc. Sper doar că nu te-am speriat cînd ți-am pomenit despre crizele de anxietate pe care le aveam cînd am intrat la colegiu.

– Te rog, rîse Edward. Cred că toți le avem, în special cei care au tendința de a fi impulsivi, ca doctorii. Eu aveam atacuri de anxietate înainte de fiecare test, deși n-am avut niciodată probleme cu notele.

– Cred că ale mele erau puțin mai grave decît niște mici emoții, spuse Kim. O vreme am avut probleme chiar și cu mersul cu mașina, de teamă să nu mă apuce vreo criză în timp ce conduc.

– Ai luat vreodată ceva împotriva lor? întrebă Edward.

– Xanax, pentru o perioadă scurtă, răspunse Kim.

– Ai încercat vreodată Prozac? întrebă Edward.

Kim se răsuci pentru a se uita la el.

– Niciodată! spuse ea. De ce să iau Prozac?

– Pentru că ai menționat că sufereai și de anxietate, și de timiditate, spuse Edward. Prozacul te putea ajuta cu amîndouă.

– Nu mi-a fost niciodată recomandat. Și, oricum, nu l-aș fi luat, chiar dacă mi-ar fi fost recomandat. Nu sînt de acord cu folosirea medicamentelor puternice pentru mici defecte de temperament, cum este timiditatea. Cred că medicamentele ar trebui păstrate pentru probleme serioase, nu pentru simple dificultăți de zi cu zi.

– Îmi pare rău, spuse Edward. N-am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat. Dar sînt hotărîtă în această privință. Ca asistentă, văd prea multă lume care ia prea multe medicamente. Companiile de medicamente ne-au convins că există cîte unul pentru fiecare problemă.

– În principiu, sînt de acord cu tine, spuse Edward. Dar ca specialist în neurologie, consider comportamentul și stările psihice procese biochimice, și mi-am schimbat părerea despre medicamentele psihotrope inofensive.

– Cum adică medicamente „inofensive"? întrebă Kim.

– Medicamente care au efecte secundare foarte mici sau chiar deloc.

– Toate medicamentele au efecte secundare, spuse Kim.

Presupun că e adevărat. Dar unele dintre ele sînt minore și reprezintă un risc asumat în raport cu binefacerile potențiale.

– Cred că asta e esența argumentului filosofic, zise Kim.

Apropo. Mi-am adus aminte de cele două cărți pe care am promis că ți le împrumut.

Întinse mîna pe scaunul din spate, luă cărțile și i le puse lui Kim în poală. Kim le răsfoi și se plînse în glumă că nu au poze. Edward rîse.

– Am încercat să o găsesc pe strămoașa ta în cartea despre procesele de vrăjitorie din Salem. Dar la cuprins nu apare nici o Elizabeth Stewart. Ești sigură că a fost executată? Autorii aceia s-au documentat serios.

– Din cîte știu eu, da, răspunse Kim.

Se uită la cuprinsul cărții *Salem Possessed*. Între „spectru" și „Stoughton, William", nu era nici un Stewart.

După o jumătate de oră intrară în Salem. Drumul îi duse pe lîngă Casa Vrăjitoarelor. Aceasta îi stîrni imediat interesul lui Edward, care trase pe dreapta.

– Ce e acolo? întrebă el.

– Se cheamă Casa Vrăjitoarelor, zise Kim. E una dintre cele mai importante atracții turistice din zonă.

– E chiar din secolul al șaptesprezecelea? întrebă Edward. Sau e o reconstituire gen Disneyland?

– E autentică, răspunse Kim. Și se află pe locul ei original. Mai este o casă din secolul al șaptesprezecelea în apropiere, la Institutul Peabody-Essex, dar a fost mutată din altă parte.

– Grozav, zise Edward.

Clădirea avea un aer de basm. Edward se miră de felul cum etajul al doilea ieșea în afară față de primul și de ferestrele sub formă de diamant.

– Dacă spui că e grozav ești anacronic, rîse Kim. Spune că e „impresionantă"

– Bine, zise Edward împăciuitor. E impresionantă.

În același timp, e surprinzător de asemănătoare cu casa cea veche de pe domeniul Stewart pe care vreau să ți-o arăt. Dar, practic, nu e o casă de vrăjitoare pentru că nici o vrăjitoare nu a stat

aici. A fost casa lui Jonathan Corwin, unul dintre magistrații care au condus o parte dintre audierile preliminare.

Îmi amintesc numele din *Salem Possessed,* spuse Edward. Cînd vezi locul unde s-a întîmplat, parcă istoria revine la viață. Se întoarse spre Kim. Cît e de aici pînă la domeniul Stewart?

– Nu mai e mult. Maximum zece minute.

– Ai mîncat azi-dimineață?

– Doar niște suc și fructe, răspunse Kim.

– Ce-ar fi să ne oprim pentru o cafea și o gogoașă? întrebă Edward.

– Sună bine, opină Kim.

Era devreme și mulțimea turiștilor nu ajunsese încă, așa că găsiră ușor un loc de parcare lîngă Salem Commons. Vizavi era o cofetărie. Luară cafea și se plimbară prin centrul orașului, trăgînd cu ochiul la Muzeul Vrăjitoarelor și alte cîteva atracții turistice. Mergînd printre magazinele de pe Essex Street, observară că la foarte multe bazare și tarabe se vindeau suveniruri legate de vrăjitoare.

– Procesele vrăjitoarelor au dat naștere unei adevărate industrii de tarabă, comentă Edward. Mă tem că e cam de prost gust.

– E adevărat că le trivializează suferința, observă Kim. Dar este și o mărturie a interesului pe care îl stîrnește această poveste. Toată lumea e fascinată de ea.

Intrînd în Centrul pentru vizitatori al Parcului Național, Kim se pomeni în fața unei adevărate biblioteci de cărți și reviste despre procese.

– Habar n-aveam că s-a scris atît de mult despre asta, spuse ea.

După ce căută cîteva minute, cumpără cîteva cărți. Îi explică lui Edward că o dată ce devenea interesată de ceva, de obicei întrecea măsura.

Se întoarseră la mașină și porniră pe North Street, trecînd din nou pe lîngă Casa Vrăjitoarelor, apoi cotiră la dreapta pe Orne Road. Cînd trecură pe lîngă Cimitirul Greenlawn, Kim spuse că făcuse parte cîndva din domeniul Stewart.

Kim îl îndrumă pe Edward să o ia la dreapta, pe un drum neasfaltat. Înaintînd prin hopuri, Edward se străduí să controleze volanul, care se răsucea. Era imposibil să ocolească toate gropile.

– Ești sigură că sîntem pe drumul cel bun? întrebă Edward.

– Absolut, îl asigură Kim.

După cîteva zgîlțîituri, se apropiară de o poartă imensă de fier forjat. Poarta era prinsă de doi piloni masivi din blocuri de granit cioplite grosolan. Gardul înalt de fier, cu țepi ascuțiți, dispărea în pădurea deasă de o parte și de alta a drumului.

– Aici e? întrebă Edward.

– Aici e, răspunse Kim și sări din mașină.

– Destul de impozant, strigă Edward, în timp ce Kim se străduia să deschidă lacătul greu care încuia poarta. Și nu foarte primitor.

Era moda vremii, strigă Kim. Oamenii cu bani voiau să păstreze o imagine seniorială.

După ce scoase lacătul, Kim deschise larg porțile. Acestea scîrțîiră puternic din țîțîni. Kim se întoarse la mașină și intrară pe poartă. După alte cîteva hopuri și zgîlțîituri, drumul se deschise într-o pajiște mare, cu iarbă. Edward opri din nou.

– Dumnezeule! exclamă el. Acum înțeleg de ce ai spus seniorial.

În mijlocul cîmpului imens, se afla o casă uriașă, de piatră, cu mai multe etaje, plină de turnulețe, creneluri și basoreliefuri. Acoperișul era de țiglă și punctat cu decorații fanteziste și ochiuri de geam. Hornurile se înălțau, ca buruienile, din toate părțile construcției.

– Un amestec interesant de stiluri, remarcă Edward. Puțin castel medieval, puțin tudorian, puțin palat frațuzesc. E uimitor.

– Familia l-a numit întotdeauna castelul, îi explică Kim.

– Înțeleg de ce. Cînd ai descris-o ca pe o casă mare și plină de curent, nu mi-a trecut prin minte că va arăta așa. Locul ei e în Newport, alături de Breakers.

– Pe coasta de nord a Bostonului mai există astfel de case uriașe și vechi, spuse Kim. Firește, multe au fost dărîmate. Altele au fost transformate în apartamente, dar piața e cam proastă acum. Înțelegi de ce e o povară pentru mine și fratele meu.

– Unde e casa cea veche? întrebă Edward.

Kim întinse mîna spre dreapta. În depărtare, abia se putea vedea o clădire maro-închis, ascunsă într-un pîlc de copaci.

– Ce e clădirea aceea de piatră din stînga? întrebă Edward.

– Cîndva era o moară. Dar a fost transformată în grajduri acum vreo două sute de ani.

Edward rîse.

– E uimitor cît de ușor poți să tratezi toate acestea, spuse el. În mintea mea, orice e mai vechi de cincizeci de ani e o relicvă.

Edward porni din nou mașina, dar curînd se opri. Nimerise în fața unui zid de piatră aproape acoperit de buruieni.

– Ce e asta? întrebă el, arătînd spre zid.

– E vechiul cimitir al familiei.

– Serios? zise Edward. Putem să ne uităm?

– Bineînțeles, răspunse Kim.

Coborîră din mașină și săriră peste zid. Nu reușiră să folosească intrarea pentru că era blocată cu tufe dese de mure.

– Se pare că multe pietre funerare au fost sparte, zise Edward. De curînd.

Ridică o bucată spartă de marmură.

– Vandalism, spuse Kim. Nu prea putem face nimic, dacă nu locuiește nimeni aici.

– Ce păcat, zise Edward.

Se uită la dată. Era din 1843. Numele era Nathaniel Stewart.

– Familia a folosit acest cimitir pînă pe la mijlocul secolului trecut, îi explică Kim.

Merseră încet spre capătul cimitirului năpădit de vegetație. Cu cît înaintau mai mult, cu atît pietrele funerare deveneau mai simple și mai vechi.

– Este și Ronald Stewart aici? întrebă Edward.

– Da, răspunse Kim.

Îl conduse la o piatră simplă, rotunjită, cu un craniu și două oase încrucișate sculptate în relief. Pe ea scria: *Aici zace îngropat trupul lui Ronald Stewart, fiul lui John și al Lydiei Stewart, vîrstă de 81 de ani, mort la 1 octombrie 1734.*

– Optzeci și unu de ani, remarcă Edward. Ce tip sănătos. Ca să ajungă la o vîrstă atît de înaintată trebuie să fi fost destul de deștept ca să stea departe de doctori. Pe vremea aceea, cînd se bazau numai pe luarea de sînge și pe o farmacopee primitivă, doctorii erau la fel de letali ca și majoritatea bolilor.

Lîngă mormîntul lui Ronald era cel al Rebeccăi Stewart. Pe piatră scria că era soția lui Ronald.

– Bănuiesc că s-a recăsătorit, spuse Kim.

– Elizabeth e îngropată tot aici?întrebă Edward.

– Nu știu. Nimeni nu mi-a arătat mormîntul ei.

– Ești sigură măcar că această Elizabeth a existat? întrebă Edward.

– Cred, răspunse Kim. Dar n-aș putea băga mîna-n foc.

– Hai să vedem dacă o găsim, sugeră Edward. Ar trebui să fie cam în această zonă.

Cîteva minute căutară în tăcere, Kim într-o direcție și Edward în cealaltă.

– Edward! strigă Kim.

– Ai găsit-o? întrebă Edward.

– Oarecum, răspunse Kim.

Edward veni lîngă ea. Se uita la o piatră asemănătoare ca formă cu cea a lui Ronald. Era a lui Jonathan Stewart, despre care se spunea că era fiul lui Ronald și al Elizabethei Stewart.

– Cel puțin, acum știm că a existat, spuse Kim.

Mai căutară o jumătate de oră, dar nu găsiră mormîntul Elizabethei. În cele din urmă, renunțară și se întoarseră la mașină. După cîteva minute, opriră în fața casei vechi. Coborîră amîndoi.

N-ai glumit cînd ai spus că seamănă cu Casa Vrăjitoarelor, zise Edward. Are același horn central masiv, același acoperiș în formă de turlă, aceiași pereți de scîndură și aceleași ferestre în formă de diamant. Și, cel mai curios, etajul de sus iese la fel în afară, față de cel de jos. Mă întreb de ce făceau asta.

Nu cred că știe cineva cu siguranță. Casa de la Institutul Peabody-Essex are aceleași caracteristici.

– Ornamentele de sub balcon sînt mult mai frumoase decît cele de la Casa Vrăjitoarelor, spuse Edward.

– Cine le-a făcut avea, într-adevăr, gust, recunoscu Kim.

– E o casă încîntătoare. Are mult mai mult stil decît castelul.

Se plimbară încet în jurul clădirii, scoțînd în evidență fiecare detaliu. În spate, Edward observă o construcție separată, mai mică. Întrebă dacă era la fel de veche.

– Cred că da, spuse Kim. Mi s-a spus că era pentru animale.

– Un fel de minihambar, zise Edward.

Se întoarseră la intrarea principală și Kim încercă mai multe chei pînă cînd o găsi pe cea care descuie ușa. Cînd o deschise, aceasta scîrțîi, ca și poarta de la intrarea domeniului.

– Seamănă cu o casă bîntuită, zise Edward.

– Nu spune așa ceva, protestă Kim.

– Nu-mi spune că tu crezi în stafii?

– Să zicem că le respect, replică Kim, rîzînd. Așa că intră tu primul.

Edward intră pe ușă, într-un mic hol. Exact în față era o scară care se răsucea și dispărea în sus. De ambele părți era cîte o ușă. Cea din dreapta ducea în bucătărie, iar cea din stînga, în salon.

– Unde mergem mai întîi? întrebă Edward.

– Tu ești musafirul, răspunse Kim.

– Hai să vedem salonul, spuse Edward.

Încăperea era dominată de un șemineu uriaș, lat de șase picioare. Cîteva mobile coloniale, unelte de grădinărit și alte obiecte erau împrăștiate prin cameră. Cea mai interesantă piesă de mobilier era patul cu baldachin. Încă mai avea o parte din cuverturile originale.

Edward se apropie de șemineu și se uită în sus pe coș.

E încă în stare de funcționare, remarcă el. Apoi se uită la peretele de deasupra căminului. Făcu un pas înapoi și se uită din nou. Vezi dreptunghiul acela mai deschis la culoare? întrebă el.

Kim veni lîngă el, în mijlocul camerei, și se uită atent la perete.

– Da, îl văd, spuse ea. Parcă ar fi fost un tablou atîrnat aici.

– Exact la asta mă gîndeam și eu. Își umezi degetul și încercă să șteargă conturul. Nu reuși. Cred că a stat aici mulți ani, după cît de afumat e restul peretelui.

Părăsiră salonul și urcară. În capul scării era un mic birou, construit deasupra holului de la intrare. Deasupra salonului a bucătăriei erau dormitoare, fiecare cu propriul său șemineu. Singurul mobilier erau cîteva paturi și o roată.

Întorși în bucătăria de la parter, Kim și Edward rămaseră uimiți de mărimea sobei. Edward opină că avea cel puțin zece picioare lățime. În stînga se afla un suport pentru ceainic, în dreapta, un cuptor sub formă de fagure. Erau chiar și cîteva oale, tigăi și ceaune vechi.

– Ai putea să gătești aici? întrebă Edward.

Niciodată, răspunse Kim. Mi-e destul de greu într-o bucătărie modernă.

Femeile din colonii trebuie să fi fost experte în aprinderea focului. Aruncă o privire în cuptor. Mă întreb cum estimau temperatura. E esențială la făcutul pîinii.

Intrară, pe o ușă, în partea din spate a casei. Edward se miră să găsească o a doua bucătărie.

– Cred că o foloseau în timpul verii, zise Kim. Ar fi fost prea cald să aprindă soba aceea imensă pentru gătit în timpul verilor călduroase.

– Ai dreptate.

După ce se întoarseră în partea centrală a casei, Edward se opri în mijlocul bucătăriei, mușcîndu-și buzele. Kim îl privi fix. Își dădu seama că se gîndea la ceva.

– Ce-ți trece prin minte? întrebă ea.

– Te-ai gîndit vreodată să te muți aici? o întrebă el.

– Nu, n-aș putea spune, răspunse Kim. Ar fi ca și cum aș merge în tabără.

– Nu vreau să spun așa cum este acum, zise Edward. Dar nu are nevoie de modificări prea mari.

– Adică să o renovez? întrebă Kim. Ar fi păcat să-i distrug valoarea istorică.

– Sînt perfect de acord, spuse Edward. Dar nu e obligatoriu. Ai putea să faci o bucătărie și o baie moderne în partea din spate, care, oricum, arată ca și cum ar fi fost adăugată. Nici nu trebuie să te atingi de partea principală.

– Chiar crezi? întrebă Kim.

Se uită în jur. Era, fără îndoială, o clădire foarte frumoasă, și decorarea ei ar fi fost o provocare plăcută.

– În plus, spuse Edward, oricum trebuie să te muți din locuința în care stai acum. Ar fi păcat să lași locul acesta pustiu. Mai devreme sau mai tîrziu, vandalii vor ajunge și aici și s-ar putea să facă stricăciuni serioase.

Mai făcură un tur prin întreaga clădire, gîndindu-se cum să o facă locuibilă. Edward era din ce în ce mai entuziasmat, iar ideea începea să-i placă și lui Kim.

– Ce ocazie să-ți redescoperi moștenirea, spuse Edward. Eu aș face-o într-o clipă.

– O să mă mai gîndesc la noapte, spuse, în cele din urmă, Kim. E o idee interesantă, dar trebuie să mă consult și cu fratele meu. În fond, sîntem coproprietari.

– Un lucru îmi dă de gîndit la casa asta, zise Edward, dînd ocol cu privirea pentru a treia oară prin bucătărie. Mă întreb unde își țineau alimentele.

– Cred că în pivniță.

– Nu știam că există așa ceva, zise Edward. M-am uitat intenționat după o intrare cînd am dat ocol casei prima oară, dar n-am văzut nici una. Și nici scări care să coboare.

Kim ocoli o masă lungă de scîndură și trase la o parte un covor foarte uzat.

– Se intră prin această trapă, spuse ea.

Se aplecă, își băgă degetul într-o gaură din podea și ridică trapa. O lăsă pe podea. O scară cobora în întuneric.

– Îmi amintesc prea bine de asta, spuse Kim. O dată, cînd eram copii, fratele meu m-a amenințat că mă închide în pivniță. Era încîntat de trapa din podea.

– Simpatic frate. Nu mă mir că ți-a fost frică să nu fii închisă. Oricine ar fi fost îngrozit.

Edward se aplecă și încercă să privească în pivniță, dar nu reuși să vadă decît o porțiune mică.

– Nu avea de gînd să o facă într-adevăr. Mă necăjea doar. Nu aveam voie să fim aici și el știa că lucrul ăsta mă sperie. Știi cum le place copiilor să se sperie unul pe celălalt.

– Am o lanternă în mașină. Fug să o aduc.

După ce se întoarse cu lanterna, Edward coborî pe scară. Ajuns pe podea, se uită în sus la Kim și o întrebă dacă nu voia să coboare.

– Trebuie? întrebă ea, pe jumătate în glumă.

Coborî treptele și rămase lîngă el.

– Rece, umed și mucegăit, constată Edward.

– Bine spus, remarcă Kim. Deci ce căutăm aici?

Pivnița era mică. Nu acoperea decît suprafața bucătăriei. Pereții erau din piatră simplă, cu puțin mortar. Pardoseala era murdară. Lipite de peretele din spate erau cîteva jghiaburi, cu margini de piatră sau de lemn. Edward se duse la ele și lumină cu lanterna interiorul cîtorva. Kim se ținu aproape de el.

– Aveai dreptate, spuse Edward. Aici erau ținute alimentele.

– Ce fel de alimente crezi că erau? întrebă Kim.

– Mere, porumb, grîu și secară, lucruri de genul ăsta, răspunse Edward. Poate și produse lactate. Hălcile de șuncă erau atîrnate, probabil, în partea din spate.

– Interesant, spuse Kim, fără entuziasm. Ai văzut destul?

Edward se aplecă deasupra unuia din jghiaburi și zgîrîe puțin din mizeria întărită de pe fund. O frecă între degete.

– Pămîntul e umed. Nu sînt botanist, dar cred că ar fi un mediu grozav pentru *Claviceps purpurea*.

Intrigată, Kim întrebă dacă acest lucru ar putea fi dovedit. Edward ridică din umeri.

– Posibil, spuse el. Bănuiesc că depinde dacă se găsesc sau nu spori de *Claviceps*. Dacă am putea lua cîteva mostre, l-aș ruga pe un prieten botanist să le examineze.

– Cred că putem găsi niște cutii în castel, sugeră Kim.

– Hai să luăm, sugeră Edward.

Ieșiră din casa cea veche și se îndreptară spre castel. Era o zi frumoasă, așa că merseră pe jos. Iarba era pînă la genunchi. Greieri și alte insecte inofensive săreau în jurul lor.

Din cînd în cînd se vede o apă printre copaci, observă Edward.

– E rîul Danvers, spuse Kim. Într-o vreme cîmpul mergea pînă la malul apei.

Cu cît se apropiau mai mult de castel, cu atît Edward era mai impresionat de clădire.

– E chiar mai mare decît mi s-a părut la început, spuse el. Dumnezeule, are chiar și un șanț de apărare fals.

Mi s-a spus că a fost inspirat de castelul Chambord din Franța, zise Kim. E în forma literei U; camerele de oaspeți sînt într-o aripă, iar cele ale servitorilor în cealaltă.

Traversară un pod peste șanțul uscat. În timp ce Edward admira ornamentele gotice ale ușii, Kim se străduí să găsească cheia, ca și la casa veche. Erau o duzină de chei pe inel. În cele din urmă, una descuie ușa.

Trecură printr-un hol cu lambriuri de stejar și intrară pe sub o boltă în camera principală. Era o încăpere de dimensiuni monumentale, cu două niveluri și cămine gotice la fiecare capăt. Între ferestrele mari, ca de catedrală, de pe peretele îndepărtat se înălța o scară imensă. O fereastră cu vitralii roșietice din capul scărilor umplea încăperea cu o lumină ciudată, gălbuie.

Edward pe jumătate oftă, pe jumătate rîse.

– E incredibil, spuse el înmărmurit. Habar n-aveam că e încă mobilat.

– Nimic nu a fost atins, spuse Kim.

– Cînd a murit bunicul tău? Acest decor arată ca și cum cineva ar fi plecat într-o vacanță prelungită în secolul al nouăsprezecelea.

– A murit abia primăvara trecută, răspunse Kim. Dar era un om excentric, mai ales după ce i-a murit soția, acum aproape patruzeci de ani. Mă îndoiesc că a schimbat ceva în casă încă de pe timpul cînd aici locuiau părinții lui. Tatăl lui a construit-o.

Edward se plimbă prin încăpere, în timp ce privirea îi aluneca peste bogăția de mobile, tablouri cu rame aurite și obiecte decorative. Era chiar și o armură. Edward arătă cu degetul spre ea și întrebă dacă era, într-adevăr, o antichitate.

Kim ridică din umeri.

– Habar n-am, spuse ea.

Edward se duse la o fereastră și pipăi materialul draperiilor.

– N-am mai văzut atîtea draperii în viața mea, zise el. Cred că trebuie să aibă aproape o milă.

– Sînt foarte vechi, spuse Kim. Mătase de Damasc.

– Pot să văd și restul casei? întrebă Edward.

– Te rog, spuse Kim, fluturînd din mînă.

Din camera centrală, Edward trecu în bibliotecă rafturi întunecate. Avea un mezanin, la care se urca pe o scară circulară de fier forjat. La rafturile înalte se ajungea cu ajutorul unei scări care aluneca pe o șină. Toate cărțile erau legate în piele.

– Asta mai zic și eu bibliotecă, zise Edward. Aș putea citi serios aici.

Din bibliotecă, Edward merse în sufrageria oficială. Ca și camera principală, se înălța pe două niveluri și la fiecare capăt avea cîte un șemineu. Dar, spre deosebire de camera centrală, pe pereți erau înșiruite o mulțime de steaguri și steme heraldice.

– Casa asta ar putea avea aceeași valoare istorică cu cea veche, aprecie Edward. E ca un muzeu.

– Valoarea istorică e în pivnița de vinuri și în pod, îl completă Kim. Amîndouă sînt pline pînă la refuz de hîrtii.

– Ziare? întrebă Edward.

– Și ziare. Dar mai ales corespondență și documente.

– Hai să ne uităm, propuse Edward.

Urcară pe scara cea mare pînă la echivalentul etajului al treilea, căci majoritatea camerelor de la parter ocupau două etaje. De acolo, urcară o altă scară încă două etaje, pînă ajunseră în pod. Kim se luptă să deschidă ușa. Nu mai fusese descuiată de ani de zile.

Suprafața podului era enormă, pentru că acoperea tot planul în formă de U al casei, cu excepția zonei turnulețelor. Fiecare turn era cu un etaj mai înalt decît restul clădirii și avea propriul lui pod de formă conică. Podul principal avea un tavan de catedrală, urmărind linia acoperișului. Era destul de bine luminat, datorită numeroaselor ochiuri de geam.

Înaintară de-a lungul coridorului central. De ambele părți erau nenumărate dulapuri, birouri, cufere și cutii. Kim se opri la

întîmplare și îi arătă lui Edward că toate erau pline cu registre, caiete, dosare, documente, scrisori, fotografii, ziare și reviste vechi. Era o adevărată comoară de mărturii documentare.

– Cred că e destul material aici pentru a umple cîteva vagoane de tren, zise Edward. Cît de vechi sînt?

– Unele sînt de pe vremea lui Ronald Stewart, răspunse Kim. El a înființat compania. Majoritatea sînt acte legate de afaceri, dar nu toate. Sînt și cîteva scrisori personale. Cînd eram copii, obișnuiam să mă strecor aici cu fratele meu, ca să vedem cine găsea hîrtiile cele mai vechi. Problema era că nu aveam voie, și bunicul se înfuria cînd ne găsea aici.

– La fel de multe sînt și în pivniță? întrebă Edward.

– Poate chiar mai multe. Vino să-ți arăt. Merită, oricum, să vezi pivnița de vinuri. Are același decor ca și casa.

Coborîră înapoi pe scara principală și se întoarseră în sufragerie. Apoi deschiseră o ușă masivă de stejar și coborîră în pivniță pe o scară de granit. Edward înțelese imediat de ce spusese Kim că avea același decor ca și casa. Era construită ca o temniță medievală. Pereții erau din piatră, lumina din firide semăna cu cea a unor torțe, iar rafturile pentru vin erau construite în jurul pereților unor încăperi separate, care puteau fi folosite drept celule. Aveau uși de fier și gratii la deschizăturile care dădeau în hol.

– Cineva avea simțul umorului, spuse Edward, în timp ce înaintau de-a lungul coridorului central. Singurul lucru care lipsește sînt instrumentele de tortură.

– Mie și fratelui meu nu ni s-a părut deloc la fel de distractiv. Nu era nevoie ca bunicul să ne spună să nu venim aici. Nu aveam nici cea mai mică intenție s-o facem. Ne îngrozea.

Toate cuferele și cutiile astea sînt pline de hîrtii? întrebă Edward. Ca în pod?

– Pînă la ultimul, răspunse Kim.

Edward se opri și împinse ușa uneia dintre încăperile-celule. Pășii înăuntru. Rafturile de vin erau aproape goale. Mesele, dulapurile și cuferele erau sprijinite de ele. Ridică una dintre puținele sticle.

– Dumnezeule! exclamă el. E vin din 1896. Ar putea fi valoros.

Kim fluieră dispreţuitor.

– Mă îndoiesc, spuse ea. Probabil că dopul e distrus. Nimeni n-a mai avut grijă de ele de mai bine de o jumătate de secol.

Edward puse la loc sticla prăfuită şi deschise sertarul unei mese de lucru. Luă la întîmplare o hîrtie. Era un document de vamă din secolul al nouăsprezecelea. Încercă altul. Era chitanţa încărcăturii unei nave din secolul al optsprezecelea.

– Am impresia că nu e prea multă ordine aici, zise el.

Din păcate aşa e. De fapt, nu e nici un pic de ordine pe nicăieri. De cîte ori era construită o nouă casă, ceea ce se întîmpla destul de des înainte de această monstruozitate, toate actele erau mutate şi apoi puse la loc. De-a lungul secolelor s-au amestecat de tot.

Pentru a-şi demonstra spusele, Kim deschise un dulap pentru dosare şi scoase un document. Era o altă chitanţă de încărcătură. I-o întinse lui Edward şi-i spuse să se uite la dată.

Să fiu al nabii, spuse el. 1689. Doar cu trei ani înainte de nebunia cu vrăjitoarele.

– Asta dovedeşte că am dreptate, zise Kim. Ne-am uitat la trei documente din trei secole diferite.

– Cred că e semnătura lui Ronald, spuse Edward.

I-o arătă lui Kim şi ea îl aprobă.

Mi-a venit o idee. Mi-ai stîrnit interesul pentru fenomenul ăsta al vrăjitoriei şi, mai ales, pentru strămoaşa mea Elizabeth. Poate aş afla ceva despre ea cu ajutorul hîrtiilor de pe-aici.

De exemplu, de ce nu e îngropată în cimitirul familiei? întrebă Edward.

– Şi asta, şi altele. Sînt din ce în ce mai curioasă de secretul care a învăluit-o de-a lungul anilor. Şi dacă a fost, într-adevăr, executată. După cum mi-ai spus, nu este menţionată în cartea pe care mi-ai dat-o. E destul de misterios.

Edward aruncă o privire prin celula în care se aflau.

Nu va fi o sarcină prea uşoară, avînd în vedere mulţimea materialelor, spuse el. Şi, în cele din urmă, s-ar putea să fie o pierdere de vreme, pentru că majoritatea sînt legate de afaceri.

Va fi o provocare, rosti Kim, entuziasmată de idee. Se uită din nou în sertarul în care găsise chitanța din secolul al șaptesprezecelea, să vadă dacă mai erau materiale din aceeași vreme. Cred că s-ar putea chiar să-mi placă. Va fi un exercițiu de autodescoperire sau, cum spuneai tu despre casa cea veche, de a reface legătura cu moștenirea mea.

În timp ce Kim răsfoia prin sertare, Edward se plimbă prin celule, înaintînd mai adînc în pivnița imensă. Încă avea lanterna la el și, cînd ajunse aproape de capătul pivniței, o aprinse. Cîteva becuri din nișe se spărseseră. Edward vîrî capul în ultima celulă și lumină în jur. Raza se plimbă pe deasupra adunăturii obișnuite de mese de lucru, cufere și cutii, pînă cînd se opri asupra unui tablou sprijinit cu spatele de un perete.

Amintindu-și toate tablourile pe care le văzuse sus, Edward fu curios de ce acesta fusese atît de rău tratat. Reuși, cu greutate, să-și croiască drum pînă la tablou. Îl ridică în picioare de la perete și-i lumină suprafața prăfuită. Părea a fi portretul unei femei tinere.

Edward îl luă din colțul său rușinos, îl ridică deasupra capului și-l purtă afară din celulă. Ajuns pe coridor, îl sprijini de perete. Era, într-adevăr, o femeie tînără. Decolteul rochiei îi contrazicea vechimea. Era pictat într-un stil țeapăn, primitiv.

Șterse cu degetul praful de pe o mică placă de cositor de la baza tabloului și o lumină cu lanterna. Apoi ridică portretul și-l aduse în celula unde Kim lucra în continuare.

– Ia uită-te aici, spuse Edward.

Îl sprijini de birou și lumină placa. Kim se întoarse și se uită la tablou. Sesizînd emoția lui Edward, urmă raza lanternei și citi numele.

– Dumnezeule! exclamă ea. E Elizabeth!

Bucuroși de descoperire, purtară tabloul pe scări pînă în camera principală, unde aveau lumină potrivită. Îl sprijiniră de perete și se îndepărtară ca să-l privească.

– Ceea ce e extrem de șocant la el, zise Edward, e că seamănă foarte mult cu tine, mai ales ochii aceia verzi.

– O fi aceeași culoare a ochilor, spuse Kim, dar Elizabeth era mult mai frumoasă și, în mod sigur, mai înzestrată decît mine.

– Frumusețea e în ochii celui care privește, replică Edward. Personal, cred că e tocmai invers.

Kim rămăsese înmărmurită în fața faimoasei sale predecesoare.

Există asemănări. Părul nostru arată la fel, chiar și forma feței.

– Ați putea fi surori, o aprobă Edward. E un portret foarte atrăgător. De ce naiba era ascuns în fundul pivniței de vinuri? E mult mai plăcut decît celelalte tablouri din casă.

– E ciudat, spuse Kim. Bunicul meu trebuie să fi știut de el, așa că nu cred că a fost o scăpare. Excentric cum era, nu cred că-i păsa de sentimentele altora, în special ale mamei. El și mama nu s-au înțeles niciodată.

– Mărimea e asemănătoare cu cea a petei pe care am observat-o deasupra căminului din casa cea veche, observă Edward. Ce-ar fi să-l ducem acolo, măcar de curiozitate?

Edward ridică tabloul, dar, înainte de a porni, Kim îi aduse aminte de cutiile pe care veniseră să le caute la castel. Edward îi mulțumi și lăsă taboul jos. Intrară împreună în bucătărie. Kim găsi trei cutii de plastic cu capac, în cămara majordomului.

După ce recuperară tabloul din camera de zi, porniră spre casa cea veche. Kim insistă să ducă ea opera de artă. Cu rama subțire, neagră, nu era grea.

– Faptul că am găsit acest portret îmi dă un sentiment ciudat, dar pozitiv, spuse Kim pe drum. E ca și cum mi-aș fi regăsit o rudă de mult pierdută.

– Trebuie să recunosc că e o coincidență ciudată. Mai ales că din cauza ei s-a întîmplat să fim aici.

Kim se opri brusc. Ținea portretul în față și se uita fix la chipul lui Elizabeth.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Edward.

– Mă gîndeam cît de mult semăn cu ea și deodată mi-am amintit ce se presupune că a pățit. Astăzi e de neimaginat ca cineva să poată fi acuzat de vrăjitorie, judecat și spînzurat pentru asta.

Kim se imaginâ în fața unei frînghii atîrnînd dintr-un copac. Era aproape de moarte. Se cutremură. Apoi tresări, cînd simți atingerea frînghiei.

– Te simți bine? întrebă Edward.

O prinse pe după umeri. Ea clătină din cap și respiră adînc.

– Mi-a trecut prin minte un gînd cumplit, recunoscu ea. Mi-am imaginat cum ar fi dacă aș fi eu condamnată la spînzurătoare.

– Du tu cutiile și lasă-mă pe mine să car tabloul. Își schimbară poverile și porniră din nou. Trebuie să fie din cauza căldurii, spuse el, pentru a mai destinde atmosfera. Sau, poate, ți s-a făcut foame. Imaginația ta a luat-o razna.

– Găsirea portretului m-a afectat, recunoscu Kim. E ca și cum Elizabeth mi-ar vorbi de peste secole, poate pentru a-i spăla reputația.

Edward o privi lung pe Kim, în timp ce-și croiau drum prin iarba înaltă.

– Glumești? întrebă el.

– Nu, spuse Kim. Spuneai că e o coincidență ciudată că am găsit tabloul. Eu cred că e mai mult decît o coincidență. Vreau să spun că, dacă te gîndești puțin, e incredibil. Nu poate fi o simplă întîmplare. Trebuie să însemne ceva.

– Ai o criză subită de superstiție sau ești tot timpul așa? întrebă Edward.

– Nu știu, răspunse Kim. Încerc doar să înțeleg.

Crezi în experiențe extrasenzoriale sau în medium-uri? întrebă Edward.

– Nu m-am gîndit prea mult la asta, recunoscu Kim. Tu crezi?

Edward rîse.

– Parcă ai fi un psiholog; îmi răspunzi la întrebare cu altă întrebare. Ei bine, eu nu cred în supranatural. Sînt om de știință. Cred în ceea ce poate fi demonstrat rațional și reprodus experimental. Nu sînt o persoană religioasă și nici una superstițioasă. O să crezi probabil că sînt cinic dacă spun că cele două sînt legate.

– Nici eu nu sînt prea religioasă. Dar am credințe vagi în forțe supranaturale.

Ajunseră la casa cea veche. Kim ținu ușa deschisă lui Edward. Acesta duse tabloul în salon și îl ridică în dreptul petei de desupra căminului. Se potrivea perfect.

– Cel puțin, am avut dreptate în privința locului acestui portret, spuse Edward.

Lăsă tabloul pe cămin.

– O să am grijă să stea din nou la locul lui, spuse Kim. Elizabeth merită să se întoarcă în casa ei.

– Asta înseamnă că te-ai hotărît să aranjezi casa?

Poate, răspunse Kim. Dar, mai întîi, trebuie să vorbesc cu familia, în special cu fratele meu.

– Personal, cred că e o idee grozavă. Luă cutiile de plastic de la Kim și îi spuse că se duce în pivniță să ia niște mostre de pămînt. În ușa salonului se opri. Dacă găsesc *Claviceps purpurea* acolo jos, spuse el cu un zîmbet forțat, știu că această informație va avea cel puțin un efect: va răpi puțin din farmecul supranatural al poveștii vrăjitoarelor din Salem.

Kim nu răspunse. Era fermecată de portretul Elizabethei și căzuse pe gînduri. Edward ridică din umeri. Apoi merse în bucătărie și coborî în întunericul rece și umed al pivniței.

3

Luni, 18 iulie 1994

Ca de obicei, laboratorul lui Edward Armstrong din Complexul Medical Harvard era scena unei activități frenetice. Oamenii în alb, care se mișcau încoace și-ncolo printr-un amestec futurist de echipamente de înaltă tehnologie, dădeau impresia unui haos. Dar sentimentul de dezordine era numai pentru cei neinițiați. Cunoscătorii știau că știința de vîrf se află într-o continuă mișcare.

În cele din urmă, totul depindea de Edward, deși nu era singurul cercetător care lucra în șirul de camere numite, cu simpatie, fieful lui Armstrong. Fiind cunoscut drept un geniu, un chimist celebru și un neurochimist prestigios, cererile pentru ocuparea posturilor în echipă, pentru doctorat și postdoctorat depășeau cu mult numărul posturilor pe care Edward reușise să le creeze din bugetul, spațiul și timpul său extrem de limitate. Prin urmare, Edward avea personalul și studenții cei mai buni și mai inteligenți.

Alți profesori îl considerau un masochist. Nu numai că avea cel mai mare număr de studenți la facultate, dar insista să predea în continuare un curs de chimie elementară la colegiu, chiar și vara. Era singurul profesor plin care făcea acest lucru. După cum explica el, se simțea obligat să stimuleze mințile tinere cît mai devreme posibil.

Întors de la unul din faimoasele sale cursuri pentru colegiu, Edward intră pe domeniul său prin una din ușile laterale ale la-

boratorului. Asemenea îngrijitorului care hrănește animalele la grădina zoologică, fu imediat înconjurat de studenți. Fiecare lucra la cîte un aspect separat al țelului lui Edward de a elucida mecanismele memoriei de scurtă și lungă durată. Fiecare avea o problemă sau o întrebare la care Edward răspunse scurt și apoi îi trimise la mesele lor pentru a-și continua munca de cercetare.

După ce răspunse la ultima întrebare, Edward se duse la biroul său. Nu avea o cameră separată, pe care ar fi considerat-o o risipă inutilă de spațiu necesar. Se mulțumea cu un colț în care avea o suprafață de lucru, cîteva scaune, un computer și un dulap pentru dosare. Aici lucra, de patru ani, împreună cu asistenta lui cea mai apropiată, Eleanor Youngman, aflată la postdoctorat.

– Ai un musafir, spuse Eleanor cînd ajunseră la masa de lucru a lui Edward. Te așteaptă în secretariatul departamentului.

Edward își lăsă materialele de curs și-și schimbă jacheta cu un halat alb.

– N-am timp de musafiri, spuse el.

– Mă tem că pe acesta trebuie să-l primești, replică Eleanor.

Edward se uită lung la asistenta sa. Afișa un zîmbet care arăta că era pe punctul de a izbucni în rîs. Eleanor era o blondă inteligentă și spirituală din Oxnard, California, care arăta ca și cum ar fi făcut parte din echipa de surfing. În schimb, își luase doctoratul în biochimie la Berkeley, la vîrsta de doar douăzeci și trei de ani. Edward o considera de neprețuit, nu numai datorită inteligenței, ci și devotamentului său. Îl venera pe Edward, convinsă că el avea să facă următorul salt în înțelegerea neurotransmițătorilor și a rolului acestora în funcționarea sentimentelor și a memoriei.

– Cine Dumnezeu e? întrebă Edward.

– Stanton Lewis, răspunse Eleanor. Mă dă gata de fiecare dată cînd vine aici. De data asta mi-a spus că vrea să investească într-o revistă de chimie numită *Bonding**, cu un supliment numit Molecula lunii. Niciodată nu știu cînd e serios.

---

* Legătură.

– Nu e serios, spuse Edward. Flirtează cu tine. Edward își controlă repede corespondența. Nu era nimic care să nu sufere amînare. Vreo problemă în laborator? o întrebă el pe Eleanor.

– Mă tem că da, spuse ea. Noul sistem de electroforeză capilară, pe care l-am folosit în ultima vreme pentru cromatografie capilară electrocinetică, ne face din nou probleme. Să-i chem pe cei de la Bio-rad să-l repare?

– Mă uit eu la el. Trimite-l pe Stanton încoace. O să mă ocup de amîndoi în același timp.

Edward își atașă dozimetrul la gulerul halatului și se întoarse în unitatea de cromatografie. Începu să lucreze la computerul care controla aparatul. Cu siguranță, ceva nu era în ordine. Aparatul se întorcea mereu la meniul original de setup.

Absorbit de ceea ce făcea, Edward nu-l auzi pe Stanton apropiindu-se. Nu-și dădu seama de prezența lui pînă cînd acesta îl plesni peste spate.

– Salut, prietene! spuse Stanton. Am o surpriză grozavă pentru tine.

Îi întinse lui Edward o broșură groasă, lucioasă.

– Ce e asta? întrebă Edward, luînd cărțulia.

– Ceea ce așteptai de mult: prospectul lui Genetrix, răspunse Stanton.

Edward chicoti și clătină din cap.

– Ești prea de tot, spuse el.

Puse prospectul de o parte și își îndreptă din nou atenția asupra computerului unității de cromatografie.

– Cum a mers întîlnirea cu sora Kim? întrebă Stanton.

– Mi-a făcut plăcere s-o cunosc pe verișoara ta, zise Edward. E o femeie extraordinară.

– Te-ai culcat cu ea? întrebă Stanton.

Edward se întoarse brusc.

– E o întrebare cam indiscretă.

– Dumnezeule, zise Stanton cu un zîmbet larg. Ești cam agitat. Asta înseamnă că v-ați înțeles bine, altfel n-ai fi atît de sensibil.

Cred că te grăbești să tragi concluzii, spuse Edward, bîlbîindu-se ușor.

– Hai, las-o moartă, replică Stanton. Te cunosc prea bine. E la fel ca atunci cînd eram la medicină. Cînd e vorba de laborator sau de știință, parc-ai fi Napoleon. Cînd vine vorba de femei, tremuri ca o frunză. Nu te înțeleg. Dar, oricum, recunoaște. V-ați înțeles bine, nu-i așa?

– Ne-am simțit bine, recunoscu Edward. De fapt, am luat cina împreună vineri seara.

– Perfect. Din punctul meu de vedere, e ca și cum te-ai fi culcat cu ea.

– Nu fi atît de vulgar.

– Într-adevăr, spuse Stanton vesel. Ideea era să te fac să-mi fii dator, și acum ești. Prețul, dragul meu prieten, e citești prospectul.

Stanton ridică broșura de unde Edward o aruncase nepăsător și i-o întinse din nou. Edward oftă, dîndu-și seama că se dăduse de gol.

– Bine. O să citesc blestemăția aia.

Bun. Ar trebui să știi cîte ceva despre companie, pentru că sînt dispus să-ți ofer șaptezeci și cinci de mii de dolari pe an plus o parte din acțiuni, pentru a face parte din echipa de consilieri științifici.

– N-am timp să merg la nici un fel de ședințe.

– Cine ți-a cerut să mergi la ședințe? întrebă Stanton. Nu vreau decît să-ți apară numele pe oferta inițială de acțiuni.

Dar de ce? întrebă Edward. Biologia moleculară și biotehnologia nu sînt domeniul meu forte.

– Pentru Dumnezeu! Cum poți fi atît de naiv? Ești o celebritate în știință. Nu contează că n-ai habar de biologia moleculară. Numele tău e important.

N-aș spune că n-am habar de biologia moleculară, rosti Edward iritat.

– Nu face pe supăratul cu mine, zise Stanton. Apoi arătă spre aparatul la care lucra Edward. Ce naiba e asta?

– E o unitate de electroforeză capilară, răspunse Edward.

– Ce naiba face?

– E o tehnologie de separare relativ nouă. Se folosește la separarea și identificarea compușilor.

Stanton pipăi carcasa de plastic a unității centrale.

– Ce o face să fie nouă?

– Nu e nouă în totalitate. Funcționează cam pe aceleași principii ca și electroforeza convențională, dar diametrul îngust al capilarelor elimină necesitatea unui agent de anticonvecție, pentru că disiparea căldurii e foarte eficientă.

Stanton ridică o mînă, în glumă, pentru a se apăra.

– Mă dau bătut. M-ai copleșit. Spune-mi doar dacă merge.

– Merge foarte bine, spuse Edward. Se uită din nou la aparat. Cel puțin, de obicei. Acum ceva e în neregulă.

– E băgat în priză? întrebă Stanton. Edward îi aruncă o privire exasperată. Încercam doar să te ajut, glumi Stanton.

Edward deschise capacul aparatului și se uită la carusel. Văzu imediat că una dintre fiolele cu mostre bloca mișcarea caruselului.

– Ce drăguț, spuse el. Emoția de a descoperi cauza unei probleme ce poate fi remediată.

Aranjă fiola și caruselul începu imediat să înainteze. Edward închise capacul.

– Deci contez pe tine să citești prospectul, zîse Stanton. Și să te gîndești la oferta mea.

– Ideea de a primi bani pentru nimic mă deranjează.

– De ce? Dacă marii sportivi pot să semneze pentru fabricile de tenișI, de ce n-ar putea și oamenii de știință să facă la fel?

– O să mă gîndesc, spuse Edward.

– Asta e tot ce-ți cer. Dă-mi un telefon după ce citești prospectul. Îți spun, pot să te fac să cîștigi bani buni.

– Ai venit cu mașina încoace? întrebă Edward.

Nu, am venit pe jos din Concord. Sigur că am venit cu mașina. Ce încercare nereușită de a schimba subiectul.

– Mă duci și pe mine pînă în campusul principal de la Harvard? îl întrebă Edward.

Cinci minute mai tîrziu, Edward se așeză pe scaunul din dreapta al Mercedes-ului 500 SEL al lui Stanton. Acesta porni motorul și întoarse repede la o sută optzeci de grade. Parcase pe Huntington

Avenue, pe lîngă Biblioteca medicală Countway. Ocoliră Fenway și merseră pe Storrow Drive.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, zise Edward, după o perioadă de tăcere. Acum două zile, la cină, ai vorbit despre o strămoașă a lui Kim, Elizabeth Stewart. Ești sigur că a fost spînzurată ca vrăjitoare sau e doar un zvon care a circulat în familie atît de mult, încît toată lumea a ajuns să-l creadă?

– Nu pot să jur că e adevărat, răspunse Stanton. Am luat și eu de bun ce-am auzit.

– Nu reușesc să găsesc numele ei în nici unul dintre tratatele de bază despre acest subiect, spuse Edward. Și sînt o mulțime.

– Eu am auzit povestea de la mătușa mea. Ea spune că familia Stewart a păstrat secretul din cele mai vechi timpuri. Așa că nu e o invenție de-a lor pentru a-și spori reputația.

– Bine, să presupunem că s-a întîmplat, spuse Edward. De ce naiba mai contează acum? A trecut atîta timp. După o generație sau două aș înțelege, dar nu după trei sute de ani.

Stanton ridică din umeri.

Habar n-am. Dar nu cred că ar fi trebuit s-o pomenesc. Mătușa mea o să mă omoare dacă aude că am vorbit despre asta.

– Chiar și Kim era reticentă la început, spuse Edward.

– Probabil din cauza mamei ei, mătușa mea. Întotdeauna a ținut la reputație și la toate prostiile astea sociale. E o doamnă foarte binecrescută.

– Kim m-a dus și mi-a arătat domeniul familiei, spuse Edward. Am intrat chiar și în casa în care se presupune că a trăit Elizabeth.

Stanton se uită lung la Edward și clătină admirativ din cap.

– Dar știu că nu pierzi timpul, tigrule.

– A fost ceva foarte nevinovat. Nu te lăsa dus de imaginația ta murdară. Casa mi s-a părut fascinantă și i-a trezit interesul lui Kim pentru Elizabeth.

– Nu cred că mamei ei o să-i placă asta, spuse Stanton.

– S-ar putea să reușesc să atenuez puțin efectul pe care povestea asta îl are asupra familiei.

Deschise geanta pe care o ținea în poală și ridică una dintre cutiile de plastic pe care el și Kim le aduseseră din Salem. Îi explică lui Stanton ce conțineau.

– Cred că ești îndrăgostit de-a binelea, spuse Stanton. Altfel, n-ai consuma atîta timp și energie.

– Ideea mea e că, dacă dovedesc că la baza isteriei cu vrăjitoarele din Salem s-a aflat ergotismul, asta ar șterge orice urmă a stigmatului pe care oamenii asociați cu povestea asta, în special cei din familia Stewart, încă îl mai simt.

– Eu tot cred că ești îndrăgostit, spuse Stanton. E o justificare prea teoretică pentru atîta efort. Eu nu reușesc să te conving să faci ceva pentru mine nici dacă-ți promit marea cu sarea.

Edward suspină.

– Bine, spuse el. Recunosc că, în calitate de neurolog, sînt intrigat de posibilitatea ca drama din Salem să fi fost provocată de halucinogene.

– Asta înțeleg. Povestea vrăjitoarelor din Salem are o atracție universală. Nu e nevoie să fii neurolog.

– Omul de afaceri ca filosof, remarcă Edward, rîzînd. Acum cinci minute aș fi considerat asta un oximoron. Explică-mi atracția universală.

– Povestea are seducția macabrului, spuse Stanton. Oamenilor le plac astfel de lucruri. E la fel ca piramidele din Egipt. Trebuie să fie ceva mai mult decît niște simple grămezi de pietre. O fereastră către supranatural.

– Nu cred că sînt de acord, zise Edward, punînd la loc mostra de pămînt. Ca om de știință, nu fac decît să caut o explicație științifică.

– Pe naiba, spuse Stanton.

Stanton îl lăsă pe Edward în Cambridge, pe Divinity Avenue. Înainte ca Edward să închidă portiera, îi aminti de prospectul lui Genetrix.

Edward traversă Divinity Avenue și intră în laboratoarele de biologie de la Harvard. O secretară de departament îl îndrumă spre laboratorul lui Kevin Scranton. Prietenul său, slab, cu barbă, lucra la

el în cabinet. Kevin și Edward fuseseră colegi la Wesleyan, dar nu se mai văzuseră de cînd Edward se întorsese să predea la Harvard.

Primele zece minute le petrecură depănînd amintiri, înainte ca Edward să treacă la motivul vizitei sale. Puse cele trei cutii pe colțul mesei de lucru a lui Kevin.

– Vreau să vezi dacă găsești *Claviceps purpurea*, spuse Edward.

Kevin ridică o cutie și deschise capacul.

– Poți să-mi spui de ce? întrebă el.

Luă între degete puțin pămînt.

– N-o să-ți vină să crezi, zise Edward.

Apoi îi povesti lui Kevin cum obținuse mostrele și toate informațiile despre procesele de vrăjitorie din Salem. Nu pomeni numele familiei Stewart, gîndindu-se că îi datora lui Kim măcar

Sună interesant, spuse Kevin, după ce Edward își termină povestea.

Kevin se ridică și începu să facă un amestec umed dintr-o mostră mică de pămînt.

– M-am gîndit că ar putea ieși o lucrare drăguță pentru *Science* sau *Nature*, spuse Edward. Cu condiția să găsim spori de *Claviceps*.

Kevin puse proba sub microscopul din birou și începu să o studieze.

– Ei bine, sînt o grămadă de spori aici, dar nu e ceva neobișnuit.

– Care e metoda cea mai bună de a vedea dacă sînt de *Claviceps* sau nu? întrebă Edward.

– Sînt mai multe metode, răspunse Kevin. Cît de repede vrei un răspuns?

– Cît mai repede, zise Edward.

– Testul ADN ar dura mai mult, spuse Kevin. Probabil că sînt de la trei pînă la cinci mii de specii diferite de spori în fiecare mostră. În plus, metoda cea mai sigură ar fi să cultivăm niște *Claviceps*. Problema e că asta nu e ușor, dar voi încerca.

Edward se ridică.

– Ți-aș fi recunoscător pentru orice poți să faci.

După ce se adună o secundă, Kim ridică mîna înmănușată și-și dădu părul la o parte de pe frunte cu antebrațul. Fusese o zi tipic de

agitată în secția de terapie intensivă chirurgicală SICU. Intensă, dar plină de satisfacții. Era extenuată și aștepta cu nerăbdare sfîrșitul turei, peste douăzeci de minute. Din nefericire, momentul ei de relaxare fu întrerupt. Kinnard Monihan intră în secție cu un pacient bolnav.

Kim și celelalte asistente care erau libere pe moment dădură o mînă de ajutor la instalarea celui nou-venit. Kinnard și anestezistul care venise cu el le ajutară.

În timp ce lucrau, Kim și Kinnard evitară să se privească. Dar Kim îi simțea acut prezența, mai ales cînd eforturile lor de a ajuta pacientul aduceau umăr la umăr. Kinnard era un bărbat de douăzeci și opt de ani, înalt și slab, cu trăsături ascuțite. Mergea ușor și agil, mai degrabă ca un boxer la antrenament decît ca un doctor în plin rezidențiat la chirurgie.

După ce pacientul fu instalat, Kim se îndreptă spre biroul central. Simți o mînă pe braț, se întoarse și se uită în ochii negri, aprinși ai lui Kinnard.

– Doar nu ești încă supărată? întrebă Kinnard.

Nu-l deranja deloc să aducă în discuție subiecte delicate în mijlocul secției de terapie intensivă. Cuprinsă de un val de neliniște, Kim întoarse privirea. Mintea îi era copleșită de emoții contradictorii.

– Nu-mi spune că n-ai de gînd să vorbești cu mine deloc, zise Kinnard. Nu crezi că exagerezi puțin cu supărarea?

– Te-am avertizat, începu Kim cînd îi reveni glasul. Ți-am spus că lucrurile se vor schimba dacă insiști să mergi în excursia de pescuit, în loc să mergem la via Marthei, așa cum plănuisem.

– Nu am stabilit niciodată sigur că mergem la vie, spuse Kinnard. Și nu mă așteptasem ca invitația doctorului Markey să mă includă și pe mine.

– Dacă nu ne-am făcut un program sigur, zise Kim, atunci cum de eu mi-am luat liber? Și cum de mi-am sunat prietenii de familie și am aranjat să stăm în bungaloul lor?

– Am vorbit despre asta o singură dată, spuse Kinnard.

– De două ori, replică Kim. Iar a doua oară ți-am spus despre bungalou.

– Ascultă, zise Kinnard. Excursia aceea era importantă pentru mine. Doctorul Markey este al doilea om din departament. Poate că noi doi am avut probleme de comunicare, dar asta n-ar trebui să te supere atît de tare.

– Ceea ce e mai grav e că nici nu-ți pare rău, dar deloc, spuse Kim. Se înroși la față.

– N-o să-mi cer scuze cînd nu consider că am făcut ceva greșit, zise Kinnard.

– Foarte bine.

Porni din nou spre biroul central. Kinnard o opri din nou.

– Îmi pare rău că te-ai supărat, zise el. Chiar am crezut că o să-ți treacă pînă acum. Hai să mai vorbim sîmbătă seara. Nu sînt de serviciu. Poate luăm cina și vedem un spectacol.

– Îmi pare rău, dar am alte planuri.

Nu era adevărat, și Kim simți un gol în stomac. Nu-i plăceau confruntările și știa că nu le făcea față. Orice fel de neînțelegere o afecta în mod organic. Kinnard rămase cu gura deschisă.

– A, înțeleg, spuse el. Ochii i se îngustară. Kim înghiți. Își dădea seama că era furios. Jocul ăsta se joacă în doi. Am și eu pe cineva cu care voiam să mă întîlnesc. Asta e ocazia mea.

– Cine? întrebă Kim.

În momentul în care puse întrebarea, îi păru rău. Kinnard îi aruncă un zîmbet malițios și plecă.

Îngrijorată să nu-și piardă stăpînirea de sine, Kim se retrase în intimitatea magaziei. Tremura. După ce respiră de cîteva ori adînc, se simți mai sigură pe sine și gata să se întoarcă la lucru. Era pe punctul de a se întoarce în secție, cînd ușa se deschise și Marsha Kingsley, colega ei de cameră, intră.

– Am auzit, din întîmplare, discuția, spuse Marsha.

Era o femeie iute și minionă, cu o claie de păr roșu pe care îl purta strîns în coc cînd lucra în secția de terapie intensivă. Kim și Marsha nu erau numai colege de cameră, ci și de facultate, la SICU.

– E un ticălos, zise Marsha. Știa mai bine decît oricine istoria relației lui Kim cu Kinnard. Nu-l lăsa pe egoistul ăla să-ți facă viața amară.

Apariția bruscă a Marshei spulberă puterea lui Kim de a-și ține lacrimile în frîu.

– Nu suport certurile.

Eu cred că te-ai comportat exemplar, spuse Marsha și întinse un șervețel.

– Nici măcar nu și-a cerut iertare.

Își șterse ochii.

– E un prost nesimțit, zise Marsha încurajator.

– Nu știu cu ce am greșit. Pînă de curînd am crezut că avem o relație bună.

– N-ai greșit cu nimic. E problema lui. E prea egoist. Fă comparația dintre comportamentul lui și cel al lui Edward. Edward ți-a trimis flori în fiecare zi.

– N-am nevoie de flori în fiecare zi, zise Kim.

– Bineînțeles că nu. Intenția contează. Kinnard nu se gîndește la sentimentele tale. Meriți ceva mai bun.

– Asta nu știu, spuse Kim. Își suflă nasul. Dar un lucru e sigur. Trebuie să fac niște schimbări în viața mea. Mă gîndesc să mă mut la Salem. Mi-a venit ideea să repar o casă veche de pe terenul familiei pe care eu și fratele meu am moștenit-o.

– E o idee grozavă. O să-ți prindă bine să mai schimbi peisajul, mai ales că Kinnard locuiește pe Beacon Hill.

– Asta era și ideea mea, spuse Kim. Mă duc acolo după serviciu. Nu vrei să vii și tu? Mi-ar face plăcere. Și, poate, îmi dai niște idei despre ce ar trebui să fac pe acolo.

– Poate altă dată, zise Marsha. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva acasă.

După ce își termină treaba și își predă raportul, Kim părăsi spitalul. Se urcă în mașină și ieși din oraș. Traficul era cam aglomerat, dar se mișca repede, mai ales după ce trecu peste Tobin Bridge. Prima oprire o făcu la casa în care copilărise, de pe Marblehead Neck.

– E cineva acasă? strigă ea cînd intră în foaierul casei, în stil de castel francez.

Avea o priveliște superbă direct la ocean. Semăna superficial cu castelul, dar era mult mai mică și mai de bun gust.

– Sînt în camera însorită, răspunse de departe

Kim ocoli scara principală, merse pe coridorul central și intră în camera în care mama sa își petrecea cea mai mare p a timpului. Era într-adevăr o cameră însorită, cu trei laturi de sticl Era cu fața spre sud, deasupra pajiștei terasate, dar înspre e. a oceanului îți tăia răsuflarea.

– Ești încă în uniformă, spuse Joyce.

În tonul ei era o undă de dezaprobare pe care numai o fiică o putea simți.

– Am venit direct de la serviciu. Am vrut să evit ora de vîrf.

– Sper că nu ai adus vreun microb de la spital Tot -mi lipsește acum e să mă îmbolnăvesc din nou.

Nu lucrez la boli infecțioase, spuse Kim. În are lucrez eu sînt, probabil, mai puține bacterii decît aici.

– Nu spune asta, se răsti Joyce.

Cele două femei nu semănau deloc. Kim aducea mult cu tatăl său, la forma feței și la păr. Joyce avea o față îngustă cu ochii adînciți în orbite și nasul ușor acvilin. Părul ei, cîndva brunet, era acum în cea mai mare parte cărunt. Nu și-l vopsise niciodată Avea pielea palidă ca marmura albă, deși era aproape mijlocul verii.

– Văd că ești încă în halat, observă Kim.

Se așeză pe o canapea, în fața șezlongului mamei sale

– N-am avut nici un motiv să mă îmbrac, spuse Și, plus, nu m-am simțit bine.

– Presupun că asta înseamnă că tata nu e aici.

De-a lungul anilor, învățase regula.

– Tatăl tău a plecat aseară într-o scurtă călătorie de aceri la Londra.

– Îmi pare rău, zise Kim.

– Nu contează. Cînd e aici, oricum, nu mă bagă în seamă. Voiai să-l vezi?

– Așa speram.

– Se întoarce joi, spuse Joyce. Dacă are chef.

Kim recunoscu tonul de martir din vocea mamei sale

– Grace Traters a plecat cu el? întrebă Kim.

Grace Traters era asistenta personală a tatălui său, ultima dintr-un lung șir de asistente personale.

– Firește că a plecat cu Grace, răspunse Joyce nervoasă. John nu poate nici să-și lege șireturile fără Grace.

– Dacă te deranjează, de ce accepți, mamă? întrebă Kim.

– N-am nici un cuvînt de spus în problema asta, replică Joyce.

Kim își mușcă limba. Simțea că se enervează. Pe de o parte, o compătimea pe mama ei pentru ceea ce trebuia să suporte și, pe de altă parte, era furioasă că se comporta ca o victimă. Tatăl său avusese aventuri dintotdeauna, unele mai puțin ascunse decît altele. Așa stăteau lucrurile de cînd se știa Kim.

Schimbînd subiectul, Kim întrebă despre Elizabeth Stewart.

Ochelarii de citit ai lui Joyce îi căzură de pe vîrful nasului, unde stăteau foarte precar, și i se legănară pe piept, atîrnați de un lanț în jurul gîtului.

– Ce întrebare ciudată, spuse Joyce. De ce Dumnezeu te interesează?

– Am dat, din întîmplare, peste portretul ei în pivnița de vinuri a bunicului, răspunse Kim. M-a cam surprins, mai ales că avem aceeași culoare a ochilor. Apoi mi-am dat seama că știu foarte puține despre ea. Chiar a fost spînzurată pentru vrăjitorie?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

De ce nu, mamă?

Pur și simplu, e un subiect tabu.

– Ar trebui să-i aduci aminte și nepotului tău, Stanton, spuse Kim. A adus vorba despre ea la o cină.

– O să-i aduc aminte, cu siguranță. E de neiertat. Ar trebui să știe.

– De ce e un subiect tabu, după atîția ani?

– Nu e ceva cu care să ne mîndrim, răspunse Joyce. A fost o poveste neplăcută.

– Ieri am citit ceva despre procesele de vrăjitorie din Salem, spuse Kim. Există o documentație foarte bogată, dar despre Elizabeth nu se vorbește nicăieri. Încep să mă întreb dacă a fost, într-adevăr, implicată.

– Din cîte am înțeles eu, a fost, zise Joyce. Dar să nu intrăm în amănunte. Cum ai dat peste portetul ei?

– Am fost la castel. Am vizitat proprietatea sîmbătă. Am de gînd să renovez casa cea veche și să mă mut în ea.

– De ce Dumnezeu vrei să faci așa ceva? întrebă Joyce. E atît de mică.

– Ar putea fi foarte frumoasă. Și e mai mare decît locuința mea actuală. Oricum, vreau să plec din Boston.

– Cred că ar fi îngrozitor de greu să o faci locuibilă.

– De aceea voiam să vorbesc cu tata. Și, bineînțeles, nu e aici. Trebuie să spun că niciodată n-a fost aici cînd am avut nevoie de el.

– Eu nu știu ce să-ți spun despre o asemenea idee, zise Joyce. Ar trebui să vorbești cu George Harris și Mark Stevens, constructorul și arhitectul care tocmai au terminat renovarea acestei case și au lucrat cum nu se poate mai bine. Lucrează în echipă și sediul lor e așezat convenabil, în Salem. De asemenea, ar trebui să vorbești și cu fratele tău Brian.

– Asta se înțelege de la sine, zise Kim.

Sună-l pe fratele tău de aici. Între timp, eu o aduc numărul de telefon al constructorului și al arhitectului.

Joyce se ridică din șezlong și dispăru. Kim zîmbi cînd ridică telefonul și-l puse în poală. Mama ei era plină de surprize. Acum era de-o imobilitate absolută, și în clipa următoare devenea un vîrtej, implicîndu-se total în proiectele altora. Kim știa, intuitiv, care era problema: mama sa nu avea destule lucruri de făcut. Spre deosebire de prietenele ei, ea nu se implicase niciodată în activități de voluntariat.

După ce formă numărul, Kim se uită la ceas și încercă să ghicească ce oră era la Londra. Nu că ar fi avut vreo importanță. Fratele ei suferea de insomnii și lucra toată noaptea, iar ziua ațipea cîte puțin, ca o pasăre de noapte.

Brian răspunse după primul semnal. După ce se salutară, Kim îi vorbi despre ideea ei. Reacția lui Brian fu extraordinar de pozitivă și o încurajă să-și pună în aplicare planul. Era de părere că ar fi foarte bine să locuiască cineva pe proprietate. Singura întrebare pe care o puse Brian se referea la castel și la obiectele din el.

– N-o să mă ating de el, spuse Kim. Rezolvăm problema cînd te întorci.

– Foarte bine, zise Brian.

– Tata unde e? întrebă Kim.

– John e la Ritz, răspunse Brian.

– Și Grace?

– Nu întreba, spuse Brian. Se întorc joi.

În timp ce Kim își lua rămas-bun de la Brian, Joyce se întoarse și, fără un cuvînt, îi întinse lui Kim o hîrtie cu un număr de telefon local. După ce Kim închise telefonul, Joyce îi spuse să sune. Kim formă numărul.

– De cine să întreb?

– De Mark Stevens, răspunse Joyce. Așteaptă telefonul tău. L-am sunat de pe linia cealaltă în timp ce tu vorbeai cu Brian.

Kim se simți ușor iritată de intervenția mamei sale, dar nu spuse nimic. Știa că Joyce nu voia decît să o ajute. Dar își amintea o vreme cînd era la școala gimnazială și trebuia să se lupte cu mama ei pentru a o împiedica să-i scrie temele.

Discuția cu Mark Stevens fu scurtă. Joyce îi spusese că Kim era în zonă, iar el îi propuse să se întîlnească pe proprietate în jumătate de oră. Spuse că trebuia să vadă terenul, pentru a-i da un sfat bun. Kim fu de acord să se întîlnească cu el.

– Dacă te hotărăști să renovezi casa cea veche, măcar vei fi pe mîini bune, spuse Joyce după ce Kim închise.

Kim se ridică în picioare.

– Ar trebui să plec.

În ciuda efortului de a se stăpîni, Kim se simți enervată cînd se întoarse spre mama sa. O deranja lipsa intimității și faptul că se băga în problemele ei. Își aminti că tot ea îl rugase pe Stanton să-i găsească un prieten după ce-i spusese că se despărțise de Kinnard.

– Te conduc.

– Nu e nevoie, mamă.

– Vreau eu, zise Joyce. Porniră pe holul lung. Cînd vorbești cu tatăl tău despre casa cea veche, te sfătuiesc să nu aduci vorba despre Elizabeth Stewart. Nu va face decît să-l enerveze.

– De ce să-l enerveze? întrebă Kim.

– Nu te supăra. Nu vreau decît să păstrez pacea în familie.

– Dar e ridicol, se răsti Kim. Nu înțeleg.

– Nu știu decît că Elizabeth provenea dintr-o familie săracă de fermieri din Andover, spuse Joyce. Oficial nici măcar nu făcea parte din biserică.

– De parcă asta ar mai avea vreo importanță astăzi. Ironia e că, la cîteva luni după această poveste, o parte dintre jurați și judecători și-au cerut oficial scuze, pentru că și-au dat seama că oameni nevinovați fuseseră executați. Iar noi, după trei sute de ani, nici măcar nu vrem să vorbim despre strămoașa noastră. N-are nici un sens. Și de ce numele ei nu apare în nici o carte?

– Evident, din cauză că familia ei nu a vrut să apară, răspunse Joyce. Nu cred că familia o considera nevinovată. De aceea povestea asta ar trebui să rămînă ascunsă.

– Eu cred că e o mare prostie, zise Kim.

Kim se urcă în mașină și părăsi Marblehead Neck. Cînd ajunse pe Marblehead, se strădui să încetinească. Din cauza unui sentiment vag de iritare și neliniște, conducea mult prea repede. Cînd trecu pe lîngă Casa Vrăjitoarelor din Salem, reuși să exprime ceea ce simțea și recunoscu că îi sporise curiozitatea pentru Elizabeth și procesele de vrăjitorie, în ciuda avertismentelor mamei sale sau, poate, tocmai din cauza lor.

Kim opri în fața porții domeniului și văzu un Ford Bronco parcat pe marginea străzii. Cînd coborî din mașină, cu cheile de la lacătul porții, doi bărbați coborîră din Bronco. Unul din ei era solid și musculos, de parcă ar fi ridicat greutăți în fiecare zi. Celălalt era aproape obez și părea să-și fi pierdut suflul numai din cauza efortului de a coborî din mașină.

Bărbatul greoi se prezentă ca fiind Mark Stevens, iar cel musculos, George Harris. Kim dădu mîna cu amîndoi.

Kim descuie poarta și se întoarse în mașină. Cu ea în frunte, se apropiară de casa cea veche. Coborîră din mașini în același timp.

– E fantastică, spuse Mark, fermecat de clădire.

– Vă place? întrebă Kim.

Era mulțumită de reacția lui.

– La nebunie, răspunse Mark.

Mai întîi, dădură ocol casei pentru a o examina din exterior. Kim le descrise ideea de a amenaja o bucătărie nouă și o baie în partea din spate și de a lăsa partea principală a clădirii, în esență, neschimbată.

– Veți avea nevoie de căldură și de aer condiționat, opină Mark. Dar asta n-ar trebui să fie o problemă.

După ce înconjurară exteriorul, intrară în casă. Kim le arătă toată clădirea, inclusiv pivnița. Cei doi se arătară impresionați în special de modul în care bîrnele și căpriorii erau asamblați.

– E o construcție solidă, bine făcută, remarcă Mark.

– Credeți că renovarea ei ar fi o treabă grea? întrebă Kim.

– Nu va fi nici o problemă, răspunse Mark.

Se uită la George, care dădu din cap afirmativ.

Se poate face fără să stricăm aspectul istoric al clădirii? întrebă Kim.

– Desigur, spuse Mark. Putem să ascundem toate cablurile și conductele în partea din spate și în pivniță. N-o să le vedeți.

Vom săpa un șanț adînc pentru a trage canalizarea, interveni George. Va trece pe sub fundația existentă, așa că nu va fi nevoie să umblăm la ea. Singurul lucru pe care îl recomand e turnarea unei pardoseli de ciment.

– Poate fi gata pînă la întîi septembrie? întrebă Kim.

Mark se uită la George. Acesta aprobă din cap și spuse că nu va fi nici o problemă, dacă vor folosi echipamentele adecvate.

– Am o sugestie, spuse Mark. Baia principală poate fi situată în partea din spate, așa cum spuneați. Dar am mai putea instala un mic grup sanitar și la etajul al doilea, între cele două dormitoare, fără să provocăm nici o stricăciune. Cred că ar fi mai convenabil.

– Sună bine, aprobă Kim. Cînd puteți începe?

– Imediat, zise George. De fapt, ca să putem termina pînă la întîi septembrie, va trebui să începem mîine.

– Am lucrat mult pentru tatăl dumneavoastră, spuse Mark. Am putea face această lucrare ca și pe celelalte. Vă vom taxa pentru materiale și bani, plus profit.

Vreau să o fac, zise Kim, mai hotărîtă ca oricînd. Entuziasmul dumneavoastră mi-a spulberat toate îndoielile. De ce aveți nevoie pentru a începe?

Vom începe imediat pe baza unei înțelegeri verbale, spuse Mark. Apoi vom întocmi contractele, pe care le putem semna mai tîrziu.

– Bine, aprobă Kim.

Le strînse mîinile amîndurora.

Va trebui să mai rămînem puțin pentru măsurători, spuse Mark.

Vă rog, fu de acord Kim. Obiectele din casă pot fi depozitate în garajul casei principale. E deschis.

– Dar poarta? întrebă George.

– Dacă începeți imediat, o lăsăm neîncuiată, răspunse Kim.

În timp ce bărbații se apucară de măsurători, Kim făcu cîțiva pași pe afară. De la cincizeci de picioare depărtare, se uită la casă și recunoscu că era, într-adevăr, minunată. Începu imediat să se gîndească ce plăcut va fi să o decoreze și să se întrebe în ce culori avea să zugrăvească dormitoarele. Aceste detalii o entuziasmară în privința proiectului, dar entuziasmul se concentră curînd în jurul numelui Elizabethei. Deodată, se trezi întrebîndu-se cum se simțise Elizabeth cînd văzuse pentru prima dată casa și se mutase în ea. Se întrebă dacă Elizabeth fusese la fel de încîntată ca și ea.

Kim se întoarse în casă și le spuse lui Mark și lui George că avea să fie în casa cea mare, dacă aveau nevoie de ea.

Deocamdată avem cu ce să ne ocupăm timpul, o informă Mark. Dar va trebui să vorbim mîine. Îmi puteți da numărul de telefon?

Kim le dădu atît numărul de acasă, cît și cel de la serviciu. Apoi ieși din casa cea veche, se urcă în mașină și se îndreptă spre castel. Faptul că se gîndise la Elizabeth îi trezise cheful de a petrece un timp studiind documentele vechi.

Kim deschise ușa din față și o lăsă ușor întredeschisă, în caz că Mark sau George ar fi căutat-o. Ajunsă înăuntru, ezită o clipă între pod și pivnița de vinuri. Își aduse aminte de chitanța de încărcătură

din secolul al șaptesprezecelea pe care o găsise sîmbătă în pivniță și decise să se întoarcă acolo.

Străbătu salonul imens, traversă camera de zi și deschise ușa grea de stejar. După ce începu să coboare treptele de granit, își dădu seama că ușa se închisese cu un zgomot înfundat în spatele ei.

Se opri. Brusc își dădu seama că singură în casa aceea imensă și veche era cu totul altceva decît atunci cînd fusese cu Edward. Auzi bufniturile și scîrțîiturile casei care se așeza în căldura zilei. Întorcîndu-se, se uită la ușă cu teama irațională că se încuiase singură și se blocase în subsol.

– Ești ridicolă, rosti ea cu voce tare.

Dar nu reuși să-și alunge temerile în privința ușii. În cele din urmă, urcă scările și, așa cum se așteptase, era deschisă. O lăsă din nou să se închidă.

Reproșîndu-și imaginația prea bogată, coborî și pătrunse în adîncimea pivniței. Fredonă melodia ei preferată, dar calmul său era numai de fațadă. În ciuda eforturilor de a se stăpîni, ambianța o băga în sperieți. Clădirea masivă făcea parcă aerul greu și dificil de respirat. Și, după cum observase deja, era departe de a fi liniște.

Se străduí să-și ignore neliniștea. Fredonînd aceeași melodie, intră în celula în care găsise chitanța de încărcătură din secolul al șaptesprezecelea. Sîmbătă scotocise prin sertarul în care găsise documentul, dar acum începu să caute și în restul dulapului.

Nu după mult timp, își dădu seama cît de dificil era să cauți prin actele familiei Stewart. Avea de-a face cu un singur dulap dintre alte zeci. Fiecare sertar era plin și trebuia să parcurgă document cu document. Multe hîrtii erau scrise de mînă, iar unele erau foarte greu de descifrat. Pe altele era imposibil de găsit o dată. Pentru a înrăutăți situația, lumina ascunsă în firide nu era nici pe departe suficientă. Luă hotărîrea ca la viitoarele incursiuni în pivnița de vinuri să aducă mai multă lumină.

După ce căută într-un singur sertar, renunță. Majoritatea documentelor pe care exista o dată erau de la sfîrșitul secolului al optsprezecelea. Cu speranța că în haosul acela exista totuși o ordine, începu să deschidă la întîmplare sertare, luînd cîte o mostră, în

căutarea unor hîrtii cu mult mai vechi. În sertarul de sus al unui birou de lîngă ușa care dădea spre hol făcu prima descoperire.

Ceea ce-i atrăsese în primul rînd atenția fură cîteva chitanțe răzlețe de încărcătură, din secolul al șaptesprezecelea: fiecare cu puțin mai veche decît cea pe care i-o arătase lui Edward sîmbătă. Apoi găsi un pachet întreg, legat cu o sfoară. Deși erau scrise de mînă, scrisul era clar și elegant și toate aveau dată. Majoritatea se refereau la blănuri, tinichea, pește, rom, zahăr și grîu. În mijlocul pachetului era un plic, adresat lui Ronald Stewart. Scrisul era diferit: ascuțit și neregulat.

Kim duse plicul în hol, unde lumina era mai bună. Extrase scrisoarea și o despături. Era datată *21 iunie 1679*. Era greu de citit.

Domnule,

Au trecut cîteva zile de cînd a sosit scrisoarea dumneavoastră. Am discutat mult cu familia despre sentimentele dumneavoastră iubita noastră fiică Elizabeth, care este fată foarte inteligentă. Cu voia lui Dumnezeu, veți primi mîna ei, cu condiția să-mi găsiți ceva de lucru și să mutăm cu Salem. Raidurile indienilor ne amenință viața și liniștea aici, în Andover Umilul dumneavoastră servitor,

James Flanagan

Puse ușor scrisoarea la loc în plic. Era descumpănită, chiar șocată. Nu se considera o feministă, dar scrisoarea aceasta o jignise și o făcuse să se simtă ca atare. Elizabeth fusese măritată în urma unei tîrguieli. Simpatia ei pentru strămoașa sa, din ce în ce mai puternică, crescu acum și mai mult.

Se întoarse în celulă, puse scrisoarea pe masa pe care o găsise și începu să caute cu mai multă atenție prin sertar. Uitînd de timp și de locul unde se afla, cercetă fiecare bucățică de hîrtie. Deși mai găsi cîteva chitanțe de încărcătură contemporane, nu mai găsi nici o scrisoare. Fără să se descurajeze, trecu la al doilea sertar. În acel moment, auzi sunetul inconfundabil de pași deasupra capului.

Îngheță. Teama vagă, pe care o simțise cînd coborîse în pivniță, reveni de două ori mai puternică. Dar acum nu mai era provocată

numai de aerul sumbru al casei mari și goale. Acum era intensificată de sentimentul de vinovăție că încălcase un trecut agitat și interzis.

Prin urmare, imaginația ei o luă razna, iar cînd pașii trecură chiar pe deasupra ei, își închipui o fantomă înfricoșătoare. Se gîndi că ar putea fi chiar bunicul ei mort, venind să o pedepsească pentru încercarea obraznică și necugetată de a descoperi secrete bine păzite.

Sunetul pașilor se îndepărtă și apoi se contopi cu vaietele și scîrțîiturile casei. Kim ezita între două impulsuri contradictorii: unul era să fugă orbește din pivniță, celălalt să se ascundă printre dulapuri și mese de lucru. Neputînd să se hotărască, nu alese nici unul, ci se apropie pe tăcute de ușa celulei și trase cu ochiul pe după colț, de-a lungul coridorului, spre scările de granit. În acel moment auzi ușa de la pivniță deschizîndu-se cu un scîrțîit. Nu vedea ușa, dar era sigură că asta auzise.

Paralizată de frică, privi neajutorată pantofii negri și pantalonii care apărură și coborîră necruțător treptele. La jumătatea scării se opriră. Apoi o siluetă se aplecă și apăru un chip fără trăsături, luminat din spate.

– Kim? strigă Edward. Ești acolo?

Prima reacție a lui Kim fu un suspin. Pînă atunci nu-și dăduse seama că își ținuse respirația. Se sprijini de peretele celulei, căci picioarele îi tremurau, și îl strigă pe Edward ca să-i indice unde era. În cîteva secunde, silueta lui masivă umplu cadrul ușii.

– M-ai speriat, rosti Kim cît putu de calm.

Acum, că știa că fusese Edward, se simțea stînjenită de teroarea pe care o simțise.

Îmi pare rău, zise Edward, bîlbîindu-se. N-am vrut să te sperii.

– De ce nu m-ai strigat mai devreme? întrebă Kim.

– Te-am strigat. De mai multe ori. Mai întîi, cînd am intrat pe ușa din față și apoi în salon. Cred că pivnița este izolată.

– Posibil, spuse Kim. Oricum, ce cauți aici? Nu te așteptam.

– Te-am sunat acasă. Marsha mi-a spus că ai venit aici cu mașina, cu intenția de a repara casa cea veche. Mi-am urmat impulsul de

moment și am venit. Mă simt responsabil, de vreme ce eu ți-am dat ideea.

– Drăguț din partea ta.

Inima îi bătea încă repede.

– Îmi pare foarte rău că te-am speriat, zise Edward.

– Nici o problemă. E vina mea că mă las în voia imaginației mele prostești. Ți-am auzit pașii și m-am gîndit că e o stafie.

Edward se strîmbă la ea și își îndoi degetele ca niște gheare. Kim îl plesni în joacă peste umăr și-i spuse că era deloc amuzant. Amîndoi se simțeau ușurați. Tensiunea dinainte dispăru.

– Deci ai început cercetările cu privire la Elizabeth Stewart, zise Edward. Se uită la sertarul deschis de la birou. Ai găsit ceva?

– Da, chiar am găsit.

Merse la birou și-i înmînă lui Edward scrisoarea lui James Flanagan către Ronald Stewart.

Edward scoase, cu grijă, scrisoarea din plic. O ridică mai aproape de lumină. Îi luă și lui la fel de mult timp ca și lui Kim să o citească.

– Raiduri ale indienilor în Andover! comentă Edward. Îți vine să crezi? Viața era, cu siguranță, altfel pe vremea aceea. Termină de citit scrisoarea și i-o înapoie lui Kim. Fascinant.

– Nu te deranjează deloc? întrebă Kim.

– Nu în mod special. Ar trebui?

– Pe mine m-a deranjat. Sărmana Elizabeth a avut chiar mai puțin de ales în soarta ei tragică decît am crezut. Tatăl ei o folosea ca obiect de tîrguială într-o afacere. E deplorabil.

– Cred că te grăbești să tragi concluzii. Ocaziile bune, așa cum le știm noi, nu existau în secolul al șaptesprezecelea. Viața era mai grea și mai puțin sigură. Oamenii trebuia să lucreze împreună ca să supraviețuiască. Interesele individuale nu erau o prioritate.

– Asta nu te îndreptățește să faci afaceri cu viața fiicei tale, spuse Kim. Parcă o trata ca pe o vită sau o bucată de pămînt.

– Tot cred că exagerezi. Doar pentru că a existat o înțelegere între James și Ronald nu înseamnă că Elizabeth n-a putut să spună dacă vrea să se mărite cu Ronald sau nu. În plus, trebuie să te

gîndești că faptul de a avea grijă de întreaga sa familie s-ar putea să-i fi adus multă liniște și satisfacție.

– Mă rog, se poate, zise Kim. Problema e că știu ce s-a întîmplat cu ea pînă la urmă.

– Dar tot nu știi, cu siguranță, dacă a fost spînzurată sau nu, îi aminti Edward.

– E adevărat. Dar această scrisoare sugerează cel puțin un motiv pentru care ar fi putut să fie vulnerabilă la acuzația de vrăjitorie. Din cîte am citit, oamenii din perioada puritană nu trebuia să-și schimbe statutul social, iar dacă o făceau erau automat suspectați că nu respectă voința lui Dumnezeu. Ridicarea bruscă a Elizabethei de la condiția de fiică a unui fermier sărac la cea de soție a unui negustor relativ bogat intră în această categorie.

– De la vulnerabilitate la a fi, într-adevăr, acuzată e cale lungă, spuse Edward. De vreme ce n-am găsit numele ei în nici o carte, am îndoieli.

– Mama spune că nu ar fi menționată pentru că familia a făcut eforturi deosebite să-i păstreze numele secret. A sugerat chiar că familia ar fi considerat-o vinovată pe Elizabeth.

– Asta e ceva nou. Dar e logic cel puțin într-o privință. Oamenii din secolul al șaptesprezecelea credeau în vrăjitorie. Poate că Elizabeth a practicat-o.

Stai puțin. Vrei să spui că Elizabeth a fost vrăjitoare? Eu ziceam că e posibil să fi fost vinovată de ceva, cum ar fi schimbarea statutului social, dar nu că ea s-ar fi considerat, într-adevăr, vrăjitoare.

– Am vrut să spun că poate a practicat magia, zise Edward. Pe atunci exista magie albă și magie neagră. Diferența era că magia albă făcea lucruri bune, cum ar fi vindecarea unui bolnav sau a unui animal. Pe de altă parte, magia neagră avea scopuri rele și era numită vrăjitorie. Evident că, în anumite cazuri, era doar o problemă de opinie dacă o anumită licoare sau vrajă reprezenta magie albă sau neagră.

– S-ar putea să ai dreptate, opină Kim. Se gîndi o clipă, apoi clătină din cap. Dar nu cred. Intuiția mea îmi spune altceva. Am sentimentul că Elizabeth era o persoană absolut nevinovată, prinsă

în capcana unei întîmplări nenorocite. Oricare ar fi fost aceasta, trebuie să fi fost ceva cumplit, iar faptul că amintirea ei a fost tratată atît de rău face nedreptatea și mai mare. Se uită în jur, la birouri, dulapuri și cutii. Întrebarea e dacă explicația zace undeva în această mare de documente.

– Eu aș zice că găsirea acestei scrisori personale e de bun augur, zise Edward. Dacă există una, trebuie să mai fie și altele. De cumva vei găsi un răspuns, e foarte probabil să se afle în corespondența personală.

– Aș vrea să existe o oarecare ordine cronologică în aceste hîrtii.

Dar casa cea veche? întrebă Edward. Te-ai hotărît dacă o restaurezi?

– Da, răspunse Kim. Vino, o să-ți explic.

Lăsară mașina lui Edward parcată la castel și merseră pînă la casa cea veche – în cea a lui Kim. Plină de entuziasm, Kim îl duse pe Edward într-un tur al casei și îi spuse că avea să-i urmeze sugestia inițială de a pune facilitățile moderne în partea din spate. Cea mai importantă noutate era construirea unui grup sanitar între dormitoare.

– Cred că va fi o casă minunată, zise Edward cînd ieșiră din clădire. Sînt invidios.

– Sînt foarte încîntată. Abia aștept să o decorez. Cred că o să aranjez să-mi iau concediu în septembrie, pentru a-i dedica tot timpul.

– Vrei să le faci pe toate de una singură?

– Bineînțeles.

– Admirabil. Știu că eu n-aș putea.

Se urcară în mașina lui Kim. Aceasta ezită înainte de a porni motorul. Prin parbriz se vedea casa.

– De fapt, dintotdeauna am vrut să fac decorațiuni interioare, rosti Kim cu nostalgie.

– Serios? întrebă Edward.

– A fost o ocazie ratată, răspunse Kim. Cînd eram la școală, principalul meu interes a fost, întotdeauna, arta, sub o formă sau

alta. Pe vremea aceea, trebuie să recunosc, eram genul de artist diletant, nu făceam parte cu adevărat din elită.

– Nici eu n-am făcut niciodată parte din vreo elită, zise Edward.

Kim porni mașina și întoarse. Se îndreptară spre castel.

– De ce n-ai devenit decorator interior? întrebă Edward.

– Părinții mei m-au convins să renunț. În special, tatăl meu.

– Nu înțeleg. Vineri, la cină, spuneai că n-ai fost niciodată apropiată de tatăl tău.

– N-am fost, dar avea totuși o mare influență asupra mea. Credeam că nu sîntem apropiați din vina mea. Așa că făceam eforturi mari, încercînd să-i fac pe plac, chiar pînă la a-mi alege meseria de asistentă. El voia să mă fac asistentă sau profesoară, pentru că i se părea că era „corespunzător" În mod sigur, decorațiunile interioare nu i se păreau corespunzătoare.

Tații pot avea o influență foarte puternică asupra copiilor, spuse Edward. Și eu aveam o dorință asemănătoare de a-i face pe plac tatălui meu. Cînd mă gîndesc la asta, mi se pare o nebunie. Ar fi trebuit să-l ignor. Problema era că rîdea de mine din cauza bîlbîielii și a lipsei de aptitudini pentru sporturile de competiție. Presupun că am fost o dezamăgire pentru el.

Ajunseră la castel și Kim opri lîngă mașina lui Edward. Acesta se pregăti să se ridice, dar apoi se lăsă înapoi pe scaun.

– Ai mîncat? întrebă el. Kim clătină din cap. Nici eu. Hai să mergem în Salem să vedem dacă găsim un restaurant drăguț.

– S-a făcut.

Părăsiră proprietatea și porniră spre oraș. Kim vorbi prima.

– Cred că lipsa mea de încredere în societate se datorează direct relației cu părinții mei. E posibil să fi fost la fel și pentru tine?

– Nu m-aș mira.

– E fantastic cît de importantă este încrederea în sine, spuse Kim, și e înfricoșător cît de ușor poate fi subminată la copii.

– Chiar și la adulți, zise Edward. Și, o dată subminată, aceasta afectează comportamentul, care, la rîndul său, afectează încrederea în sine. Problema e că poate deveni independentă funcțional și determinată de procese biochimice. Acesta este rolul medicamentelor: să rupă cercul vicios.

– E vorba despre Prozac din nou? întrebă Kim.

– Indirect. Prozacul poate influența în mod pozitiv încrederea în sine la unii pacienți.

– Tu ai fi luat Prozac în colegiu dacă ai fi avut? întrebă Kim.

– Poate, admise Edward. Ar fi schimbat ceva în experiența mea.

Kim îl privi scurt pe Edward. Avea sentimentul că tocmai îi împărtășise ceva personal.

Nu trebuie să-mi răspunzi și, poate, n-ar trebui să te întreb, spuse ea, dar ai luat vreodată Prozac?

– Nu mă deranjează să-ți răspund. L-am folosit o vreme, acum vreo doi ani. Tatăl meu a murit și am făcut o depresie ușoară. A fost o reacție la care nu m-am așteptat, avînd în vedere relația noastră. Un coleg mi-a sugerat să iau Prozac și am luat.

– Ți-a ameliorat depresia? întrebă Kim.

– În mod cert. Nu imediat, dar, pînă la urmă, da. Dar, lucrul cel mai interesant, mi-a conferit o doză neașteptată de încredere în mine. Nu o anticipasem, așa că nu putea fi autosugestie. Mi-a făcut plăcere.

– Vreun efect secundar? întrebă Kim.

Cîteva, răspunse Edward. Nimic grav și, mod sigur, acceptabile în raport cu depresia.

– Interesant, spuse Kim sincer.

– Sper că nu te alarmează faptul că folosesc medicamente psihotrope, avînd în vedere puritanismul tău farmaceutic.

Nu vorbi prostii. Dimpotrivă. Îți respect sinceritatea. Și, oricum, cine sînt eu să te judec? Poate că n-am luat niciodată Prozac, dar am făcut ceva psihoterapie în colegiu, așa că sîntem chit.

Edward rîse.

– Exact! Amîndoi sîntem nebuni.

Găsiră un mic restaurant care servea pește proaspăt. Era aglomerat și fură nevoiți să stea pe scaune la bar. Luară amîndoi pește la cuptor și cîte o halbă de bere de la ghează. La desert mîncară budincă indiană tradițională cu înghețată.

După atmosfera veselă din bar, amîndoi savurară liniștea din mașină pe drumul de întoarcere la castel. Totuși, după ce trecură de

poartă, Kim sesiză că Edward devenise foarte agitat. Își frîngea mîinile și își dădea mereu la o parte părul de pe frunte.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Kim.

– Nu, răspunse Edward, dar bîlbîiala îi revenise.

Kim parcă lîngă mașina lui. Trase frîna de mînă, dar lăsă motorul pornit. Așteptă, știind că pe Edward îl frămînta ceva. În cele din urmă, Edward spuse:

– Vrei să vii la mine după ce ne întoarcem în oraș?

Invitația o descumpăni pe Kim. Sesiză cît curaj îi trebuise lui Edward pentru a o invita și nu voia ca el să se simtă respins. În același timp, se gîndea la pacienții de care trebuia să aibă grijă a doua zi. În cele din urmă, profesionalismul ei cîștigă.

– Îmi pare rău, spuse ea. E prea tîrziu în seara asta. Sînt extenuată, m-am sculat de la șase. Încercînd să destindă puțin atmosfera, adăugă: În plus, e zi de școală și încă nu mi-am făcut temele.

– Ne-am putea culca devreme. E abia trecut de nouă.

Kim era atît surprinsă, cît și stînjenită.

– Cred că lucrurile se mișcă puțin prea repede pentru mine, zise ea. Mă simt foarte bine cu tine, dar nu vreau să mă grăbesc.

– Înțeleg. Evident, și eu mă simt foarte bine cu tine.

– Crede-mă, îmi face plăcere compania ta. Vineri și sîmbătă sînt liberă, dacă se potrivește cu programul tău.

– Luăm cina joi seara? întrebă Edward. Nu va fi zi de școală.

Kim rîse.

– Mi-ar face plăcere. Și o să am grijă să-mi fac toate temele.

4

Vineri, 22 iulie 1994

Kim deschise ochii. La început rămase dezorientată. Nu știa unde era. La ferestre erau storuri necunoscute, care filtrau lumina dimineții. Întoarse capul într-o parte și recunoscu silueta adormită a lui Edward și își aminti deodată totul.

Își trase cearșaful pînă la gît. Se simțea foarte stînjenită și nelalocul ei.

– Ipocrito! își spuse ea încet.

Cu doar cîteva zile în urmă îi spusese lui Edward că nu vrea să se grăbească și acum se trezea în patul lui. Nu mai avusese niciodată o relație care să ajungă la o asemenea intimitate atît de repede.

Pe cît de încet posibil, încercă să se dea jos din pat, cu intenția de a se îmbrăca înainte ca Edward să se trezească. Dar nu era să fie. Terierul Jack Russell, mic, alb și destul de rău, al lui Edward mîrîi și își arătă colții. Îl chema Buffer și era la piciorul patului.

Edward se ridică pe jumătate și goni cîinele. Se trînti la loc pe pernă cu un geamăt.

– Cît e ceasul? întrebă el, cu ochii închiși.

– Puțin trecut de șase, răspunse Kim.

– De ce te-ai trezit atît de devreme? întrebă el.

– Așa sînt obișnuită. Asta e ora mea normală de sculare.

– Dar era aproape unu cînd ne-am culcat.

– Nu contează. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să rămîn.

Edward deschise ochii și se uită la ea.

Te simți stînjenită? întrebă el. Kim dădu afirmativ din cap. Îmi pare rău, spuse Edward. N-ar fi trebuit să insist.

– Nu e vina ta.

– Dar tu voiai să pleci. E vina mea.

Se priviră o clipă și apoi zîmbiră.

– Situația începe să-mi pară cunoscută, chicoti Kim. Iar ne-am luat la întrecere cu scuzele.

– Am fi de tot rîsul dacă n-am fi de plîns, zise Edward. Ar fi trebuit să facem ceva progrese pînă acum.

Kim se apropie de el și se luară în brațe. Un timp nu vorbiră, savurînd îmbrățișarea. Cel care rupse tăcerea fu Edward.

– Te mai simți stînjenită?

– Nu, răspunse Kim. Cîteodată simplul fapt de a vorbi despre o problemă e foarte folositor.

Mai tîrziu, în timp ce Edward făcea duș, Kim o sună pe colega sa de cameră, Marsha, care se pregătea să plece la serviciu. Marsha se bucură să o audă și se arătă oarecum îngrijorată că nu venise acasă în seara dinainte.

– Ar fi trebuit să sun, recunoscu Kim.

– Înțeleg că a fost o seară de succes, zise Marsha ironic.

– A fost bine. Dar se făcuse tîrziu și n-am vrut să risc să te trezesc.

– Da, sigur! zise Marsha cu un sarcasm exagerat.

– Vrei să-i dai ceva de mîncare Shebei? adăugă Kim, schimbînd subiectul.

Marsha o cunoștea prea bine.

– Pisica ta a mîncat deja, răspunse Marsha. Singura noutate e că ai primit un telefon aseară de la tatăl tău. Vrea să-l suni cînd ai ocazia.

– De la tata? întrebă Kim. El nu mă sună niciodată.

– Mie-mi spui? zise Marsha. Sînt colega ta de cameră de cîțiva ani și e prima oară cînd vorbesc cu el la telefon.

Edward ieși de la duș, se îmbrăcă și, spre surprinderea lui Kim, îi propuse să ia micul dejun la Harvard Square. Kim își imaginase că avea să meargă direct la laborator.

– M-am trezit cu două ore mai devreme decît mă așteptam, zise Edward. Laboratorul mai poate să aștepte. În plus, a fost seara cea mai plăcută din acest an și nu vreau să se termine.

Zîmbind, Kim îl cuprinse cu brațele pe după gît și-l strînse puternic. Fu nevoită să se ridice pe vîrfuri. El îi întoarse gestul de afecțiune la fel de entuziast.

Merseră cu mașina lui Kim, pentru că trebuia mutată o parcase ilegal în fața locuinței lui Edward. În piață, Edward o duse la o cafenea studențească, unde se desfătară cu omletă, cafea.

– Ce planuri ai azi? întrebă Edward.

Trebuia să vorbească tare pentru a acoperi vacarmul general. Sesiunea de vară era în toi.

– Mă duc la Salem. Au început lucrările la căsuță. Vreau să văd unde au ajuns.

Kim se hotărîse să numească vechea casă „căsuța", spre deosebire de castel.

– Cînd ai de gînd să te întorci?

– Spre seară, spuse Kim.

– Hai să ne întîlnim la Harvest Bar pe la opt, propuse Edward.

– S-a făcut, fu de acord Kim.

După micul dejun, Edward o rugă pe Kim să-l lase la laboratoarele de biologie de la Harvard.

– Nu vrei să te duc acasă să-ți iei mașina? întrebă ea.

– Nu, mulțumesc. N-aș avea loc să parchez aici în campus. La serviciu o să merg cu autobuzul, pînă în zona facultății. Mereu fac așa. E unul dintre avantajele de a locui aproape de piață.

Kim îl lăsă pe Edward la intersecția dintre Kirkland Street și Divinity Avenue. El rămase pe trotuar și-i făcu cu mîna pînă cînd îi dispăru din vedere. Știa că era îndrăgostit și-i plăcea senzația aceea. Se întoarse și porni pe Divinity Avenue. Îi venea să cînte. Se simțea atît de bine deoarece începea să creadă că și Kim ținea la el. Tot ce putea spera era să dureze. Se gîndi la florile pe care i le

trimitea zi de zi și se întrebă dacă nu exagera. Problema era că nu avea destulă experiență cu astfel de lucruri.

Ajuns la laboratoarele de biologie, se uită la ceas; era opt fără ceva. În timp ce urca scările, se întrebă dacă trebuia să-l aștepte pe Kevin Scranton. Dar temerile sale se dovediră nefondate. Kevin era acolo.

– Mă bucur că ai trecut pe aici, zise Kevin. Voiam să-ți dau un telefon astăzi.

– Ai găsit *Claviceps purpurea?* întrebă Edward plin de speranță.

– Nu, răspunse Kevin. N-am găsit *Claviceps.*

– La naiba! exclamă Edward.

Se trînti într-un fotoliu. Avea un sentiment de dezamăgire, de gol în stomac. Își pusese toate speranțele într-un răspuns pozitiv și se baza pe el, mai ales pentru Kim. Voia să i-l prezinte ca pe un cadou științific care să șteargă rușinea privind-o pe Elizabeth.

– Nu fi atît de bosumflat, zise Kevin. N-am găsit *Claviceps,* dar am găsit o mulțime de alți spori. Unul dintre cei care au crescut se aseamănă din punct de vedere morfologic cu *Claviceps purpurea,* dar este o specie pînă acum necunoscută.

– Serios? exclamă Edward.

Se înseninâ la gîndul că măcar făcuseră o descoperire.

Desigur, nu e nimic surprinzător în asta, spuse Kevin, făcîndu-l din nou pe Edward să se pleoștească. În prezent există aproximativ cincizeci de mii de specii de fungi cunoscute. Unii cred că, în realitate, există de la o sută de mii pînă la două sute cincizeci de mii de specii.

– Deci încerci să spui că asta nu e o descoperire monumentală, comentă sec Edward.

– Nu fac nici o judecată de valoare. Dar asta e o specie care s-ar putea să ți se pară interesantă. E o ascomicetă, ca și *Claviceps,* și formează scleroți, tot ca și *Claviceps.*

Kevin întinse mîna peste birou și puse cîteva bobițe negre în palma lui Edward. Acesta le pipăi cu degetul arătător. Semănau cu niște boabe întunecate de orez.

– Cred că ar fi mai bine să-mi explici ce sînt acești scleroți, spuse Edward.

Sînt spori vegetativi ai anumitor ciuperci. Sînt diferiți de sporii obișnuiți, unicelulari, pentru că scleroții sînt pluricelulari și conțin filamentele ciupercilor sau hife, precum și hr

– De ce crezi că m-ar interesa aceste lucruri? întreba Edward.

Se gîndi că semănau cu semințele din pîinea de Duse unul la nas: n-avea nici un miros.

– Pentru că ergotismul este provocat de alcaloizii bioactivi din scleroții de *Claviceps,* spuse Kevin.

– Oau! exclamă Edward. Se ridică și studie scleroții din palmă cu un interes sporit. Ce șanse sînt ca chestia asta mică să conțină aceiași alcaloizi ca și *Claviceps?*

– Asta cred că este întrebarea zilei. Personal, cred că sînt șanse destul de mari. Nu multe ciuperci produc scleroți. Evident că această specie nouă e înrudită cu *Claviceps purpurea* la un anumit nivel.

– Ce-ar fi să-l încercăm?

– Ce Dumnezeu vrei să spui? întrebă Kevin.

Îl privi cu suspiciune pe Edward.

– Ce-ar fi să facem o mică licoare cu aceste bobițe s-o încercăm?

– Sper că glumești, zise Kevin.

De fapt, nu glumesc, replică Edward. Mă intere să dacă această nouă specie produce un alcaloid care are efect halucinogen. Cea mai bună modalitate de a afla e să-l încercăm.

– Ai înnebunit, spuse Kevin. Micotoxinele pot fi foa puternice, după cum ar putea depune mărturie toți care au suferit de ergotism. Știința descoperă permanent altele. Ți-ai a un risc foarte mare.

– Unde ți-e spiritul de aventură? îl tachină Edward. Se ridică. Pot să folosesc laboratorul tău pentru acest mic experime

Nu știu dacă ar trebui să iau parte la așa ceva. Di tu ești serios, nu-i așa?

– Foarte serios, răspunse Edward.

Kevin îl conduse pe Edward în laboratorul său și-l întrebă de ce avea nevoie. Edward spuse că avea nevoie de mojar și pistil sau

ceva asemănător, apă distilată, un acid slab pentru a precipita alcaloidul, hîrtie de filtru, un flacon mic și o pipetă de un mililitru.

– E o nebunie, spuse Kevin, în timp ce aduna materialele.

Edward se puse pe treabă; măcină cîțiva scleroți, extrase miezul cu apă distilată și precipită, cu acid, o cantitate mică de substanță albă. Cu ajutorul hîrtiei de filtru, izolă cîteva fire din precipitatul alb. Kevin privi aceste operații cu un amestec de neîncredere și mirare.

– Nu-mi spuse că ai de gînd să mănînci asta, rosti Kevin din ce în ce mai alarmat.

– Fii serios. Nu sînt prost.

– Pe mine m-ai fi putut păcăli, zise Kevin.

Ascultă, zise Edward. Mă interesează efectul halucinogen. Dacă substanța asta are un asemenea efect, îl va avea și într-o doză foarte mică. Mai puțin de un microgram.

Edward luă o fărîmiță de precipitat cu spatula și o introduse într-un litru de apă distilată, într-un flacon volumetric pe care îl agită puternic.

– Ne putem chinui cu chestia asta luni de zile, fără să aflăm dacă provoacă sau nu halucinații, zise Edward. Pînă la urmă, tot avem nevoie de un creier uman. Al meu e disponibil chiar acum. Cînd vine vorba despre știință, sînt un om de acțiune.

– Ce-ai zice de o intoxicație renală? întrebă Kevin.

Edward făcu o mutră exagerat de neîncrezătoare.

– La cantitatea asta? În nici un caz. Factorul de toxicitate e sub o zecime din cel al toxinei botulinice, cea mai puternică substanță toxică cunoscută. În plus, nu numai că avem sub un microgram din această substanță necunoscută, dar va fi o adevărată supă de substanțe, așa că concentrația fiecărcia dintre ele e mult mai mică.

Edward ceru lui Kevin pipeta de un mililitru. Kevin i-o întinse nehotărît.

– Ești sigur că nu vrei și tu? întrebă Edward. S-ar putea să ratezi o interesantă descoperire științifică.

Rîse în timp ce umplea pipeta subțire.

Nu, mulțumesc, spuse Kevin. Am o înțelegere plăcută cu celulele mele renale și nu ne supărăm reciproc.

– În sănătatea ta, toastă Edward și ridică o clipă pipeta în aer, înainte de a-și pune un singur mililitru pe vîrful limbii. Luă o gură de apă, o plimbă prin gură și înghiți.

– Ei bine? întrebă Kevin agitat după un moment de liniște.

– E puțin amăruie, răspunse Edward.

Deschise și închise gura de cîteva ori pentru a intensifica gustul.

– Altceva? întrebă Kevin.

– Încep să mă simt puțin amețit.

– Amețit erai încă dinainte de a începe, zise Kevin.

– Recunosc că acestui mic experiment îi lipsește controlul științific, spuse Edward, chicotind. Tot ce simt ar putea fi autosugestie.

– N-ar trebui să iau parte la așa ceva. Trebuie să insist să-ți faci o analiză a urinei și un BUN azi după-amiază.

– Ooo! exclamă Edward. Se întîmplă ceva!

– Dumnezeule! Ce?

Văd un val de culori care se mișcă în forme de amoebă, ca un fel de caleidoscop.

– Grozav! exclamă Kevin.

Se uită fix la Edward, al cărui chip căpătase o expresie de transă.

– Acum aud niște sunete, ca de sintetizator. Gura mi-e puțin uscată. Acum simt altceva: brațele îmi sînt amorțite, ca și cum m-ar înțepa sau m-ar ciupi ceva. E ciudat.

– Să chem pe cineva? întrebă Kevin.

Spre surpriza lui Kevin, Edward întinse mîinile și-l prinse de brațe, strîngîndu-l cu o forță neașteptată.

Parcă se mișcă încăperea, zise Edward. Și am o ușoară senzație de sufocare.

– Mai bine să chem ajutor, se oferi Kevin.

Și inima lui bătea cu putere. Se uită la telefon, dar Edward își întări strînsoarea.

– Nu-i nimic, zise Edward. Culorile se retrag. Trece.

Edward închise ochii, dar, altfel, nu se mișcă. Îl strîngea în continuare pe Kevin. În cele din urmă, Edward deschise ochii și suspină.

– Oau, zise el. Abia atunci își dădu seama că îl ținea de brațe pe Kevin. Îi dădu drumul, luă o gură de aer și își netezi haina. Cred că am aflat răspunsul.

– A fost o tîmpenie! îl certă Kevin. Mica ta poznă m-a speriat de moarte. Era cît pe ce să sun la salvare.

– Liniștește-te. N-a fost chiar așa de rău. Nu te agita așa de tare pentru o reacție psihedelică de șaizeci de secunde.

Kevin îi arătă ceasul.

– N-au fost șaizeci de secunde, zise el. A durat mai mult de douăzeci de minute.

Edward se uită la cadranul ceasului.

– Ce interesant! Chiar și senzația timpului mi-a fost afectată.

– În rest te simți bine? întrebă Kevin.

– Da, insistă Edward. De fapt, mă simt mai mult decît bine. Mă simt... Ezită, încercînd să exprime în cuvinte ce simțea. Mă simt în formă, ca și cum tocmai m-aș fi odihnit. Și am gîndirea limpede, mintea mi-e deosebit de ascuțită. S-ar putea chiar să fiu puțin euforic, dar asta se poate datora rezultatului pozitiv. Noi am verificat că această nouă ciupercă produce o substanță halucinogenă.

– Să nu abuzăm de cuvîntul „noi", zise Kevin. Tu ai verificat, nu eu. Refuz să-mi asum vreun merit pentru această nebunie.

– Mă întreb dacă alcaloizii sînt la fel cu cei din *Claviceps*. Nu simt nici cel mai mic semn de reducere a circulației periferice, un efect frecvent al ergotismului.

Măcar promite-mi că-ți vei face analizele în după-amiaza asta, zise Kevin. Chiar dacă tu nu ești îngrijorat, eu sînt.

– Dacă asta te liniștește, o să le fac. Între timp, mai vreau niște scleroți. E posibil?

– Este, acum că am descoperit de ce condiții are nevoie această ciupercă pentru a crește, dar nu pot să-ți promit foarte mulți scleroți. Nu e întotdeauna ușor să determini ciuperca să-i producă.

– Fă tot ce poți, îl rugă Edward. Ține minte, s-ar putea să ne iasă o lucrare drăguță din asta.

Traversînd grăbit campusul pînă la autobuzul care să-l ducă în zona medicală, Edward era entuziasmat de rezultat. Abia aștepta

să-i spună lui Kim că teoria otrăvii implicate în istoria vrăjitoarelor din Salem stătea în picioare.

Oricît de mult ar fi dorit să vadă evoluția lucrărilor de pe domeniu, Kim era și mai curioasă demotivul pentru care o căutase tatăl său. Convinsă că era destul de devreme ca să-l mai prindă înainte de a pleca la biroul său din Boston, coti spre Marblehead.

Intră în casă și se duse direct în bucătărie. Așa cum se aștepta, îl găsi pe John savurîndu-și cafeaua și ziarele de dimineață. Era un bărbat masiv, despre care se spunea că fusese un adevărat atlet în anii de facultate la Harvard. Fața lată îi era încadrată de un păr des, care fusese cîndva la fel de negru și de lucios ca al lui Kim. De-a lungul anilor, încărunțise în mod firesc, căpătînd o înfățișare tipic paternală.

Bună dimineața, Kimmy, zise John, fără întoarcă privirea de la ziar.

Kim se servi cu un espresso și își făcu niște lapte spumă pentru cappuccino.

– Cum îți merge mașina? întrebă John. Ziarul foșni puternic cînd întoarse pagina. Sper că o duci regulat la service, așa cum te-am sfătuit.

Kim nu răspunse. Era obișnuită să fie tratată ca un copil de către tatăl ei și acest lucru o deranja ușor. Îi dădea mereu instrucțiuni despre cum să-și aranjeze viața. Cu cît devenea mai matură, cu atît își dădea seama că el n-ar fi trebuit să dea sfaturi altora, mai ales avînd în vedere ce făcuse din propria sa viață și căsnicie.

– Am auzi că m-ai sunat acasă, aseară.

Se așeză pe locul de sub fereastra arcuită care dădea spre ocean. John lăsă ziarul jos.

– Într-adevăr. Joyce mi-a spus că ai devenit interesată de Elizabeth Stewart și i-ai pus întrebări despre ea. M-am mirat. Te-am chemat să te întreb de ce ai vrut să o superi pe mama ta în felul ăsta.

– N-am vrut să o supăr. A început să mă intereseze Elizabeth Stewart și am vrut să aflu cîteva informații de bază. Ca, de exemplu,

dacă Elizabeth a fost într-adevăr spînzurată pentru vrăjitorie sau e doar un zvon.

– A fost într-adevăr spînzurată, spuse John. Îți spun sigur. Și pot să-ți mai spun că familia a făcut eforturi uriașe să ascundă povestea. În condițiile date, cred că e mai bine să o lași așa.

– De ce mai e nevoie de atîta secret după trei sute de ani? întrebă Kim. N-are nici un sens.

Nu contează dacă ție ți se pare că are sens sau nu, replică John. A fost o rușine atunci și mai este și acum.

– Vrei să spui că pe tine te deranjează, tată? Te umilește?

– Ei bine, nu. Nu în mod deosebit, recunoscu el. E din cauza mamei tale. Pe ea o deranjează, așa că n-ar trebui să fie un subiect de distracție. Nu trebuie să-i adăugăm încă o povară.

Kim se abținu cu greu să nu-i spună ceva usturător tatălui său, în acele condiții. În schimb, recunoscu că îi crescuse nu numai interesul pentru Elizabeth, ci și simpatia.

– De ce Dumnezeu? întrebă nervos John.

– În primul rînd, i-am găsit portretul aruncat în fundul pivniței de vinuri a bunicului. Văzîndu-l, mi-am dat seama și mai mult că a fost o persoană reală. Avem chiar și aceeași culoare a ochilor. Apoi mi-am adus aminte ce s-a întîmplat cu ea. În mod sigur, nu a meritat să fie spînzurată. E greu să nu o compătimești.

Știam de existența portretului, spuse John. Ce ai căutat în pivnița de vinuri?

– Nimic special. Mă uitam doar. Mi s-a părut o coincidență extraordinară să dau peste portretul Elizabethei, pentru că am citit destul de mult în ultima vreme despre procesele vrăjitoarelor din Salem. Și ceea ce am citit n-a făcut decît să-mi sporească simpatia față de ea. La puțin timp după tragedie, a apărut un adevărat val de căință și regret. Chiar și pe vremea aceea devenise evident că oameni nevinovați fuseseră uciși.

– Nu toți erau nevinovați.

– Și mama a sugerat același lucru, zise Kim. Ce a putut face Elizabeth pentru a vă face să credeți că nu era nevinovată?

– Acum tu mă presezi pe mine, rosti John. Nu știu amănunte, dar tatăl meu mi-a spus că era ceva ocult.

– Ce anume? insistă Kim.

Tocmai ți-am spus că nu știu, domnișoară, se răsti nervos John. Gata cu întrebările.

Acum treci în camera ta, continuă Kim în gînd. Se întrebă dacă tatăl ei avea să înțeleagă vreodată că devenise o persoană adultă și să o trateze ca atare.

– Kimmy, ascultă-mă, zise John, pe un ton mai conciliant și mai părintesc. Pentru binele tău, nu scormoni trecutul în această problemă. O să-ți aducă numai necazuri.

– Cu tot respectul, tată. Te rog să-mi explici cum m-ar putea afecta asta? John se bîlbîi. Lasă-mă să-ți spun ce cred eu, zise Kim cu o hotărîre neobișnuită. Cred că implicarea Elizabethei a putut fi o rușine la vremea în care a avut loc evenimentul. De asemenea, e posibil să fi dăunat afacerilor, de vreme ce Ronald Stewart este fondatorul Companiei Maritime Limited, societate care a întreținut generații după generații de familii Stewart, inclusiv pe noi. Dar faptul că teama de implicarea Elizabethei a persistat pînă acum e absurd și îi întinează memoria. În fond, este străbunica noastră; fără ea, nici unul dintre noi nu ar fi existat. Numai pentru aceasta și mă mir că nimeni nu a pus la îndoială, de-a lungul anilor, această reacție ridicolă de spaimă.

Dacă nu poți să înțelegi, din punctul tău egoist de vedere, gîndește-te cel puțin la mama ta, spuse John iritat. Povestea o umilește pe Joyce și nu contează de ce. Pur și simplu, o umilește. Așa că, dacă ai nevoie de un motiv pentru a lăsa în pace moștenirea Elizabethei, acesta este. Nu o mai flutura în fața mamei tale.

Kim își duse la buze ceașca de cappuccino rece luă o înghițitură. Se dădu bătută în privința tatălui său. Niciodată nu reușise să stea de vorbă cu el. Nu mergea decît cînd discuția era îndreptată într-o singură direcție: cînd el îi spunea ce să facă și cum să facă. De parcă, pentru el, rolul unui tată ar fi fost cel de instructor.

– Mama ta mi-a mai spus că ai început un proiect pe domeniu, continuă John, presupunînd că tăcerea lui Kim însemna că înțelesese problema cu Elizabeth și îi acceptase sfatul. Ce anume faci?

Kim îi vorbi despre decizia de a renova casa cea veche și de a se muta în ea. În timp ce vorbea, John își întoarse privirea asupra ziarelor. Cînd termină, nu o întrebă decît ce va face cu castelul și cu lucrurile tatălui lui.

– Nu vom face nimic la castel. Cel puțin, pînă vine Brian acasă.

– Bine, spuse John, trecînd la pagina următoare din *Wall Street Journal*.

– Apropo de mama, unde e? întrebă Kim.

Sus, răspunse John. Nu se simte bine și nu primește pe nimeni.

Cîteva minute mai tîrziu, Kim părăsi casa, tristă și neliniștită, cu un sentiment amestecat de milă, furie și revoltă. Urcîndu-se în mașină, își spuse că ura căsnicia părinților săi. Porni motorul și își jură să nu ajungă niciodată prizoniera unei astfel de situații.

Dădu înapoi pe alee și porni spre Salem. Pe drum își aminti că, în ciuda revoltei pe care i-o provoca relația dintre părinții săi, și ea era aproape de a recrea o situație asemănătoare. Acesta era, în parte, motivul pentru care reacționase atît de puternic la plecările lui Kinnard în excursii, chiar după ce își făcuseră planuri împreună.

Deodată, zîmbi. Gîndurile negre îi fură spulberate de amintirea florilor pe care le primea de la Edward în fiecare zi. Într-un fel, o stînjeneau; dar, pe de altă parte, erau o mărturie a atenției și afecțiunii lui. Un lucru era însă sigur: Edward nu avea să fie un afemeiat. Pentru ea, un afemeiat trebuia să fie mai sigur pe sine și mai competitiv, ca și tatăl ei, sau, în fond, ca și Kinnard.

Deși conversația cu tatăl ei fusese foarte frustrantă, aceasta avu exact efectul opus decît intenționase el: îi trezi și mai mult interesul pentru Elizabeth Stewart. Prin urmare, pe cînd trecea prin centrul orașului Salem, coti spre Museum Place Mall.

Își lăsă mașina în parcare și merse la Institutul Peabody-Essex, o asociație culturală și istorică găzduită într-un grup de case vechi, renovate, în centrul orașului. Printre altele, era și depozit de documente despre Salem și împrejurimi, inclusiv despre procesele de vrăjitorie.

Recepționerul din hol încasă o taxă de la ea și o conduse în bibliotecă, unde se ajungea urcînd cîteva trepte chiar de la recepție.

Kim urcă treptele și intră pe o ușă grea, cu geam. Biblioteca se afla într-o clădire de la începutul secolului al nouăsprezecelea, cu tavan înalt, cornișe decorative și ornamente din lemn închis la culoare. Camera principală avea șemineuri de marmură și candelabre, pe lîngă mesele de stejar întunecate și scaunele capitonate. Predomina foșnetul obișnuit de bibliotecă și mirosul de cărți vechi.

O bibliotecară prietenoasă și serviabilă, pe nume Grace Meehan, veni imediat în ajutorul lui Kim. Era o femeie în vîrstă, cu părul cărunt și chipul blînd. La întrebarea generală a lui Kim, îi arătă cum să găsească tot felul de hîrtii și documente legate de procesele vrăjitoarelor din Salem, inclusiv acuzații, plîngeri, mandate de arestare, declarații, audieri, consemnările audierilor preliminare, sentințe și mandate de execuție. Toate erau aranjate cu atenție într-unul dintre cataloagele vechi, cu cartonașe, ale bibliotecii.

Kim fu surprinsă și încurajată de cantitatea de materiale aflate la îndemînă. Nu era de mirare că existau atîtea cărți despre procesele de vrăjitorie din Salem. Institutul era paradisul oricărui cercetător.

Îndată ce bibliotecara o lăsă singură, Kim cercetă catalogul cu cartonașe. Plină de entuziasm, o căută pe Elizabeth Stewart. Era convinsă că trebuia să fie menționată, sub o formă sau alta. Dar rămase dezamăgită. Nu era nici o Elizabeth Stewart. Nu era nici un Stewart.

Se întoarse la biroul bibliotecarei și o întrebă direct despre Elizabeth Stewart.

Numele nu mi-e cunoscut, răspunse Grace. Știți cumva ce legătură avea cu procesele?

– Am înțeles că a fost printre acuzați, spuse Kim. Cred că a fost spînzurată.

– Nu se poate, zise Grace fără ezitare. Mă consider expertă în documentele existente despre procese. N-am întîlnit niciodată numele Elizabeth Stewart, nici măcar ca martor, cu atît mai puțin printre cele douăzeci de victime. Cine v-a spus că a fost acuzată?

– E o poveste lungă, răspunse Kim evaziv.

– În mod cert nu e adevărată, o asigură Grace. Prea multă lume a cercetat subiectul ca să fi trecut cu vederea vreuna dintre victime.

– Înțeleg, zise Kim.

Nu o contrazise, ci îi mulțumi și se întoarse la cataloagele cu cartonașe. Abandonă documentele asociate cu procesele și își îndreptă atenția spre alte resurse importante ale institutului: informații genealogice despre familiile din ținutul Essex.

De data asta, găsi informații bogate despre familia Stewart. De fapt, aceasta ocupa aproape tot sertarul cu cartonașe despre genealogii. Pe măsură ce parcurse materialul, își dădu seama că existau două clanuri Stewart importante, al ei și un altul, a cărui istorie nu era la fel de îndelungată.

După o jumătate de oră, găsi o referire scurtă la Elizabeth Stewart. Era născută pe 4 mai 1665, fiica lui James și a Elishei Flanagan, și murise pe 19 iulie 1692, soția lui Ronald Stewart. Cauza morții nu era precizată. Un calcul rapid îi arătă lui Kim că Elizabeth murise la douăzeci și șapte de ani!

Înălță capul și privi în gol pe fereastră. Simți cum i se ridică părul ușor pe ceafă. Și ea avea douăzeci și șapte de ani, iar ziua ei de naștere era în mai. Nu pe patru, ci pe șase, dar aproape de cea a Eliazbethei. Își aduse aminte de asemănarea fizică cu portretul și, avînd în vedere că intenționa să se mute în casa în care trăise și Elizabeth, începu să se întrebe dacă nu cumva erau prea multe coincidențe. Era un mesaj în toate acestea?

Mă scuzați, spuse Grace Meehan, întrerupînd gîndurile lui Kim. Am copiat pentru dumneavoastră lista cu oamenii care au fost spînzurați pentru vrăjitorie. Este și data execuției lor, inclusiv ziua săptămînii, orașul în care locuiau, biserica la care erau afiliați, dacă era vreuna, și vîrsta. După cum vedeți, e foarte completă, dar nu există nici o Elizabeth Stewart.

Kim îi mulțumi din nou și luă hîrtia. După ce femeia plecă, Kim se uită la ea, din obligație, și era cît pe ce să o pună deoparte, cînd observă data de marți, 19 iulie 1692. Cinci persoane fuseseră spînzurate în acea zi. Uitîndu-se din nou la ziua morții Elizabethei, observă că era aceeași. Kim înțelese că, deși murise în aceeași zi, asta nu însemna că Elizabeth fusese spînzurată. Dar, chiar dacă era doar o coincidență, era cel puțin sugestivă.

Apoi Kim își dădu seama de altceva. Ultima zi de marți fusese 19 iulie. Se uită din nou la hîrtia pe care i-o dăduse Grace Meehan și descoperi că în 1994 era același calendar pe zile ca și în 1692. Era oare încă o coincidență ciudată, al cărei sens Kim trebuia să-l înțeleagă?

Se întoarse la informațiile genealogice și luă o ca[illegible]are rezuma întreaga istorie a familiei sale. Îl căută pe Ronald Stewart și află repede că Elizabeth nu fusese prima lui soție. Ronald se căsătorise cu Hannah Hutchinson în 1677, cu care avusese o fiică, Joanna, născută în 1678. Dar Hannah murise în ianuarie 1679, fără să se precizeze din ce cauză.

Apoi, la vîrsta de treizeci și nouă de ani, Ronald se căsătorise cu Elizabeth Flanagan, în 1682, cu care avusese o fiică, Sarah, născută în 1682, și doi fii, Jonathan, născut în 1683, Daniel, născut în 1689. În cele din urmă, Ronald se căsătorise cu sora mai mică a Elizabethei, Rebecca Flanagan, în 1692, cu ca[illegible] avusese o fiică, Rachel, născută în 1693.

Lăsă cartea jos și privi din nou în gol, încercînd să-și limpezească gîndurile. Simțea o ușoară suspiciune în privința caracterului lui Ronald. Se uită din nou în carte și reciti faptul că, la trei ani de la moartea lui Hannah, Ronald se căsătorise cu Elizabeth. Apoi, după ce Elizabeth murise, se căsătorise cu sora ei în același an!

Deveni neliniștită. Cunoscînd aventurile amoroase ale tatălui său, se gîndi că era posibil ca și Ronald să fi avut o slăbiciune similară, pe care să o fi cultivat cu consecințe mult mai dezastruoase. Se gîndi că Ronald ar fi putut avea o relație cu Elizabeth în timp ce era căsătorit cu Hannah și apoi cu Rebecca, în timpul căsătoriei cu Elizabeth. În fond, Elizabeth murise în condiții neobișnuite. Kim se întrebă dacă și Hannah murise la fel.

Clătină din cap și rîse în gînd de ea însăși. Își spuse că văzuse prea multe seriale siropoase, de vreme ce imaginația sa o luase, nejustificat, pe o pantă atît de melodramatică.

După ce mai petrecu cîteva minute cercetînd arborele genealogic al familiei Stewart, mai află două lucruri. Mai întîi, își confirmă faptul că descindea din Ronald și Elizabeth, prin fiul lor Jonathan.

Apoi află că numele Elizabeth nu mai apăruse niciodată în istoria de trei sute de ani a familiei. La atîtea generații, această situație nu putea fi o întîmplare. Se minună de oprobriul pe care Elizabeth îl adusese asupra sa și deveni nespus de curioasă ce anume făcuse Eliazbeth pentru a-l merita.

După ce-și termină sumarul studiu genealogic, coborî treptele Insitutului Peabody-Essex, cu intenția de a lua mașina și de a merge pe domeniu. Dar la piciorul scărilor ezită. Suspiciunea trecătoare pe care i-o trezise caracterul lui Ronald și posibilitatea ca el să fi fost un afemeiat îi dădu o altă idee. Se întoarse în institut și ceru adresa Judecătoriei ținutului Essex.

Clădirea se afla pe Federal Street, nu departe de Casa Vrăjitoarelor. Era o construcție rigidă, în stilul Renașterii grecești, cu un fundament solid și coloane dorice masive. Intră și ceru îndrumări spre arhivele tribunalului.

Kim nu știa dacă avea să găsească ceva sau nu. Nici măcar nu știa dacă însemnări atît de vechi erau păstrate sau, în cazul în care existau, dacă erau accesibile publicului. Cu toate acestea, se prezentă la ghișeul potrivit și ceru să vadă dosarele despre Ronald Stewart. Adăugă că era vorba despre acel Ronald Stewart care se născuse în 1653.

Funcționara era o femeie aparent somnoroasă, de o vîrstă incertă. Dacă cererea lui Kim o surprinse, nu arătă. Reacția ei fu de a introduce datele într-un computer. După ce se uită la ecran, ieși din cameră. Kim bănui că atîția oameni se interesaseră de procesele vrăjitoarelor din Salem, încît angajații serviciilor publice erau plictisiți de întrebări despre acea perioadă.

Kim se mută de pe un picior pe altul și se uită la ceas. Era deja zece și jumătate și nici măcar nu fusese pe domeniu.

Femeia se întoarse cu o mapă. I-o înmînă lui Kim.

– Nu plecați cu ea din cameră, zise ea. Îi arătă cîteva mese și scaune curbate, de plastic, așezate de-a lungul peretelui din fund. Puteți sta acolo dacă doriți.

Kim duse mapa la un scaun gol, se așeză și scoase conținutul. Era un material bogat, totul scris destul de citeț.

La început, crezu că mapa conținea numai documente legate de procesele civile pe care Ronald le intentase pentru recuperarea unor datorii. Apoi începu să găsească lucruri mai interesante, precum o referire la un testament contestat în care era implicat și Ronald.

Citi cu atenție documentul. Era o decizie favoarea lui Ronald, în cazul unui testament contestat de un oarecare Jacob Cheever. Citind mai departe, Kim descoperi că Jacob fusese copilul lui Hannah dintr-o căsnicie anterioară și că Hannah fusese mult mai în vîrstă decît Ronald. Jacob depusese mărturie că Ronald o obligase pe mama sa să-și schimbe testamentul, împiedicîndu-l să-și primească întreaga moștenire. Se pare că judecătorul nu fusese de acord. Prin urmare, Ronald moștenise cîteva mii de lire, o avere considerabilă pe vremea aceea.

Kim se minună că viața la sfîrșitul secolului al șaptesprezecelea era mult mai puțin diferită decît își imaginase. Trăise cu iluzia că, cel puțin din punct de vedere legal, era mai simplă. Testamentul contestat despre care citea îi arătă că se înșelase. În plus, o puse din nou pe gînduri în privința caracterului lui Ronald.

Documentul următor era încă și mai ciudat. Era un contract, datat 11 februarie 1681, între Ronald Stewart și Elizabeth Flanagan. Fusese întocmit și semnat înaintea căsătoriei lor, asemenea unui acord premarital de astăzi. Dar nu se referea direct la bani sau la proprietăți. Contractul nu făcea decît să-i acorde Elizabethei dreptul de a deține proprietăți și de a încheia contracte în numele său propriu, după căsătorie.

Kim citi tot documentul. Spre sfîrșit, Ronald însuși scrisese o explicație. Kim recunoscu scrisul deosebit de elegant pe care îl văzuse pe multe chitanțe de încărcătură de la castel. Ronald scrisese: „Dorința mea este ca, dacă activitățile mele negustorești mă obligă să lipsesc un timp îndelungat din Salem și de la Maritime Ltd., logodnica mea, Elizabeth Flanagan, să administreze în mod legal afacerile noastre comune."

După ce termină documentul, Kim o luă de la început și îl citi din nou, ca să se asigure că înțelesese. O uimise. Faptul că un asemenea document era necesar, ca Elizabeth să poată semna contracte, îi aduse aminte că rolul femeilor era cu totul altul în vremurile

puritane. Drepturile lor erau limitate. Același sentiment i-l transmisese și scrisoarea în care tatăl Elizabethei îi scria lui Ronald despre căsătoria cu Elizabeth.

Puse deoparte contractul premarital și se întoarse la celelalte hîrtii din dosarul lui Ronald Stewart. După alte cîteva procese cu datornicii, dădu peste un document extrem de interesant. Era o petiție în care Ronald Stewart cerea un drept de restituție.

Kim nu știa ce înseamnă restituție, dar își dădu seama curînd. Ronald scrisese: „În numele lui Dumnezeu, solicit cu umilință Curții să-mi înapoieze dovezile concludente ridicate de pe proprietatea mea de șeriful George Corwin și folosite împotriva iubitei mele soții, Elizabeth, în timpul procesului de vrăjitorie, de către Curtea Oyer and Terminer, pe 20 iunie 1692."

Pe spatele petiției era atașată o decizie a magistratului John Hathorne care respingea petiția. În refuzul său, magistratul spunea: „Curtea îl sfătuiește pe solicitant, Ronald Stewart, să adreseze o petiție asemănătoare guvernatorului dominionului pentru dovezile menționate mai sus, deoarece, prin ordin judecătoresc, dovezile au fost transferate din custodia ținutului Essex în cea a ținutului Suffolk."

Într-o privință, Kim era mulțumită. Găsise dovezi documentare indirecte ale supliciului lui Elizabeth: fusese judecată și, evident, condamnată. În același timp, Kim se simțea frustrată că natura „dovezilor concludente" nu era dezvăluită nicăieri. Reciti atît petiția, cît și decizia, cu speranța că-i scăpase ceva. Dar nu-i scăpase nimic. Dovezile nu erau descrise.

Rămase la masă cîteva minute și încercă să-și imagineze despre ce dovezi putea fi vorba. Nu se putu gîndi decît la ceva legat de supranatural, din cauza sugestiei vagi făcute de tatăl ei. Apoi îi veni o idee. Se uită din nou la hîrtie și își notă data procesului. Cu hîrtia în mînă, se întoarse la ghișeu și i se adresă funcționarei.

– Aș vrea să văd însemnările Curții Oyer and Terminer din 20 iunie 1692.

Funcționara îi rîse în nas. Kim repetă solicitarea și ea rîse din nou. Nedumerită, Kim întrebă ce era atît de caraghios.

– Ceea ce cereți dumneavoastră cred că ar vrea orice american, spuse funcționara, cu un accent de parcă tocmai ar fi sosit din Maine. Problema e că nu există astfel de însemnări. Aș vrea să fie, dar nu sînt. Nu există nici un act al Curții Oyer and Terminer despre procesele de vrăjitorie. Nu sînt decît cîteva declarații și mărturii, dar însemnările curții au dispărut fără urmă.

– Ce ghinion, zise Kim. Poate îmi puteți spune altceva. Știți cumva ce înseamnă „dovezi concludente"?

– Nu sînt avocat, răspunse funcționara. Dar așteptați puțin. Mă duc să întreb.

Dispăru într-un birou și se întoarse, peste cîteva secunde, cu o femeie solidă, ai cărei ochelari uriași se legănau pe nasul ei scurt și lat.

– Vă interesează definiția „dovezilor concludente", zise ea. Kim dădu afirmativ din cap. E destul de evident. Înseamnă dovezi de necontestat. Cu alte cuvinte, nu pot fi puse la îndoială sau există o singură interpretare posibilă a acestora.

– Așa mă gîndeam și eu, zise Kim.

Le mulțumi celor două femei și se întoarse la materialul său. La copiatorul din colț își făcu o copie a petiției și a deciziei. Apoi puse documentele la loc în mapă și i-o înapoie funcționarei.

În cele din urmă, ajunse cu mașina pe domeniu. Se simțea puțin vinovată pentru că îi spusese lui Mark Stevens că avea să ajungă dimineață și acum era aproape de prînz. După ce întoarse la ultima curbă a drumului de la poartă și ieși dintre copaci, văzu cîteva camioane și dube parcate lîngă casă. Erau, de asemenea, un excavator mare și cîteva grămezi de pămînt proaspăt. Dar Kim nu văzu nici un om, nici măcar pe excavator.

Parcă și coborî din mașină. Praful și arșița prînzului erau apăsătoare, iar pămîntul proaspăt mirosea puternic. Închise portiera și, ferindu-și fața de razele soarelui, urmări cu privirea șanțul care străbătea cîmpul spre castel. În acel moment, ușa casei se deschise și George Harris ieși afară. Avea fruntea brăzdată de transpirație.

– Îmi pare bine că ați venit, spuse el. Am încercat să vă sun.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Kim.

– Oarecum, zise George evaziv. Poate ar fi mai bine să vă arăt.

George îi făcu semn lui Kim să-l urmeze spre locul unde era parcat excavatorul.

– A trebuit să oprim lucrul.

– De ce? întrebă Kim.

George nu răspunse, ci o îndemnă pe Kim să se apropie de șanț.

Ezitînd să meargă prea aproape de margine, de teamă să nu se surpe, Kim se întinse și privi înăuntru. Adîncimea șanțului, pe care o estimă la aproximativ opt picioare, o impresionă. Din pereții laterali atîrnau rădăcini asemenea unor ramuri în miniatură. George îi atrase atenția spre capăt, unde șanțul se oprea brusc, la cincizeci de picioare de casă. Aproape de fundul șanțului, Kim văzu colțul lovit al unei cutii de lemn ieșind din perete.

– De-asta a trebuit să ne oprim.

– Ce e? întrebă Kim.

– Mă tem că e un sicriu, răspunse George.

– Dumnezeule! exclamă Kim.

– Am găsit și piatra de mormînt. E veche. Îi făcu semn lui Kim să ocolească pe la capătul șanțului. De partea cealaltă a movilei de pămînt escavat, o placă murdară de marmură albă stătea culcată în iarbă. Nu era ridicată în picioare, spuse George. Fusese culcată și apoi acoperită cu pămînt.

George se aplecă și șterse pămîntul uscat de pe placă. Kim oftă fără să vrea.

– Dumnezeule, e Elizabeth, reuși ea să spună.

Clătină din cap. Erau prea multe coincidențe.

– O rudă? întrebă George.

– Da, spuse Kim.

Examină piatra funerară. Avea o formă asemănătoare cu cea a lui Ronald și nu dezvăluia decît informații generale, anume data nașterii și a morții lui Elizabeth.

– Știați că mormîntul ei era aici? întrebă George.

Tonul lui nu era supărat, doar curios.

– Nici măcar nu bănuiam. Doar de curînd am aflat că nu a fost îngropată în cimitirul familiei.

– Ce vreți să facem? întrebă George. E nevoie de aprobare ca să dezgropi pe cineva.

– Nu puteți să-l ocoliți și să-l lăsați așa? întrebă Kim.

– E posibil, răspunse George. Am putea să lărgim șanțul pe partea aceea. Să fim atenți și la altele?

– Nu cred, spuse Kim. Elizabeth a fost un caz deosebit.

– Nu vă supărați că vă spun, zise George, dar sînteți cam palidă. Vă simțiți bine?

– Da, mulțumesc. Sînt puțin șocată. Cred că găsirea mormîntului acestei femei m-a făcut puțin superstițioasă.

– Și pe noi, spuse George. În special, pe șoferul excavatorului. Mă duc să-l chem afară. Trebuie să instalăm conductele înainte de a putea turna fundația.

George dispăru în casă. Kim se aventură din nou pînă la marginea șanțului și aruncă o privire înăuntru, la colțul descoperit al coșciugului Elizabethei. Lemnul era într-o stare surprinzător de bună, avînd în vedere că era îngropat de peste trei sute de ani. Nu părea nici măcar putrezit, în locul în care fusese lovit de excavator.

Kim nu știa ce să creadă despre această descoperire neașteptată. Mai întîi portretul, apoi mormîntul. Era din ce în ce mai greu să le considere evenimente întîmplătoare.

Zgomotul unei mașini care se apropia îi atrase atenția. Își feri din nou ochii de soarele amiezii și urmări o mașină cunoscută care ridica un nor de praf pe drumul neasfaltat ce străbătea cîmpul. Nu-și dădu seama a cui era mașina pînă cînd aceasta nu opri lîngă ea. Atunci înțelese de ce i se părea cunoscută. Era a lui Kinnard.

Puțin neliniștită, veni la mașină și se aplecă înăuntru, pe geamul de lîngă șofer.

– Ce surpriză, spuse Kim. De ce naiba ai plecat de la spital?

Kinnard rîse.

– Din cînd în cînd îmi mai dau drumul din cușcă.

– Ce cauți în Salem? întrebă Kim. De unde știai că sînt aici?

– Marsha mi-a spus, răspunse Kinnard. M-am întîlnit cu ea la SICU azi-dimineață. I-am spus că vin în Salem să-mi caut locuință, pentru că voi lucra la spitalul de aici în august și septembrie. Și n-am de gînd să locuiesc la spital două luni. Îți aduci aminte că ți-am spus despre mutarea la spitalul din Salem.

– Cred că am uitat.

– Ți-am spus acum cîteva luni, zise Kinnard.

– Dacă zici tu.

N-avea nici un chef să se certe cu el. Și-așa și se simțea destul de prost.

Arăți bine. Presupun că-ți prieste să te vezi cu doctorul Edward Armstrong.

– De unde știi cu cine mă văd? întrebă Kim.

– Bîrfa din spital. De vreme ce ai ales o celebritate științifică, se vorbește. Ironia e că îl cunosc. Am lucrat în laboratorul lui în anul în care am intrat în cercetare, după anul doi de medicină.

Kim simți că roșește. Ar fi preferat să nu reacționeze în nici un fel, dar nu se putea controla. Kinnard încerca, evident, să o enerveze și, ca de obicei, reușea.

Edward e un tip inteligent, din punct de vedere științific, spuse Kinnard. Dar mă tem că e puțin cam aiurit, chiar ciudat. Mă rog... poate că sînt nedrept. Poate ar trebui să spun doar excentric.

– Mie mi se pare drăguț și atent.

– Îmi închipui, zise Kinnard, dîndu-și ochii peste cap. Am auzit că-ți trimite flori zilnic. Personal, cred că e absurd. Un bărbat trebuie să fie total nesigur pe el ca să meargă atît de departe.

Kim se îmbujoră puternic. Probabil că Marsha îi spusese lui Kinnard despre flori. Față de mama și colega ei de cameră, se întrebă dacă mai avea vreun secret.

– Cel puțin, Edward Armstrong nu te va mai supăra cu excursiile la schi, zise Kinnard. La condiția lui fizică, pînă și scările cred că sînt o problemă.

Te porți ca un copil, rosti Kim cu răceală, cînd își regăsi vocea. Ca să fiu sinceră, nu ți se potrivește. Te credeam mai matur.

– Nu contează, rîse Kinnard cinic. Am zburat în țări mai calde, cum se spune. Am și eu o nouă relație.

– Mă bucur pentru tine, spuse Kim sarcastic.

Excavatorul porni și Kinnard se aplecă pentru a vedea pe geam.

– Marsha mi-a spus că repari casa asta. Te muți aici cu doctorul Armstrong?

Kim se pregăti să nege, dar se opri și spuse:

– Ne gîndim. Nu ne-am hotărît încă.

– Îți urez să te simți bine, oricum ar fi, zise Kinnard la fel de sarcastic. Noroc în viață!

Kinnard băgă mașina în marșarier, dădu înapoi și întoarse. Apoi băgă în viteză și călcă puternic pe accelerație. Aruncînd în urmă un val de pămînt, pietricele și praf, străbătu ca din pușcă pajiștea și dispăru între copaci.

La început, Kim nu încercă decît să se ferească de pietrele care zburau prin aer. După ce trecu pericolul, urmări mașina lui Kinnard pînă cînd nu mai putu să o vadă. Deși știuse aproape de la început că nu avea alt scop decît să o provoace, nu reușise să-l împiedice. Preț de o clipă, se simți cu nervii la pămînt. Abia cînd se întoarse lîngă șanțul pe care îl lărgeau și văzu coșciugul Elizabethei începu să se calmeze. În comparație cu nenorocirile prin care Elizabeth trecuse la aceeași vîrstă, necazurile ei păreau triviale.

După ce își regăsi stăpînirea de sine, se apucă de treabă. După-amiaza trecu repede. Cea mai mare parte o petrecu în biroul lui Mark Stevens, trecînd în revistă detaliile aranjamentelor din bucătărie și baie. Pentru ea asta era o plăcere deosebită. Era prima oară în viață cînd își crea singură o ambianță. Aceasta o făcu să se întrebe cum de își lăsase țelurile profesionale atît de ușor schimbate.

La șapte și jumătate, Mark Stevens și George Harris erau epuizați, dar Kim era în plin avînt. Cei doi fură nevoiți să-i spună că li se împăienjeneau ochii pentru a o face să admită că era timpul să se întoarcă în oraș. O conduseră la mașină, îi mulțumiră că venise și-i promiseră că lucrurile ei aveau să fie mutate repede.

Înapoi în Cambridge, Kim nici măcar nu încercă să găsească un loc de parcare în stradă, ci se duse direct la garajul Charles și merse pe jos pînă la Harvest Bar. Era plin de oameni, ca în orice seară de vineri, iar majoritatea arătau ca și cum ar fi fost acolo de mult.

Îl căută pe Edward, dar nu îl văzu imediat. Trebui să se strecoare printre cele cinci rînduri de oameni din jurul barului. În cele din urmă, îl găsi în fața unui pahar de chardonnay, la o masă din spatele barului. Imediat ce o văzu, se lumină la față și sări în picioare să-i tragă un scaun.

În timp ce Edward îi așează scaunul, Kim își spuse că Kinnard nu s-ar fi obosit să facă așa ceva.

– Cred că ți-ar prinde bine un pahar de vin alb, sugeră Edward.

Kim dădu afirmativ din cap. Își dădu seama imediat că Edward era fie agitat, fie stînjenit. Se bîlbîia mai puternic decît de obicei. Îl privi cum o cheamă pe chelneriță și-i comandă două pahare de vin. Apoi se uită la ea.

– Ai avut o zi bună? întrebă el.

– Foarte plină. Dar tu?

– A fost o zi grozavă! zise el bucuros. Am vești bune. Mostrele de pămînt pe care le-am luat din jghiaburile pentru mîncare ale Elizabethei conțin o ciupercă cu efect halucinogen. Cred că am găsit un răspuns măcar la întrebarea ce a provocat procesele de vrăjitorie din Salem. Singurul lucru pe care nu-l știm e dacă a fost ergotism sau ceva cu totul nou.

Edward continuă să-i povestească tot ce se întîmplase în laboratorul lui Kevin Scranton.

Ea răspunse cu o neîncredere plină de îngrijorare.

– Ai luat un drog fără să știi ce este? întrebă ea. Nu era periculos?

Parcă ai fi Kevin, rîse Edward. Sînt înconjurat de părinți obsedați. Nu, nu era periculos. Am luat o doză mult prea mică pentru a fi periculos. Dar, deși atît de mică, a arătat clar ce efecte halucinogene puternice are această nouă ciupercă.

– Mie mi se pare o nebunie, insistă Kim.

– Nu este. Mi-am făcut chiar și analiza rinichilor și a sîngelui în după-amiaza asta, pentru Kevin. Amîndouă au ieșit normal. Mă simt bine, crede-mă. Chiar mai bine decît bine. Sînt în al nouălea cer. La început am sperat că această ciupercă nouă produce același amestec de alcaloizi ca și *Claviceps,* pentru a demonstra că ergotismul a fost de vină. Acum sper că produce un alcaloid propriu.

– Ce sînt alcaloizii? întrebă Kim. Cuvîntul îmi sună familiar, dar n-aș putea să-l definesc nici moartă.

– Alcaloizii sînt un grup mare de compuși care conțin azot și se găsesc în plante. Îți sună familiar pentru că mulți sînt comuni, precum

cafeina, morfina și nicotina. După cum bănuiești, mulți sînt activi din punct de vedere farmacologic.

– De ce ești atît de entuziasmat că ai găsit unii noi, dacă sînt atît de comuni? întrebă Kim.

– Pentru că am dovedit că alcaloidul care se găsește în această ciupercă nouă este activ din punct de vedere psihotrop. Găsirea unui nou drog halucinogen poate deschide o mulțime de căi în înțelegerea modului de funcționare a creierului. Acestea se aseamănă cu neurotransmițătorii creierului și îi imită.

– Cînd vei ști dacă ai găsit un nou alcaloid? întrebă Kim.

– Curînd, răspunse Edward. Acum povestește-mi ce ai făcut tu.

Kim inspiră adînc. Apoi îi povesti tot ce i se întîmplase, în ordine cronologică, începînd cu discuția cu tatăl ei și terminînd cu stabilirea planurilor pentru noua bucătărie și băile casei.

– Oau! exclamă Edward. Chiar ai avut o zi plină. Descoperirea mormîntului Elizabethei m-a uluit. Și spui că sicriul era bine conservat?

– Ceea ce am putut vedea din el. Era îngropat foarte adînc, la vreo opt picioare. Unul din capete ieșea afară, în șanț. A fost lovit de escavator.

– Te-a tulburat găsirea mormîntului?

Într-un fel, zise Kim, rîzînd scurt, fără veselie. Cînd mă gîndesc că l-am găsit la atît de puțin timp după portret, mi se pare ciudat. Am avut din nou sentimentul că Elizabeth încearcă să comunice cu mine.

– Ha! exclamă Edward. Mi se pare că ai o nouă criză de superstiție. Kim rîse, în ciuda seriozității sale. Spune-mi ceva. Ți-e frică să nu-ți taie calea vreo pisică neagră sau să treci pe sub scară, sau să folosești numărul treisprezece?

Kim ezită. Era ușor superstițioasă, dar nu se gîndise niciodată prea mult la asta.

– Deci *ești* superstițioasă! Acum gîndește-te la : În secolul al șaptesprezecelea puteai să fii considerată vrăjitoare, pentru că asemenea credințe au de-a face cu latura ocultă.

– Bine, istețule. Poate sînt puțin superstițioasă. Dar parcă sînt prea multe coincidențe legate de Elizabeth. Am mai descoperit

astăzi că în 1692 calendarul era la fel ca anul acesta și că Elizabeth a murit la vîrsta mea. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, zilele noastre de naștere sînt la doar două zile distanță, așa că avem aceeași zodie.

– Ce vrei să spui? întrebă Edward.

– Poți să explici toate aceste coincidențe?

– Firește. E pură întîmplare. E ca în vechea poveste că, dacă pui suficiente maimuțe să bată la suficiente mașini de scris, poți obține *Hamlet*.

– Of, mă dau bătută, spuse Kim, chicotind, și luă o înghițitură de vin.

Îmi pare rău, zise Edward ridicînd din umeri. Sînt om de știință.

– Să-ți spun ce am mai aflat azi. Lucrurile nu erau atît de simple pe vremea aceea. Ronald a fost căsătorit de trei ori. Prima lui soție a murit și i-a lăsat o avere considerabilă printr-un testament care a fost contestat, fără succes, de fiul ei dintr-o căsătorie anterioară. Apoi s-a însurat cu Elizabeth, după vreo doi ani. După ce Elizabeth a murit, s-a însurat cu sora ei, în același an.

– Și? întrebă Edward.

– Nu ți se pare puțin dubios?

– Nu. Nu uita că viața era grea pe vremea aceea. Ronald avea copii de crescut. Iar căsătoria între rude prin alianță nu era ceva neobișnuit.

Mă rog, nu sînt sigură. O mulțime de întrebări rămîn fără răspuns.

Chelnerița apăru și le întrerupse conversația, spunîndu-le că masa era gata. Kim fu plăcut surprinsă. Nu știa că urma să ia masa la Harvest. Era moartă de foame.

O urmară pe chelneriță pe terasă și se așezară sub copacii plini de beculețe albe. Era o vreme perfectă, mult mai răcoroasă decît la amiază. Vîntul nu bătea, așa că lumînarea de pe masă ardea liniștit.

În timp ce așteptau mîncarea, Kim îi arătă lui Edward copia pe care o făcuse după petiția lui Ronald. Edward o citi cu mare interes. Cînd termină, o felicită pe Kim pentru munca de detectiv pe care o făcuse, spunînd că reușise să dovedească faptul că Eliza-

beth fusese implicată în procesele de vrăjitorie. Ea îi relată comentariul tatălui ei despre posibila legătură a Elizabethei cu forțele oculte.

– Exact cum am sugerat și eu, îi aminti Edward.

Deci crezi că dovezile concludente avei de-a face cu supranaturalul?

– Cred că nu e nici o îndoială.

– Așa mă gîndeam și eu. Dar ai vreo sugestie concretă?

– Nu știu suficient despre vrăjitorie ca să fiu ingenios, spuse Edward.

– Poate fi vorba despre o carte? întrebă Kim. Sau ceva scris de ea?

– Sună bine, zise Edward. E posibil să fi fost și ceva desenat de ea. Sau vreo imagine.

– Dar o păpușă? sugeră Kim.

– Bună idee. Apoi făcu o pauză. Știu ce trebuie să fi fost!

– Ce? întrebă Kim nerăbdătoare.

– Mătura! rosti Edward, apoi izbucni în rîs.

– Te rog, spuse Kim, dar zîmbea, la rîndul ei. Eu vorbesc serios.

Edward își ceru scuze. Apoi începu să-i explice istoria măturii vrăjitoarelor, cum apăruse în Evul Mediu sub forma unui băț uns cu o substanță ce conținea droguri halucinogene. Îi spuse că, în ritualurile satanice, acesta era folosit pentru a produce experiențe psihedelice, cînd atingea anumite membrane intime.

– Am auzit destul, spuse Kim. Am înțeles.

Le sosi mîncarea. Nu spuseră nimic pînă cînd chelnerul nu se îndepărtă. Edward vorbi primul.

Problema e că o mulțime de lucruri puteau fi considerate dovezi, și nu putem ști exact dacă nu găsim o descriere. Ce-ar fi să studiezi chiar însemnările curții?

M-am gîndit la asta. Dar mi s-a spus că nici unul dintre dosarele Curții Oyer and Terminer nu s-a păstrat.

– Păcat. Cred că asta te trimite înapoi la teancurile uriașe de hîrtii de la castel.

Da, zise Kim fără entuziasm. Și, în plus, nu avem nici o garanție că se află acolo.

Cît timp mîncară, conversația se îndreptă spre lucruri mai lumești. Abia după ce terminară desertul, Edward reveni la subiectul mormîntului Elizabethei.

– În ce stare de conservare se afla corpul Elizabethei? întrebă el.

– Nu l-am văzut, răspunse Kim. Întrebarea o șocă. Sicriul nu era deschis. Excavatorul a lovit doar un colț și l-a zgîriat puțin.

– Poate ar trebui să-l deschidem, sugeră Edward. Mi-ar plăcea să iau o mostră – dacă mai există ceva distinct din care să iau. Dacă am găsi vreo urmă din alcaloidul pe care această ciupercă nouă îl produce, am putea dovedi definitiv că diavolul din Salem era o ciupercă.

– Nu pot să cred că ți-a trecut măcar prin cap așa ceva. Ultimul lucru pe care îl doresc e să tulbur cadavrul Elizabethei.

– Iar ești superstițioasă. Îți dai seama că o astfel de opinie e aproape același lucru cu a respinge autopsia.

– Situația e diferită. Ea a fost deja îngropată.

– Se dezgroapă oameni tot timpul, zise Edward.

– Cred că ai dreptate, șovăi Kim.

– Poate ar trebui să vin cu tine mîine. Ne putem uita amîndoi.

Ai nevoie de aprobare pentru a exhuma un cadavru, spuse Kim.

– Excavatorul a făcut aproape toată treaba. Hai să ne uităm și decidem mîine.

Nota de plată sosi și Edward o achită. Kim îi mulțumi și îi spuse că data viitoare va face ea cinste. Edward îi răspunse că puteau discuta pe tema asta.

În fața restaurantului petrecură un moment stînjenitor. Edward o invită la el, dar Kim ezită. Îi aduse aminte că dimineață nu se simțise în largul ei. În cele din urmă, rezolvară, cel puțin temporar, problema, căzînd de acord să discute la Edward acasă.

După aceea, în timp ce ședeau pe canapea, Kim îl întrebă dacă-și amintea de un student, pe nume Kinnard Monihan, care lucrase în laboratorul său în urmă cu patru-cinci ani.

Kinnard Monihan, rosti Edward. Închise ochii pentru a se concentra. O mulțime de studenți trec pe la mine. Dar pe el îl știu. Din cîte-mi aduc aminte, s-a dus la medicină generală pentru un rezidențiat în chirurgie.

– El e. Ce mai ții minte despre el?

– Țin minte că am fost dezamăgit cînd am aflat că avea să facă rezidențiatul. Era un tip deștept. Mă așteptam să rămînă în cercetare. De ce mă întrebi?

– Am fost împreună cîțiva ani.

Era pe punctul de a-i povesti despre cearta de pe domeniu, cînd Edward o întrerupse.

– Ați fost amanți? întrebă el.

– Cred că se poate spune și așa, ezită Kim.

Își dădu seama imediat că Edward era supărat. Comportamentul și modul de a vorbi i se schimbaseră evident. Îi luă o jumătate de oră de rugăminți și discuții pentru a-l liniști și a-l face să înțeleagă că relația ei cu Kinnard se sfîrșise. Își ceru chiar scuze că-i pomenise numele.

Încercînd să schimbe subiectul, îl întrebă pe Edward dacă își găsise o nouă locuință. Acesta recunoscu că nu avuse. ›azia. Ea îl avertiză că septembrie se apropia vertiginos.

Pe măsură ce timpul trecea, nici unul nici celălalt nu aduse vorba despre rămînerea lui Kim peste noapte. Neluînd nici o decizie, hotărîseră de fapt. Rămase. Mai tîrziu, în timp ce stăteau întinși în pat, Kim începu să se gîndească la ceea ce îi spusese lui Kinnard, că avea să se mute împreună cu Edward. Nu intenționase decît să-l provoace pe Kinnard, dar acum începu să ia în considerare ideea la modul serios. În mod sigur, era tent: Relația cu Edward era din ce în ce mai puternică. Iar casa era mai mult decît mare și era izolată. Uneori putea fi chiar pustie.

5

Sîmbătă, 23 iulie 1994

Kim se trezi treptat. Chiar înainte de a deschide ochii, auzi vocea lui Edward. La început crezu că făcea parte din vis, apoi, pe măsură ce devenea conștientă, își dădu seama că venea din camera cealaltă.

Kim deschise ochii cu oarecare dificultate. Mai întîi, se asigură că Edward nu era în pat, apoi se uită la ceas. Era 5:45.

Se așeză la loc pe pernă, îngrijorată să nu se fi întîmplat ceva, și încercă să audă ce se vorbea, dar nu reuși. Vocea lui Edward era neinteligibilă, dar, după tonul său, Kim ghici că era agitat.

Edward se întoarse după cîteva minute. Era îmbrăcat în halat. În timp ce se îndrepta în vîrful picioarelor spre baie, Kim îi spuse că era trează. Edward schimbă direcția, veni la ea și se așeză pe marginea patului.

– Am vești grozave, șopti el.

– Sînt trează, repetă Kim. Poți să vorbești normal.

– Tocmai am vorbit cu Eleanor.

– La șase fără un sfert dimineața? întrebă Kim. Cine mai e și Eleanor?

– Unul dintre postdoctoranzii mei. E mîna mea dreaptă în laborator.

– Pare cam devreme pentru o discuție profesională.

Fără să vrea, se gîndi la Grace Traters, presupusa asistentă a tatălui său.

– A muncit toată noaptea. Kevin a mai trimis aseară niște sclerоți din noua ciupercă. Eleanor a rămas să prepare o mostră și să o pună la spectrometru. Alcaloizii nu par a fi la fel cu cei din *Claviceps purpurea*. De fapt, se pare că sînt trei alcaloizi absolut noi.

– Mă bucur pentru tine, spuse Kim.

Era mult prea devreme pentru ea ca să mai poată spune și altceva.

– Cel mai interesant lucru e că știu că cel puțin unul dintre ei este psihoactiv, zise Edward. La naiba, ar putea fi *toți trei*. Își frecă mîinile de bucurie, ca și cum se pregătea să se apuce de lucru imediat. Nu pot să-ți spun cît de important ar putea fi, continuă el. Am putea avea de-a face cu un nou drog sau chiar cu o nouă familie de droguri. Chiar dacă nu vor putea fi folosite ca medica vor fi, fără îndoială, instrumente valoroase în cercetare.

– Mă bucur, spuse Kim.

Se frecă la ochi; voia să meargă la baie să se spele pe dinți.

E uimitor ce rol important are întîmplarea în descoperirea unui medicament, zise Edward. Îți dai seama ce înseamnă să găsești un medicament datorită proceselor de vrăjitorie din Salem. E chiar mai interesantă decît descoperirea Prozacului.

– Și el a fost găsit din întîmplare? întrebă Kim.

– Chiar așa, rîse Edward. Cercetătorul principal se juca cu niște antihistamine și le testa, în cadrul unui experiment, pentru a măsura efectul lor asupra neurotransmițătorului, numit norepinefrină. Printr-un accident, s-a trezit cu Prozacul, care nu e o antihistamină, și afectează serotonina, alt neurotransmițător, de două sute de ori mai puternic decît afectează norepinefrina.

– Fantastic, zise Kim, dar nu ascultase nimic.

Fără cafeaua de dimineață, mintea ei nu era pregătită pentru astfel de subtilități.

– Abia aștept să mă apuc de lucru cu acești noi alcaloizi.

– Mai vrei să mergem la Salem? întrebă Kim.

– Da! răspunse Edward fără ezitare. Vreau să văd mormîntul. Vino! Dacă tot te-ai sculat, să mergem!

O bătu ușor pe picior, peste pătură.

După ce Kim făcu duș, își uscă părul cu foehnul și se machie, ieșiră pentru a lua din nou un mic dejun gras, dar gustos, în Harvard

Square. După masă, se opriră la una dintre numeroasele librării din piață. Discuția lor din timpul micului dejun se oprise și asupra puritanismului. Amîndoi își dădură seama că știau foarte puține despre el, așa că își cumpărară cîteva cărți. Era trecut de nouă cînd porniră spre North Shore.

Kim conducea, pentru că nu voia să-și lase mașina în parcarea din fața locuinței lui Edward, destinată exclusiv locatarilor. În absența traficului, merseră repede și ajunseră la Salem înainte de

Urmînd același traseu ca și în sîmbăta anterioară, trecură din nou pe lîngă Casa Vrăjitoarelor.

Edward întinse mîna și o apucă pe Kim de braț.

– Ai vizitat vreodată Casa Vrăjitoarelor?

– Mai demult, răspunse ea. De ce? Te interesează?

– Da, dar să nu rîzi. Te deranjează dacă ne oprim cîteva minute?

– Deloc, zise Kim.

Întoarse pe Federal Street și parcă lîngă judecătorie. Cînd se înapoiară, aflară că trebuia să aștepte. Casa Vrăjitoarelor se deschidea la zece. De asemenea, nu erau singurii vizitatori. În fața vechii clădiri stăteau deja mai multe familii și cîteva perechi.

E uimitor ce atracție au procesele vrăjitoarelor din Salem, comentă Kim. Mă întreb dacă oamenii se întreabă de ce îi interesează atît de mult.

Vărul tău, Stanton, a descris povestea ca fiind seducătoare și acabră, zise Edward.

– E în stilul lui.

– Spunea că atracția o reprezintă fereastra deschisă spre supranatural, adăugă Edward. Din întîmplare, sînt de acord cu el. Majoritatea oamenilor sînt puțin superstițioși, iar povestea despre vrăjitorie le stîrnește imaginația.

De acord, spuse Kim, dar mă tem că e și ceva pervers în această atracție. Faptul că niște oameni au fost executați este cheia. În plus, nu cred că, din întîmplare, erau mai multe vrăjitoare decît vrăjitori. E și o discriminare de sex.

Acum nu exagera cu feminismul. Eu cred că erau mai multe femei implicate din cauza rolului femeii în cultura colonială. Evident, erau asociate cu nașterea și moartea, cu sănătatea și cu boala,

mult mai mult decît bărbații, iar aceste aspecte ale vieții erau învăluite în superstiție și sacralitate. Pur și simplu, nu aveau altă explicație pentru ele.

– Cred că amîndoi avem dreptate, zise Kim. Sînt de acord cu tine, dar, în urma micii documentări pe care am făcut-o, am rămas impresionată și de lipsa unui statut legal al femeilor în vremea Elizabethei. Bărbații erau speriați și se răzbunau pe femei. Era vorba despre misoginie.

În acel moment, ușa Casei Vrăjitoarelor se deschise. Îi întîmpină o femeie în costum de epocă. Atunci Kim și Edward aflară că vizitarea casei se făcea într-un tur cu ghid. Toată lumea intră în hol și așteptă să înceapă prezentarea.

– Credeam că vom putea să ne plimbăm prin casă nestingheriți, șopti Edward.

– Și eu, răspunse Kim.

O ascultară pe tînăra femeie descriind numeroasele piese de mobilier din încăpere, inclusiv o cutie pentru Biblie, despre care se spunea că era un obiect ce nu putea lipsi dintr-o casă puritană.

Îmi pierd interesul, murmură Edward. Poate ar trebui să plecăm.

– N-am nici o obiecție, îl aprobă Kim.

Ieșiră din clădire. Cînd ajunseră în stradă, Edward se întoarse și privi casa.

– Am vrut să intrăm pentru a vedea cît de mult seamănă interiorul cu casa cea veche, zise Edward. E uimitor. Parcă ar fi fost construite după aceleași planuri.

– După cum spuneai, individualismul nu era încurajat pe vremea aceea, observă Kim.

Se urcară în mașină și își continuară drumul spre domeniu. Primul lucru pe care Edward îl văzu fu șanțul pentru utilități. Se arătă uimit de lungimea lui. Acum se întindea de lîngă castel pînă în apropierea casei. Cînd se opriră pe margine, văzură că fusese deja săpat sub fundația casei.

– Uite coșciugul, zise Kim, arătînd spre locul unde acesta ieșea în afară.

În acel punct, șanțul fusese mult lărgit.

Ce noroc incredibil, spuse Edward. Am impresia că este capul sicriului. Și aveai dreptate în privința adîncimii. Sînt cel puțin opt picioare pînă acolo, poate mai mult.

– Șanțul e adînc numai aici, lîngă casă, îi arătă Kim. Pe cîmp e mult mai superficial.

– Ai dreptate, spuse Edward.

Începu să se îndepărteze de casă.

– Unde te duci? întrebă Kim. Nu vrei să te uiți la piatra funerară?

– Mă duc să mă uit mai de aproape la sicriu.

Imediat ce putu, sări în șanț și se întoarse, coborînd din ce în ce mai adînc cu fiecare pas.

Kim îl urmări cu o îngrijorare crescîndă. Începea să se întrebe ce avea de gînd.

– Ești sigur că malurile nu se vor prăbuși? întrebă neliniștită Kim.

Cînd se apropia prea mult de margine, auzea bucăți de pămînt și pietre căzînd în porțiunea săpată.

Edward nu răspunse. Se aplecase pentru a studia capătul lovit al sicriului. Răzui cu mîna o parte din pămîntul lipit și-l pipăi.

– E încurajator, zise el. E foarte uscat aici și incredibil de frig.

Apoi își băgă degetele în deschizătura dintre capacul sicriului și o latură. Trase brusc și capacul se dădu într-o parte.

– Dumnezeule! murmură Kim.

– Vrei să aduci lanterna din mașină? zise Edward.

Se uita la capătul deschis al sicriului.

Kim făcu ce i se ceruse, dar nu era deloc mulțumită de ceea ce se întîmpla. Nu-i plăcea ideea de a tulbura mormîntul Elizabethei încă și mai mult decît fusese deja. După ce se aventură, cît de aproape îndrăzni, de marginea șanțului, aruncă lanterna lui Edward.

Edward îndreptă lumina spre capătul deschis al sicriului.

Avem noroc, spuse el. Cadavrul a fost mumificat de frig și de lipsa umezelii. Chiar și giulgiul e intact.

– Cred că am făcut destul, zise Kim. Dar era ca și cum ar fi vorbit la pereți. Edward nu asculta. Îngrozită, privi cum Edward pune lanterna jos și bagă mîna în coșciug. Edward! Ce faci?

– Vreau doar să-i trag puțin corpul afară, îi explică el.

Prinse capul cu mîinile și începu să tragă. Nu se întîmplă nimic, așa că se propti cu un picior în peretele șanțului și trase mai tare. Spre surprinderea lui, capul se desprinse brusc, făcîndu-l să se izbească de celălalt perete al șanțului. În final, ajunse să stea jos, cu capul Elizabethei în poală. O ploaie de pămînt se împrăștie deasupra lui.

Kim simți că leșină și fu nevoită să-și întoarcă privirea.

– Doamne, spuse Edward cînd se ridică în picioare. Se uită la baza craniului Elizabethei. Cred că gîtul s-a rupt cînd a fost spînzurată. E oarecum surprinzător, avînd în vedere că, pe vremea aceea, moartea nu era provocată prin ruperea gîtului, ci prin lăsarea condamnatului să atîrne pînă cînd se sufoca.

Edward puse capul deoparte și se aplecă așeze capacul sicriului în poziția inițială. Bătu cuiul la loc cu o piatră. Cînd se convinse că arăta exact ca la început, porni înapoi spre capătul șanțului, unde putea ieși, cu capul în mînă.

– Sper că nu ți se pare amuzant, spuse Kim cînd ajunse lîngă ea. Refuză să se uită la craniu. Vreau să-l pui la loc!

Îl voi pune, promise Edward. Vreau doar să iau o mică mostră. Hai să mergem înăuntru, să vedem dacă nu găsim vreo cutie.

Exasperată, Kim îl conduse înăuntru, întrebîndu-se cum de se lăsa atrasă în asemenea situații. Edward îi simți nemulțumirea și găsi imediat o cutie de mărimea potrivită. Puse capul înăuntru și o duse în mașină. Întors în casă, spuse nerăbdător:

– Bine, hai să facem un tur.

– Vreau să pui capul la loc cît poți de repede.

– O să-l pun, repetă Edward.

Pentru a schimba subiectul, merse în partea din spate a casei și se prefăcu că admiră stîlpii. Kim îl urmă. Curînd atenția se îndreptă spre altceva. Renovarea înaintase simțitor. Descoperiră că pardoseala pivniței fusese deja acoperită cu beton.

– Mă bucur că am luat mostrele atunci, zise Edward.

Pe cînd se aflau la etajul al doilea, inspectînd stadiul în care se aflau lucrările la grupul sanitar, Kim auzi o mașină oprind. Se uită pe fereastra încastrată și inima i se opri. Era tatăl ei.

– O, nu! exclamă ea.

Se simți cuprinsă de o neliniște supărătoare și palmele îi transpirară instantaneu.

Edward îi simți imediat disconfortul.

– Te deranjează prezența mea aici? întrebă el.

– Nu, Doamne ferește! E din cauza mormîntului Elizabethei. Te rog să nu-i spui nimic despre cap. Ultimul lucru pe care-l vreau e să-i dau un motiv să se amestece în procesul de renovare.

Coborîră scările și ieșiră. John stătea la marginea șanțului, uitîndu-se în jos la sicriul Elizabethei. Kim făcu prezentările. John fu politicos, dar rece. O luă pe Kim deoparte.

– A fost o coincidență nefericită ca George Harris să dea peste mormîntul acesta, rosti el. I-am spus să nu povestească nimănui și sper că și tu vei face același lucru. Nu vreau ca mama ta să afle despre asta. O să-i provoace o criză și o să fie bolnavă o lună.

– N-am nici un motiv să povestesc cuiva, îl asigură Kim.

Sincer să fiu, mă mir că e aici, zise John. Mi s-a spus că Elizabeth a fost îngropată într-o groapă comună, undeva la vest de centrul orașului Salem. Ce e cu străinul ăsta aici? Știe despre mormînt?

Edward nu e un străin, răspunse Kim. Da, știe despre mormînt. Știe și despre Elizabeth.

– Credeam că ne-am înțeles să nu spui nimănui despre Elizabeth.

Nu i-am spus eu, răspunse Kim. Stanton i-a spus.

Afurisită să fie familia mamei tale, murmură John, întorcîndu-se la locul unde Edward aștepta liniștit.

Povestea cu Elizabeth Stewart este secretă, îi spuse John lui Edward. Sper că vei respecta asta.

– Înțeleg, îl liniști Edward evaziv.

Se întrebă ce-ar spune John dacă ar ști despre capul din mașină.

Aparent satisfăcut, John își îndreptă atenția asupra casei. La sugestia lui Kim, catadicsi să se uite puțin la construcție. Făcură un

tur scurt. Întorși afară, ezită puțin înainte de a pleca. Se uită la Edward și zise:

– Kim e o fată bună, sensibilă. E foarte caldă și iubitoare.

– Așa cred și eu, îl aprobă Edward.

John se urcă în mașină și porni. Kim îl urmări cu privirea pînă cînd dispăru între copaci.

– Are o capacitate extraordinară de a mă enerva, izbucni Kim. Problema e că nu-și dă seama cît de umilitor e să fii tratată ca o adolescentă și să ți se spună fată.

– Cel puțin, ți-a făcut un compliment, zise Edward.

– Compliment, pe naiba! Și-a făcut un compliment lui însuși. Așa încearcă el să arate că e meritul lui pentru felul în care am evoluat. Dar n-a contribuit cu nimic la asta. N-a fost niciodată alături de mine. Habar n-are că a fi un adevărat tată și soț înseamnă mai mult decît să ne asigure hrană și adăpost.

Edward o luă pe Kim pe după umeri.

– N-o să rezolvi nimic dacă te enervezi acum din cauza asta.

Kim se întoarse brusc spre Edward.

– Mi-a venit o idee azi-noapte, zise ea. Ce-ar fi să te muți cu mine aici, pe întîi septembrie?

Edward se împiedică în cuvinte. Începu din nou să se bîlbîie.

– E o ofertă foarte generoasă, reuși el să spună.

– Cred că ar fi minunat. Spațiu e mai mult decît suficient, iar tu trebuie, oricum, să-ți găsești o nouă locuință. Ce zici?

– Mulțumesc, se bîlbîi Edward. Nu prea știu ce să zic. Poate ar trebui să mai vorbim.

– Să vorbim? întrebă Kim.

Nu se aștepta să fie refuzată. Edward îi trimitea încă flori în fiecare zi.

– Mă tem doar că invitația ta e un impuls de moment, îi explică Edward. Mi-e teamă că o să te răzgîndești și n-o să mai știi cum să-ți retragi invitația.

– Sigur ăsta e motivul pentru care eziți? întrebă Kim. Se ridică și-l îmbrățișă. Bine. Putem să mai vorbim. Dar n-o să mă răzgîndesc.

Mai tîrziu, după ce epuizară discuția despre renovare, Kim îl întrebă dacă nu voia să mai petreacă puțin timp la castel, căutînd

prin hîrtii. Îi spuse că observația lui din seara anterioară, despre natura dovezilor folosite împotriva Elizabethei, îi dăduse un nou impuls. Edward răspunse că nu-l deranja deloc și se bucura să o însoțească.

Ajunși la castel, Kim sugeră să încerce mai întîi în pod, în locul pivniței de vinuri. Edward fu de acord la început, dar cînd ajunseră sus, descoperiră că era înăbușitor de cald. Chiar și după ce deschiseră ferestrele, atmosfera rămase neplăcută. Edward își pierdu repede interesul.

– De ce am senzația că nu-ți place aici? întrebă Kim.

Edward dusese un sertar la fereastră, dar, în loc să caute în el, se uita afară.

– Mă preocupă noii alcaloizi, răspunse el. Sînt nerăbdător să ajung la laborator ca să lucrez.

Nu vrei să te întorci cu mașina în oraș și să-ți faci treaba? întrebă Kim. Eu o să vin cu trenul, mai tîrziu.

– Bună idee. Dar merg cu cu trenul.

După o scurtă discuție contradictoriu, pe care o cîștigă Edward, deoarece Kim nu avea cum să ajungă la gară mai tîrziu, se întoarseră la casa cea veche și urcară în mașină. La jumătatea drumului, Kim își aduse aminte brusc de capul Elizabethei, aflat pe locul din spate.

– Nici o problemă, spuse Edward. Îl iau cu mine.

– Cu trenul? întrebă Kim.

– De ce nu? E în cutie.

Vreau să-l aduci imediat înapoi. După ce instalează utilitățile, vor umple șanțul la loc.

– O să termin repede cu el, o asigură Edward. Sper că mai e ceva în el ca să iau o mostră. Dacă nu, poate încerc cu ficatul.

– Nu mai umblăm la coșciug pentru nimic altceva decît ca să punem capul înapoi, atîta timp cît tata se învîrte pe aici. Ca să fie și mai rău, se pare că ține legătura cu constructorul.

Kim îl lăsă pe Edward la capătul scărilor care coborau spre gară. Edward ridică cutia de scule de pe bancheta din spate.

– Vrei să ne întîlnim la cină? întrebă Edward.

– Nu cred. Trebuie să mă întorc la mine. Am de spălat și mîine trebuie să mă scol devreme.

– Hai să vorbim măcar la telefon.

– S-a făcut, fu de acord Kim.

Oricît de mult ar fi apreciat timpul petrecut cu Kim, Edward se bucură să se întoarcă în laborator. Se bucură în mod deosebit să o vadă pe Eleanor, pe care nu se aştepta să o găsească acolo. Se dusese acasă, făcuse duş şi dormise, dar numai patru sau cinci ore. Spuse că era prea agitată pentru a sta departe.

Primul lucru pe care îl făcu fu să-i arate rezultatele spectrometriei de masă. Acum era sigură că aveau de-a face cu trei alcaloizi noi. După ce vorbise cu el dimineaţă, petrecuse un timp studiind rezultatele: nu aveau cum să fie determinate de alţi compuşi.

– Mai avem scleroţi? întrebă Edward.

– Cîţiva, răspunse Eleanor. Kevin Scranton a spus că mai trimite şi alţii, dar nu ştie cînd. Nu voiam să-i sacrific pe cei pe care îi mai avem înainte de a vorbi cu tine. Cum vrei separăm alcaloizii? Cu solvenţi organici?

– Hai să folosim electroforeza capilară. Dacă e nevoie, putem trece la cromatografie capilară electrocinetică.

– Să folosesc o mostră brută, cum am făcut la spectrometrul de masă? întrebă Eleanor.

– Nu. Hai să extragem alcaloizii cu apă distilată şi să-i precipităm cu un acid slab. Aşa am făcut la laboratorul de biologie şi a mers perfect. Vom obţine mostre mai pure, care ne vor uşura munca de cercetare a structurii.

Eleanor porni spre locul ei, dar Edward o apucă de braţ.

– Înainte de a începe extragerea, vreau să mai faci ceva, spuse el.

Fără nici un avertisment, deschise cutia de materiale şi scoase capul mumificat. Eleanor tresări la priveliştea macabră.

– Puteai să mă anunţi.

– Presupun că da, zise Edward, rîzînd.

Pentru prima oară, se uită la craniu cu un ochi critic. Era destul de sinistru. Pielea maronie, aproape neagră, se uscase, căpătînd aspectul pielii de încălţăminte, şi se retrăsese de pe proeminenţele osoase, descoperind dinţii într-un rînjet sumbru. Părul era uscat şi aspru ca lîna.

– Ce e asta? întrebă Eleanor. O mumie egipteană?

Edward îi spuse povestea. Îi explică, de asemenea, că adusese capul în laborator pentru a vedea dacă mai exista ceva în cutia craniană din care să ia o mostră.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Eleanor. Vrei să-l pui la spectrometrul de masă.

– Exact. Ar fi minunat, din punct de vedere științific, dacă am putea vedea vîrfuri care să corespundă noilor alcaloizi. Ar fi o dovadă imbatabilă că această femeie a ingerat noua ciupercă.

În timp ce Eleanor dădu o fugă la departamentul de biologie celulară, pentru a împrumuta instrumente de disecție anatomică, Edward stătu de vorbă cu studenții și asistenții care veniseră și își consumau agitați timpul, așteptînd atenția lui. Le răspunse la toate întrebările și îi trimise înapoi la experimentele lor. Pînă cînd termină cu ei, Eleanor se întoarse.

– Un asistent universitar de anatomie mi-a spus că ar trebui să înlăturăm întreaga calotă craniană, explică Eleanor, ridicînd un fierăstrău electric.

Edward se apucă de treabă. Desprinse scalpul și dezveli craniul. Apoi luă fierăstrăul și tăie calota. El și Eleanor se uitară înăuntru. Nu era mult. Creierul se contractase într-o masă întărită, în fundul craniului.

– Ce crezi? întrebă Edward.

Lovi substanța cu vîrful bisturiului. Era tare.

– Taie o bucată și o s-o dizolv eu în ceva, zise Eleanor.

Edward făcu așa cum i se sugerase.

După ce luară mostra, începură să încerce mai mulți solvenți. Neștiind dacă aveau ceva, îi introduseră pe rînd în spectrometru. La a doua mostră, găsiră o corespondență. Mai multe vîrfuri se potriveau exact cu cele ale noilor alcaloizi din extractul pe care Eleanor îl testase în noaptea trecută.

– Nu-i așa că e grozavă știința? comentă bucuros Edward.

– E o adevărată încîntare, aprobă Eleanor.

Edward se duse la birou și sună acasă la Kim. Așa cum se așteptase, îi răspunse robotul telefonic. După semnalul sonor, îi lăsă un mesaj în care spunea că, pentru Elizabeth Stewart, diavolul fusese explicat științific.

Închise telefonul și se întoarse repede la Eleanor. Era într-o dispoziție de zile mari.

– Bine, gata cu joaca, spuse el. Hai să trecem la știință adevărată. Să vedem dacă putem separa acești alcaloizi, ca să ne dăm seama ce avem.

– E imposibil, zise Kim.

Închise cu șoldul sertarul unui dulap. Era plină de praf, încinsă și nervoasă. După ce-l dusese pe Edward la gară, se întorsese în podul castelului și făcuse o inspecție generală de patru ore, din aripa servitorilor pînă în cea a oaspeților. Nu numai că nu găsise nimic important, dar nici măcar nu găsise vreun material din secolul al șaptesprezecelea.

– N-o să fie o treabă ușoară, rosti ea.

Scrută cu privirea mulțimea de dulapuri, cufere, cutii și mese de lucru, care se întindeau cît vedea cu ochii, pînă cînd podul făcea un colț la dreapta. Volumul imens de materiale o intimidă. Și, ca și în pivniță, nu era nici o ordine, după subiect sau după dată. Două pagini alăturate puteau fi din secole diferite, iar subiectul varia între acte comerciale, dosare de afaceri, rețete domestice, documente oficiale guvernamentale și corespondență personală. Singura modalitate de a le cerceta era să le iei pagină cu pagină.

În fața acestei realități, Kim începu să-și dea seama ce noroc avusese să găsească, luni, scrisoarea lui James Flanagan din 1679 către Ronald Stewart. Îi dăduse impresia greșită că cercetările despre Elizabeth la castel aveau să fie o sarcină plăcută, dacă nu ușoară.

În cele din urmă, foamea, oboseala și descurajarea de moment învinseră hotărîrea lui Kim de a descoperi natura dovezilor concludente folosite împotriva Elizabethei. Simțind nevoia urgentă de a face duș, coborî din pod și ieși în căldura după-amiezii tîrzii de vară. Urcă în mașină și porni înapoi spre Boston.

6

Luni, 25 iulie 1994

Edward se trezi după numai patru ore de somn. Era abia cinci dimineața. Cînd era entuziasmat de cîte un proiect, nu mai avea nevoie de prea mult somn. Iar acum era mai entuziasmat decît fusese vreodată. Intuiția lui științifică îi spunea că dăduse peste ceva cu adevărat important, iar intuiția lui științifică nu-l înșela niciodată.

Sări din pat, provocîndu-i lui Buffer o criză de lătrat. Sărmanul cîine crezuse că era o luptă pe viață și pe moarte. Edward fu nevoit să-l plesnească ușor ca să-și revină.

După ce-și îndeplini în grabă ritualul de dimineață, care includea și o scurtă plimbare cu Buffer, Edward plecă cu mașina la laborator. Încă nu era șapte cînd intră, dar Eleanor se și afla acolo.

– Nu prea pot să dorm, recunoscu ea.

Părul ei lung și blond, de obicei atent pieptănat, era acum ușor ciufulit.

– Nici eu, spuse Edward.

Lucraseră sîmbătă seara pînă la ora unu și duminică toată ziua. Fiind atît de aproape de succes, Edward amînase planurile de a o vedea pe Kim duminică seara. Cînd îi explicase cît de aproape erau el și Eleanor de țelul propus, ea fusese înțelegătoare.

În cele din urmă, duminică, puțin după miezul nopții, Edward și Eleanor reușiseră să realizeze separarea. Dificultățile se datoraseră în special faptului că doi dintre alcaloizi aveau proprietăți fizice

comune. Acum nu mai aveau nevoie decît de mai mult material și, ca un răspuns la rugămințile lor, Kevin Scranton sunase să le spună că trimisese încă un rînd de scleroți în dimineața aceea.

– Vreau ca totul să fie gata cînd sosește materialul, zise Edward.

– Am înțeles, să trăiți, replică Eleanor, lovindu-și călcîiele și salutînd milităreste.

Edward încercă să o atingă pe creștet, dar era mult mai agilă decît el.

După ce lucrară febril mai mult de o oră Elea îl atinse pe Edward pe brat.

Îți ignori în mod intenționat turma? întrebă în șoaptă, făcîndu-i semn peste umăr.

Edward se îndreptă și se uită în jur la studenții ca se învîrteau fără țintă, așteptîndu-l să-i bage în seamă. Nu-și dăduse ama că erau acolo. Grupul se mărise treptat, pe măsură ce tot mai mulți oameni soseau la laborator. Ca de obicei, voiau să-i pună întrebări și să-i ceară sfatul.

– Ascultați! strigă Edward. Astăzi trebuie ă descurcați singuri. Sînt ocupat. Lucrez la un proiect care nu suferă amînare.

Bombănind, mulțimea se împrăștie nehotărîtă. Edward nu le observă reacția. Se întoarse imediat la lucru, iar cînd lucra, puterea lui de concentrare era legendară.

Cîteva minute mai tîrziu, Eleanor îl bătu din nou pe brat.

– Nu vreau să te bat la cap, zise ea, dar ce faci cu cursul de la ora nouă?

La naiba! Uitasem de el, pur și simplu. Caută-l pe Ralph Carter și trimite-l încoace.

Ralph Carter era unul dintre principalii lui asistenți.

După puțin timp, Ralph Carter apăru. Era un bărbat înalt, cu barbă, și avea o față surprinzător de lată, cu obrajii roșii.

– Vreau să preiei cursul de vară de biochimie, zise Edward.

– Pentru cît timp? întrebă Ralph.

Nu era deloc entuziasmat.

– Îți spun eu, răspunse Edward.

După ce plecă Ralph, Edward se întoarse spre Eleanor.

Urăsc reacția asta de opoziție pasivă. E prima oară cînd îi cer cuiva să-mi țină cursul de chimie.

– Asta pentru că nimeni nu are devotamentul tău în a preda la colegiu, îi explică Eleanor.

Așa cum li se promisese, sclerotii ajunseră puțin după ora nouă, într-un mic borcan de sticlă. Edward deschise capacul și împrăștie cu grijă boabele negre, ca de orez, pe o bucată de hîrtie de filtru, ca și cum ar fi fost pepite de aur.

– Ce chestii urîțele, apreciie Eleanor. Parcă ar fi excremente de șoarece.

– Mie-mi place să cred că seamănă cu semințele din pîinea de secară, zise Edward. E o metaforă cu înțeles istoric.

– Ești gata să ne apucăm de treabă? întrebă Eleanor.

– Să-i dăm drumul.

Înainte de prînz, Edward și Eleanor reușiră să producă o cantitate mică din fiecare alcaloid. Mostrele se aflau pe fundul unor mici eprubete conice, etichetate A, B și C. Pe dinafară, alcaloizii păreau identici. Toți erau sub forma unui praf alb.

– Care e următorul pas? întrebă Eleanor, ridicînd o eprubetă în lumină.

– Trebuie să aflăm care dintre ei sînt psihoactivi. O dată ce-i descoperim, ne concentrăm asupra lor.

– Ce folosim pentru test? întrebă Eleanor. Presupun că am putea folosi preparate de *Aplasia fasciata*. Acestea ne-ar putea spune cu siguranță care sînt neuroactivi.

Edward clătină din cap.

– Nu e de ajuns. Vreau să știu care provoacă reacții halucinogene și vreau răspunsuri rapide. Pentru asta avem nevoie de un creier uman.

– Nu putem folosi voluntari plătiți! protestă Eleanor. Ar fi o încălcare flagrantă de etică.

Ai dreptate. Dar nici nu mă gîndeam să folosim voluntari plătiți. Cred că tu și cu mine sîntem numai buni.

Nu știu dacă vreau să iau parte la așa ceva, rosti Eleanor nesigură.

Începea să-și dea seama ce voia Edward.

– Mă scuzați! strigă o altă voce. Edward și Eleanor se întoarseră și o văzură pe Cindy, una dintre secretarele departamentului. Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule doctor Armstrong, dar doctorul Stanton Lewis e în biroul dumneavoastră și vrea să vă vorbească.

– Spune-i că am treabă. Dar abia porni Cindy spre biroul ei, că Edward o chemă înapoi. Dacă mă gîndesc mai bine, trimite-l aici.

– Nu-mi place strălucirea din ochii tăi, zise Eleanor în timp ce-l așteptau pe Stanton.

– Sînt perfect inocent, spuse Edward, zîmbind. Desigur, dacă domnul Lewis va dori să devină anchetator principal acest experiment, n-o să mă opun. Serios vorbind, vă stau de vorbă cu el despre ceea ce facem aici.

Stanton își făcu intrarea în laborator cu saluturile sale volubile. Se bucură în mod deosebit să-i găsească pe Edward și pe Eleanor împreună.

– Persoanele mele favorite, zise el, dar pentru părți diferite ale creierului.

Rîse de gluma pe care o considera deocheat dar Eleanor se dovedi mai rapidă, spunîndu-i că nu știa că-și schimbase orientarea sexuală.

– Ce tot vorbești? întrebă Stanton.

Rămăsese sincer descumpănit.

– Pur și simplu, sînt convinsă că mă găsești atrăgătoare pentru inteligența mea. Asta înseamnă că instinctul îți rămîne pentru Edward.

Edward chicoti. Replicile erau punctul forte al lui Stanton, iar Edward nu-l văzuse niciodată amuțit. Stanton rîse, la rîndul lui, și o asigură pe Eleanor că ascuțimea minții ei îi pusese în umbră dintotdeauna celelalte farmece. Apoi Stanton se întoarse spre Edward.

– Bine, zise el. Gata cu gluma și cu distracția. Ce se mai aude cu prospectul de la Genetrix?

– N-am avut ocazia să mă uit la el, recunoscu Edward.

Mi-ai promis, îl avertiză Stanton. Va trebui să-i spun verișoarei mele să nu te mai vadă pentru că nu ești de încredere?

– Cine-i această verișoară? întrebă Eleanor, dîndu-i un cot în coaste lui Edward.

Edward roși. Foarte rar bîlbîiala îi afecta vorbirea în laborator, dar acum se întîmplă. Nu voia să vorbească despre Kim.

– N-am avut timp să citesc nimic, îi răspunse el lui Stanton, cu oarecare dificultate. A intervenit ceva ce s-ar putea să te intereseze în mod special.

– Ar fi bine să fie ceva important, îl tachină Stanton. Îi dădu o palmă peste spate și-i spuse că glumise în legătură cu Kim. Nu m-aș băga niciodată între voi doi, porumbeilor. Am auzit de la mătușa mea că bătrînul Stewart v-a surprins împreună în Salem. Sper că n-a fost în flagrant delict, șmecherule.

Edward tuși nervos, făcîndu-i semn lui Stanton să-și tragă un scaun. Apoi schimbă imediat subiectul, începînd povestea despre noua ciupercă și alcaloizi. Îi spuse lui Stanton că cel puțin unul dintre ei era psihotrop și-i povesti exact cum aflase. Îi înmînă chiar cele trei eprubete și-i spuse că tocmai terminase izolarea compușilor.

– Ce poveste! exclamă Stanton. Puse eprubetele în stativ. Dar de ce crezi că m-ar interesa în mod special? Eu sînt un tip practic. Nu mă atrag chestiile astea esoterice și exotice cu care vă ocupați voi, oamenii de știință.

– Cred că acești alcaloizi putea avea un cîștig practic, zise Edward. S-ar putea să fim pe punctul de a descoperi un grup complet nou de medicamente psihotrope, care vor avea cel puțin aplicații în cercetare.

Stanton se îndreptă în scaun în mod vizibil. Aerul ușuratic pe care și-l luase dispăru.

– Medicamente noi? întrebă el. Asta sună interesant. Ce șanse crezi că sînt să fie utilizabile clinic?

– Cred că sînt șanse foarte mari, zise Edward. Mai ales avînd în vedere tehnicile de alterare moleculară care sînt acum disponibile în chimia sintetică modernă. În plus, după episodul psihedelic cu extractul brut, m-am simțit foarte energizat, iar mintea îmi era extrem de limpede. Cred că aceste droguri ar putea fi mai mult decît simple halucinogene.

– Dumnezeule! exclamă Stanton. Instinctul său antreprenorial îi mărise pulsul. Ar putea fi ceva uriaș.

– Așa mă gîndeam și eu, spuse Edward.

– Vorbesc despre o recompensă economică serioasă pentru tine, zise Stanton.

– Pe noi ne interesează, în primul rînd, rolul științific al unui unui nou grup de substanțe psihoactive, reluă Edward. Toată lumea așteaptă o revoluție în înțelegerea funcționării creierului. Cine știe? Ar putea fi aceasta. Dacă ar fi așa, va trebui să găsim o cale de a finanța producția pe scară largă. Cercetătorii din toată lumea s-ar bate pentru ele.

– Toate bune și frumoase, aprecie Stanton. Mă bucur că ai țeluri atît de înalte. Dar de ce să nu le ai pe amîndouă? Ai putea să faci o grămadă de bani.

– Nu mă interesează să devin milionar, îl asigură Edward. Ar fi trebuit să știi asta pînă acum.

– Milionar? întrebă Stanton, cu un chicotit disprețuitor. Dacă această nouă linie de medicamente este eficientă împotriva depresiei sau a anxietății, sau a altor combinații, ai putea avea de-a face cu o moleculă de un miliard de dolari.

Edward începu să-i reamintească lui Stanton că aveau sisteme de valori diferite, dar se opri la mijlocul frazei. Rămase cu gura deschisă. Îl întrebă pe Stanton dacă spusese un miliard.

– Am spus o moleculă de un miliard de dolari! repetă Stanton. Nu exagerez. Experiența Libriumului, a Valiumului și acum a Prozacului a demonstrat apetitul nesfîrșit al societății pentru droguri psihotrope cu efecte clinice.

Edward aruncă o privire lungă pe deasupra campusului Facultății de Medicină de la Harvard. Cînd vorbi, vocea lui avea un timbru monoton, ca în transă.

– Din punctul tău de vedere și cu experiența ta, ce ar trebui făcut pentru a profita de o asemenea descoperire?

– Nu cine știe ce, răspunse Stanton. Tot ce trebuie să faci e să înființezi o firmă și să înregistrezi marca medicamentului. E simplu. Dar pînă atunci, secretul e esențial.

– Secretul a fost păstrat, îl liniști Edward. Încă se prefăcea distrat. Abia de cîteva zile ne-am dat seama că avem de-a face cu ceva nou. Eleanor și cu mine sîntem singurii implicați.

Nu menționă numele lui Kim pentru a nu provoca o nouă discuție despre ea.

– Cu cît știu mai puține persoane, cu atît mai bine, zise Stanton. Aș putea să pornesc și să înființez o firmă, în caz că lucrurile încep să fie promițătoare.

Edward se frecă la ochi și apoi pe față. Inspiră adînc și păru că atunci se trezește din transă.

– Cred că ne grăbim. Eleanor și cu mine mai avem mult de lucru înainte de a ne da seama peste ce am dat.

– Care este pasul următor? întrebă Stanton.

– Mă bucur că ai întrebat, zise Edward. Se depărtă de masă și merse la un dulap de sticlă. Tocmai vorbeam cu Eleanor despre asta. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să aflăm care dintre acești compuși este psihotrop.

Edward aduse trei flacoane la locul unde se aflau ceilalți. Apoi puse cîte o cantitate minusculă din fiecare alcaloid în cîte un flacon și le umplu pe fiecare cu cîte un litru de apă. Le agită puternic.

– Cum vei face asta? întrebă Stanton, deși, din povestea lui Edward, își imagina deja.

Edward luă dintr-un sertar trei pipete de cîte un mililitru.

– Mi se alătură cineva? întrebă el. Nici Eleanor, nici Stanton nu răspunseră. Ce lași, rîse Edward. Glumeam, adăugă el. De fapt, vreau doar să stați lîngă mine, pentru orice eventualitate. Asta e pretenția mea.

Stanton se uită la Eleanor.

– E nebun sau ce are?

Eleanor îl privi pe Edward. Știa că nu e nesăbuit și era persoana cea mai inteligentă pe care o cunoscuse vreodată, în special în ceea ce privește biochimia.

– Ești sigur că nu e periculos, nu-i așa? zise ea.

– Nu mai mult decît cîteva picături, replică el. Un mililitru conține cel mult cîteva milionimi de gram. În plus, eu am luat o cantitate

aproximativ egală de extract brut și n-a avut nici un efect negativ. De fapt, a fost chiar plăcut. Acestea sînt mostre relativ pure.

– Bine! spuse Eleanor. Dă-mi o pipetă.

– Ești sigură? întrebă Edward. Nu e obligatoriu. Nu mă deranjează să le iau pe toate trei.

– Sînt sigură, zise Eleanor și luă o pipetă.

– Dar tu, Stanton? întrebă Edward. E șansa ta de a lua parte la adevărata știință. În plus, dacă vrei să- afurisitul de prospect, poți să-mi faci o favoare în schimb.

– Presupun că, dacă voi doi, nebunii, credeți că nu e periculos, pot s-o fac și eu, zise Stanton nesigur. Dar ai face bine să citești prospectul ăla, că altfel o să ai de-a face cu prietenii mei din mafia din nord.

Stanton luă o pipetă.

– Fiecare să-și aleagă singur otrava, rosti Edward, arătînd flacoanele.

– Reformulează, te rog, că altfel mă răzgîndesc, replică Stanton.

Edward rîse. Se distra pe seama neliniștii lui Stanton. Prea des situația era invers.

Stanton o lăsă pe Eleanor să aleagă prima, apoi luă unul din cele două flacoane rămase.

– Mi se pare că jucăm un fel de ruletă rusească farmaceutică, zise el. Eleanor rîse și-i spuse lui Stanton că era mai inteligent decît ar fi trebuit. Dar nu destul de inteligent pentru a nu mă amesteca cu doi inși ciudați ca voi, completă el.

– Doamnele mai întîi, zise Edward.

Eleanor umplu pipeta și își puse un mililitru pe limbă. Edward o sfătui să bea un pahar cu apă după aceea.

Cei doi bărbați o priviră. Nici unul nu vorbi. Trecură cîteva minute. În cele din urmă, Eleanor ridică din umeri.

– Nimic, spuse ea. Doar pulsul mi s-a accelerat puțin.

– Asta e din cauza fricii, conchise Stanton.

– Tu urmezi, zise Edward, arătîndu-l cu degetul pe Stanton.

Stanton își umplu pipeta.

– E o crimă prin ce trebuie să trec, ca să te aduc în echipa mea de consilieri, se plînse el.

Își puse cantitatea minusculă de lichid pe limbă și apoi o înghiți cu un pahar cu apă.

– E amar, zise el. Dar nu simt nimic.

– Mai așteaptă cîteva secunde ca să intre în circulație, spuse Edward.

Edward își umplu propria pipetă. Începuse să se îndoiască, întrebîndu-se dacă nu fusese vreun alt compus solubil în apă care îi provocase reacția psihedelică.

– Cred că încep să simt o ușoară amețeală, anunță Stanton.

Bun, spuse Edward. Îndoielile i se spulberară. Își aduse aminte că amețeala fusese și la el primul simptom, după înghițirea extractului brut. Altceva?

Stanton se încordă deodată și făcu o grimasă, iar privirea începu să i se plimbe prin încăpere.

– Ce vezi? întrebă Edward.

– Culori! răspunse Stanton. Văd culori mișcătoare.

Începu să descrie culorile mai detaliat, dar apoi se întrerupse cu un strigăt de groază. Sări în picioare și începu să se frece înnebunit pe mîini.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Edward.

– Mă pișcă niște insecte, spuse Stanton.

Continuă să se apere de insectele imaginare, pînă cînd începu să se sufoce.

– Ce se întîmplă acum? întrebă Edward.

– Mă apasă pieptul! gîfîi Stanton. Nu pot să înghit.

Edward întinse mîna și îl apucă de braț. Eleanor ridică receptorul și începu să formeze numărul, dar Edward îi spuse că era în regulă. Stanton se calmase imediat. Închise ochii și zîmbi larg. Edward îl împinse și-l așeză la loc pe scaun.

Stanton răspunse la întrebări încet și nesigur. Spunea că este ocupat și nu voia să fie deranjat. Întrebat ce anume făcea, răspunse doar:

– Lucruri.

După douăzeci de minute, zîmbetul de pe fața lui dispăru. Cîteva minute păru că doarme, apoi deschise încet ochii.

Mai întîi, înghiți în sec.

– Îmi simt gura ca și cum ar fi deșertul Gobi, spuse el. Dați-mi ceva să beau.

Edward îi turnă un pahar cu apă și i-l întinse. Îl bău cu poftă și rămase așa o secundă.

– Aș zice că am petrecut vreo două minute foarte intense. Și destul de plăcute.

– Mai degrabă vreo douăzeci, îl corectă Edward.

– Vorbești serios? întrebă Stanton.

– Cum te simți, în general? întrebă Edward.

– Minunat de calm, răspunse Stanton.

– Și clarvăzător? întrebă Edward.

– E o descriere foarte potrivită, confirmă Stanton. Simt că pot să-mi amintesc o mulțime de lucruri cu o claritate neobișnuită.

– Exact așa m-am simțit și eu, spuse Edward. Dar senzația de sufocare?

– Ce senzație de sufocare? întrebă Stanton.

– Te plîngeai că te sufoci. De asemenea, te plîngeai că te pișcă niște insecte.

– Nu-mi amintesc deloc așa ceva, zise Stanton.

– Mă rog, nu contează, continuă Edward. Important e că știm cu siguranță că substanța B este halucinogenă. S-o vedem și pe ultima.

Edward își luă doza. Ca și în cazul lui Eleanor, așteptară cîteva minute, dar nu se întîmplă nimic.

Unul din trei îmi ajunge, spuse Edward. Acum știm asupra cărui alcaloid să ne concentrăm eforturile.

– Poate ar trebui să îmbuteliem chestia asta și să o vindem așa cum e, glumi Stanton. Generația anilor șaizeci ar fi fost nebună după ea. Vreau să spun că mă simt grozav, aproape euforic. Desigur, s-ar putea să fie doar bucuria că mi-au luat sfîrșit chinurile. Trebuie să recunosc că am fost speriat.

– Și mie mi s-a părut că am simțit o stare de euforie, zise Edward. De vreme ce am simțit-o amîndoi, s-ar putea să fie efectul alcaloidului. Oricum, e încurajator. Cred că am obținut un drog psihedelic cu proprietăți calmante și amnezice.

– Dar sentimentul acesta de clarviziune? întrebă Stanton.

– Mi-ar plăcea să cred că este efectul unei intensificări generale a funcționării creierului, spuse Edward. În acest sens, ar putea avea și proprietăți antidepresive.

Îmi place ce aud, zise Stanton. Spune-mi, care este pasul următor cu acest compus?

– Mai întîi, ne vom concentra asupra proprietăților lui chimice, răspunse Edward. Adică structura și caracteristicile fizice. După ce i-am determinat structura, ne vom ocupa de sinteza drogului, ca să nu mai depindem de extragerea lui din culturi. Apoi trecem la funcția sa fiziologică și la studiile de toxicitate.

– Toxicitate? întrebă Stanton.

Se albise.

– Ai luat o doză minusculă, îi reaminti Edward. Nu-ți face griji, n-o să ai nici o problemă.

Cum vei analiza efectele fiziologice ale drogului? întrebă Stanton.

– Va fi o abordare pe mai multe niveluri, spuse Edward. Adu-ți aminte că majoritatea compușilor cu efect psihedelic funcționează prin imitarea neurotransmițătorilor cerebrali. LSD-ul, de exemplu, este legat de serotonină. Studiul nostru va începe cu neuronii unicelulari, apoi vom trece la sinaptozomi, care sînt preparate vii de celule neuronice, iar în cele din urmă vom studia sisteme celulare neuronice intacte, cum ar fi ganglionii animalelor inferioare.

– Fără animale vii? întrebă Stanton.

– Mai tîrziu, răspunse Edward. Probabil șoareci și șobolani. Poate și maimuțe, dar numai în etapele ulterioare. Trebuie să ne uităm și la nivelul molecular. Va trebui să caracterizăm locurile de legătură și transmiterea mesajelor la celulă.

– Pare un proiect de mai mulți ani, zise Stanton.

– Avem mult de muncă, zise Edward. Îi zîmbi lui Eleanor și ea dădu din cap afirmativ. Dar e extrem de interesant. Poate fi șansa unei vieți.

Ei bine, țineți-mă la curent, îl rugă Stanton. Se ridică în picioare și făcu cîțiva pași nesiguri pentru a-și testa echilibrul. Trebuie să recunosc că mă simt grozav.

Stanton ajunse aproape la ușa laboratorului, cînd se răsuci și veni înapoi. Edward și Eleanor începuseră deja să lucreze.

– Ține minte, spuse el. Ai promis că citești prospectul. O să-ți aduc aminte, oricît ai fi de ocupat.

– O să-l citesc, promise Edward. Dar n-am spus cînd.

Stanton își duse degetul la tîmplă, ca pe un pistol, și se prefăcu că se împușcă.

– Kim, te caută cineva la telefon, strigă paznicul.

– la mesajul, îi răspunse Kim.

Era la patul unui pacient foarte bolnav și o ajuta pe asistenta care se ocupa de caz.

– Du-te să vorbești, o îndemnă asistenta. Datorită ție, situația e sub control aici.

– Ești sigură? întrebă Kim.

Sora dădu afirmativ din cap.

Kim traversă în grabă salonul de terapie intensivă postchirurgicală, făcînd slalom printre paturile înghesuite. Toată ziua veniseră și plecaseră pacienți. Ridică receptorul, așteptîndu-se să fie de la laboratorul de chimie sau de la banca de sînge. Sunase mai devreme în ambele locuri.

– Sper că nu e un moment nepotrivit, spuse o voce.

– Cine e la telefon? întrebă Kim.

– George Harris, constructorul din Salem. M-ați căutat mai devreme.

– Îmi pare rău, zise Kim. Uitase că sunase cu cîteva ore mai devreme. Nu v-am recunoscut vocea.

Îmi cer scuze că am întîrziat atît de mult cu răspunsul. Am fost pe șantier. Cu ce vă pot ajuta?

– Voiam să știu cînd va fi astupat șanțul.

Întrebarea îi trecuse prin minte cu o zi în urmă și îi provocase o oarecare neliniște. Își pusese problema ce avea să facă dacă șanțul era astupat înainte de a pune la loc, în sicriu, capul Elizabethei.

– Probabil mîine dimineață.

– Atît de curînd? exclamă Kim.

– Chiar acum, în timp ce vorbim, sînt instalate utilitățile, zise George. E vreo problemă?

– Nu, răspunse Kim repede. Voiam doar să știu. Cum merge treaba?

– Nu e nici o problemă, o asigură George.

Kim scurtă conversația și închise, apoi îl sună pe Edward. În timp ce telefonul suna, neliniștea îi crescu.

Nu-i fu deloc ușor să-l prindă pe Edward. La început, secretara refuză măcar să-l caute și-i ceru să lase un mesaj, spunînd că Edward avea să o sune mai tîrziu. Kim insistă și, în cele din urmă, reuși.

– Mă bucur că ai sunat, spuse Edward imediat ce ridică receptorul. Am și mai multe vești bune. Nu numai că am separat alcaloizii, dar l-am și identificat pe cel psihoactiv.

Mă bucur pentru tine. Dar avem o problemă. Trebuie să ducem capul Elizabethei înapoi în Salem.

– Putem să-l ducem la sfîrșitul săptămînii.

Va fi prea tîrziu, spuse Kim. Tocmai am vorbit cu constructorul. Mîine dimineață astupă șanțul.

– Oh, la naiba! exclamă Edward. Aici lucrurile se petrec cu o viteză incredibilă. Nu vreau să fac nici o pauză. Nu pot să aștepte și să astupe șanțul săptămîna viitoare?

– N-am întrebat. Și nici nu vreau să întreb. Ar trebui să le dau un motiv și singurul care există are de-a face cu sicriul. Constructorul ține legătura cu tatăl meu și nu vreau să afle că am umblat la mormînt.

– La naiba cu toate, zise Edward.

Urmă o pauză stînjenitoare.

– Mi-ai promis că o să-l aduci înapoi imediat, zise în cele din urmă Kim.

Nu e momentul cel mai potrivit. Apoi, după o mică pauză, adăugă: Nu vrei să-l duci tu?

Nu știu dacă sînt în stare. Nici măcar n-am vrut să mă uit la el, darămite să-l mai și ating.

– Nu e nevoie să-l atingi. Nu trebuie decît să dai la o parte capacul sicriului și să pui cutia înăuntru. Nici măcar nu trebuie să deschizi cutia.

– Edward, mi-ai promis.

Te rog. O să mă revanșez cumva. Dar sînt atît de ocupat acum. Am început analiza structurii.

– Bine, spuse Kim.

Cînd cineva apropiat o ruga ceva, îi era foarte greu să refuze. Nu o deranja drumul pînă în Salem. Știa că trebuia să verifice stadiul lucrărilor pe șantier cît mai curînd posibil. Poate că nu era chiar atît de rău să pună cutia direct în sicriu.

– Cum iau cutia? întrebă ea.

– Te ajut eu. Ți-o trimit prin curier, ca să ajungă la tine înainte de a termina serviciul. Ce zici?

– Ți-aș rămîne recunoscătoare.

– Sună-mă aici, la laborator, cînd te întorci. O să stau cel puțin pînă la miezul nopții, poate mai tîrziu.

Kim se întoarse la treabă, dar era preocupată. Neliniștea pe care o simțise cînd aflase că șantul urmează să fie umplut atît de curînd nu se atenuase. Cunoscîndu-și firea, bănuia că starea aceea nu-i va trece pînă cînd capul nu avea să fie pus la loc.

În timp ce se plimba grăbită printre paturi, pentru a-și îngriji pacienții, se enervă că îl lăsase pe Edward să ia capul. Cu cît se gîndea mai mult la ideea de a-l pune înapoi, cu atît îi plăcea mai puțin. Deși la început i se păruse rezonabil să-l lase în cutia de scule, începuse să-și dea seama că bunul ei simț nu avea să-i permită acest lucru. Se simțea obligată să readucă mormîntul la o formă cît mai apropiată de cea dinainte de a-l deranja. Asta însemna să arunce cutia și să atingă capul, și ideea nu-i plăcea deloc.

În cele din urmă, cerințele muncii sale o făcură să-și uite grijile referitoare la Elizabeth. Avea pacienți de îngrijit, și orele zburară. Mai tîrziu, în timp ce se concentra asupra unei perfuzii rebele, paznicul o bătu pe umăr.

– Aveți un pachet, o anunță el. Îi arătă un curier timid care stătea lîngă biroul central. Trebuie să semnați pentru el.

Kim se uită la curier. Era intimidat de atmosfera din salon. În piept avea un ecuson, iar sub braț avea o cutie de carton legată cu o sfoară. Într-o secundă, Kim înțelese ce era în cutie și inima îi bătu cu putere.

– Cei de la intrare au încercat să-l convingă să-l ducă în camera pentru corespondență, spuse funcționarul. Dar curierul a insistat că a primit instrucțiuni să vi-l dea personal.

– Mă ocup eu, zise Kim agitată.

Porni spre ghișeu, cu funcționarul pe urmele ei. Spre groaza ei, situația deveni și mai gravă. Kinnard se ridică din spatele biroului unde scria o fișă și se uită la chitanță. Nu-l mai văzuse de la confruntarea de pe domeniu.

– Ce avem aici? întrebă Kinnard.

Kim luă chitanța de la curier și o semnă repede.

– E un pachet special, explică funcționarul.

– Asta văd și eu, remarcă Kinnard. Și mai văd că e de la laboratorul doctorului Edward Armstrong. Întrebarea e: ce poate fi înăuntru?

– Pe chitanță nu scria, răspunse funcționarul.

– Dă-mi cutia, rosti Kim aspru.

Se întinse peste birou ca să ia cutia, dar Kinnard făcu un pas înapoi și zîmbi arogant.

Este de la unul dintre numeroșii admiratori ai domnișoarei Stewart, îi spuse el funcționarului. Probabil că sînt bomboane. Ce idee deșteaptă, să le pună într-o cutie de computer.

– E prima oară cînd cineva de la SICU primește un pachet prin curier special, spuse funcționarul.

– Dă-mi cutia, îi ceru din nou Kim.

Se făcu roșie ca focul, imaginîndu-și cutia căzînd și capul Elizabethei rostogolindu-se pe podea.

Kinnard scutură cutia și ascultă atent. Din partea cealaltă a biroului, Kim auzea limpede cum capul se lovea de pereții cutiei.

– Nu pot fi bomboane, poate doar o minge de fotbal de ciocolată, zise Kinnard, prefăcîndu-se nedumerit. Tu ce crezi?

Scuturã pachetul la urechea funcționarului. Furioasă, Kim veni în spatele biroului și încercă să ia cutia. Kinnard o ridică deasupra capului, unde Kim nu putea ajunge.

Marsha Kingsley ocoli biroul din direcție opusă. Ca majoritatea personalului secției, văzuse ce se întîmpla, dar, spre deosebire de ceilalți, sări în ajutorul colegei sale de cameră. Veni în spatele lui Kinnard, se ridică și-i trase mîna în jos. El nu se opuse. Marsha luă cutia și i-o dădu lui Kim.

Simțind că era supărată, Marsha o conduse în camera din spate. Îl auziră pe Kinnard rîzînd, în urma lor, cu funcționarul.

– Mulțumesc pentru ajutor, zise Kim.

Acum, că avea cutia în mînă, se simțea mai bine, dar tremura vizibil.

– Nu știu ce are omul ăsta, continuă Marsha. Ce ticălos. Nu meriți să fii tratată așa.

– E supărat pentru că m-am împrietenit cu Edward, îi explică Kim.

– Acum îi iei apărarea? întrebă Marsha. La naiba, nu-l văd deloc pe Kinnard în rolul de amant respins. Mai degrabă în rolul lui Lothario.

– Cu cine e acum? întrebă Kim.

– Cu blonda cea nouă de la urgență.

– Grozav! exclamă Kim sarcastic.

– El pierde, o asigură Marsha. Se spune că a servit drept model pentru bancurile cu blonde cretine.

– Dar are și un corp nemaipomenit, adăugă Kim abătută.

– Ce-ți pasă? întrebă Marsha.

Kim suspină.

– Ai dreptate. Doar că nu-mi plac resentimentele și certurile.

– Ai avut parte din plin de ele cu Kinnard, zise Marsha. Uite cît de diferit te tratează Edward. El nu crede că totul i se cuvine.

– Ai dreptate, repetă Kim.

După ce termină serviciul, Kim duse cutia de carton la mașină și o puse în portbagaj. Apoi se întrebă ce să facă. Plănuise să facă o vizită la sediul guvernatorului, înainte de a apărea problema cu

capul Elizabethei. Se gîndi să amîne vizita pentru o altă după-amiază. Apoi hotărî că le putea face pe amîndouă, mai ales avînd în vedere că treaba de la casă nu o putea rezolva decît după plecarea muncitorilor.

Își lăsă mașina în garajul spitalului, urcă pe jos Beacon Hill și se îndreptă spre clădirea cu dom aurit a guvernatorului statului Massachusetts. După ce stătuse închisă toată ziua, se bucură să umble pe afară. Era o zi caldă, dar plăcută, de vară. Bătea o ușoară briză de mare, iar aerul era sărat. Trecînd pe lîngă Common, auzi strigătele pescărușilor.

Întrebă la biroul de informații unde se aflau Arhivele Statului Massachusetts. După ce-și așteptă rîndul, se trezi față în față cu un funcționar masiv, pe care îl chema William MacDonald. Kim îi arătă copiile pe care le făcuse după petiția lui Ronald și decizia negativă a magistratului Hathorne.

– Foarte interesant, aprecie William. Îmi plac la nebunie chestiile astea vechi. Unde ați găsit-o?

– La judecătoria ținutului Essex, răspunse Kim.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Magistratul Hathorne i-a sugerat lui Ronald să-i adreseze o petiție guvernatorului, deoarece dovezile pe care le cerea fuseseră transferate în ținutul Suffolk. Aș vrea să aflu răspunsul guvernatorului. Ceea ce mă interesează în mod deosebit este natura acestor dovezi. Nu știu de ce, dar nu sînt descrise, nici în petiție, nici în decizie.

– Trebuie să fi fost guvernatorul Phips, zise William și zîmbi. Sînt pasionat de istorie. Să vedem dacă Ronald Stewart apare în computer.

William se duse la terminal. Kim rămase cu ochii pe chipul lui, pentru că nu putea vedea ecranul. Spre dezamăgirea ei, William clătină din cap după fiecare încercare.

– Nu e nici un Ronald Stewart, zise el, în cele din urmă. Se uită din nou la decizie și se scărpină în cap. Nu știu ce altceva aș mai putea face. Am încercat să fac legătura între Ronald Stewart și guvernatorul Phips, dar n-am obținut nimic. Problema e că nu toate petițiile din secolul al șaptesprezecelea au supraviețuit, iar cele care

au reușit nu sînt catalogate așa cum trebuie. Sînt o mulțime de astfel de petiții personale. Pe vremea aceea existau o mulțime de neînțelegeri și certuri, iar oamenii se dădeau în judecată la fel de des ca și astăzi.

– Dar data? întrebă Kim. 3 august 1692. Nu e de nici un ajutor?

– Mă tem că nu, răspunse William. Îmi pare rău.

Kim îi mulțumi și părăsi sediul. Era ușor descurajată. După cît de ușor găsise petiția la Salem, avea speranțe mari să găsească o decizie ulterioară din Boston, care să-i fi dezvăluit natura dovezilor folosite împotriva Elizabethei.

– De ce n-a putut Ronald Stewart să descrie afurisitele alea de dovezi? se întrebă Kim, în timp ce cobora Beacon Hill.

Apoi îi veni ideea că poate avea importanță faptul că nu le descrisese. Poate că faptul acesta, în sine, spunea ceva.

Kim suspină. Cu cît se gîndea mai mult la misterioasele dovezi, cu atît era mai curioasă. De fapt, în acel moment, începu să creadă chiar că aveau o legătură cu sentimentul ei că Elizabeth încerca să comunice cu ea.

Ajunse pe Cambridge Street și se întoarse spre garajul Spitalului General. O altă consecință a eșecului vizitei la sediul guvernatorului era că trebuia să se întoarcă la colecția uriașă de documente de la castel, o sarcină cel puțin descurajantă. Dar era evident că, dacă voia să afle ceva despre Elizabeth, acolo trebuia să caute.

Se urcă în mașină și porni spre Salem. Dar nu fu o călătorie ușoară, nici scurtă. Din cauza vizitei la sediul guvernatorului, prinsese ora de vîrf a traficului.

Imobilizată pe Storrow Drive, între mașinile oprite bară la bară, încercînd să treacă de Leverett Circle, se gîndi la blonda cu care se împrietenise Kinnard. Știa că nu avea de ce să se supere, dar nu se putea abține. Asemenea gînduri o făceau să se bucure în mod deosebit că-l invitase pe Edward să stea cu ea. Nu numai că ținea, într-adevăr, la Edward, dar faptul că trăia cu el le spunea ceva, atît lui Kinnard, cît și tatălui ei.

Apoi își aduse aminte de capul Elizabethei din portbagaj. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai surprinsă de faptul că Edward nu venise cu ea la Salem în seara aceea, în special după ce promisese

că avea să aibă grijă de cap și știa cît de mult ura ideea de a-l atinge. Comportamentul acesta nu se potrivea cu atenția lui obișnuită și îi dădu de gîndit.

– Ce înseamnă asta? întrebă Edward nervos. Trebuie să te țin tot timpul de mînă?

I se adresa lui Jaya Dawar, un doctorand foarte inteligent din Bangalore, India. Jaya era la Harvard numai de la întîi iulie și se străduia să găsească un subiect potrivit pentru teza sa de doctorat.

– Mă gîndeam că mi-ați putea recomanda mai mult material de citit, zise Jaya.

– Ți-aș putea recomanda o bibliotecă întreagă, replică Edward. E doar la o sută de iarzi. Îi indică direcția aproximativă a Bibliotecii Medicale Countway. Vine un moment, în viața fiecăruia, cînd trebuie să tai cordonul ombilical. Muncește puțin și de unul singur!

Jaya lăsă capul în jos și ie. ăcut. Edward își îndreptă din nou atenția asupra cristalelor mărunte pe care le cultiva.

– Poate ar trebui să duc cu povara noului alcaloid, îi sugeră, nesigură, Eleanor. Tu poți să te uiți peste umărul meu și să mă călăuzești.

– Și să pierd toată distracția?

Observa, cu ajutorul unui microscop binocular, cristalele care se formau pe suprafața soluției suprasaturate de pe lamela microscopului.

Mă preocupă doar responsabilitățile tale obișnuite, zise Eleanor. O mulțime de oameni depind de supravegherea ta. I-am auzit și pe studenții de la colegiu plîngîndu-se de absența ta, azi-dimineață.

– Ralph știe materia, zise Edward. Metodele de predare i se vor îmbunătăți.

– Lui Ralph nu-i place să predea.

Înțeleg ce vrei să spui, zise Edward, dar n-am de gînd să las să-mi scape această ocazie. Simt că am descoperit ceva cu acest alcaloid. Cît de des îți cade în brațe o moleculă de un miliard de dolari?

– Încă nu știm dacă acest nou compus va fi bun de ceva, zise Eleanor. În acest moment, e doar o ipoteză.

– Cu cît muncim mai mult, cu atît vom afla mai repede, spuse Edward. Studenții se pot descurca deocamdată și fără să-i țin eu de mînă. Cine știe? S-ar putea să le fie chiar de folos.

Pe măsură ce se apropia de domeniu, neliniștea lui Kim creștea. Nu putea uita că avea capul Elizabethei în portbagaj și, cu cît stătea mai mult în apropierea lui, cu atît sentimentul vag, neplăcut, de teamă față de evenimentele recente se intensifica. Faptul că dăduse peste mormîntul Elizabethei atît de repede după începerea lucrărilor de renovare părea să arunce asupra prezentului umbra amenințătoare a frenezieii vrăjitoarelor din 1692.

Poarta era întredeschisă, ceea ce o făcu să se teamă că muncitorii încă nu plecaseră. Cînd ieși dintre copaci, bănuiala i se confirmă. În fața casei erau parcate două mașini. Kim nu se bucură. Se așteptase ca, pînă la ora aceea, toți muncitorii să fi plecat deja.

Parcă lîngă cele două mașini și coborî de la volan. Aproape în același timp, George Harris și Mark Stevens apărură la intrarea principală. Spre deosebire de ea, cei doi părură încîntați să o vadă.

– Ce surpriză plăcută, zise Mark. Speram să vorbim mai tîrziu la telefon, dar e mult mai bine că ați venit. Avem o mulțime de întrebări.

Timp de o jumătate de oră, Mark și George o conduseră pe Kim într-un tur al lucrărilor. Stadiul deosebit de înaintat al acestora îi schimbară în bine starea de spirit. Spre bucuria ei, Mark adusese mostre de granit pentru bucătărie și băi. Interesul ei pentru decorațiunile interioare și simțul culorilor o ajutară să aleagă fără probleme. Kim era impresionată de ea însăși. Știa că posibilitatea de a lua astfel de decizii se datora progresului făcut în ultimii ani în cîștigarea încrederii în sine. Cînd intrase la colegiu, nu era în stare nici măcar să-și aleagă culoarea lenjeriei de pat.

Cînd terminară cu interiorul, ieșiră și începură să se plimbe în jurul clădirii. Văzînd construcția din exterior, Kim le spuse că voia ca noile ferestre din spate să semene cu geamurile mici, în formă de diamant, ale părții principale a casei.

– Va trebui să le facem la comandă, zise George. Vor fi mult mai scumpe.

– Le vreau, spuse Kim, fără nici o ezitare.

De asemenea, le spuse că dorea ca acoperișul de țiglă să fie reparat și nu înlocuit cu un material modern, așa cum sugerase constructorul. Mark fu de acord că ar arăta mult mai bine. Kim voia ca și șindrila să fie scoasă de pe hambar și înlocuită cu țiglă.

Dînd ocol clădirii, ajunseră la șanțul pentru utilități. Kim aruncă o privire în adîncul lui, pe unde acum treceau o țeavă de deșeuri, o conductă de apă, cablurile electrice, linia de telefon și cablul TV Răsuflă ușurată cînd văzu colțul sicriului ieșind în continuare din perete.

– Dar șanțul acesta? întrebă ea.

– Va fi astupat mîine, răspunse George.

Kim simți un fior neplăcut pe șira spinării, imaginîndu-și, fără să vrea, dilema îngrozitoare în care s-ar fi aflat dacă nu l-ar fi sunat pe George de dimineață.

– Va fi gata pînă la întîi septembrie? întrebă Kim, străduindu-se să-și alunge din minte gîndurile neplăcute.

Mark îl lăsă pe George să răspundă.

– Dacă nu apar elemente neprevăzute, ar trebui să fim gata. Voi comanda noile ferestre mîine. Dacă nu ajung la timp, le putem înlocui cu geamuri temporare.

După ce constructorul și arhitectul se urcară fiecare în mașina lui și plecară, Kim se întoarse în casă pentru a găsi un ciocan. Cu el în mînă, deschise portbagajul și ridică cutia de carton.

Mergînd de-a lungul șanțului, pentru a ajunge într-un loc în care să poată sări, Kim se miră cît era de agitată. Se simțea ca un hoț în noapte și se oprea mereu pentru a asculta dacă nu se apropie vreo mașină.

După ce coborî în șanț și se întoarse la locul unde era sicriul, la chinurile sale se adăugă și un sentiment de claustrofobie. Pereții o apăsau și, din locul de unde privea, păreau că se înclină deasupra ei, accentuîndu-i spaima că s-ar putea prăbuși în orice clipă.

Cu mîinile nesigure, se apucă să lucreze la colțul sicriului. Cu un capăt al ciocanului, desprinse capacul. Apoi se uită la cutie.

Acum, că venise momentul să îndeplinească neplăcuta sarcină, începu din nou să se întrebe ce să facă cu cutia. Dar nu ezită mult: desfăcu în grabă sfoara. Oricît ar fi urît ideea de a atinge capul, trebuia să facă efortul de a reda mormîntului o imagine asemănătoare cu cea originală.

Înălță capacul cutiei și se uită cu reticență înăuntru. Capul era așezat cu fața în sus, sprijinit pe o masă de păr uscat. Elizabeth se holba la Kim din orbitele uscate, parțial descoperite. Preț de o clipă, Kim încercă, în zadar, să armonizeze fața sinistră cu portretul plăcut pe care îl dăduse la restaurat și înrămat. Imaginile erau atît de contrastante, încît părea de neconceput să se refere la aceeași persoană.

Ținîndu-și respirația, băgă mîinile înăuntru scoase capul. Atingerea îi dădu noi fiori, ca și cum ar fi atins moartea însăși. Se pomeni întrebîndu-se din nou ce se întîmplase cu trei sute de ani în urmă. Ce putuse să facă Elizabeth pentru a merita o soartă atît de crudă?

Se răsuci cu atenție, pentru a nu se împiedica de conducte și cabluri. Puse capul în sicriu și îl așeză cu grijă. Simți cum atinge cu mîna un material textil și alte obiecte, mai tari, dar nu încercă să vadă ce erau. Închise repede capacul în poziția inițială și îl bătu la loc în cuie.

Ridică cutia goală și sforile și străbătu în grabă șanțul înapoi. Nu începu să se liniștească decît după ce puse resturile la loc în portbagaj. În cele din urmă, luă o gură de aer. Cel puțin, se terminase.

Se întoarse la marginea șanțului și se uită în jos, pentru a verifica dacă nu lăsase vreo urmă care să o dea de gol. Se vedeau urmele picioarelor, dar nu credea că asta era o problemă.

Cu mîinile în șolduri, își întoarse ochii de la sicriu și se uită la casa liniștită și plăcută. Încercă să-și imagineze cum era viața în vremurile acelea negre ale spaimei de vrăjitorie, cînd sărmana Elizabeth înghițise, fără să știe, secara otrăvitoare care-i luase mințile. Cu toate cărțile pe care le citise despre obsesia vrăjitoriei, Kim aflase o mulțime de lucruri. Cele mai multe dintre tinerele femei care fuseseră otrăvite cu aceeași substanță ca și Elizabeth,

erau numite „victime" și acestea fuseseră cele care le „acuzaseră" pe vrăjitoare.

Se uită din nou la sicriu. Era nedumerită. Tinerele victime nu fuseseră considerate ele însele vrăjitoare, ca Elizabeth. Cu excepția lui Mary Warren, care fusese și victimă, și acuzată, dar fusese eliberată, nu executată. Cu ce era Elizabeth diferită? De ce nu fusese doar una dintre victime? Era posibil să fi fost o victimă, dar să fi refuzat să acuze pe cineva? Sau practica, într-adevăr, magia, așa cum sugerase tatăl ei?

Kim suspină și clătină din cap. Nu avea nici un răspuns. Totul părea să ducă înapoi la misterioasele dovezi. Privirea i se îndreptă spre castelul singuratic și văzu, cu ochii minții, nenumăratele dulapuri, cufere și cutii.

Se uită la ceas. Mai erau cîteva ore de lumină. Urmîndu-și impulsul, merse la mașină, se urcă la volan și porni spre castel. Cu misterul Elizabethei viu în minte, voia să mai petreacă un timp încercînd să caute prin hîrtii.

Împinse ușa de la intrarea castelului și fluieră, ca să nu se simtă singură. La piciorul scării celei mari, ezită. Podul era, cu siguranță, mai plăcut decît pivnița de vinuri, dar ultima excursie în pod fusese un eșec total. Nu găsise nimic din secolul al șaptesprezecelea, în ciuda celor cinci ore de eforturi.

Schimbînd direcția, intră în camera de zi și deschise ușa grea de stejar care ducea în pivniță. Aprinse luminile din firide și coborî scările. Merse pe coridorul central, aruncînd cîte o privire în fiecare celulă. Dîndu-și seama că nu exista nici o ordine în hîrtii, se gîndi că era important să conceapă un plan rațional. Își propuse să înceapă din cea mai îndepărtată celulă și să organizeze documentele în funcție de subiect și dată.

Cînd trecu pe lîngă o anumită celulă, ezită. Se întoarse și se uită atent la mobilă. Era grămada obișnuită de dulapuri, mese de lucru, cufere și cutii. Dar era și ceva diferit. Pe o masă se afla o cutie de lemn care i se păru cunoscută. Semăna foarte bine cu cutia pentru Biblie, pe care ghidul de la Casa Vrăjitoarelor o descrisese ca fiind un obiect nelipsit din casele puritane.

Se apropie de birou și își plimbă mîna peste capacul cutiei, lăsînd dîre paralele în praf. Deși neprelucrat, lemnul era perfect neted. Fără nici o îndoială, cutia era veche. Apucînd cu mîinile de o parte și de alta, deschise capacul cu balamale.

Înăuntru, așa cum era de așteptat, era o Biblie veche, legată în piele groasă. Ridică Biblia și observă că sub ea se aflau cîteva plicuri și hîrtii. Duse Biblia în hol, unde era mai multă lumină. Întorcînd coperta și prima pagină, se uită la dată. Fusese tipărtiă la Londra, în 1653. Răsfoi cartea, cu speranța că între pagini ar fi putut fi ascunse hîrtii, dar nu era nimic.

Era pe punctul de a reveni la cutie, cînd ultima copertă a Bibliei i se deschise în mînă. Pe partea interioară era scris: *Cartea lui Ronald Stewart,* 1663. Kim recunoscu scrisul elegant și cursiv al lui Ronald. Bănui că scrisese pe Biblie cînd era copil.

Întoarse penultima pagină și găsi o serie de pagini albe, avînd cuvîntul *Memorandum* tipărit în partea de sus. Pe prima pagină după textul Bibliei găsi din nou scrisul lui Ronald. Aici înregistrase toate căsătoriile, nașterile și decesele din familie. Urmărind cu degetul rîndurile de pe pagină, citi fiecare dintre aceste date, pînă cînd ajunse la data căsătoriei lui Ronald cu Rebecca. Era duminică, 1 octombrie, 1692.

Se îngrozi. Însemna că Ronald se căsătorise cu sora Elizabethei la numai zece săptămîni de la moartea acesteia! I se păru mult prea curînd și se trezi din nou punînd la îndoială caracterul lui Ronald. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva avusese ceva de-a face cu execuția Elizabethei. Dacă se grăbise atît de mult să se recăsătorească, Kim nu putea să creadă că el și Rebecca nu avuseseră dinainte o legătură.

Încurajată de descoperire, se întoarse la cutia Biblici și scoase plicurile și hîrtiile. Le deschise cu nerăbdare, sperînd să găsească o corespondență personală, dar toate o dezamăgiră. Erau numai scrisori de afaceri dintre anii 1810 și 1837

Se concentră asupra hîrtiilor. Le parcurse filă cu filă și, deși erau mai vechi, nu se dovediră mai interesante, pînă cînd dădu peste una împăturită în trei. Deschise documentul care avea mai

multe pagini, cu urme de ceară de sigiliu, și găsi actul unui teren imens, numit Northfields Property.

La a doua pagină a documentului, găsi o hartă. Nu-i fu greu să recunoască zona. Terenul includea actualul domeniu Stewart, precum și pământul ocupat în prezent de Kernwood Country Club și Cimitirul Greenlawn. De asemenea, traversa rîul Danvers, numit pe atunci Wooleston, și cuprindea o parte din Beverly. Spre nord-vest, se învecina cu actualul Peabody și Danvers, care în act era trecut drept satul Salem.

Întorcînd pagina, găsi partea cea mai interesantă a documentului. Semnătura cumpărătorului era cea a Elizabethei Flanagan Stewart. Data era 3 februarie 1692.

Kim se opri puțin asupra faptului că Elizabeth era cumpărătorul, nu Ronald. I se părea ciudat, deși își amintea actul premarital pe care îl văzuse la Judecătoria ținutului Essex, care îi dădea Elizabethei dreptul de a semna contracte în numele ei propriu. Dar de ce era ea cumpărătorul, mai ales că era un teren uriaș și, probabil, costase o avere?

Pe spatele contractului era atașată o hîrtie mai mică, scrisă de o altă mînă. Kim recunoscu semnătura. Era a magistratului Jonathan Corwin, ocupantul inițial al Casei Vrăjitoarelor.

Ridică documentul în lumină, pentru că era greu de citit, și află că era o decizie a magistratului Corwin, prin care respingea cererea lui Thomas Putnam de a declara contractul de cumpărare a domeniului Northfields nul și neavenit, din cauza ilegalității semnăturii Elizabethei.

În încheierea deciziei, magistratul Corwin scrisese: „Legalitatea semnăturii sus-numitei se bazează pe contractul încheiat între Ronald Stewart și Elizabeth Flanagan, pe 11 februarie 1681.

– Dumnezeule! exclamă Kim.

Parcă se uita pe o fereastră în secolul al șaptesprezecelea. Din lecturile sale, cunoștea numele de Thomas Putnam. El fusese unul dintre protagoniștii conflictului religios care cuprinsese satul Salem chiar înainte de isteria cu vrăjitoarele și pe care mulți istorici îl considerau cauza ascunsă a întregului episod. Soția și fiica lui Thomas Putnam fuseseră victimele care făcuseră cele mai multe acuzații de

vrăjitorie. Evident, Thomas Putnam nu știuse de existența contractului premarital dintre Ronald și Elizabeth cînd făcuse petiția.

Kim împături încet actul și decizia. Aflase ceva ce putea fi important pentru a înțelege mai bine ce se întîmplase cu Elizabeth. Evident, Thomas Putnam fusese supărat din cauza cumpărării terenului de către Elizabeth și, avînd în vedere rolul jucat de el în povestea vrăjitoarelor, dușmănia lui trebuie să fi avut efect. Era posibil să o fi aruncat pe Elizabeth în mijlocul tragediei.

Cîteva clipe, Kim luă în considerare posibilitatea ca dovezile folosite împotriva Elizabethei la proces să fi avut de-a face cu cumpărarea terenului Northfields. O astfel de achiziție trebuie să fi fost foarte neobișnuită în timpurile puritane, avînd în vedere rolul acceptat al femeii. Poate că dovezile fuseseră ceva ce demonstra cu certitudine că Elizabeth era o afaceristă, ceea ce era împotriva naturii. Dar, oricît s-ar fi gîndit, nu-i venea nimic în minte.

Kim puse actul și decizia adițională pe Biblie și studie restul hîrtiilor din cutie. Spre bucuria ei, mai găsi un document din secolul al șaptesprezecelea, dar cînd îl citi, nu se dovedi la fel de interesant. Era un contract între Ronald Stewart și Olaf Sagerholm din Göteborg. Contractul îi dădea instrucțiuni lui Olaf să construiască o corabie nouă și rapidă, tip fregată. Corabia trebuia să aibă 128 de picioare lungime, 34 de picioare și șase țoli lățime, 19 picioare și trei țoli înălțime, cînd era încărcată cu 276 de tone. Datată 12 decembrie 1691.

Puse Biblia și cele două documente din secolul al șaptesprezecelea la loc, în cutie, și o duse pe o masă cu consolă, la baza scărilor care urcau spre camera principală. Voia să folosească cutia pentru a păstra toate hîrtiile pe care le găsea, în legătură cu Ronald sau cu Elizabeth. În acest scop, intră în celula în care găsise scrisoarea de la James Flanagan și o aduse înapoi, pentru a o pune alături de celelalte materiale.

După ce rezolvă această problemă, Kim se întoarse în camera în care găsise cutia pentru Biblie și începu să caute în biroul pe care se afla cutia. După cîteva ore de muncă intensă, se ridică și se întinse. Nu găsise nimic interesant. Se uită scurt la ceas, care era

aproape opt, și își dădu seama că era timpul să se întoarcă în Boston.

În timp ce urca încet scările, își dădu seama cît era de obosită. Fusese o zi plină la muncă, iar scotocitul prin hîrtii era obositor, chiar dacă nu cerea efort fizic.

Drumul înapoi spre Boston fu mult mai ușor decît cel la venirea în Salem. Traficul era redus, înainte de a intra în Boston. După ce intră pe Storrow Drive, de unde mai avea o distanță scurtă, Kim se răzgîndi și merse mai departe, spre ieșirea Fenway. Îi venise brusc ideea de a-i face o vizită lui Edward la laborator, în loc să-l sune. Sarcina de a pune la loc capul Elizabethei fusese atît de lipsită de probleme, încît se simțea vinovată că se supărase atît de tare.

Trecu de portarul Facultății de Medicină cu ajutorul legitimației sale de asistentă și urcă scările. O dată, după cină, făcuse o scurtă vizită cu Edward la laborator, așa că știa drumul. Biroul de la intrare era în întuneric, așa că bătu la fereastra care dădea direct în laborator.

Văzînd că nu răspunde nimeni, bătu din nou, mai tare. Încercă și la ușă, dar era încuiată. După ce bătu a treia oară, văzu pe geam că se apropie cineva.

Ușa se deschise și Kim se pomeni în fața unei femei blonde, suple și atrăgătoare, al cărei corp se profila chiar și prin halatul larg, de laborator.

– Da? întrebă Eleanor mecanic.

O studie pe Kim din cap pînă-n picioare.

– Îl caut pe doctorul Edward Armstrong, zise Kim.

– Nu primește vizite. Biroul departamentului se deschide mîine dimineață.

Se pregăti să închidă ușa.

– Cred că pe mine va vrea să mă vadă, rosti Kim, ezitînd.

De fapt, nu era deloc sigură și, preț de o clipă, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să sune.

– Serios? întrebă Eleanor ironic. Cum te cheamă? Ești studentă?

– Nu, nu sînt studentă. Întrebarea i se păru absurdă, de vreme ce era îmbrăcată în uniforma de asistentă. Mă numesc Kimberly Stewart.

Eleanor îi închise ușa în nas, fără să spună nimic. Kim așteptă, mutîndu-se de pe un picior pe altul și gîndindu-se că ar fi fost mai bine dacă nu venea. Ușa se deschise din nou.

– Kim! exclamă Edward. Ce Dumnezeu cauți aici?

Kim îi spuse că preferase să îi facă o vizită decît să-i dea un simplu telefon. Își ceru scuze că îl prinsese într-un moment nepotrivit.

Nu e nici o problemă, zise Edward. Sînt ocupat, dar n-are importanță. De fapt, sînt mai mult decît ocupat. Dar intră.

Se dădu la o parte din ușă. Kim intră și îl urmă pe Edward spre birou.

– Cine mi-a deschis ușa? întrebă Kim.

– Eleanor, îi răspunse Edward peste umăr.

– Nu e prea prietenoasă, vorbi Kim, nesigură dacă era bine să o spună.

Eleanor? întrebă Edward. Cred că te înșeli. Ea se înțelege bine cu toată lumea. Eu sînt singurul morocănos pe aici. Dar amîndoi sîntem morți de oboseală. Sîntem în priză și muncim fără pauză de sîmbătă dimineață. De fapt, Eleanor muncește chiar de vineri seara. Nici unul din noi n-a prea dormit.

Ajunseră la biroul lui Edward. El ridică un teanc de reviste de pe un scaun cu spătar, le aruncă într-un colț și îi făcu semn lui Kim să se așeze. Edward se așeză pe scaunul de la masa de lucru.

Kim se uită atent la Edward. Părea surescitat, ca și cum ar fi băut zece cești de cafea. Maxilarul de jos i se mișca nervos, în sus și în jos, în timp ce mesteca gumă. O barbă nerasă de două zile îi păta bărbia și obrajii.

– Ce e cu activitatea asta frenetică? întrebă Kim.

Noul alcaloid, răspunse Edward. Am început să aflăm cîteva lucruri despre el și pare destul de promițător.

– Mă bucur pentru tine. Dar de ce atîta grabă? Aveți vreun termen limită?

– Nu e decît bucuria descoperirii, răspunse Edward. Alcaloidul s-ar putea dovedi un medicament extraordinar. Dacă nu ai lucrat niciodată în cercetare, e greu să înțelegi satisfacția unei astfel de

descoperiri. E o satisfacție pe care o experimentăm aproape oră de oră. Tot ce aflăm pare pozitiv. E incredibil.

– Poți să-mi spui ce ați aflat? întrebă Kim. Sau e vreun secret?

Edward își apropie scaunul și vorbi mai încet. Kim se uită prin laborator, dar nu văzu pe nimeni. Nici măcar nu știa unde se afla Eleanor.

– Am dat peste un compus psihoactiv, care se administrează oral, și trece prin bariera de sînge a creierului precum proverbialul cuțit prin brînză. E atît de puternic, încît are efect chiar și într-o cantitate de ordinul microgramelor.

– Crezi că acest compus i-a afectat pe oamenii implicați în procesele de vrăjitorie din Salem? întrebă Kim.

Pentru ca, Elizabeth rămînea prioritatea.

– Fără îndoială. Este încarnarea diavolului din Salem.

– Dar oamenii care au mîncat grîul infectat au fost otrăviți, zise Kim. Ei au devenit „victimele", care aveau crize îngrozitoare. Cum poți să fii atît de încîntat de un astfel de medicament?

Este halucinogen, răspunse Edward. Nu e absolut nici o îndoială în privința asta. Dar noi credem că e mai mult. Avem motive să credem că liniștește, revigorează și poate chiar stimulează memoria.

– Cum ai aflat atît de multe atît de repede? întrebă Kim.

Edward rîse încurcat.

– Deocamdată nu știm nimic sigur, recunoscu el. Mulți cercetători ar spune că munca noastră nu e nici pe departe științifică. Am încercat să ne formăm o imagine generală despre ceea ce poate face acest alcaloid. Fii atentă, acestea nu sînt experimente controlate, oricît de mult am lărgi semnificația termenului. Cu toate astea, rezultatele sînt extrem de interesante, chiar nemaipomenite. De exemplu, am aflat că drogul pare să calmeze șobolanii agitați mai bine decît imipramina, care este punctul de referință în ceea ce privește efectul antidepresiv.

– Deci crezi că poate fi un halucinogen antidepresiv?

– Printre altele, răspunse Edward.

– Are efecte negative?

Tot nu reușea să înțeleagă de ce Edward era atît de încîntat.

Edward rîse din nou.

– Nu ne-am făcut probleme în privința halucinațiilor la șobolani. Dar, serios, în afara halucinațiilor nu am văzut nici un fel de probleme. Am inoculat doze destul de mari mai multor șobolani și sînt cum nu se poate mai fericiți. În culturile de neuroni am introdus cantități și mai mari și n-a avut nici un efect asupra celulelor. Pare să fie total lipsit de toxicitate. E incredibil.

Ascultîndu-l în continuare, Kim deveni din ce în ce mai dezamăgită că n-o întreba despre vizita ei la Salem și ce se întîmplase cu capul lui Elizabethei. În cele din urmă, fu nevoită să aducă vorba ea însăși, cînd Edward se opri puțin din povestirea sa exuberantă.

– Bravo, rosti Edward simplu, cînd îi spuse că pusese capul la loc. Mă bucur că s-a terminat.

Kim era pe punctul de a-i povesti cum se simțise în clipele acelea, cînd Eleanor apăru deodată și monopoliză imediat atenția lui Edward asupra unor foi scoase la imprimantă. Eleanor nu-i observă prezența, iar Edward nu le făcu cunoștință. Kim îi privi discutînd aprins asupra informației. Edward era evident mulțumit de rezultate. În cele din urmă, Edward îi dădu lui Eleanor cîteva sugestii și o bătu pe spate, iar Eleanor dispăru la fel de repede cum venise.

– Unde rămăsesem? întrebă Edward, întorcîndu-se spre Kim.

– Alte veşti bune? întrebă Kim, referindu-se la rezultatele aduse de Eleanor.

– În mod sigur. Am început să studiem structura compusului, iar Eleanor tocmai mi-a confirmat impresia ei inițială că este o moleculă tetraciclică, cu multiple catene laterale.

– Cum Dumnezeu v-ați dat seama de asta?

Era impresionată, fără să vrea.

– Chiar vrei să știi?

Cu condiția să nu-mi depășești prea mult cunoștințele, răspunse Kim.

– Primul pas a fost să determinăm masa moleculară cu ajutorul cromatografiei standard. Asta a fost ușor. Apoi am spart molecula, cu niște agenți speciali care rup anumite tipuri de legături. După

accea, am încercat să identificăm cel puțin o parte dintre fragmente, cu ajutorul cromatografiei, electroforezei și spectrometriei de masă.

– Gata, m-ai depășit, recunoscu Kim. Am auzit acești termeni, dar nu cunosc exact procesele.

– Nu e complicat, spuse Edward. Se ridică. Știi, conceptele de bază nu sînt greu de înțeles. Rezultatele pot fi uneori greu de analizat. Vino să-ți arăt aparatele.

O luă de mînă și o ridică în picioare. O tîrî entuziast prin laborator și-i arătă spectrometrul de masă, unitatea de cromatografie lichidă de mare precizie și echipamentul de electroforeză capilară. În tot acest timp, o instrui despre cum puteau fi folosite pentru separare și identificare. Singurul lucru pe care Kim îl înțelese pe deplin era înclinația evidentă a lui Edward spre predare.

Edward deschise o ușă laterală și gesticulă spre interior. Kim se uită înăuntru. În mijlocul camerei se afla un cilindru înalt de aproximativ patru picioare și lat de două. Cablurile și firele ieșeau din el ca șerpii din capul Meduzei.

– Ăsta e aparatul nostru de rezonanță magnetică nucleară, zise Edward mîndru. E un instrument vital pentru un proiect ca acesta. Nu e suficient să știm cîți atomi de carbon, hidrogen, oxigen și azot sînt într-un compus. Trebuie să le cunoaștem orientarea tridimensională. Și asta poate face această mașină.

– Sînt impresionată, rosti Kim, neștiind ce altceva să spună.

– Să-ți mai arăt un aparat, spuse Edward, nebăgînd de seamă dispoziția lui Kim.

O duse la altă ușă, pe care o deschise și o invită să privească. Kim se uită înăuntru. Era un amestec îngrozitor de echipamente electronice, cabluri și tuburi catodice.

– Interesant, aprecie Kim.

– Știi ce este? întrebă Edward.

– Nu cred.

Nu voia să-i arate lui Edward cît de puține știa despre munca lui.

– Este o unitate de defracție cu raze X, îi explică el, la fel de mîndru ca și de echipamentul de rezonanță magnetică nucleară. Completează ceea ce facem cu aparatul de rezonanță magnetică. Îl

vom folosi cu noul alcaloid, pentru că alcaloidul cristalizează rapid sub formă de sare.

– Înseamnă că aveți de muncă.

– E muncă, dar, în același timp, e extraordinar de interesant, spuse Edward. Am pus la bătaie tot arsenalul nostru de investigație, iar informațiile curg. Vom avea structura într-un timp record, în special cu ajutorul programelor noi pe care le au aceste echipamente.

– Noroc, îi ură Kim.

Își făcuse doar o idee vagă din ceea ce-i explicase Edward, dar se molipsise și ea de entuziasmul lui.

– Și ce s-a mai întîmplat în Salem? întrebă deodată Edward. Cum merge renovarea?

Întrebarea lui Edward o luă prin surprindere. Avînd în vedere preocuparea lui pentru muncă, nu credea că îl interesa micul ei proiect. Era pe punctul de a se retrage.

– Renovarea merge bine. Casa va fi o frumusețe.

– Ai fost plecată destul de mult, zise Edward. Te-ai cufundat iar în documentele familiei Stewart?

– Am petrecut vreo două ore, recunoscu Kim.

– Ai mai găsit ceva despre Elizabeth? Începe să mă intereseze din ce în ce mai mult și pe mine. Simt că îi datorez foarte mult. Dacă nu era ea, n-aș fi găsit niciodată acest alcaloid.

– Am mai aflat cîteva lucruri.

Îi povesti lui Edward despre vizita la sediul guvernatorului, înainte de a pleca spre Salem, și faptul că nu exista nici o altă petiție referitoare la misterioasele dovezi. Apoi îi vorbi despre contractul de cumpărare a domeniului Northfields, semnat de Elizabeth, și despre faptul că acesta îl supărase pe Thomas Putnam.

– S-ar putea să fie cea mai importantă informație pe care ai aflat-o pînă acum, spuse Edward. Din puținul pe care l-am citit, cred că Thomas Putnam nu era persoana cea mai potrivită pe care s-o calci pe nervi.

– Și eu m-am gîndit la asta, zise Kim. Fiica lui, Ann, a fost una dintre primele „victime" și a acuzat multe persoane de vrăjitorie.

Problema e că nu pot să fac legătura între domeniu și dovezile concludente.

– Poate că membrii familiei Putnam erau destul de răi ca să le planteze, sugeră Edward.

– E o idee. Dar nu ne spune nimic despre natura lor. În plus, dacă dovezile erau plantate, cum mai puteau fi concludente? Eu tot cred că era ceva făcut de Elizabeth însăși.

– Poate, încuviință Edward. Dar singurul lucru pe care îl avem este petiția lui Ronald, în care se spunea că dovezile au fost ridicate de pe proprietatea lui. Cred că putea fi orice avea o legătură evidentă cu vrăjitoria.

– Apropo de Ronald. Am aflat ceva despre el care mi-a retrezit suspiciunile. S-a recăsătorit la numai zece săptămîni de la moartea Elizabethei. Un doliu extraordinar de scurt, ca să nu spunem mai mult. Mă face să cred că el și Rebecca ar fi putut avea o relație.

Poate, zise Edward, fără tragere de inimă. Eu tot cred că habar n-avem cît de grea era viața pe vremea aceea. Ronald avea patru copii de crescut și o afacere înfloritoare de condus. Probabil că nu prea a avut de ales. Pun pariu că o perioadă lungă de doliu era un lux pe care nu și-l putea permite.

Kim dădu afirmativ din cap, dar nu era convinsă. În același timp, se întrebă cît din suspiciunea ei față de Ronald se datora comportamentului tatălui ei.

Eleanor apăru la fel de brusc ca și data trecută și îl angajă din nou pe Edward într-o discuție privată, dar vie. După ce plecă, Kim se scuză.

– Cred că trebuie să plec, spuse ea.

– Te conduc la mașină, se oferi Edward.

În timp ce coborîră scările și traversară curtea dreptunghiulară, Kim observă că purtarea lui Edward se schimba treptat. Ca și altădată, devenea din ce în ce mai agitat. Kim știa, din experiență, că era pe punctul de a-i spune ceva. Nu încercă să-l încurajeze, pentru că știa că nu folosea la nimic. În cele din urmă, cînd ajunseră la mașină, vorbi:

M-am gîndit mult la invitația de a sta cu tine în casa cea veche, începu el, învîrtind o pietricică cu piciorul.

Făcu o pauză. Kim aşteptă cu nerăbdare, nesigură de ceea ce avea să spună. Apoi el continuă:

– Dacă mai vrei, mi-ar face plăcere să vin.

– Sigur că mai vreau, zise Kim uşurată.

Se ridică şi îl îmbrăţişă, iar el îi întoarse gestul.

Putem merge la sfîrşitul săptămînii, ca vorbim despre mobilă, zise el. Nu ştiu dacă vrei să foloseşti ceva din apartamentul meu.

– O să ne simţim bine, îl asigură Kim.

Se despărţiră oarecum stînjeniţi, iar Kim urcă maşină. Deschise geamul din dreapta şoferului, iar Edward aplecă înăuntru.

– Îmi pare rău că am fost atît de preocupat cu a alcaloid.

– Înţeleg. Văd cît eşti de entuziasmat. Dăruirea ta mi se pare impresionantă.

După ce-şi luară rămas-bun, Kim porni spre Beacon Hill, mult mai fericită decît fusese cu o jumătate de oră în urmă

7

Vineri, 29 iulie 1994

Entuziasmul lui Edward crescu pe parcursul săptămînii. Baza de date despre noul alcaloid creștea cu o viteză exponențială. Nici el, nici Eleanor, nu dormeau mai mult de patru sau cinci ore pe noapte. Amîndoi locuiau practic la laborator și munceau mai mult decît munciseră vreodată în viață.

Edward insista să facă totul cu mîna lui, ceea ce însemna că uneori refăcea chiar munca lui Eleanor pentru a fi absolut sigur că nu existau greșeli. Eleanor verifica, în același mod, munca lui.

Fiind atît de ocupat cu noul alcaloid, Edward nu mai avea timp de nimic. În ciuda sfaturilor contrare ale lui Eleanor și în ciuda nemulțumirii crescînde a studenților de la colegiu, nu mai ținuse nici un curs. De asemenea, nu mai acordase nici o secundă grupului său de studenți, ale căror proiecte erau acum blocate, în lipsa supravegherii și sfaturilor lui.

Edward nu era îngrijorat. Asemenea unui artist cuprins de inspirație, era fascinat de noul drog și uita de tot ce-l înconjura. Spre marea lui bucurie, structura drogului apărea, atom cu atom, din negura trecutului în care fusese ascuns.

Miercuri dimineață, în urma unei demonstrații extraordinare de chimie organică, Edward reuși să determine complet miezul structural cu patru inele al compusului. Pînă miercuri după-amiază, toate catenele laterale erau definite, atît din punctul de vedere al

alcătuirii, cît și din cel al modului de legătură cu miezul. Edward descrise în glumă molecula ca pe un măr din care ieșeau viermi.

Catenele laterale îl fascinară în mod special pe Edward. Erau cinci: una era tetraciclică, asemenea miezului, și semăna cu LSD-ul; alta avea două inele și semăna cu un drog numit scopolamină; ultimele trei semănau cu principalii neurotransmițători ai creierului: norepinefrina, dopamina și serotonina.

În primele ore ale zilei de joi, Edward și Eleanor își primiră răsplata, cînd imaginea întregii structuri moleculare apăru pe ecranul computerului, într-un spațiu virtual tridimensional. Această reușită era rezultatul unui nou program structural, al unui computer cu o capacitate extraordinar de mare și al orelor de discuții aprinse dintre Edward și Eleanor, în care fiecare îl contrazicea pe celălalt.

Hipnotizați de imagine, Edward și Eleanor priviră în tăcere molecula care se rotea încet pe ecranul supercomputerului. Avea culori amețitoare, iar norii de electroni erau reprezentați în diferite nuanțe de albastru-cobalt. Atomii de carbon erau roșii, oxigenul era verde, iar azotul galben.

După ce-și încălzi degetele ca un pianist care se pregătea să cînte o sonată de Beethoven la un pian Steinway, Edward se așeză la terminalul său, care era legat la computerul central. Folosindu-și toate cunoștințele, experiența și intuiția chimică, începu să lucreze la tastatură. Imaginea de pe ecran începu să tremure și să tresară, continuînd să se rotească. Edward opera modificări asupra moleculei, separînd cele două catene despre care știa că produceau efectul halucinogen: cea care semăna cu LSD-ul și cea care semăna cu scopolamina.

Spre încîntarea lui, reuși să separe aproape tot lanțul LSD, cu excepția unui mic segment format din doi atomi de carbon, fără să afecteze prea tare structura tridimensională a compusului sau distribuția sarcinilor electrice. Știa că modificarea oricăreia dintre aceste proprietăți putea afecta grav bioactivitatea drogului.

Dar lanțul de scopolamină era cu totul altceva. Edward reuși să separe parțial catena laterală, lăsînd intactă o porțiune considerabilă. Cînd încercă să înlăture mai mult, molecula se îndoi și își schimbă fundamental forma tridimensională.

După ce dădu la o parte cît putu din lanțul de scopolamină, copie datele în computerul său din laborator. Imaginea nu mai era la fel de spectaculoasă, dar, în anumite privințe, era mai interesantă. Edward și Eleanor se uitau acum la un posibil nou drog artificial care fusese obținut prin manipularea pe calculator a unui compus natural.

Scopul lui Edward era ca, prin manipulare pe computer, să elimine efectele halucinogene și antiparasimpatice. Cele din urmă produceau uscarea gurii, dilatarea pupilelor și amnezia parțială pe care atît el, cît și Stanton le experimentaseră.

În acel moment, Edward își arătă adevărata valoare în chimie organică sintetică. Într-un adevărat maraton, de joi dimineața pînă noaptea, Edward descoperi un proces prin care să obțină noul drog din agenții obișnuiți pe care îi avea la dispoziție. Pînă vineri dimineața, obținu o fiolă din noul drog.

– Ce crezi? o întrebă Edward pe Eleanor, în timp ce amîndoi se uitau la fiolă.

Erau epuizați, dar nici unul nu avea intenția de a dormi.

– Cred că ai făcut dovadă de o mare virtuozitate chimică, spuse sincer Eleanor.

– Nu voiam un compliment, replică Edward. Căscă. Mă interesează ce crezi că ar trebui să facem acum.

– Eu sînt cea conservatoare în echipă, spuse Eleanor. Aș zice să ne facem o idee asupra toxicității.

– La treabă, rosti Edward.

Se ridică în picioare și îi întinse o mînă lui Eleanor. Se întoarseră împreună la muncă.

Încurajați de reușită și nerăbdători să obțină rezultate imediate, ignorară protocolul științific. Așa cum făcuseră și cu alcaloidul natural, renunțară la analizele atente, controlate, pentru a obține rapid informații generale care să le dea o idee despre potențialul drogului.

Mai întîi adăugară diverse concentrații de drog la diverse tipuri de culturi de țesuturi, inclusiv rinichi și celule nervoase. Deși aplicară doze relativ mari, se bucurară să vadă că nu aveau nici un efect. Puseră culturile într-un incubator, astfel încît să le poate observa periodic.

Apoi făcură un preparat ganglionar din *Aplasia fasciata,* introducînd electrozi minusculi în celule nervoase cu activitate spontană. După ce conectară electrozii la un amplificator, creară imaginea activității celulelor pe un tub cu raze catodice. Observînd reacțiile neuronale, descoperiră că drogul era, într-adevăr, psihoactiv, deși nu scădea și nici un creștea activitatea spontană. În schimb, drogul părea să stabilizeze ritmul.

Cu un entuziasm crescînd, de vreme ce tot ce făceau dădea rezultate pozitive, Eleanor începu să administreze noul drog unui grup de șobolani agitați, în timp ce Edward adăugă substanța la un nou preparat de celule nervoase. Prima care obținu rezultate fu Eleanor. Se convinse repede că drogul modificat avea un efect calmant și mai puternic asupra șobolanilor decît alcaloidul original.

Edward obținu puțin mai greu rezultatele. Descoperi că drogul era activ la toate nivelurile celor trei neurotransmițători, dar nu în mod egal. Serotonina era afectată mai mult decît norepinefrina, care era afectată mai mult decît dopamina. Ce nu se aștepta era ca drogul să formeze o legătură covalentă liberă cu glutamina și cu acidul gamaaminobutiric, doi dintre principalii agenți inhibitori ai creierului.

– E fantastic, exclamă Edward. Ridică de pe birou hîrtiile pe care consemnaseră toate descoperirile lor și le lăsă să cadă ca niște confetti uriașe. Aceste informații indică un potențial monumental al drogului. Sînt gata să pun pariu că e eficient atît împotriva depresiei, cît și a anxietății și, dacă e așa, ar putea revoluționa psihofarmacologia. S-ar putea chiar să fie comparabil cu descoperirea penicilinei.

– Mai avem de rezolvat problema efectelor halucinogene, spuse Eleanor.

– Mă îndoiesc sincer, spuse Edward. Mai ales după ce am îndepărtat lanțul LSD. Dar sînt de acord că trebuie să fim siguri.

– Hai să verificăm culturile de țesuturi, spuse Eleanor.

Știa că Edward voia să ia drogul. Era singurul mod de a verifica dacă era halucinogen.

Scoaseră culturile din incubator și le examinară sub microscopul de mică putere. Toate păreau sănătoase. Nu exista nici un

semn că celulele ar fi fost afectate de noul drog, nici măcar cele care primiseră o doză mai mare.

– Nu pare să existe nici un fel de toxicitate, spuse bucuros Edward.

– Dacă nu vedeam, nu credeam, adăugă Eleanor.

Se întoarseră la biroul lui Edward și preparară mai multe soluții, din ce în ce mai concentrate. Punctul de pornire era o concentrație care cuprindea o doză aproximativ egală cu cea de alcaloid nemodificat pe care o primise Stanton. Edward încercă primul și, cînd nu se întîmplă nimic, Eleanor luă și ea. Dar nu simțiră nici un efect.

Încurajați de aceste rezultate negative, Edward și Eleanor măriră treptat doza pînă la un miligram, știind că LSD avea efect psihedelic la doza de 0.05 miligrame.

– Ei bine? întrebă Edward după o jumătate de oră.

– Din cîte-mi dau seama, nu există nici un efect halucinogen, răspunse Eleanor.

– Dar un efect există, spuse Edward.

– În mod cert, spuse Eleanor. L-aș descrie ca pe o mulțumire calmă. Orice ar fi, îmi place.

– Eu îmi simt mintea foarte ascuțită, spuse Edward. Trebuie să fie din cauza drogului, pentru că acum douăzeci de minute eram terminat și mă gîndeam că puterea mea de concentrare era zero. Acum mă simt în formă, ca și cum aș fi dormit o noapte întreagă.

Am sentimentul că memoria mea îndepărtată s-a trezit din somn, spuse Eleanor. Dintr-o dată mi-am amintit numărul de telefon de cînd aveam șase ani. În anul acela familia mea s-a mutat pe Coasta de Vest.

– Dar simțurile? întrebă Edward. Ale mele par extrem de acute, în special mirosul.

Nu m-aș fi gîndit pînă n-ai spus tu, zise Eleanor. Își dădu capul pe spate și mirosi aerul. Nu mi-am dat niciodată seama că în laboratorul nostru există un asemenea amestec de mirosuri.

Mai simt ceva, de care nu mi-aș fi dat seama dacă nu aș fi făcut o cură de Prozac, spuse Edward. Mă simt foarte stăpîn pe mine, ca și cum aș putea să intru în mijlocul unui grup de oameni și

să fac tot ce vreau. Diferența e că am luat trei luni Prozac pînă să ajung aici.

– Eu nu pot spune că simt ceva de genul ăsta, spuse Eleanor. Dar mi s-a uscat puțin gura. Ție?

– Poate, recunoscu Edward. Apoi se uită fix în ochii albaștri ai lui Eleanor. E posibil să ai și pupilele puțin dilatate. Dacă e așa, e din cauza lanțului de scopolamină pe care n-am reușit să-l eliminăm cu totul. Verifică-ți vederea de aproape.

Eleanor ridică o sticluță cu o substanță și citi scrisul mărunt de pe etichetă.

– Nici o problemă, spuse ea.

Altceva? întrebă Edward. Ai probleme cu circulația sau cu respirația?

– Totul e în regulă, răspunse Eleanor.

– Mă scuzați, se auzi o voce. Eleanor și Edward se întoarseră și o văzură, apropiindu-se, pe una dintre studentele de la doctorat. Am nevoie de ajutor. O chema Nadine Foch și era din Paris. Unitatea de rezonanță magnetică nucleară nu funcționează.

Poate ar fi mai bine să vorbești cu Ralph, spuse Edward. Zîmbi călduros. Aș vrea să te ajut, dar sînt foarte ocupat acum. În plus, Ralph cunoaște aparatul mai bine decît mine, mai ales din punct de vedere tehnic.

Nadine le mulțumi și plecă să-l caute pe Ralph.

– Drăguț din partea ta, spuse Eleanor.

– Așa mă și simt, zise Edward. În plus, e o persoană simpatică.

– Poate ar fi momentul să-ți reiei activitățile obișnuite, spuse Eleanor. Am făcut progrese fantastice.

– Asta nu e nimic pe lîngă ceea ce urmează, spuse Edward. E frumos din partea ta să-ți faci griji pentru responsabilitățile mele profesorale și tutoriale, dar te asigur că se descurcă și singuri cîteva săptămîni, fără să se producă vreun dezastru. N-am de gînd să pierd distracția cu acest nou drog. Între timp, vreau să încep să modelezi, cu ajutorul computerului, mai multe familii de compuși din noul drog, prin substituția catenelor laterale.

În timp ce Eleanor se duse să lucreze la terminalul ei, Edward se întoarse la birou și ridică telefonul. Îl sună pe Stanton Lewis.

– Ai treabă în seara asta? îl întrebă Edward pe vechiul său prieten.

– Am treabă în fiecare seară, răspunse Stanton. Ce te frămîntă? Ai citit prospectul?

– Vrei să iei cina cu mine și cu Kim? zise Edward. Vreau să-ți spun ceva.

– A, ticălos bătrîn, replică Stanton. O să faci vreun important anunț social?

– Aș prefera să discutăm personal, se eschivă Edward. Luăm cina? Fac cinste.

– Sună serios, spuse Stanton. Am rezervare la Anago Bistro, pe Main Street, în Cambridge. Masa e pentru doi, dar o să o schimb pentru patru. E la ora opt. Dacă e vreo problemă, te sun.

– E perfect, spuse Edward.

Apoi închise, înainte ca Stanton să mai poată întreba ceva. Edward o sună pe Kim la serviciu.

– Ești ocupată? întrebă el, cînd Kim veni la telefon.

– Nu întreba, spuse ea.

Am aranjat să luăm cina cu Stanton și cu soția lui, zise Edward agitat. O să fie pe la opt, dacă nu mă mai sună Stanton. Îmi pare rău că te anunț atît de tîrziu. Sper că n-ai nimic împotrivă.

– Nu mai lucrezi în seara asta? întrebă surprinsă Kim.

– Îmi iau liber, spuse Edward.

– Dar mîine? întrebă Kim. Mai mergem în Salem?

– Mai vorbim, spuse Edward fără să promită. Ce zici de cină?

– Aș prefera să mănînc doar cu tine, răspunse Kim.

– Drăguț din partea ta să spui asta. Și eu aș prefera să mănînc doar cu tine. Dar trebuie să vorbesc cu Stanton și m-am gîndit că putem face o mică petrecere. Știu că n-am fost prea simpatic săptămîna asta.

– Pari foarte entuziasmat, spuse Kim. S-a întîmplat ceva bun astăzi?

– Totul a fost bun, replică Edward. Și de aceea e atît de importantă întîlnirea asta. După cină, putem petrece ceva timp singuri. Ne plimbăm prin parc, cum am făcut în seara în care ne-am cunoscut. Ce zici?

– S-a făcut, spuse Kim.

Kim și Edward ajunseră primii la restaurant, iar gazda, care era și una dintre proprietare, îi așeză la o masă liniștită, retrasă, într-un separeu lîngă fereastră. Afară se vedea o porțiune din Main Street, cu mulțimea sa de pizzerii și restaurante italiene. O mașină de pompieri trecu în viteză, cu toate clopotele și sirenele urlînd.

Aș putea jura că pompierii din Cambridge folosesc mașinile pentru a merge după cafea, spuse Edward. Rîse, privind camionul cum se îndepărta. Tot timpul se grăbesc să ajungă undeva. Nu pot fi atît de multe incendii.

Kim îl privi atent pe Edward. Era într-o dispoziție de zile mari. Nu-l mai văzuse niciodată atît de vorbăreț și de jovial și, deși arăta obosit, se comporta ca și cum tocmai ar fi băut mai multe cafele. Comandă chiar o sticlă de vin.

– Credeam că îl lași întotdeauna pe Stanton să comande vinul, spuse Kim.

Înainte ca Edward să poată răspunde, Stanton sosi și, potrivit obiceiului lui, intră ca vîntul în restaurant, de parcă ar fi fost al lui. Îi sărută mîna ospătăriței, gest pe care aceasta îl suportă cu o nerăbdare dezgustată.

– Bine, băieți, le spuse el lui Edward și lui Kim, în timp ce o ajuta pe Candice să se așeze. Masa era îngustă și fiecare pereche trebuia să stea lipită unul de celălalt. Care e vestea cea mare despre voi doi? Să desfac o sticlă de Dom Pérignon?

Kim se uită la Edward pentru a primi o explicație.

– Am și comandat niște vin, spuse Edward. Se va potrivi perfect.

– Tu ai comandat vin? întrebă Stanton. Dar aici nu se servește Ripple.

Stanton rîse din toată inima cînd se așeză.

– Am comandat un vin alb italian, spuse Edward. Un vin rece și sec merge bine pe vremea asta fierbinte de vară.

Kim își ridică sprîncenele. Nu mai văzuse niciodată această latură a lui Edward.

– Deci, ce e? întrebă Stanton. Se aplecă nerăbdător în față, cu coatele pe masă. Vă căsătoriți?

Kim se îmbujoră. Cu o oarecare stînjeneală, se întrebă dacă Edward nu-i spusese lui Stanton despre planurile lor de a sta împreună în casa cea veche. Nu era un secret, din punctul ei de vedere, dar i-ar fi plăcut să-și anunțe ea însăși familia.

– Aș vrea eu, spuse Edward, rîzînd la rîndul lui. Am vești bune, dar nu chiar atît de bune.

Kim clipi și se uită la Edward. Era impresionată de stăpînirea de sine cu care Edward răspunsese comentariului nepotrivit al lui Stanton.

Chelnerița sosi cu vinul. Stanton avu grijă să examineze eticheta înainte de a-i permite să o deschidă.

– Sînt surprins, prietene, îi spuse el lui Edward. Nu e o alegere rea.

După ce turnară vinul în pahare, Stanton se pregăti să facă un toast, dar Edward îl opri.

– E rîndul meu, spuse Edward. Ridică paharul spre Stanton. Pentru cel mai inteligent investitor din domeniul medical, continuă el.

– Și eu care credeam că n-o să observi niciodată, rosti Stanton, rîzînd.

Luară cu toții cîte o înghițitură.

– Am o întrebare pentru tine, îi spuse Edward lui Stanton. Ai vorbit serios cînd ai spus că un nou medicament psihotrop ar putea fi o moleculă de un miliard de dolari?

– Absolut, spuse Stanton. Deveni deodată mai serios. De aceea sîntem aici? Ai informații noi despre drogul care m-a trimis în aventura aceea psihedelică?

Atît Candice, cît și Kim întrebară despre ce aventură psihedelică vorbea Stanton. Cînd aflară ce se întîmplase, se îngroziră.

– N-a fost chiar atît de rău, spuse Stanton. Chiar mi-a plăcut.

Am o mulțime de informații, spuse Edward. Toate sînt la superlativ. Am climinat efectul halucinogen, modificînd molecula. Acum am creat, probabil, generația următoare de droguri de genul Prozac sau Xanax. Pare perfect. E netoxic, se administrează oral, are efecte secundare minime și o rază de acțiune terapeutică mai largă. De fapt, datorită structurii sale catenare unice, capabilă de modificări și substituiri, poate avea o capacitate terapeutică nelimitată, în domeniul psihotropic.

– Fii mai explicit, spuse Stanton. Ce crezi că poate face acest drog?

– Credem că va avea un efect general pozitiv asupra stării de spirit, zise Edward. Pare să combată depresia și anxietatea. De asemenea, pare să funcționeze ca un energizant general, care combate oboseala, crește mulțumirea, ascute simțurile și susține gîndirea limpede prin stimularea memoriei de durată.

– Dumnezeule! exclamă Stanton. Ce *nu* face? Parcă ar fi Soma din *Minunata lume nouă a lui Huxley*.

– S-ar putea să fie o analogie bună, spuse Edward.

O întrebare, spuse Stanton. Își coborî se aplecă înainte. Poate face și sexul mai bun?

Edward ridică din umeri.

E posibil, spuse el. De vreme ce stimulează simțurile, și plăcerea ar putea fi mai intensă.

Stanton își ridică mîinile în aer.

– La naiba, zise el. Aici nu e vorba despre o moleculă de un miliard, ci de una de cinci miliarde.

– Vorbești serios? întrebă Edward.

– Să zicem chiar un miliard în plus, spuse Stanton.

Chelnerița le întrerupse conversația. Comandară cina. După ce plecă, Edward vorbi primul.

– Deocamdată n-am dovedit nimic din toate astea, spuse el. Nu am făcut experimente controlate.

– Dar ești destul de sigur, zise Stanton.

– Foarte sigur, spuse Edward.

– Cine mai știe despre asta? întrebă Stanton.

– Doar eu, asistenta mea cea mai apropiată și cei de la această masă, răspunse Edward.

– Ai idee cum funcționează drogul? întrebă Stanton.

– Doar o ipoteză vagă, răspunse Edward. Drogul pare să stabilizeze concentrațiile principalilor neurotransmițători ai creierului și, în acest sens, lucrează pe mai multe niveluri. Afectează neuronii individuali, dar și rețele întregi de celule, ca și cum ar fi un hormon cerebral.

– Unde l-ați găsit? întrebă Candice.

Edward rezumă povestea, explicîndu-i legătura dintre strămoașa lui Kim, procesele vrăjitoarelor din Salem și teoria că acuzatorii din Salem fuseseră otrăviți cu o ciupercă.

– Kim a întrebat dacă teoria otrăvii putea fi dovedită, ceea ce m-a făcut să iau cîteva mostre de pămînt, spuse Edward.

– Eu nu am nici un merit, completă Kim.

– Ba da, spuse Edward. Și tu, și Elizabeth.

– Ce ironie, zise Candice. Să găsești un medicament folositor într-o mostră de pămînt.

– Nu e chiar așa, spuse Edward. Multe medicamente importante au fost găsite în pămînt, precum cefalosporina sau ciclosporina. În cazul acesta, ironia e că medicamentul vine de la diavol.

– Nu spune asta, zise Kim. Îmi dă fiori.

Edward rîse pentru a o tachina. Își îndoi degetul către Kim și le spuse celorlalți că, din cînd în cînd, avea crize de superstiție.

Nici mie nu prea îmi place asocierea, spuse Stanton. Aș prefera să-l consider un medicament din ceruri.

Pe mine nu mă deranjează asocierea cu vînătoarea de vrăjitoare, spuse Edward. De fapt, îmi place. Deși descoperirea acestui medicament nu justifică moartea a douăzeci de persoane, cel puțin poate conferi un sens sacrificiului lor.

– Douăzeci și unu de persoane, îl corectă Kim.

Le explică celorlalți că execuția Elizabethei fusese trecută cu vederea de istorici.

– Nu mi-ar păsa nici dacă drogul ar avea o legătură cu potopul biblic, spuse Stanton. Pare o descoperire extraordinară. Apoi se uită la Edward și-l întrebă: Ce ai de gînd să faci?

– De asta am vrut să te văd, spuse Edward. Tu ce crezi că ar trebui să fac?

Exact ce ți-am spus, zise Stanton. Ar trebui să înființăm o firmă și să obținem patentul pentru medicament și cît mai multe dintre variantele sale.

– Chiar crezi că am putea obține un miliard de dolari? întrebă Edward.

– Știu eu ce spun, răspunse Stanton. Aici eu sînt specialistul.

– Atunci hai s-o facem, spuse Edward. Hai să înființăm o firmă și să-i dăm drumul.

Stanton se holbă la Edward preț de o secundă.

– Cred că ești serios, spuse el.

– Bineînțeles că sînt serios, replică Edward.

– Bine, mai întîi avem nevoie de cîteva nume, spuse Stanton. Scoase un carnețel și un stilou din buzunarul de la haină. Avem nevoie de un nume pentru medicament și un nume pentru firmă. Poate ar trebui să-i spunem medicamentului Soma, pentru aluzia literară.

– Există deja un medicament numit Soma, spuse Edward. Ce zici de Omni? Se potrivește cu gama sa largă de aplicații clinice.

– Omni nu sună a medicament, spuse Stanton. De fapt, sună mai mult a companie. Am putea s-o numim Omni Pharmaceuticals.

– Îmi place, spuse Edward.

– Ce zici de „Ultra" pentru medicament? spuse Stanton. Cred că ar merge bine pentru reclamă.

– Sună bine, spuse Edward.

Cei doi se uitară la femei, pentru a le vedea reacția. Candice nu ascultase, așa că Stanton repetă numele. După aceea, Candice spuse că erau bune. Kim ascultase, dar nu avea nici o părere; discuția o luase puțin prin surprindere. Edward nu se arătase deloc încurcat în noul și neașteptatul său interes pentru afaceri.

– Cîți bani poți să strîngi? întrebă Edward.

– Cam cît timp crezi că-ți trebuie pentru a pregăti acest nou medicament pentru ieșirea pe piață? întrebă Stanton.

– Nu cred că pot să răspund la această întrebare, zise Edward. Evident, nu pot nici măcar să fiu sigur sută la sută că va fi vreodată bun de vînzare.

– Știu, spuse Stanton. Nu vreau decît o estimare. Știu că durata medie dintre descoperirea unui potențial medicament și obținerea aprobării pentru comercializare și ieșirea pe piață este de aproximativ doisprezece ani, iar costul mediu este de aproximativ două sute de milioane de dolari.

– N-aș avea nevoie de doisprezece ani, spuse Edward. Și nu mi-ar trebui nici pe departe două sute de milioane de dolari.

– Evident, cu cît e mai scurtă perioada de pregătire și cu cît e nevoie de mai puțini bani, cu atît mai mult capital rămîne pentru noi.

– Înțeleg, spuse Edward. Ca să fiu sincer, pe mine nu mă interesează să risipesc prea mult capital.

– De cîți bani crezi că-ai avea nevoie? întrebă Stanton.

– Ar trebui să pun la punct un nou laborator, răspunse Edward, începînd să gîndească cu voce tare.

– Dar cel de acum ce are? întrebă Stanton.

Laboratorul aparține Universității Harvard, spuse Edward. Proiectul Ultra nu poate fi realizat la Harvard, din cauza unei înțelegeri de participare pe care am semnat-o cînd am acceptat postul.

– Putem avea probleme din cauza asta? întrebă Stanton.

Nu, nu cred, spuse Edward. Înțelegerea se referă la descoperiri făcute în timpul serviciului, cu ajutorul echipamentelor companiei. Pot să le răspund că am descoperit Ultra în timpul meu liber, ceea ce e corect, deși separările inițiale și sinteza le-am făcut în timpul serviciului. Oricum, ideea e că nu mi-e frică de niște mici probleme legale. În fond, nu sînt proprietatea Universității Harvard.

– Dar perioada de pregătire? întrebă Stanton. Cît de mult crezi că poți să o scurtezi?

– Mult, spuse Edward. Una dintre caracteristicile lui Ultra care m-a impresionat a fost incredibila lipsă aparentă de toxicitate. Cred că acest fapt în sine ar putea face ca obținerea aprobării să fie floare la ureche, pentru că cel mai mult timp ia descrierea diverselor toxine.

– Deci crezi că putem obține aprobarea de comercializare cu cîțiva ani mai repede decît de obicei, spuse Stanton.

– Fără îndoială, zise Edward. Studiile pe animale vor fi accelerate, dacă nu există nici o toxină care să ne îngrijoreze, iar testele clinice pot fi comprimate, prin combinarea fazei a doua și a treia, în baza programului de obținere de urgență a aprobării.

– Programul de urgență e pentru medicamente care se adresează bolilor fatale, spuse Kim.

Știa cîte ceva despre testarea medicamentelor experimentale, din experiența sa de la terapie intensivă.

Dacă Ultra e atît de eficient împotriva depresiei pe cît mă aștept eu să fie, spuse Edward, sînt convins că avem o șansă, în legătură cu boli foarte grave.

– Dar în Europa de Vest și Asia? întrebă Stanton. Pentru a comercializa un medicament în aceste zone, nu e nevoie de aprobarea guvernului.

– Foarte adevărat, spuse Edward. SUA nu e singura piață de produse farmaceutice.

– Să-ți spun ce facem, zise Stanton. Pot să strîng patru sau cinci milioane fără să fie nevoie să vînd prea multe acțiuni, de vreme ce cea mai mare parte provine din propriile mele resurse. Cum ți se pare?

– Sună grozav! spuse Edward. Cînd poți începe?

– Mîine, răspunse Stanton. Încep să adun banii și să rezolv problemele legislative pentru înființarea firmei și pentru depunerea cererilor de obținere a patentului.

– Știi cumva dacă putem obține patentul pentru miezul moleculei? întrebă Edward. Aș vrea ca patentul acopere orice medicament produs pe baza acestui miez.

– Nu știu, dar pot să aflu, spuse Stanton.

În timp ce tu te ocupi de aspectele financiare și legale, zise Edward, eu o să încep pregătirile pentru laborator. Prima întrebare e unde o să-l așezăm. Aș vrea să fie undeva la îndemînă, pentru că o să petrec o mulțime de vreme acolo.

– Cambridge e o zonă potrivită, spuse Stanton.

– Vreau să fie departe de Harvard, zise Edward.

– Dar de Kendall Square ce zici? sugeră Stanton. E destul de departe de Harvard, și totuși destul de aproape de locuința ta.

Edward se întoarse spre Kim și ochii lor se întîlniră. Kim ghici la ce se gîndea și dădu afirmativ din cap. Gestul rămase imperceptibil pentru familia Lewis.

– De fapt, mă mut din Cambridge la sfîrșitul lui august, spuse Edward. Mă mut în Salem.

– Edward vine să stea cu mine, spuse Kim, conștientă că mama ei avea să afle imediat. Renovez casa cea veche de pe domeniul familiei.

– Minunat! exclamă Candice.

– Ticălosule, spuse Stanton, întinzîndu-se peste masă și lovindu-l ușor pe Edward în umăr.

– Pentru prima oară, viața mea personală merge la fel de bine ca și cea profesională, zise Edward.

– De ce să nu facem sediul firmei undeva pe Coasta de Nord? sugeră Stanton. Cred că acolo chiriile pentru birouri trebuie să fie o zecime din cele de aici.

– Stanton, mi-ai dat o idee grozavă, spuse Edward. Se răsuci într-o parte și se uită la Kim. Ce zici de grajdurile din vechea clădire a morii de pe domeniu? Ar fi perfecte pentru laboratorul unui astfel de proiect, datorită izolării.

– Nu știu, se fîstîci Kim.

Fusese prinsă total pe nepregătite de această sugestie.

– Omni ar putea închiria spațiul de la tine și de la fratele tău, zise Edward, din ce în ce mai entuziasmat de idee. Cum spuneai și tu, domeniul este o povară. Sînt sigur că o chirie adecvată s-ar dovedi de ajutor.

– Nu e o idee rea, opină Stanton. Chiria ar putea fi fără acte, așa că nu trebuie plătite taxe. Bună sugestie, bătrîne.

– Ce zici? întrebă Edward.

– Ar trebui să-l întreb pe fratele meu, răspunse Kim.

– Bineînțeles, zise Edward. Cînd? Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Kim se uită la ceas și calculă că în Londra era aproximativ două și jumătate noaptea, adică exact ora la care Brian se apuca de treabă.

– Îl pot suna în orice seară, spuse Kim. Presupun că l-aș putea suna și acum.

– Asta îmi place să aud, rosti Stanton. Hotărîre. Își scoase telefonul celular din buzunar și i-l întinse lui Kim. Omni va plăti chiar și pentru telefon.

Kim se ridică.

– Unde te duci? întrebă Edward.

– Mă simt prost să-l sun pe fratele meu în fața tuturor, zise Kim.

– E de înțeles, spuse Stanton. Du-te la toaletă.

– Cred că prefer să ies afară, replică Kim.

După ce Kim plecă de la masă, Candice îl felicită pe Edward pentru felul cum mergea relația sa cu Kim.

– Ne simțim foarte bine împreună, spuse Edward.

– De cîți oameni ai avea nevoie la laborator? întrebă Stanton. Salariile mari pot să-ți mănînce capitalul mai mult decît orice.

– Aș menține numărul la minimum, preciză Edward. Aș avea nevoie de un biolog pentru studiile pe animale, un imunolog pentru analizele celulare, un specialist în cristalografie, un modelator molecular, un biofizician pentru rezonanța magnetică nucleară, un farmacolog, eu și Eleanor.

– Iisuse! exclamă Stanton. Ce crezi că faci aici, o universitate?

– Te asigur că acesta este minimum pentru genul de activitate pe care o vom avea, spuse Edward calm.

– De ce Eleanor?

– E asistenta mea, spuse Edward. E persoana cu care lucrez cel mai apropiat și e esențială pentru acest proiect.

– Cînd poți începe să-ți formezi echipa? întrebă Stanton.

– Imediat ce faci rost de bani, spuse Edward. Va trebui să avem specialiști de primă mărime, care nu vin pe bani puțini. Va trebui să-i conving să-și părăsească sarcinile academice și posturile înalte din cadrul companiilor private.

– Exact de asta mă tem, spuse Stanton. Multe companii biomedicale noi dau faliment din cauza unei hemoragii de capital datorate salariilor extrem de generoase.

– O să țin minte, spuse Edward. Cînd poți să-mi pui la dispoziție bani de care să mă folosesc?

Pot să fac rost de un milion pînă la începutul săptămînii, răspunse Stanton.

Primul fel al cinei sosi. De vreme ce Stanton și Candice nu comandaseră aperitive, Edward insistă să înceapă. Dar nu puseră bine mîna pe furculițe, că se întoarse Kim. Se așeză și-i dădu lui Stanton telefonul.

– Am vești bune, spuse ea. Fratele meu e încîntat de ideea de a avea chiriași în vechea clădire a morii, dar insistă ca noi să nu plătim pentru îmbunătățiri. Acestea trebuie suportate de Omni.

Mi se pare corect, spuse Edward. Își ridică paharul, pregătindu-se pentru un nou toast. Fu nevoit să-i dea un cot lui Stanton, care căzuse pe gînduri. Pentru Omni și Ultra, rosti el.

Băură cu toții.

– Uite cum cred eu că ar trebui să pornim compania, spuse Stanton, după ce-și lăsă paharul jos. Îi facem un capital de patru-cinci milioane de dolari și-l evaluăm la zece dolari pe acțiune. Din cele patru sute cincizeci de mii de acțiuni, fiecare dintre noi va avea cîte o sută cincizeci, iar o sută cincizeci rămîn pentru finanțări ulterioare și pentru atragerea celor mai buni oameni prin oferirea de acțiuni. Dacă Ultra se dovedește a fi măcar o parte din ceea ce s-a spus în seara asta, fiecare acțiune va căpăta o valoare inimaginabilă.

Beau pentru asta, spuse Edward, ridicîndu-și încă o dată paharul de vin.

Ciocniră cu toții paharele și băură, în special Edward, care descoperise că-i plăcea foarte mult vinul pe care îl alesese. Nu mai băuse niciodată un vin alb atît de bun, și se opri o clipă pentru a-i savura buchetul de vanilie și gustul ușor amărui.

După ce cina luă sfîrșit și își luară rămas bun, Kim și Edward se urcară în mașina lui Edward, care se afla în parcarea restaurantului.

Dacă nu te superi, aș vrea să amînăm plimbarea din parc, spuse Edward.

– Da? întrebă Kim.

Era puțin dezamăgită și surprinsă, dar, de fapt, toată seara fusese o surpriză. Nu se așteptase ca Edward să accepte atît de ușor să-și ia liber în seara aceea, și, peste toate, comportamentul lui fusese ieșit din comun încă de cînd venise să o ia.

– Aș vrea să dau cîteva telefoane, spuse Edward.

– E trecut de zece, zise Kim. Nu e prea tîrziu pentru telefoane?

Nu și pe Coasta de Vest, răspunse Edward. Sînt vreo două persoane la UCLA și la Stanford pe care aș vrea să le aduc la Omni.

– Înțeleg că ești entuziasmat de această afacere, comentă Kim.

– Sînt în extaz, explică Edward. Intuiția mi-a spus că avem de-a face cu ceva important, din momentul în care am aflat că am dat peste trei alcaloizi necunoscuți. Dar n-am știut că va fi ceva atît de extraordinar.

– Nu te îngrijorează înțelegerea de participare pe care ai semnat-o cu Universitatea Harvard? întrebă Kim. Am auzit de situații similiare care au produs scandaluri mari în acest oraș, prin anii optzeci, cînd cercetarea și industria s-au apropiat prea mult.

– E o problemă pe care am s-o las în seama avocaților.

Nu știu, spuse Kim, neconvinsă. Cu avocați sau fără, s-ar putea să-ți afecteze cariera academică.

Știind cît de mult îi plăcea lui Edward să predea, Kim se temea că neașteptatul său entuziasm antreprenorial îi întuneca discernămîntul.

– E un risc, recunoscu Edward. Dar sînt foarte dispus să mi-l asum. Ocazia pe care o oferă Ultra nu apare decît o dată în viață. E șansa mea de a lăsa o urmă în lume și de a face și ceva bani în același timp.

– Credeam că nu te interesează să devii milionar.

– Nu mă interesa, zise Edward. Dar nu m-am gîndit niciodată că aș putea deveni miliardar. Nu mi-am dat seama că miza era atît de mare.

Kim nu era sigură care era diferența, dar nu spuse nimic. Era o problemă etică pe care nu voia să o dezbată chiar atunci.

– Îmi pare rău că am sugerat să folosim grajdurile din Salem pentru laborator, fără să discut mai întîi cu tine, spuse Edward. Nu-mi

stă în fire să arunc așa ceva dintr-un impuls de moment. Cred că entuziasmul discuției cu Stanton m-a cuprins și pe mine.

– Scuzele sînt acceptate, spuse Kim. În plus, ideea l-a intrigat pe fratele meu. Presupun că chiria ne va ajuta să plătim impozitele pentru proprietate. Sînt astronomice.

– Un lucru bun e că grajdurile sînt destul de departe de casa cea veche, astfel încît prezența laboratorului nu ne va deranja, zise Edward.

Ieșiră de pe Memorial Drive și pătrunseră pe străzile laterale, tăcute, din Cambridge. Edward opri în locul său de parcare și opri motorul. Apoi se plesni cu palma peste frunte.

– Ce prost sînt! exclamă el. Trebuia să trecem pe la tine să-ți iei lucrurile.

– Vrei să rămîn la tine peste noapte?

– Bineînțeles. Tu nu vrei?

– Ai fost atît de ocupat în ultima vreme, spuse Kim. Nu știam la ce să mă aștept.

– Dacă rămîi, ne va fi mult mai ușor să plecăm mîine dimineață spre Salem, spuse Edward. Putem porni devreme.

– Ești sigur că vrei să mergi? întrebă Kim. Am avut impresia că nu vrei să pierzi timpul cu asta.

– Vreau, acum că vom instala Omni acolo, spuse Edward. Porni din nou mașina și dădu înapoi. Hai să ne întoarcem să-ți iei un rînd de haine. Bineînțeles, dacă vrei să rămîi. Sper că vrei.

Zîmbi larg în semiîntuneric.

– Presupun, spuse Kim.

Se simțea nehotărîtă și neliniștită, fără să știe exact de ce.

8

Sîmbătă, 30 iulie 1994

Kim și Edward nu porniră devreme, așa cum plănuise Edward în seara dinainte. În schimb, Edward își petrecu jumătate din dimineață la telefon. Mai întîi îi sunase pe constructorul și pe arhitectul lui Kim, pentru a extinde lucrările de pe domeniu și asupra noului laborator. Cei doi fură imediat de acord și-i propuseră să se întîlnească pe domeniu la unsprezece. Apoi Edward sunase la mai multe reprezentanțe ale producătorilor de echipamente de laborator și îi chemă la aceeași oră ca și pe constructor și pe arhitect.

După ce-l sună pe Stanton, ca să se asigure că banii pe care îi promisese aveau să vină imediat, Edward le telefonă unor oameni pe care voia să-i recruteze pentru personalul Omni. Edward și Kim nu se urcară în mașină, pentru a porni spre nord, decît după ora zece.

Cînd Edward parcă în fața grajdurilor de pe domeniul Stewart, îl aștepta o mulțime de oameni. Făcuseră cunoștință mai devreme, scutindu-l pe Edward de această sarcină. În schimb, le făcu semn să se adune lîngă ușa glisantă.

Clădirea de piatră era lungă, cu un singur etaj și cu ferestre rare așezate sus, sub streașină. Terenul cobora abrupt spre rîu, astfel încît partea din spate avea două etaje, cu intrări separate către fiecare despărțitură de la parter.

Kim încercă mai multe chei pînă o găsi pe cea care să deschidă lacătul greu. După ce trase ușa într-o parte, toată lumea intră la parterul părții din față și etajul întîi al celei din spate.

Interiorul era o încăpere lungă, fără diviziuni, cu un tavan ca de catedrală. La capătul îndepărtat al clădirii erau mai multe deschizături cu obloane. Unul dintre capete era plin de baloți de fîn.

– Cel puțin, demolarea va fi ușoară, spuse George.

– E perfect, zise Edward. După mine, laboratorul ideal e o sală imensă, în care toată lumea să poată comunica.

Scara care cobora spre nivelul inferior era construită din stejar nefinisat, iar treptele erau prinse cu piroane cu diametrul de cîte un inci. Jos găsiră o sală cu despărțituri pentru cai în dreapta și camere pentru harnașamente la stînga.

Kim merse alături de ei și ascultă planurile de transformare rapidă a grajdului într-un laborator biologic și farmacologic modern. Jos putea fi instalată o menajerie pentru animalele experimentale, inclusiv maimuțe, șoareci, șobolani și iepuri. Avea să fie, de asemenea, locul incubatoarelor pentru culturi de țesuturi și bacterii, precum și aparatura de conservare. Și, în cele din urmă, aveau să fie camere special protejate pentru aparatul de rezonanță magnetică nucleară și cel de cristalografie cu raze X.

La etajul superior avea să fie spațiul principal al laboratorului, precum și o cameră protejată, cu aer condiționat, pentru computerul central. Fiecare birou din laborator avea să aibă propriul terminal. Pentru a asigura energia necesară întregului echipament electronic avea să fie adusă o sursă uriașă de curent electric.

– Ei bine, asta este, spuse Edward cînd termină turul. Se întoarse spre constructor și spre arhitect. Credeți că va fi vreo problemă?

– Nu cred, răspunse Mark. Clădirea e solidă. Dar aș sugera să facem o intrare, cu un birou de recepție.

– Nu vom avea prea mulți vizitatori, zise Edward. Dar înțeleg ce vrei să spui. Poți să faci proiectul. Altceva?

– Nu cred că vom avea vreo problemă cu aprobările, spuse George.

– Cu condiția să nu spunem nimic despre animale, opină Mark. Sfatul meu e să nu pomenim despre asta. Ar putea să ne facă probleme a căror rezolvare să dureze mai mult timp.

Las cu bucurie problemele civice în sarcina voastră, a experților, spuse Edward. De fapt, interesul meu e să accelerăm acest proiect, așa că voi profita pe deplin de experiența voastră. Și, pentru a grăbi lucrul, sînt gata să vă dau o primă de zece la sută, peste costurile materialelor și ale salariilor.

Mark și George zîmbiră cu entuziasm și nerăbdare.

– Cînd puteți începe? întrebă Edward.

– Putem începe imediat, răspunseră Mark și George la unison.

Sper că mica mea lucrare nu va avea de suferit din cauza acestui nou proiect mai important, vorbi Kim pentru prima oară.

– Nu vă faceți probleme, spuse George. Dimpotrivă, cred că va grăbi lucrările la casa cea veche. Vom aduce o echipă mai mare, cu specialiști din toate domeniile. Dacă avem nevoie de un instalator sau un electrician pentru vreo treabă măruntă la casă, îl găsim aici la fața locului.

În timp ce Edward, constructorul, arhitectul și firmele de echipament medical se puseră pe treabă pentru a stabili detaliile noului laborator, Kim ieși din grajduri. Privi în lumina încețoșată, dar intensă a soarelui de prînz. Știa că nu putea ajuta cu nimic la planificarea laboratorului, așa că străbătu cîmpul spre casă, pentru a verifica lucrările de renovare.

Cînd se apropie de clădire, văzu că șanțul fusese acoperit. De asemenea, observă că muncitorii așezaseră la loc piatra funerară, pe pămîntul de deasupra mormîntului. O puseseră culcată, așa cum o găsiseră.

Kim intră în casă. În comparație cu grajdurile, aceasta părea mică. Dar lucrările mergeau bine, în special în bucătărie și băi. Pentru prima oară, își putu imagina cum avea să fie după terminarea lucrărilor.

După ce făcu un tur al casei, Kim se întoarse la grajduri, dar Edward și ceilalți nu păreau să se apropie de sfîrșitul conferinței ad-hoc. Kim îi întrerupse suficient de mult, pentru a-i spune lui Edward că se ducea la castel. Edward îi ură să se simtă bine și se întoarse imediat la o problemă legată de aparatul de rezonanță magnetică.

Cînd intră din lumina puternică a soarelui în castelul somptuos, cu draperii grele, parcă păși în altă lume. Kim se opri și ascultă

scîrțîiturile și gemetele casei, care se adapta la căldură. Pentru prima oară își dădu seama că aici nu se auzea ciripitul păsărilor, care afară era atît de puternic, în special strigătele pescărușilor.

După ce stătu puțin în cumpănă, urcă scara cea mare. În ciuda succesului pe care îl avusese de curînd în pivniță, cînd găsise materiale din secolul al șaptesprezecelea, se gîndi să mai dea o șansă podului, mai ales că era cu mult mai plăcut.

Primul lucru pe care îl făcu fu să deschidă cît mai multe lucarne, pentru a lăsa să pătrundă briza dinspre rîu. Cînd se îndepărtă de ultima fereastră pe care o deschise, observă mai multe vrafuri de cărți legate în pînză. Toate erau aranjate de-a lungul unei laturi a podului.

Kim luă în mînă o carte și se uită la cotor. O mînă scrisese, cu cerneală albă pe fond negru, cuvintele *Sea Witch** Curioasă să afle despre ce era vorba în carte, Kim o deschise. La început crezu că era jurnalul cuiva, pentru că toate însemnările scrise de mînă începeau cu ziua și luna, urmate de un text în care era descrisă în detaliu vremea. Curînd își dădu seama că nu era jurnalul cuiva, era un jurnal de bord.

Întorcîndu-se la începutul cărții, Kim află că acoperea perioada 1791–1802. Puse cartea la loc și se uită la cotoarele celorlalte volume din rînd, citindu-le numele. Șapte se numeau *Sea Witch*. Le verifică pe toate și află că cele mai vechi erau dintre anii 1737 și 1749.

Întrebîndu-se dacă nu erau și din secolul al șaptesprezecelea, Kim se uită la cărțile din celelalte grămezi. Într-un teanc mic de lîngă fereastră observă un volum cu cotorul de piele ros și fără nici un nume. Îl scoase.

Cartea avea un aer vechi, ca și Biblia pe care Kim o găsise în pivniță. O deschise la prima pagină. Era jurnalul de bord al unui vas numit *Endeavor* și se referea la perioada dintre 1679 și 1703. Întorcînd delicat paginile, Kim străbătu cartea, an după an, pînă cînd ajunse în 1692.

Prima însemnare din acel an era din 24 ianuarie. Vremea era descrisă ca rece și senină, cu un vînt bun dinspre vest. Mai departe

* Vrăjitoarea mării.

se spunea că vasul pornise la flux și mergea spre Liverpool, încărcat cu untură de balenă, cherestea, material pentru corabie, blănuri, cod și macrou uscat.

Kim luă o gură de aer, și ochii îi căzură pe un nume familiar. Următoarea frază spunea că la bord se afla un oaspete distins, domnul Ronald Stewart, proprietarul vasului. Kim citi repede mai departe. Jurnalul spunea că Ronald era în drum spre Suedia pentru a supraveghea finisarea și luarea în proprietate a unei noi corăbii, care urma să se numească *Sea Spirit*.

Kim trecu repede peste următoarele însemnări despre călătorie. Numele lui Ronald nu mai era menționat decît la debarcare, în Liverpool, după o traversare fără evenimente.

Destul de entuziasmată, închise cartea și coborî din pod în pivniță. Deschise cutia Bibliei, scoase actul de cumpărare pe care îl găsise la ultima vizită și verifică data. Avusese dreptate! Elizabeth semnase contractul pentru că Ronald era plecat pe mare în momentul acela.

Rezolvarea chiar și a unui mic mister în legătură cu Elizabeth îi dădu un sentiment de satisfacție lui Kim. Puse actul la loc în cutia Bibliei și era pe punctul de a adăuga jurnalul de bord la mica sa colecție, cînd de sub coperta posterioară alunecară trei plicuri legate cu o fundă.

Kim ridică pachetul subțire cu degete tremurînde. Văzu că cea de deasupra îi era adresată lui Ronald Stewart. După ce dezlegă funda, descoperi că toate îi erau adresate lui Ronald. Plină de emoție, deschise plicurile și scoase conținutul acestora. Erau trei scrisori, din 23 octombrie, 29 octombrie și 11 noiembrie 1692.

Prima era de la Samuel Sewall:

Boston

Dragul meu prieten,

Înțeleg că sufletul ți-e tulburat, deși sper, în numele lui Dumnezeu, că recenta ta căsătorie ți-a mai liniștit suferința. Îți înțeleg dorința de a cunoaște legătura nefericită a defunctei tale soții cu Prințul Întunericului, dar trebuie să te sfătuiesc, cu bună credință, să nu faci petiție la guvernator pentru un drept de restituție, în pri-

vința dovezilor concludente folosite pentru a o arăta pe sus-numita ta soție vinovată de vrăjitorie. Pentru acest scop, te-aș sfătui să-l rogi pe reverendul Cotton Mather, în a cărui pivniță ai văzut opera infernală a soției tale. Am aflat că dovezile au fost încredințate în custodia permanentă a reverendului Mather, în urma solicitării lui.

Rămîn prietenul tău,
Samuel Sewall.

Frustrată că găsise încă o referință la misterioasele dovezi fără a afla în ce constau, Kim trecu la a doua scrisoare. Era scrisă de Cotton Mather.

Sîmbătă, 29 octombrie
Boston

Domnule,

Am primit scrisoarea dumitale recentă și referința la faptul că am fost colegi la Colegiul Harvard îmi dă speranțe că sentimentele dumitale față de venerabila instituție sînt umele de dragoste și recunoștință, astfel încît vei fi de acord, în inima și mintea dumitale, cu locul pe care multstimatul meu tată l-a ales pentru păstrarea operei Elizabethei. Îți amintești că, atunci cînd ne-am întîlnit la locuința mea, în iulie, eram foarte îngrijorat ca oamenii din Salem să nu se agite pînă la a deveni neascultători și turbulenți din cauza prezenței diavolului, atît de limpede dovedită de lucrarea infernală a Elizabethei. Din nefericire, temerile mele cele mai mari s-au împli-

în ciuda sfatului meu ca dovezile spectrale să fie folosite cu mare discernămînt și băgare de seamă, de vreme ce părintele minciunilor poate lua înfățișarea exterioară a unei persoane nevinovate, reputația unor oameni inocenți a avut de suferit, în pofida eforturilor asidue ale onorabililor noștri judecători, atît de cunoscuți pentru dreptatea, înțelepciunea bunătatea lor. Înțeleg dorința dumitale onorabilă de a-ți proteja familia de umilințe viitoare, dar credința mea este că dovezile Elizabethei trebuie păstrate pentru folosul generațiilor viitoare, în lupta permanentă cu forțele răului, ca exemplu pentru genul de dovezi de care e nevoie pentru a stabili obiectiv o adevărată legătură cu diavolul și nu simple răutăți. În acest sens, am discutat mult cu tatăl meu, bunul reverend Increase

Mather, care este în prezent președintele Colegiului Harvard. Amîndoi am căzut de acord că dovezile trebuie păstrate la Colegiu pentru edificarea și instruirea generațiilor deoarece vigilența este esențială pentru a alunga lucrările diavolului din Lumea Nouă a lui Dumnezeu.

Servitorul dumitale, în numele lui Dumnezeu,
Cotton Mather.

Kim nu era sigură că înțelesese întreaga scrisoare, dar ideea era ușor de priceput. Din ce în ce mai frustrată din cauza dovezilor misterioase, trecu la ultima scrisoare. Uitîndu-se la semnătură, văzu că era de la Increase Mather.

11 noiembrie 1692
Cambridge

Domnule,

Vă înțeleg dorința ca dovezile anterior menționate să fie readuse pe domeniul dumneavoastră, dar am fost informat de tutorii William Brattle și John Leverett că dovezile au fost primite de studenți cu mare interes și au provocat o dezbatere aprinsă și lămuritoare, care ne-a convins că a fost dorința lui Dumnezeu ca moștenirea Elizabethei să fie lăsată la Harvard pentru a servi drept contribuție la stabilirea unor criterii obiective ale Legii ecleziastice în privința vrăjitoriei și a lucrărilor condamnabile ale diavolului. Vă implor să înțelegeți importanța acestor dovezi și să fiți de acord că acestea ar trebui să rămînă în colecțiile noastre. Dacă stimații membri ai Corporației Harvard vor binevoi cîndva să înființeze o școală de drept, dovezile vor fi trimise atunci la acea instituție.

Rămîn servitorul dumneavoastră,
Increase Mather.

– La naiba! exclamă Kim, după ce citi a treia scrisoare.

Nu putea să creadă că avusese norocul să găsească atîtea referiri la dovezile Elizabethei, și totuși să nu reușească să afle ce erau. Crezînd că poate îi scăpase ceva, mai citi o dată scrisorile. Sintaxa

și ortografia ciudate făceau lectura oarecum dificilă, dar, cînd termină cea de-a doua lectură, fu sigură că nu-i scăpase nimic.

Încurajată de scrisori, încercă din nou să-și imagineze natura dovezilor de netăgăduit folosite împotriva Elizabethei. Din ceea ce citise în cursul acelei săptămîni despre procesele vrăjitoarelor din Salem, Kim devenise tot mai convinsă că avea ceva de-a face cu o carte. În zilele proceselor, subiectul cărții diavolului revenise destul de des. Metoda prin care o presupusă vrăjitoare intra în legătură cu diavolul era să scrie în cartea diavolului.

Kim se uită din nou la scrisori. Observă că dovezile erau numite „opera Elizabethei" Poate că Elizabeth făcuse o carte cu coperțile de piele fin lucrate? Rîse singură. Știa că imaginația sa o luase razna, dar nu avea altă soluție.

În scrisoarea lui Increase Mather, Kim observă că dovezile suscitaseră „o dezbatere aprinsă și lămuritoare" printre studenți. Se gîndi că această precizare nu numai că dădea greutate posibilității ca dovada să fie o carte, dar sugera că nu aspectul acesteia era important, ci conținutul.

Apoi se gîndi din nou că dovada putea fi o păpușă. Chiar săptămîna aceea citise că o păpușă cu ace fusese folosită în procesul lui Bridget Bishop, prima persoană executată în Salem.

Kim suspină. Știa că presupunerile sale aberante în privința naturii dovezilor nu aveau să rezolve nimic. În fond, dovezile puteau fi orice avea legătură cu supranaturalul. În loc să facă speculații, trebuia să se rezume la faptele pe care le avea, iar cele trei scrisori pe care tocmai le găsise îi furnizaseră un fapt semnificativ, și anume că dovezile, oricare ar fi fost acestea, fuseseră donate Universității Harvard în 1692. Kim se întrebă ce șanse avea de a găsi vreo referire la acestea în instituția de astăzi și dacă aveau să rîdă de ea în cazul în care ar încerca.

A, aici erai, strigă Edward din capul scării care cobora în pivniță. Ai avut noroc?

– Da, oricît de surprinzător ar părea, îi răspunse Kim. Vino jos să vezi.

Edward coborî scările și luă scrisorile.

– Dumnezeule! exclamă el cînd văzu semnăturile. Sînt trei dintre cei mai renumiți puritani. Ce descoperire!

– Citește-le, spuse Kim. Sînt interesante, dar frustrante pentru că mie nu mi-au servit la nimic.

Edward se aplecă peste birou pentru a profita de lumina dintr-o firidă. Citi scrisorile în aceeași ordine în care le citise și Kim.

– Sînt minunate, spuse el cînd termină. Îmi plac cuvintele și gramatica. Îți arată că retorica era încă o materie de studiu importantă pe vremea aceea. Unele chiar mă depășesc: nici măcar nu știu ce înseamnă cuvîntul „asiduu"

– Cred că înseamnă „sîrguincios", spuse Kim. N-am avut nici o problemă cu definițiile. Pe mine m-au încurcat frazele care nu se mai terminau.

– Ai noroc că aceste scrisori nu sînt scrise în latină, zise Edward. Pe vremea aceea trebuia să știi să scrii și să citești fluent în latină ca să intri la Harvard. Apropo de Harvard, cred că ar fi interesați de scrisorile acestea, în special de cea de la Increase Mather.

– Ai dreptate, spuse Kim. Mă gîndeam să merg la Harvard și să întreb de dovezile Elizabethei, dar mi-a fost teamă că ar rîde de mine. Poate aș putea face un schimb.

– N-ar rîde de tine. Sînt sigur că cineva de la Biblioteca Widener ar fi intrigat de povestea asta. Firește, nu ar refuza un asemenea cadou precum scrisoarea. S-ar putea chiar să se ofere să o cumpere.

– Citirea acestor scrisori ți-a dat vreo idee în ce ar fi putut consta dovezile? întrebă Kim.

– Nu prea, răspunse Edward. Dar înțeleg de ce ai spus că sînt frustrante. E aproape caraghios de cîte ori menționează dovezile fără să le descrie.

– Mi s-a părut că scrisoarea lui Increase Mather susține ideea că era un fel de carte. Mai ales acolo unde spune că a provocat dezbateri între studenți.

– Poate, zise Edward.

– Stai puțin, spuse Kim deodată. Mi-a venit altă idee. Nu m-am mai gîndit la asta pînă acum. De ce ținea atît de mult Ronald să aducă dovezile înapoi? Nu ne spune ceva asta?

Edward ridică din umeri.

– Cred că interesul lui era să-și cruțe familia de umilințe ulterioare, spuse el. De multe ori familii întregi aveau de suferit cînd un membru era condamnat pentru vrăjitorie.

– Dar dacă dovezile îl incriminau pe el? Dacă Ronald a avut ceva de-a face cu acuzarea și condamnarea Elizabethei pentru vrăjitorie? Dacă a fost așa, poate a vrut să recupereze dovezile pentru a le distruge.

– O, stai puțin! spuse Edward. Făcu un pas înapoi, ca și cum Kim l-ar fi amenințat. Prea vezi conspirații peste tot; imaginația ta a luat-o razna.

Ronald s-a căsătorit cu sora Elizabethei după numai zece săptămîni de la moartea Elizabethei, se aprinse Kim.

– Cred că uiți ceva, spuse Edward. Testul pe care l-am făcut asupra rămășițelor Elizabethei sugerează că fusese otrăvită în mod regulat cu noua ciupercă. Probabil că avea episoade de halucinații frecvent, care nu aveau nici o legătură cu Ronald. De fapt, s-ar putea să fi avut și el, dacă mînca aceleași alimente. Eu tot cred că dovezile erau ceva făcut de Elizabeth în timpul halucinațiilor provocate de ciupercă. După cum spuneam, putea fi o carte sau o imagine, sau o păpușă, sau orice altceva ce avea legătură cu forțele oculte.

– Ai dreptate, ceda Kim. Luă scrisorile de la Edward și le puse în cutia Bibliei. Apoi aruncă o privire de-a lungul holului lung al pivniței, cu grămada sa de dulapuri pline cu hîrtii. Ei bine, înapoi de unde am pornit. Va trebui să continuu să caut, în speranța de a găsi o descriere a dovezilor.

– Eu mi-am terminat întîlnirile, spuse Edward. Totul merge bine în ceea ce privește noul laborator. Trebuie să te felicit pentru constructorul tău. Va începe chiar de azi să sape șanțul pentru utilități. Zicea că singura lui teamă e să nu mai găsească vreun mormînt! Cred că găsirea mormîntului Elizabethei l-a băgat în sperieți. Ce personaj!

– Vrei să te întorci la Boston? întrebă Kim.

– Da, recunoscu Edward. Vreau să vorbesc cu o mulțime de oameni, acum că Omni este pe punctul de a deveni realitate. Dar nu mă deranjează să iau trenul, ca data trecută. Dacă vrei să-ți continui munca aici, cred că ar trebui să o faci.

– Bine, dacă nu te superi, zise Kim.

Cel puțin, găsirea scrisorilor o încurajase.

9

Vineri, 12 august 1994

August începu cu caniculă, ceață și umezeală. Plouase puțin în cursul lunii iulie și seceta continuă și în luna următoare fără nici o ameliorare, pînă cînd iarba din parcul Boston Common, din fața locuinței lui Kim, se transformă din verde în maronie.

La serviciu, luna august îi aduse o oarecare ușurare lui Kim. Kinnard își începuse cele două luni de rotație la spitalul din Salem, așa că scăpase de teama de a se întîlni cu el în fiecare zi la SICU. Kim încheiase, de asemenea, negocierile cu departamentul asistentelor pentru a-și lua liber întreaga lună septembrie, adunînd la concediul acumulat și cîteva zile fără plată. Departamentul nu-i primise cererea cu prea multă bucurie, dar fuseseră nevoiți să facă un compromis pentru a nu o pierde de tot.

În prima parte a lunii, Kim fu destul de liberă, pentru că Edward era tot timpul plecat. Călătorea dintr-un colț în altul al țării cu avionul, în misiuni secrete de recrutare pentru Omni Pharmaceuticals. Dar pe ea nu o uită. În ciuda programului încărcat, o suna în fiecare seară pe la zece, chiar înainte ca ea să se culce. Și florile soseau în continuare zilnic, dar mai modest. Acum primea un singur trandafir pe zi, care lui Kim i se părea mult mai potrivit.

Kim își ocupă foarte ușor timpul. Seara își continua lecturile despre procesele vrăjitoarelor din Salem și despre cultura puritană. De asemenea, își propusese să viziteze domeniul în fiecare zi.

Construcția progresa într-un ritm foarte rapid. La laborator munceau mai mulți oameni decît la casă, cu toate acestea, lucrările la casă nu încetiniră, iar zugrăvitul final începu chiar înainte ca lucrările de amenajare să fie încheiate.

Pentru Kim, ironia cea mai mare era că tatăl ei se arăta foarte impresionat de lucrările de la laborator. Kim nu-i dezvălui că nu era implicată în acea parte a renovării și că nu fusese ideea ei.

La fiecare vizită pe domeniu, Kim petrecea un timp și în castel, căutînd cu grijă prin marea de documente prăfuite și cărți. Nu obținu nici un rezultat. Deși încurajată de descoperirea celor trei scrisori, după alte douăzeci și șase de ore de căutări nu mai găsi nimic de o asemenea valoare. Prin urmare, joi, pe 11 august, se hotărî să urmărească firul pe care îl avea și, adunîndu-și tot curajul ca să-i abordeze pe cei de la Harvard, aduse la Boston scrisoarea lui Increase Mather.

A doua zi, după ce plecă de la serviciu, Kim merse pe jos pînă la intersecția dintre Charles Street și Cambridge Street și coborî scările la stația de metrou. După încercarea de la sediul guvernatorului, despre care știa acum că fusese absolut inutilă, de vreme ce Ronald nu-i trimisese niciodată o petiție guvernatorului, Kim nu avea prea multe speranțe să găsească dovezile Elizabethei la Harvard. Nu numai că șansele ca universitatea să mai aibă asemenea materiale i se păreau infime, dar se aștepta chiar ca oamenii de acolo să o creadă trăsnită. Căci cine altcineva ar mai porni în căutarea unui obiect vechi de trei sute de ani, a cărui natură nici măcar nu era specificată în puținele referiri concrete pe care le avea?

În timp ce aștepta metroul, vru să se întoarcă de cîteva ori, dar de fiecare dată își aduse aminte că era singura ei șansă. De aceea, se simțea obligată să încerce, indiferent de reacția pe care avea să o trezească.

Cînd ieși din stația de metrou, se trezi în aglomerația obișnuită din Harvard Square. Dar, după ce traversă Massachusetts Avenue și intră în campus, zgomotul traficului și al mulțimii se estompă surprinzător de rapid. În timp ce trecea pe aleile liniștite, umbrite de copaci și de ziduri roșii de cărămidă îmbrăcate în iederă, se întrebă

cum arăta campusul în secolul al șaptesprezecelea, cînd Ronald Stewart studiase aici. Nici una dintre clădirile pe lîngă care trecea nu păreau atît de vechi.

Amintindu-și ceea ce spusese Edward despre Biblioteca Widener, Kim se hotărîse să încerce mai întîi acolo. Urcă treptele largi și trecu printre coloanele impresionante. Îi era frică și trebui să-și dea curaj pentru a continua. La biroul de informații ceru, destul de vag, să vorbească cu cineva care se ocupa de obiecte foarte vechi. O trimiseră la biroul lui Mary Custland.

Mary Custland era o femeie dinamică, de peste treizeci de ani, îmbrăcată elegant într-un costum albastru-închis, o bluză albă și o eșarfă colorată. Nu se potrivea deloc cu imaginea lui Kim despre o bibliotecară. Funcția ei oficială era de administrator al cărților și manuscriselor rare. Spre ușurarea lui Kim, o primi cu politețe și căldură, întrebînd imediat cu ce o poate ajuta.

Kim scoase scrisoarea, i-o înmînă lui Mary și-i spuse că era urmașa destinatarului. Începu să-i explice ce voia, dar Mary o întrerupse.

– Iertați-mă, spuse ea. Era șocată. Scrisoarea aceasta este de la Increase Mather!

În timp ce vorbea, își plimbă cu respect degetele pe deasupra paginii.

– Asta încercam să vă explic, spuse Kim.

– Dați-mi voie să o chem pe Katherine Sturburg, zise Mary.

Așeză cu grijă scrisoarea pe masa ei de lucru și ridică receptorul. În timp ce aștepta să i se facă legătura, îi spuse lui Kim că Katherine era specializată în documente din secolul al șaptesprezecelea și era interesată în mod special de Increase Mather.

După ce vorbi, Mary o întrebă pe Kim de unde avea scrisoarea. Kim începu din nou să-i explice, dar atunci sosi Katherine. Era o femeie mai în vîrstă, cu părul cărunt; o pereche de ochelari de citit i se odihneau permanent pe vîrful nasului. Mary le făcu cunoștință și apoi îi arătă scrisoarea lui Katherine.

Aceasta mișcă doar cu vîrful degetului scrisoarea pentru a o putea citi. Kim se rușină imediat pentru modul grosolan în care umblase cu ea.

– Ce crezi? întrebă Mary cînd Katherine termină de citit.

– În mod cert e autentică, răspunse Katherine. Îmi dau seama și după scris, și după sintaxă. E fascinant. Îi menționează atît pe William Brattle, cît și pe John Leverett. Dar despre ce dovezi vorbește?

Asta e întrebarea, spuse Kim. De aceea mă aflu aici. Am început prin a încerca să aflu cîte ceva despre străbunica mea, Elizabeth Stewart, și acum răspunsul se află în rezolvarea acestui mister. Speram ca Universitatea Harvard să mă poată ajuta, de vreme ce dovezile, oricare ar fi fost, au fost lăsate aici.

– Ce legătură are cu vrăjitoria? întrebă Mary.

Kim îi povesti că Elizabeth fusese implicată în procesele de vrăjitorie din Salem și că dovezile – oricare ar fi fost – fuseseră folosite pentru a o condamna.

– Trebuia să-mi dau seama că are o legătură cu Salemul cînd am văzut data, spuse Katherine.

– A doua oară cînd se referă la dovezi, Mather le numește „moștenirea Elizabethei", sublinie Mary. E o exprimare ciudată. Îmi sugerează că era vorba despre ceva făcut chiar de Elizabeth sau obținut cu un efort sau o cheltuială considerabilă.

Kim dădu afirmativ din cap. Apoi le împărtăși părerea ei, că era vorba despre o carte sau ceva scris, deși recunoscu că putea fi orice era legat, în vremea aceea, de magie sau de supranatural.

– Presupun că putea fi și o păpușă, zise Mary.

– M-am gîndit și eu la asta, completă Kim.

Cele două bibliotecare se sfătuiră cum era mai bine să abordeze resursele uriașe ale bibliotecii. După o scurtă discuție, Mary se așeză la computer și introduse numele ELIZABETH STEWART.

Timp de un minut nu vorbi nimeni. Singura mișcare din încăpere era cursorul care clipea pe ecranul alb în timp ce computerul căuta în bazele de date cuprinzătoare. Cînd pe monitor apărură mai multe rezultate, speranțele lui Kim crescură. Dar nu pentru mult timp. Toate persoanele cu numele Elizabeth Stewart erau din secolele nouăsprezece și douăzeci și nu aveau nici o legătură cu Kim.

Mary încercă apoi RONALD STEWART, dar obținu rezultate asemănătoare. Nu era nici o mențiune din secolul al șaptesprezecelea.

Mary încercă după aceea INCREASE MATHER. Materialul era foarte bogat, dar nu apărea nici o legătură cu familia Stewart.

– Nu mă mir, spuse Kim. Nu aveam prea multe speranțe. Sper că nu v-am plictisit.

– Dimpotrivă, spuse Katherine. Mă bucur că ne-ați arătat scrisoarea. Am vrea să facem o copie, pentru dosarele noastre, dacă nu vă deranjează.

– Bineînțeles că nu, rosti Kim. De fapt, după ce îmi termin mica cruciadă, m-aș bucura să donez scrisoarea bibliotecii.

– Ar fi foarte generos din partea dumneavoastră, spuse Mary.

Fiind persoana cea mai interesată de Increase Mather, m-aș bucura să caut prin dosarele mele detaliate numele de Elizabeth Stewart, îi promise Katherine. Orice ar fi fost, ar trebui să existe o referire la acel obiect, de vreme ce scrisoarea lui Mather confirmă că a fost adus la Harvard. Dezbaterea privind dovezile spectrale în procesele de vrăjitorie din Salem a fost aprinsă și avem materiale cuprinzătoare despre ea. Am impresia că la asta se referă, indirect, Mather în scrisoarea dumneavoastră. Deci mai e o șansă să găsesc ceva.

V-aș fi recunoscătoare pentru orice efort pe care îl faceți, spuse Kim.

Le dădu numerele de telefon, atît de acasă, cît și de la serviciu.

Cele două bibliotecare se uitară una la alta cu înțeles. Apoi Mary vorbi:

Nu vreau să fiu pesimistă, spuse ea, dar trebuie să vă avertizăm că șansele de a găsi dovezile propriu-zise sînt minime, oricare ar fi fost acestea. Aici, la Harvard, a fost o mare catastrofă pe 24 ianuarie 1764. Pe vremea aceea, sala vechiului Harvard era utilizată de Judecătoria Generală din cauza unei epidemii de variolă în Boston. Din nefericire, un foc lăsat aprins în bibliotecă în noaptea aceea rece, cu ninsoare, a produs un incendiu care a distrus clădirea și toate obiectele neprețuite care se aflau în ea. Printre acestea se numărau toate portretele președinților și binefăcătorilor colegiului, precum și cea mai mare parte a bibliotecii sale de cinci mii de volume. Cunosc foarte bine povestea pentru că a fost cel mai mare dezastru din istoria bibliotecii. Dar nu s-au pierdut numai cărți: era

și o colecție de animale și păsări împăiate și, cel mai ciudat, o colecție de obiecte numită „culegere de curiozități"

– Aceasta pare că ar fi putut include și obiecte legate de magie, spuse Kim.

– În mod sigur, încuviință Mary. Sînt șanse mari ca ceea ce căutați să fi făcut parte din misterioasa colecție. Dar s-ar putea să nu aflăm niciodată. Catalogul colecției s-a pierdut și el.

– Dar asta nu înseamnă că n-aș putea să găsesc o referire la el, spuse Katherine. O să-mi dau toată silința.

Coborînd scările de la intrarea în bibliotecă, Kim își spuse că nu se așteptase să aibă succes, așa că nu avea de ce să fie decepționată. Cel puțin, nimeni nu o luase în rîs, iar bibliotecarele fuseseră sincer interesate de scrisoare. Kim era sigură că aveau să continue să caute referiri la strămoașa ei.

Kim luă metroul înapoi spre Charles Street și își scoase mașina din garajul spitalului. Intenționase să se întoarcă acasă pentru a-și schimba hainele, dar vizita la Harvard durase mai mult decît se așteptase. Se îndreptă deci spre aeroport pentru a-l lua pe Edward, care se întorcea de pe Coasta de Vest.

Edward sosi la timp și, pentru că nu avea decît o geantă, ocoliră zona pentru bagaje și se duseră direct la parcare.

– Lucrurile merg cum nu se poate mai bine, o anunță Edward. Era într-o dispoziție fenomenală. O singură persoană pe care voiam să o aduc la Omni a refuzat să vină. În schimb, toți cu care am vorbit s-au arătat extrem de entuziasmați. Toți cred că Ultra va fi o adevărată revoluție în domeniu.

– Cît de mult le spui? întrebă Kim.

Aproape nimic, pînă nu se angajează în proiect, răspunse Edward. Nu vreau să risc. Dar chiar și numai cu generalități, sînt atît de nerăbdători, încît n-a fost nevoie să împart prea multe acțiuni. Pînă acum am promis doar patru mii de acțiuni neatribuite.

Kim nu știa ce erau acestea și nu întrebă. Ajunseră la mașină. Edward își puse geanta de mînă în portbagaj, apoi se urcară în mașină și ieșiră din garaj.

– Cum merge lucrul pe domeniu? întrebă Edward.

– Bine, spuse Kim fără entuziasm.

– Mi se pare că ești puțin abătută.

– Presupun, zise Kim. Mi-am făcut curaj să merg la Harvard în după-amiaza asta, în legătură cu dovezile Elizabethei.

– Nu-mi spune că ți-au făcut probleme, zise Edward.

– Nu, au fost foarte săritori. Problema e că nu mi-au spus nimic bun. În 1764 a fost un incendiu mare la Harvard care a distrus biblioteca și a ars o colecție pe care ei o numeau „culegerea de curiozități" De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, s-a pierdut și catalogul acesteia. Mă tem că dovezile Elizabethei au dispărut în fum, la propriu.

– Cred că asta te aduce înapoi la culegerea de la castel, spuse Edward.

– Presupun, zise Kim. Problema e că mi-am cam pierdut entuziasmul.

– De ce? Găsirea scrisorilor de la Mather și Sewall ar fi trebuit să te încurajeze.

– Așa a și fost, rosti Kim. Dar efectul a început să dispară. Am petrecut aproape treizeci de ore de atunci la castel și n-am mai găsit nici măcar o fițuică din secolul al șaptesprezecelea.

– Ți-am spus că n-o să fie ușor, îi reaminti Edward.

Kim nu zise nimic. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Edward să-i spună „Ți-am spus eu"

Cînd ajunseră acasă la Edward, acesta se repezi la telefon să vorbească cu Stanton, înainte de a-și da jos haina. Kim îl ascultă distrată pe Edward povestindu-și succesul în eforturile de a recruta personal.

Vești bune de ambele părți, spuse Edward după ce închise. Stanton are aproape toate cele patru milioane și jumătate de dolari în conturile Omni și a început procedura de obținere a patentului. Acum avem benzină în rezervoare.

– Mă bucur pentru voi, zise Kim.

Zîmbi și suspină în același timp.

10

Vineri, 26 august 1994

Ultimele zile ale lui august trecură ca vîntul. Lucrările continuară pe domeniu într-un ritm alert, în special la laborator, unde Edward își petrecea aproape tot timpul. Diferite componente ale aparaturii științifice soseau în fiecare zi, necesitînd eforturi uriașe pentru aducerea lor înăuntru, instalarea și protejarea lor, dacă era nevoie.

Edward era ca un vîrtej, îndeplinind o grămadă de roluri. O dată era arhitect, în secunda următoare era inginer electronist și apoi antreprenor general, coordonînd singur construcția laboratorului. Toate acestea îi consumau enorm de mult timp, lăsîndu-i tot mai puțin pentru îndatoririle sale de la Harvard.

Cerințele opuse ale carierei sale de cercetător și de profesor se ciocniră în cele din urmă din cauza unuia dintre studenții săi de la poștdoctorat. Acesta avusese curajul de a se plînge la administrația universității că Edward nu este niciodată disponibil. Cînd află, Edward se înfurie și-l concedie fără menajamente pe student.

Problemele nu se opriră aici. Studentul se supără la fel de tare și căută din nou să-și facă dreptate la administrație. Aceștia îl contactară pe Edward, dar el refuză să-și ceară scuze sau să-l primească înapoi pe student la laborator. În consecință, relațiile dintre Edward și administrație se răciră din ce în ce mai mult.

Pentru a-i da o bătaie de cap în plus, Biroul de licențe de la Harvard află despre implicarea sa la Omni. De asemenea, află și

zvonul neliniștitor că se încerca obținerea patentului pentru o nouă clasă de molecule. De aceea, biroul îi trimise o avalanșă de scrisori cerînd lămuriri, pe care Edward preferă să le ignore.

Harvard se afla într-o poziție delicată. Universitatea nu voia să-l piardă pe Edward, unul dintre cei mai inteligenți tineri cercetători în biochimie. În același timp, nu putea permite ca o situație neplăcută să devină și mai rea, fiind vorba atît de principii, cît și de crearea unor precedente.

Tensiunea își făcea efectul asupra lui Edward, în combinație cu agitația de la Omni, promisiunile medicamentului Ultra și problemele curente de pe șantierul laboratorului.

Kim era conștientă de presiunea din ce în ce mai puternică și încerca să o compenseze făcîndu-i viața un pic mai ușoară lui Edward. Începuse să rămînă la el în majoritatea nopților fără să i se ceară, își asumase sarcini mai domestice: pregătea cina, îi hrănea cîinele și chiar făcea curățenie și spăla.

Din păcate, Edward nu se grăbea să-i recunoască eforturile. Florile încetară să mai sosească imediat ce Kim începu să stea regulat la Edward, lucru care i se păru rezonabil. Dar lipsea atenția pe care acestea o reprezentau.

Plecînd de la serviciu vineri, 26 august, Kim cîntări situația. La stresul obișnuit se adăuga și faptul că încă nu-și făcuseră planurile de mutare, deși amîndoi trebuia să-și părăsească locuințele actuale în cinci zile. Kim se temuse să abordeze subiectul cu Edward pînă cînd nu găsea o zi mai liniștită. Problema era că nu se ivise nici una.

Kim se opri la băcănia Bread and Circus și cumpără mîncare pentru cină. Alese ceva care știa sigur că avea să-i placă lui Edward și luă chiar și o sticlă de vin.

Cînd ajunse acasă la Edward, adună revistele și ziarele și făcu puțină ordine. Îi dădu cîinelui de mîncare. Apoi găti cina și o pregăti pentru ora șapte, cînd Edward îi spusese că avea să vină acasă.

Ora șapte veni și trecu. Kim opri focul la orez. La șapte și jumătate acoperi salata cu celofan și o puse la frigider. În cele din urmă, la ora opt, sosi și Edward.

La naiba cu toate! spuse el, trîntind ușa. Îmi retrag toate cuvintele frumoase pe care le-am spus despre constructorul tău. E un dobitoc. Îmi venea să-i dau una astăzi. Mi-a promis că vor veni electricienii astăzi, dar n-au venit.

Kim îi spuse ce aveau la cină. El mormăi și se duse la baie să se spele pe mîini. Kim încălzi orezul la microunde.

– Afurisitul ăsta de laborator ar fi gata imediat dacă aiuriții ăia s-ar pune pe treabă, strigă Edward din baie.

Kim turnă două pahare de vin. Le duse în dormitor și îi dădu unul lui Edward cînd ieși din baie. El îl luă și sorbi din el.

– Nu-mi doresc decît să încep o investigație controlată asupra medicamentului Ultra, spuse el. Am impresia că toată lumea vrea să mă împiedice punîndu-mi tot felul de obstacole.

– S-ar putea să nu fie momentul cel mai bun pentru a vorbi despre asta, zise Kim șoväind, dar niciodată nu e. Încă nu ne-am făcut nici un plan concret de mutare, și întîi septembrie se apropie. De vreo două săptămîni vreau să vorbesc cu tine.

Edward explodă. Într-un moment de furie necontrolată, aruncă paharul plin de vin în șemineu, unde acesta se făcu bucăți, și strigă:

– Ultimul lucru care îmi lipsește e să mă bați tu la cap!

Edward se aplecă deasupra lui Kim. Pupilele i se dilataseră, iar venele i se îngroșară la tîmple. Maxilarul îi tremura și mîinile i se încleștau spasmodic.

– Îmi pare rău, exclamă Kim.

Rămase o clipă nemișcată. Era îngrozită. Nu-l mai văzuse niciodată așa. După cît era de înalt, îi cunoștea puterea și bănuia ce putea să-i facă dacă voia.

Imediat ce putu, Kim fugi din cameră. Se duse în bucătărie și își făcu de lucru. După ce-i mai trecu șocul inițial, se hotărî să plece. Se întoarse de la cuptor și porni spre camera de zi și spre ușa de la intrare, dar se opri imediat. Edward stătea în ușă. Spre ușurarea ei, avea cu totul altă expresie pe chip: în locul furiei, se citea confuzia și regretul.

– Îmi pare rău, spuse el. Se bîlbîia atît de puternic, încît abia putea vorbi. Nu știu ce m-a apucat. Cred că e din cauza stresului, deși asta nu e o scuză. Mă simt prost. Te rog să mă ierți.

Kim fu copleșită imediat de sinceritatea lui. Se apropie de el și îl îmbrățișă. Apoi merseră în camera de zi și se așezară pe canapea.

– Trec printr-o perioadă extrem de frustrantă, spuse el. Cei de la Harvard mă scot din minți, și îmi doresc cu disperare să mă apuc de lucru la Ultra. Eleanor a continuat să lucreze cu medicamentul, cît a putut, și obține în continuare rezultate bune. Faptul că nu pot să o ajut mă enervează și mai tare, dar ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să mă descarc asupra ta.

– Și eu am fost cu nervii la pămînt, recunoscu Kim. Mutatul mi-a dat întotdeauna emoții. În plus, mă tem că această poveste cu Elizabeth a devenit un fel de obsesie.

– E adevărat că nici eu nu te-am ajutat deloc. Îmi cer scuze și pentru asta. Hai să facem un pact, să fim mai atenți unul față de celălalt.

– E o idee minunată, spuse Kim.

Ar fi trebuit să spun și eu ceva despre mutare, continuă Edward. Nu e numai responsabilitatea ta. Cînd vrei să ne mutăm?

– Trebuie să plecăm din apartamentele noastre pînă pe întîi septembrie.

– Atunci ce zici de treizeci și unu august? o întrebă Edward.

Miercuri, 31 august 1994

Ziua mutării fu o debandadă totală încă de la primele ore ale dimineții, cînd se trezi Kim. Camionul sosi mai întîi acasă la ea, la șapte și jumătate, și îi încărcă lucrurile. Apoi merse la Cambridge pentru a lua și lucrurile lui Edward. O dată încărcat ultimul scaun, camionul era plin.

Kim și Edward veniră pe domeniu în mașinile lor, fiecare cu animalul său de casă. Cînd ajunseră, Sheba și Buffer se întîlniră pentru prima dată. Fiind cam de aceeași mărime, confruntarea se termină fără nici un cîștigător. De atunci, se ignorară reciproc.

Cînd oamenii angajați pentru mutare începură să transporte lucrurile în casă, Edward îi făcu lui Kim sugestia surprinzătoare de a avea dormitoare separate.

– De ce? întrebă Kim.

– Pentru că nu sînt în apele mele, îi explică Edward. Cu tot ce se întîmplă, n-am mai dormit bine. Dacă avem dormitoare separate pot să aprind lumina și să citesc, dacă simt nevoia să mă calmez.

– Nu mă deranjează, spuse Kim.

– Ai dormit la tine acasă în ultimele zile, spuse Edward. N-ai dormit mai bine?

– Nu, răspunse Kim.

– Mă rog, asta înseamnă că sîntem puțin diferiți. Eu am dormit mai bine. Dacă știu că nu te deranjez, sînt mai liniștit. Oricum, va fi doar temporar. Îndată ce se deschide laboratorul și lucrurile se așază, nu va mai fi atîta stres. Atunci putem sta împreună. Înțelegi, nu-i așa?

– Presupun, zise Kim, încercînd să-și ascundă dezamăgirea.

Descărcarea lucrurilor merse mult mai repede decît încărcarea lor și, curînd, casa se umplu pînă la refuz de cutii și mobile puse alandala. Cînd camionul se goli, oamenii își adunară echipamentul și cutiile care fuseseră despachetate și le îngrămădiră în camion. Apoi Kim semnă actele de mutare și-i privi cum se îndepărtează.

Imediat ce camionul dispăru din vedere, Kim văzu un Mercedes ieșind dintre copaci și apropiindu-se în viteză. Recunoscu mașina. Era a lui Stanton. Îl strigă pe Edward pentru a-i spune că aveau musafiri, înainte de a deschide ușa.

– Unde e Edward? întrebă Stanton fără să o salute.

– Sus, răspunse Kim, arătîndu-i peste umăr.

Stanton se repezi pe lîngă ea și-i strigă lui Edward să coboare. Rămase în foaier cu mîinile în șolduri, bătînd din piciorul drept. Era, evident, agitat.

Lui Kim îi crescu pulsul. Știind starea psihică fragilă a lui Edward, se temea că Stanton avea să-l enerveze. Stanton se purta întotdeauna ca și cum nu i-ar fi păsat de sentimentele celorlalți.

– Vino jos, Edward, strigă din nou Stanton. Trebuie să vorbim.

Edward apăru la colțul scării. Cobora încet.

– Care e problema? întrebă el.

BIBLIOTECA

Mai nimic, spuse Stanton sarcastic. Doar că viteza cu care cheltuiești capitalul nostru a scăpat de sub control. Laboratorul ăsta al tău ne costă de ne usucă. Ce faci, îl pavezi cu diamante?

– La ce te referi, mai exact? întrebă Edward războinic.

– La tot, spuse Stanton. Încep să cred că ai lucrat la Pentagon, pentru că tot ce comanzi e cel mai scump posibil.

– Pentru a face experimente de primă clasă, îți trebuie echipamente de primă clasă. Am spus asta foarte clar cînd am vorbit să înființăm Omni. Sper că nu crezi că astfel de laboratoare se pot cumpăra la mîna a doua.

Kim îi privi pe cei doi ciondănindu-se. Cu cît se certau mai mult, cu atît era mai puțin îngrijorată. Edward era nervos, dar nu-și pierduse controlul.

Bine, zise Stanton. Să lăsăm costul laboratorului deoparte deocamdată. În schimb, vreau să-mi faci un orar cu termene pentru obținerea aprobării pentru Ultra. Trebuie să știu, pentru a estima cînd vom vedea banii curgînd spre noi și nu dinspre noi.

Edward își ridică mîinile exasperat.

– Nici măcar n-am deschis porțile laboratorului, și tu vorbești despre termene. Am discutat despre aprobare la restaurant, înainte de a ne hotărî să înființăm firma. Ai uitat?

Ascultă, deșteptule, îi răspunse Stanton. Povara menținerii acestei afaceri în picioare cade pe umerii mei. Din nefericire, nu va fi o sarcină ușoară, la viteza cu care ne risipești capitalul. Stanton se întoarse spre Kim, care stătea rezemată de peretele salonului. Kim, zise el, spune-i acestui individ încăpățînat că responsabilitatea financiară este condiția principală cînd îți deschizi o companie.

– Las-o pe ea în pace! mîrîi Edward.

Stanton păru să-și dea seama că forțase nota cu Edward, pentru că adoptă imediat un ton mai împăciuitor.

Hai să ne păstrăm calmul, spuse el, ridicîndu-și mîinile ca pentru o rugăciune. Trebuie să-ți dai seama că cererea mea e rezonabilă. Îmi trebuie o idee cît de vagă despre ceea ce ai de gînd să faci în acest laborator placat cu aur, ca să încerc să anticipez și să satisfac nevoile noastre financiare.

Edward expiră zgomotos și, vizibil, se relaxă puțin.

– Să întrebi ce o să facem în laborator e cu totul altă problemă decît să năvălești aici, pretinzînd o dată pentru obținerea aprobării.

– Îmi pare rău că nu sînt mai diplomat, spuse Stanton. Dă-mi o idee despre planul de atac.

– Cît de curînd posibil, vom lansa o cursă contra cronometru pentru a afla tot ce se poate despre Ultra, zise Edward. Mai întîi trebuie să ne completăm cunoștințele în privința caracteristicilor sale chimice de bază, cum ar fi solubilitatea în diferiți solvenți și reactivitatea față de alți compuși. Apoi trebuie să începem studiile biologice controlate pentru a înțelege metabolismul, excreția și toxicitatea. Studiile toxicologice trebuie făcute atît in vitro, cît și in vivo, pe celule individuale, grupuri de celule și organisme intacte. Trebuie să începem cu viruși, apoi bacterii și, în cele din urmă, animale mai dezvoltate. Apoi va trebui să formulăm teste. La nivel molecular, va trebui să determinăm locurile de legătură și metodele de acțiune. Vom efectua teste în diverse condiții de temperatură și pH. Va trebui să facem toate astea înainte de a face o cerere de investigare a unui nou medicament la FDA, și astea trebuie făcute înainte de a intra în faza analizelor clinice.

– Dumnezeule, gemu Stanton. Mă ametești. Toate astea par să ceară decenii de muncă.

– Nu decenii, spuse Edward. Doar *ani*. Ți-am spus toate astea. În același timp, ți-am spus că vor fi mult mai puțini decît media de doisprezece ani necesari pentru realizarea unui nou medicament.

– Dar șase ani? întrebă Stanton.

Nu pot să spun înainte de a începe munca și a obține ceva informații. Tot ce pot să spun e că va dura peste trei ani și sub doisprezece.

– Există șansa de a dura trei ani? întrebă Stanton plin de speranță.

– Ar fi un miracol, recunoscu Edward. Dar e posibil. Există însă un alt factor pe care trebuie să-l iei în considerare. Cheltuielile mari de capital au fost pentru laborator. Acum, că laboratorul e aproape gata, cheltuielile vor scădea considerabil.

– Aș vrea să mă pot baza pe asta, spuse Stanton. Dar nu pot. În curînd vom începe să plătim salariile enorme pe care le-ai promis echipei tale Ultra.

– Hei, a trebuit să dau salarii mari pentru a aduce oamenii cei mai buni. În plus, am preferat să dau salarii mai mari decît mai multe acțiuni. N-am vrut să pierdem prea multe procente.

– Acțiunile nu vor valora nimic dacă dăm faliment.

– Dar noi sîntem avantajați, spuse Edward. Majoritatea companiilor de tehnică biologică și farmaceutică sînt înființate fără să aibă vreun nou medicament la orizont. Noi avem deja medicamentul.

Știu asta. Dar mi-e frică. Niciodată nu mi-am investit toți banii într-o companie pentru a-i vedea cheltuiți atît de repede.

I-ai investit bine, zise Edward. Amîndoi vom fi miliardari. Ultra e bună, sînt sigur de asta. Vino, hai să-ți arăt laboratorul. O să-ți redea siguranța.

Kim respiră ușurată cînd îi văzu pe cei doi mergînd spre laborator. Stanton chiar îl luase pe Edward pe după umeri.

O dată plecați, Kim își roti privirea prin cameră. Spre mirarea ei, gîndurile nu i se opriră asupra extraordinarei dezordini provocate de mutare. Liniștea bruscă îi dădu sentimentul puternic al prezenței Elizabethei, iar senzația că Elizabeth încerca să comunice cu ea reveni intens. Dar, oricît ar fi încercat, Kim nu auzea nici un cuvînt. Cu toate acestea, în acel moment, avea conștiința acută că ceva din Elizabeth exista în miezul propriei ei ființe. Iar casa care acum era a lui Kim, rămînea într-un fel și a Elizabethei.

Aceste gînduri o neliniștiră. Simțea un element de teamă și urgență în mesajul Elizabethei.

Renunțînd la treburi care ar fi trebuit să fie mai urgente, despachetă repede portretul proaspăt înrămat al Elizabethei și îl agăță deasupra căminului. După văruirea pereților, conturul tabloului dispăruse. Kim trebui să ghicească cum fusese așezat. Simțea imboldul de a așeza pictura în exact aceeași poziție pe care o ocupase cu trei sute de ani în urmă.

Făcu un pas înapoi și se întoarse cu fața spre cămin. Rămase șocată de cît de viu părea portretul. În lumină mai puternică, lui Kim i se păruse cam primitiv, dar atîrnat în lumina palidă a amurgului, avea un cu totul alt efect. Ochii verzi ai Elizabethei erau neobișnuit de pătrunzători, strălucind printre umbre.

Kim rămase fermecată cîteva clipe, în mijocul încăperii, uitîndu-se fix la tabloul care, în anumite privințe, era ca o oglindă.

Privind în ochii Elizabethei, simți mai puternic decît oricînd că străbunica ei încerca să comunice cu ea peste secole. Se strădui din nou să audă cuvintele, dar liniștea era perfectă.

Aerul mistic care radia din tablou o îndemnă să se întoarcă la castel. În ciuda numeroaselor cutii pe care le avea de despachetat și a orelor pe care le petrecuse, fără nici un rezultat, scotocind prin hîrtiile castelului, Kim simți nevoia irezistibilă de a se întoarce. Portretul Elizabethei îi trezise din nou interesul de a afla tot ce putea despre misterioasa ei predecesoare.

Ca împinsă de o forță supranaturală, Kim urcă scările și se duse în pod. Înăuntru nu ezită și nici măcar nu se opri să deschidă fereastrele. Se duse direct la o ladă care semăna cu un vechi cufăr de marinar. Deschise capacul și găsi amestecul obișnuit de hîrtii, plicuri și cîteva volume.

Prima carte era un inventar de mărfuri de pe o navă. Data era 1862. Imediat sub el era un caiet mai mare, primitiv legat, cu o scrisoare prinsă de el. Kim simți un nod în gît. Vedea că scrisoarea îi era adresată lui Ronald Stewart.

Kim băgă mîna în cufăr și scoase caietul. După ce desfăcu sfoara, deschise plicul și extrase scrisoarea. Amintindu-și cît de delicat manevraseră bibliotecarele de la Harvard scrisoarea lui Increase Mather, Kim încercă să facă la fel. Hîrtia învechită suportă să fie despăturită. Era o însemnare scurtă. Kim se uită la dată și nerăbdarea i se mai potoli. Era din secolul al optsprezecelea.

16 aprilie 1726
Boston

Dragă tată,

Ca răspuns la întrebarea ta, consider că este în interesul familiei noastre și al afacerii, să renunțăm la a muta mormîntul mamei pe domeniul familiei, de vreme ce aprobarea necesară ar putea provoca mari neliniști în orașul Salem și ar putea readuce la viață vechea poveste, pe care ai acoperit-o cu multă răbdare și efort.

Fiul tău iubitor,
Jonathan.

Kim împături cu grijă hîrtia și o puse la loc în plic. După treizeci și patru de ani de la episodul vrăjitoriei, Ronald și fiul său se temeau încă de efectul acesteia asupra familiei, în ciuda scuzelor prezentate în public și a zilei de doliu ordonate de guvernul colonial.

Întorcîndu-și atenția asupra caietului, a cărui legătură se fărîmițase, Kim întoarse coperta de pînză și rămase cu ea în mînă. Apoi inima încetă să-i mai bată. Pe prima pagină din interior scria: *Caietul Elizabethei Flanagan, decembrie 1678.*

Kim răsfoi cu atenție caietul și își dădu seama, spre extraordinara ei bucurie, că era jurnalul Elizabethei! Faptul că însemnările pe care le văzuse erau scurte și nu erau în ordine cronologică nu-i scăzu entuziasmul.

Prinse caietul cu amîndouă mîinile, de teamă să nu se rupă, și alergă la fereastră pentru a vedea mai bine. Începînd cu sfîrșitul, observă că erau cîteva pagini goale. Ajunse la ultima însemnare și observă că jurnalul se oprea înainte de momentul pe care l-ar fi dorit ea. Data era vineri, 26 februarie 1692.

Frigul acesta nu mai are sfîrșit. Astăzi a nins din nou. Gheața de pe rîul Wooleston e destul de groasă pentru a ține un om să treacă pe Royal Side. Sînt foarte neliniștită. O boală mi-a slăbit sufletul cu crize cumplite și convulsii, precum cele descrise de Sarah și Jonathan, cele pe care le-am văzut la sărmanele Rebecca, Mary și Joanna și cea de care a suferit Ann Putnam cînd era în vizită la noi.

Cu ce l-am supărat oare pe atotputernicul Dumnezeu pentru a trimite asemenea chinuri asupra umilei Nu-mi amintesc nimic despre aceste crize, după ce văd culori care acum mă îngrozesc și aud zgomote ciudate, ca de pe altă lume, și simt că leșin. Deodată îmi revin în simțiri și descopăr că sînt pe podea și am dărîmat lucrurile din jur, spunînd cuvinte de neînțeles sau, cel puțin, așa mi-au spus copiii mei, Sarah și Jonathan, care, slavă Domnului, încă nu au fost atinși. Cît îmi doresc ca Ronald să fie aici și nu departe pe mări. Aceste chinuri au început o dată cu

cumpărarea terenului Northfields și cearta îngrozitoare cu familia lui Thomas Putnam. Doctorul Griggs e înmărmurit de toate astea și nu mi-a adus nici o alinare. E o iarnă atît de aspră și de grea pentru

Mi-e teamă pentru Job, care e atît de nevinovat, căci mă tem că Domnul vrea să-mi ia viața, iar munca mea nu s-a încheiat. Am încercat să fac lucrul lui Dumnezeu în acest ținut, ca să ajut congregația, făcînd pîine de secară pentru a mări proviziile împuținate de iarna aspră, de recolta slabă și de refugiații din fața raidurilor indienilor din nord, care, la sfatul meu, au fost acceptați de ceilalți în căminele lor, ca membri ai familiei, așa cum am făcut eu cu Rebecca Sheafe și cu Mary Roots. I-am învățat pe copiii mai mari cum să facă păpuși pentru a mai alina suferințele bebelușilor orfani pe care ni i-a încredințat Domnul. Mă rog ca Ronald să se întoarcă repede și să ne ajute în aceste necazuri, înainte de a fi prea tîrziu.

Kim închise ochii și respiră adînc. Era copleșită. Acum era într-adevăr ca și cum Elizabeth i-ar fi vorbit. Simțea forța și hotărîrea personalității Elizabethei în suferința ei: grijulie, caldă, generoasă, stăpînă pe sine și curajoasă, toate trăsăturile pe care Kim își dorea să le aibă.

Deschise ochii și reciti părți din însemnare. Se întrebă cine era Job* sau dacă era cumva o referire biblică, nu o persoană. Reciti partea despre confecționatul păpușilor și se întrebă din nou dacă dovada care o condamnase fusese o păpușă, nu o carte.

De teamă să nu fi scăpat ceva, reciti întregul fragment și rămase impresionată de ironia tragică a faptului că generozitatea Elizabethei o făcuse să împrăștie ciuperca otrăvitoare. Poate că dovezile nedenumite indicau cumva responsabilitatea Elizabethei. Preț de cîteva minute, Kim se uită în gol pe fereastră, cîntărind această nouă variantă. Dar, oricît ar fi încercat, nu vedea cum ar fi putut fi descoperită implicarea Elizabethei. Pe vremea aceea nu exista posibilitatea de a face legătura dintre ciupercă și crize.

* Iov.

Kim se uită din nou la jurnal. Întoarse cu grijă cîte o pagină și se uită la celelalte însemnări. Majoritatea erau scurte: doar cîteva propoziții pentru fiecare zi, care includeau o descriere banală a vremii.

Kim închise caietul și apoi îl redeschise de la început. Prima însemnare era din 5 decembrie 1678 și era scrisă cu caractere mai mari și mai ezitant decît ultima însemnare, paisprezece ani mai tîrziu. Nu făcea decît să descrie ziua rece și ninsoarea și arăta vîrsta Elizabethei: treisprezece ani.

Kim închise caietul. Voia să savureze experiența. Strîngîndu-l la piept ca pe o comoară, se întoarse la casa cea veche. Trase o masă și un scaun în mijlocul camerei și se așeză. Privind portretul drept în față, răsfoi la întîmplare paginile. Pe 7 ianuarie 1682 Kim găsi o însemnare mai lungă.

Elizabeth descria ziua ca fiind caldă pentru perioada aceea a anului și noroasă. Apoi menționa, ca din întîmplare, că se căsătorise în ziua aceea cu Ronald Stewart. Propoziția scurtă era urmată de o lungă descriere a trăsurii elegante cu care călătorise din orașul Salem. Elizabeth povestea apoi bucuria și uimirea de a se muta într-o casă atît de frumoasă.

Kim zîmbi. Pe măsură ce citea descrierile relativ lungi ale camerelor și ale obiectelor din ele, înțelese că Elizabeth își povestea reacțiile la mutarea în aceeași casă în care Kim se muta acum. Era o coincidență încîntătoare să găsească jurnalul tocmai în ziua aceea, ceea ce făcea ca perioada de trei sute de ani, care le despărțea pe Elizabeth și pe Kim, să pară deodată scurtă.

Făcu o socoteală rapidă și își dădu seama că Elizabeth se căsătorise la doar șaptesprezece ani. Kim nu-și putea imagina cum era să se mărite la o asemenea vîrstă, mai ales avînd în vedere problemele emoționale pe care le avusese în primii ani de colegiu.

Citind mai departe în jurnal, află că Elizabeth rămăsese însărcinată după doar cîteva luni. Kim suspină. Ce-ar fi făcut ea la vîrsta aceea cu un copil? Era o idee înspăimîntătoare, dar, evident, Elizabeth se descurcase admirabil. Îi aduse, în același timp, aminte că Elizabeth nu avusese la dispoziție metode contraceptive și că avea foarte puțin control asupra propriului ei destin.

Inversînd sensul lecturii, se uită la însemnările dinaintea căsătoriei Elizabethei cu Ronald. Se opri la un alt fragment destul de lung, din 10 octombrie 1681. Elizabeth consemnase faptul că, într-o zi fierbinte și însorită, tatăl ei se întorsese din orașul Salem cu o cerere în căsătorie. Elizabeth scrisese mai departe:

La început am fost tulburată de o asemenea afacere ciudată, de vreme ce nu îl cunosc pe acest domn, dar tata vorbește bine despre el. Tata spune că acest domn m-a văzut în septembrie, cînd ne-a vizitat pentru a cumpăra tinichea pentru catarge și piese de schimb pentru corăbiile sale. Tata spune că alegerea este a mea, dar ar trebui să știu că acest domn s-a oferit, foarte generos, să ne mute pe toți în orașul Salem unde tata va lucra la compania lui, iar draga mea soră Rebecca va merge la școală.

Cîteva pagini mai jos, Elizabeth scrisese:

I-am spus tatălui meu că am să accept cererea în căsătorie. Cum aș putea să n-o fac? E semnul providenței, căci am trăit toți acești ani pe un pămînt sărac din Andover, sub amenințarea permanentă a atacurilor pieilor roșii. Vecinii noștri din ambele părți au suferit necazuri mari și mulți au fost uciși sau luați captivi în modul cel mai crud. Am încercat să-i explic lui William Pater, dar nu înțelege, și mă tem că acum mă urăște.

Kim se opri și își ridică privirea spre portretul Elizabethei. Era mișcată, dîndu-și seama că citea gîndurile unei fete de șaptesprezece ani, lipsite de egoism, care era dispusă să renunțe la o dragoste de adolescentă și să riște pentru binele familiei sale. Kim suspină și se întrebă cînd făcuse ultima oară ceva complet altruist.

Întorcîndu-se la jurnal, căută o consemnare a primei întîlniri dintre Elizabeth și Ronald. O găsi pe 22 octombrie 1681, o zi senină, cu frunze care cădeau.

Astăzi l-am în camera noastră comună, pe domnul Ronald Stewart, care m-a cerut în căsătorie. E mai bătrîn decît credeam și are deja o fiică tînără, de la fosta lui soție, care a murit de variolă. Pare un om bun, puternic la minte și la trup, deși a

reacționat cam coleric cînd a aflat că familia Polk, vecinii noștri dinspre nord, au fost atacați cu două seri în urmă. Insistă să ne grăbim cu planurile noastre de căsătorie.

Kim simți o urmă de regret din cauza suspiciunilor ei anterioare față de Ronald, aflînd cauza morții primei sale soții. Sărind, în jurnal, pînă în 1690, citi mai mult despre teama de variolă și de raidurile indienilor. Elizabeth scrisese că variola făcea ravagii în Boston și că raidurile distrugătoare ale pieilor roșii avuseseră loc la doar cincizeci de mile la nord de Salem.

Clătină îngrozită din cap. Citind despre aceste greutăți, își aduse aminte remarca lui Edward despre cît de fragil era firul vieții în secolul al șaptesprezecelea. Viața trebuia să fi fost grea și obositoare.

Ușa se deschise cu zgomot și o sperie pe Kim. Își ridică privirea și îi văzu pe Edward și pe Stanton, care se întorseseră de la laboratorul aproape terminat. Edward ducea niște schițe.

– Locul ăsta arată la fel de rău ca atunci cînd am plecat, spuse Edward pe un ton nemulțumit. Căuta un loc pentru a așeza planurile. Ce-ai făcut pînă acum, Kim?

– Am avut un noroc extraordinar, răspunse ea emoționată. Își dădu scaunul înapoi și îi aduse caietul lui Edward. Am găsit jurnalul Elizabethei!

– Aici în casă? întrebă surprins Edward.

– Nu, la castel, zise ea.

– Cred că ar trebui să facem mai multe eforturi pentru a pune casa în ordine înainte de a-ți reîncepe vînătoarea de hîrtii, spuse Edward. O să ai toată luna la dispoziție pentru a-ți pierde timpul pe acolo.

– Asta ți se va părea interesant pînă și ție, zise Kim, ignorînd remarcile lui Edward.

Deschise cu grijă jurnalul la ultima însemnare. I-l întinse lui Edward, îi arătă pasajul și îi spuse să-l citească.

Edward își puse planurile pe masa de joc pe care o folosise Kim. Pe măsură ce înainta, expresia i se transformă din agasare în interes și mirare.

– Ai dreptate, spuse el entuziasmat.

Îi dădu caietul lui Stanton.

Kim le spuse amîndurora să îl manevreze mai atent.

– Va fi o introducere extraordinară la articolul pe care vreau să-l scriu pentru *Science and Nature,* despre cauzele științifice ale crizelor din procesele de vrăjitorie de la Salem, spuse Edward. E perfect. Menționează chiar direct folosirea secarei. Iar descrierea halucinațiilor este foarte precisă. Alăturarea fragmentului de jurnal la rezultatele spectrometriei de masă efectuate asupra creierului ei încheie cazul.

– Doar nu vrei să scrii un articol despre noua ciupercă înainte de a obține patentul, spuse Stanton. N-o să riscăm, doar ca să te poți amuza tu cu colegii tăi cercetători.

– Bineînțeles că nu, zise Edward. Crezi că sînt un țînc de doi ani în materie de economie?

– Tu ai spus-o, nu eu, răspunse Stanton.

Kim luă jurnalul de la Stanton și îi arătă lui Edward partea în care Elizabeth spunea că îi învăța pe alții să facă păpuși. Îl întrebă dacă i se părea semnificativ.

– În legătură cu dovezile care lipsesc? întrebă el. Ea aprobă din cap. E greu de spus, continuă Edward. Presupun că e puțin ciudat... Știi, sînt mort de foame. Tu ce zici, Stanton? Poți să mănînci ceva?

– Eu pot întotdeauna să mănînc, replică Stanton.

– Ce zici, Kim? întrebă Edward. Nu vrei să încropești ceva? Stanton și cu mine mai avem de revizuit cîteva lucruri.

– Nu prea am condiții pentru gătit, spuse Kim.

Nici măcar nu se aventurase să vadă bucătăria.

Atunci comandă ceva. Începu să desfășoare schițele. Nu sîntem mofturoși.

– Vorbește pentru tine, interveni Stanton.

– Presupun că aș putea face niște spaghete, spuse Kim, gîndindu-se cam de ce ar avea nevoie.

Singura cameră relativ organizată era sufrageria; înainte de renovare fusese vechea bucătărie. Masa, scaunele și vitrinele erau la locul lor.

– Spaghete e foarte bine, opină Edward.

Îl puse pe Stanton să țină planurile, în timp ce el așeză cărți pe colțuri.

Cu un suspin de ușurare, Kim se strecură în cearșafurile curate, apretate, pentru prima noapte de odihnă în casa cea veche. Din momentul în care începuse să facă spaghetele, pînă cînd intrase la duș, cu o jumătate de oră în urmă, nu se oprise din treabă. Mai erau încă multe de făcut, dar casa era relativ în ordine. Edward muncise la fel de mult, după ce Stanton plecase, în sfîrșit.

Kim ridică jurnalul Elizabethei de pe noptieră. Era hotărîtă să citească mai mult, dar, cînd se întinse în pat, deveni conștientă de zgomotele nopții. Cel mai tare se auzea simfonia extrem de puternică a broaștelor și insectelor de noapte, care trăiau în pădurile, mlaștinile și cîmpurile din jur. Mai erau și scîrțîiturile ușoare ale casei vechi, care radia căldura absorbită în cursul zilei. În cele din urmă, era geamătul slab al brizei care bătea dinspre rîul Danvers, strecurîndu-se prin ferestrele cu obloane.

Pe măsură ce se calmă, Kim își dădu seama că ușoara neliniște pe care o simțise cînd intrase pentru prima oară în casă în după-amiaza aceea încă persista. Fusese doar acoperită de activitatea intensă care urmase. Deși Kim bănuia că existau mai multe cauze pentru care era neliniștită, una era evidentă: cererea neașteptată a lui Edward de a dormi separat. Cu toate că acum înțelegea punctul lui de vedere mai bine decît atunci cînd îi spusese prima oară, Kim era totuși supărată și dezamăgită.

Puse deoparte jurnalul Elizabethei și se dădu jos din pat. Sheba îi aruncă o privire exasperată, pentru că dormea adînc. Își băgă picioarele în papuci și merse la dormitorul lui Edward. Ușa era puțin întredeschisă și lumina încă aprinsă. Deschise ușa și se trezi în fața unui mîrîit gros din partea lui Buffer. Scrîșni din dinți; începuse să urască potaia aceea nerecunoscătoare.

– E vreo problemă? întrebă Edward.

Ședea în pat, înconjurat de planurile laboratorului.

Doar că-mi lipsești, răspunse Kim. Ești sigur că vrei să dormim separat? Mă simt singură și nu e prea romantic, ca să nu spun mai mult.

Edward o chemă la el. Strînse schițele de pe pat și îi făcu semn să se așeze pe margine.

– Îmi pare rău, zise el. E numai vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate. Dar tot cred că e cel mai bine deocamdată. Sînt ca o coardă de pian gata să se rupă. Ai văzut că mi-am pierdut chiar cumpătul în fața lui Stanton.

Kim dădu afirmativ din cap, privindu-și mîinile așezate în poală. Edward întinse mîna și îi ridică bărbia.

– Te simți bine? întrebă el.

Kim aprobă din nou, dar se lupta cu sentimentele ei. Bănuia că era doar epuizată.

– A fost o zi grea, spuse Edward.

– Cred că mă simt și un pic neliniștită.

– De ce?

– Nu știu prea sigur, recunoscu ea. Presupun că are ceva de-a face cu soarta Elizabethei și cu faptul că asta este casa ei. Nu pot să uit faptul că o parte dintre genele mele sînt genele ei. Oricum, îi simt prezența.

– Ești epuizată, îi aminti Edward. Cînd ești obosită, imaginația îți poate juca feste. În plus, e un loc nou și asta nu se poate să nu te afecteze puțin. În fond, toți sîntem sclavi ai obișnuinței.

– Sînt sigură că și asta e de vină, dar nu numai.

– Acum nu începe să te porți ciudat, spuse Edward, chicotind. Nu crezi în stafii, nu-i așa?

– N-am crezut niciodată, dar acum nu mai știu.

– Glumești?

Kim rîse de seriozitatea lui.

– Bineînțeles că glumesc, replică ea. Nu cred în stafii, dar mi-am schimbat părerea în privința supranaturalului. Mă trec fiori cînd mă gîndesc la felul în care am găsit jurnalul Elizabethei. Tocmai îi agățasem portretul cînd am simțit că trebuie să merg la castel. Și cînd am ajuns acolo, n-a trebuit să caut prea mult. A fost primul cufăr pe care l-am deschis.

– Oamenii simt ceva supranatural numai venind aici în Salem, zise Edward, rîzînd la rîndul lui. Are ceva de-a face cu vechea

poveste cu vrăjitoarele. Dar, dacă vrei să crezi că o forță mistică te-a condus la castel, foarte bine. Numai să nu-mi ceri să cred și eu.

– Cum altfel îți poți explica ce s-a întîmplat? zise Kim cu pasiune. Pînă astăzi am petrecut acolo peste treizeci de ore, fără să găsesc măcar ceva din secolul al șaptesprezecelea, cu atît mai puțin jurnalul Elizabethei. Ce m-a făcut să mă uit exact la acel cufăr?

– Bine, spuse Edward liniștitor. N-am de gînd să te conving că nu e așa. Calmează-te. Sînt de partea ta.

– Îmi pare rău. N-am vrut să mă enervez. Am venit doar să-ți spun că mi-e dor de tine.

După un sărut prelungit de noapte bună, Kim îl lăsă pe Edward cu schițele sale și ieși din cameră. După ce închise ușa, se trezi scăldată în lumina lunii, care intra pe fereastra de la baie. De unde se afla, vedea umbra neagră, sinistră, a castelului proiectată pe cerul nopții. Se cutremură; scena îi amintea de decorul filmelor clasice cu Dracula, care o îngrozeau în adolescență.

După ce coborî scara întunecată, care făcea un cot de o sută optzeci de grade, se strecură prin marea de cutii goale ce umpleau foaierul. Intră în salon și se uită la portretul Elizabethei. Chiar și în întuneric, Kim îi vedea ochii verzi Elizabethei strălucind, ca și cum ar fi avut o lumină interioară.

– Ce încerci să-mi spui? îi șopti Kim tabloului.

În clipa în care se uită la el, sentimentul că Elizabeth încerca să-i transmită un mesaj reveni cu putere, alături de certitudinea că, oricare ar fi fost mesajul, nu era cuprins în jurnal. Jurnalul era numai o momeală, care să o îndemne pe Kim să-și continue eforturile.

O mișcare bruscă prinsă cu coada ochiului îi aduse pe buze un țipăt înăbușit, iar inima îi sări în piept. Își ridică mîinile din reflex, pentru a se apăra, dar le lăsă repede la loc. Era doar Sheba, care sărise pe masa de joc.

Kim se sprijini o secundă de masă. Cealaltă mînă și-o ținea la piept. Îi era rușine că se speriase atît de tare. Dar asta îi arăta cît era de tensionată, de fapt.

11

Începutul lui septembrie, 1994

Laboratorul fuse terminat, aprovizionat cu substanțe și deschis în prima săptămînă a lui septembrie. Kim se bucură. Deși avea toată luna liberă și putea semna chitanțe pentru sutele de pachete care soseau zilnic, se bucură să scape de această sarcină. Cea care o înlocui fu Eleanor Youngman.

Eleanor fu prima persoană care începu lucrul oficial la laborator. Cu cîteva săptămîni mai devreme îi anunțase pe cei de la Harvard că renunță la postul său de postdoctorat, dar îi luase aproape două săptămîni să-și adune toate proiectele și să se mute în Salem.

Relația lui Kim cu Eleanor se îmbunătăți, dar nu radical. Era cordială, dar rece. Kim își dădu seama că animozitatea lui Eleanor era născută din gelozie. Încă de la prima lor întîlnire, Kim simțise intuitiv că admirația lui Eleanor pentru Edward conținea și o dorință neexprimată pentru o relație mai personală. Kim era uimită că Edward nu observase. De asemenea, o îngrijora puțin, avînd în vedere istoria relațiilor extraconjugale ale tatălui său cu așa-numitele sale asistente.

Următorii locuitori al laboratorului, care sosiră, fură animalele, pe la mijlocul săptămînii, în miez de noapte. Edward și Eleanor supravegheară descărcarea camioanelor anonime și transportarea menajeriei în cuștile potrivite. Kim preferă să privească de la fereastra casei. Nu vedea prea mult din ce se întîmpla, dar asta n-o

deranja. Nu-i plăceau studiile pe animale, chiar dacă le înțelegea necesitatea.

Urmînd sfatul constructorului și al arhitectului, Edward adoptase politica de a lăsa cît mai puține lucruri să se afle în oraș despre laborator. Nu voia să aibă probleme cu legea sau cu activiștii pentru protecția animalelor. Această tactică era sprijinită și de izolarea naturală de care beneficia domeniul: o pădure deasă înconjurată de un gard înalt îl separa de comunitate.

Spre sfîrșitul primei săptămîni din septembrie, ceilalți cercetători începură să sosească. Ajutați de Edward Eleanor, își închiriară camere la diferite pensiuni risipite în Salem și în împrejurimi. Contractul cu cercetătorii prevedea ca aceștia să vină singuri; își lăsaseră familiile în urmă, pentru un timp, pentru a mai reduce tensiunea muncii intense din primele săptămîni. Ceea ce îi atrăsese era faptul că toți aveau să devină milionari o dată ce acțiunile lor începeau să fie tranzacționate.

Primul membru al echipei care sosi din afara orașului fu Curt Neuman. Era dimineață tîrziu, iar Kim se afla în casă și se pregătea să plece la castel cînd auzi zgomotul înfundat al unei motociclete. Merse la fereastră și văzu vehiculul oprind în fața casei. Un bărbat aproximativ de vîrsta ei coborî și își ridică vizorul căștii. În spatele motocicletei era legată o valiză.

– Pot să vă ajut cu ceva? strigă Kim pe fereastră.

Își închipui că era un curier care greșise drumul spre laborator.

Mă scuzați, spuse el cu regret în voce și cu un ușor accent german. Mă puteți ajuta să ajung la laboratorul Omni?

– Trebuie să fiți doctorul Neuman, zise Kim. O secundă. Cobor imediat.

Edward îi atrăsese atenția asupra accentului străin cînd îi spusese lui Kim că îl aștepta pe Curt în ziua aceea. Nu se așteptase ca celebrul cercetător să sosească pe motocicletă.

Kim închise repede cîteva cărți cu mostre de materiale lăsate deschise pe masa de joc și ridică ziarele vechi de cîteva zile împrăștiate pe canapea, pentru a-l invita pe Curt Neuman înăuntru. După ce se uită fugar în oglindă, deschise ușa.

Curt își dăduse jos casca și și-o atîrnase pe braț, ca un cavaler medieval. Dar nu se uita la Kim. Privirea lui era îndreptată spre laborator. Edward auzise motocicleta și venea spre casă cu mașina, pe drumul neasfaltat. Opri, sări jos și îl îmbrățișă pe Curt ca pe un frate de mult pierdut.

Cei doi schimbară cîteva cuvinte despre motocicleta BMW de un roșu metalic a lui Curt, pînă cînd Edward își dădu seama de prezența lui Kim în cadrul ușii și i-o prezentă lui Curt.

Kim dădu mîna cu cercetătorul. Era un bărbat solid, cu vreo doi inci mai înalt decît Edward, cu părul blond și ochii de un albastru azuriu.

– Curt e din München, spuse Edward. S-a pregătit la Stanford și la UCLA. Mulți îl consideră, ca și mine, cel mai talentat biolog specializat în alergii la medicamente din țară.

– Ajunge, Edward, reuși Curt să spună, înroșindu-se.

Am avut noroc să pot să-l răpesc de la Merck, continuă Edward. Voiau atît de mult să-l păstreze, încît s-au oferit să-i construiască propriul laborator.

Kim îl privi compătimitor pe sărmanul Curt chinuindu-se la auzul elogiului lui Edward, ceea ce îi aminti de propria ei reacție la laudele lui Stanton din timpul cinei, cînd se cunoscuseră. Curt părea surprinzător de timid pentru statura sa impunătoare, înfățișarea de manechin și inteligența recunoscută. Evită să-i întîlnească privirea lui Kim.

– Gata cu vorbele, zise Edward. Haide, Curt! Vino după mine cu mașina aia sinucigașă. Vreau să-ți arăt laboratorul.

Kim îi privi cum străbătură, unul după celălalt, cîmpul spre laborator și apoi se întoarse în casă, pentru a termina ce avea de făcut înainte de a porni spre castel.

Mai tîrziu, exact cînd Kim își Edward își terminară prînzul ușor, sosi al doilea cercetător din țară. Edward auzi mașina care se apropia. Se ridică de la masă și ieși. Puțin după aceea se întoarse cu un bărbat înalt și slab, dar musculos, după el. Era bronzat și chipeș, iar lui Kim i se păru că seamănă mai degrabă cu un jucător de tenis decît cu un om de știință.

Edward le făcu cunoștință. Îl chema François Leroux. Spre surprinderea lui Kim, făcu un gest ca și cum ar fi vrut să-i sărute mîna, dar nu-l duse pînă la capăt. Kim nu simți decît atingerea ușoară a respirației lui pe piele.

Așa cum făcuse și cu Curt, Edward îi făcu lui Kim un rezumat scurt, dar elogios, al carierei lui François. Dar, spre deosebire de Curt, pe François nu-l deranjă deloc să audă laudele lui Edward. În timp ce Edward vorbea, își fixă ochii negri, pătrunzători, asupra lui Kim într-un mod care o făcu să roșească.

– Adevărul e că François e un geniu, spunea Edward. E un biofizician originar din Lyon, Franța, și absolvent al Universității din Chicago. Ceea ce-l deosebește de colegii lui e că a reușit să se specializeze atît în rezonanța magnetică nucleară, cît și în cristalografie cu raze X. A reușit să combine două tehnologii aflate de obicei în concurență.

Kim observă că, în acest punct al discursului lui Edward, pe chipul lui François apăru un ușor zîmbet. Își înclină, de asemenea, capul în direcția lui Kim, ca pentru a sublinia că era adevărat tot ce spunea Edward și chiar mai mult. Kim își întoarse privirea. Avea sentimentul că François era puțin prea sofisticat și prea direct pentru gustul ei.

– Datorită lui François, vom economisi mult timp în cercetarea medicamentului Ultra, continuă Edward. Sîntem cu adevărat norocoși să-l avem. Franța a pierdut, noi am cîștigat.

Cîteva minute mai tîrziu, Edward îl conduse pe François afară, pentru a-l duce la laborator. Era nerăbdător să-i arate dotările și să i-l prezinte pe Curt. Kim îi urmări de la fereastră cum se urcară în mașina lui Edward. Nu putea să nu se minuneze cum ajunseseră personalități atît de diferite să facă lucruri atît de asemănătoare.

Ultimii doi dintre principalii cercetători sosiră sîmbătă, 10 septembrie. Veniră cu trenul din Boston. Edward Kim merseră împreună să-i întîmpine și stătură pe peron în timp ce trenul trase în stație.

Edward îi văzu primul și le făcu cu mîna pentru a le atrage atenția. În timp ce se apropiau de Kim și de Edward, Kim îl întrebă

în glumă pe Edward dacă aspectul fizic plăcut fusese una dintre condițiile de angajare la Omni.

– Ce naiba vrei să spui? întrebă Edward.

– Toți oamenii tăi arată foarte bine, răspunse Kim.

– Ăsta e un lucru pe care nu l-am observat, zise Edward.

Cînd cele două grupuri se apropiară, Edward făcu prezentările. Kim îi cunoscu pe Gloria Herrera și David Hirsh și dădu mîna cu

Gloria, ca și Eleanor, nu se potrivea cu imaginea preconceptă a lui Kim despre femeile de știință. Dar era singura asemănare dintre ele. În ceea ce privește culoarea și comportamentul, erau opuse. Spre deosebire de pielea albă a lui Elenor, Gloria avea un ten măsliniu, cu părul la fel de negru ca al lui Kim și cu o privire aproape la fel de pătrunzătoare ca a lui François. În contrast cu răceala rezervată a lui Eleanor, Gloria era caldă și deschisă.

David Hirsh îi aminti lui Kim de François. Și el era înalt și slab, cu o siluetă atletică. Era brunet, dar nu chiar la fel de oacheș ca François. Se purta la fel de nonșalant, dar mai plăcut, nefiind la fel de îndrăzneț și avînd un pronunțat simț al umorului, alături de un zîmbet plăcut.

Pe drumul de la gară, Edward povesti realizările Gloriei și ale lui David la fel de amănunțit și de elogios ca și pe cele ale lui Curt și François. Atît Gloria, cît și David o asigurară pe Kim că Edward exagera. Apoi întoarseră coversația pentru a vorbi despre Edward. În cele din urmă, singurul lucru pe care Kim îl știa cu siguranță era că Gloria era farmacolog, iar David imunolog.

Ajunși pe domeniu, o lăsară pe Kim acasă. În timp ce mașina demară pe drumul spre laborator, Kim îi auzi rîzînd și se bucură pentru Edward. Era sigură că Gloria și David aveau să contribuie în bine la atmosfera din laborator.

În ziua următoare, pe 11 septembrie, Edward și ceilalți cinci cercetători organizară o mică petrecere la care o invitară și pe Kim. Desfăcură o sticlă de șampanie, ciocniră și băură pentru Ultra. După cîteva minute se apucară de lucru într-un ritm frenetic.

Pe parcursul următoarelor zile, Kim merse des la laborator, pentru a-și oferi sprijinul moral și pentru a vedea dacă nu putea ajuta

cu ceva. Se gîndea că rolul ei era undeva între gazdă și senior. Pe la mijlocul săptămînii își rări considerabil vizitele. La sfîrșitul săptămînii nu mai merse aproape deloc, de vreme ce, de cîte ori se ducea, o făceau să se simtă ca un intrus.

Edward nu o ajută deloc. În vinerea anterioară îi spusese în față că ar fi preferat să nu vină prea des, pentru că vizitele ei le întrerupeau concentrarea colectivă. Kim nu se supără din cauza respingerii, fiindcă era conștientă de presiunea sub care lucrau, pentru a obține rezultate cît mai repede posibil.

În plus, Kim era mulțumită cu propriile ei activități. Se adaptase bine la noua casă și i se părea plăcută. Încă mai simțea uneori prezența Elizabethei, dar nici pe departe la fel de puternic ca în prima seară. Cultivîndu-și interesul pentru decorațiunile interioare, obținuse zeci de cărți despre tapet, covoare, draperii și mobilă colonială. Adusese numeroase mostre pe care le împrăștiase prin casă, în locurile în care voia să folosească materialele. Ca o plăcere în plus, petrecuse multe ore scotocind prin numeroasele magazine de antichități din zonă, vînînd piese de mobilier din epoca colonială.

Kim petrecu, de asemenea, mult timp în castel, fie în pod, fie în pivniță. Descoperirea jurnalului Elizabethei fusese un stimulent extraordinar și-i alungase descurajarea acumulată de-a lungul orelor pierdute anterior.

La începutul lui septembrie, în cursul primei vizite la castel, după găsirea jurnalului Elizabethei, Kim găsise încă o scrisoare importantă. Fusese în același cufăr de marinar ca și jurnalul. Îi era adresată lui Ronald și era de la Jonathan Corwin, magistratul care locuise în Casa Vrăjitoarelor.

20 iulie 1692
Orașul Salem

Dragă Ronald,

Am considerat că este prudent să-ți atrag atenția că ai fost văzut mutînd cadavrul Elizabethei din mormîntul său de pe Gallows Hill de către Roger Simmons, care, de asemenea, l-a văzut și pe fiul doamnei Nurse luînd cadavrul mamei sale, în același scop ca și tine. Te implor, prietene, să nu dezvălui acest gest în vre-

murile acestea tulburi și agitate dacă nu vrei să atragi și mai multe nenorociri asupra ta și asupra familiei tale, căci dezgroparea morților este văzută de mulți ca un act de vrăjitorie. Nici eu nu am să atrag atenția, din cauza stării de spirit a oamenilor, asupra mormîntului, pentru motivul că s-ar putea să fii acuzat pe nedrept. Am vorbit cu Roger Simmons și el mi-a jurat că nu va vorbi cu nimeni despre fapta ta decît în fața unui magistrat, dacă va fi chemat. Dumnezeu fie cu tine.

Servitorul și prietenul tău,
Jonathan Corwin.

După descoperirea scrisorii lui Corwin, Kim intră într-o perioadă de două săptămîni în care nu mai găsi nimic legat de Ronald sau de Elizabeth. Dar asta nu-i risipi entuziasmul cu care își petrecea timpul la castel. Dîndu-și seama cu întîrziere că aproape toate documentele din pod și din pivniță aveau importanță istorică, se hotărî să-și organizeze hîrtiile, nu numai să scotocească printre ele în căutarea materialelor din secolul al șaptesprezecelea.

Atît în pod, cît și în pivniță, delimită anumite zone în care să depoziteze hîrtiile, pe perioade de jumătate de secol. În fiecare zonă, împărți actele pe categorii de afaceri, guvernamentale și personale. Era o sarcină monumentală, dar îi dădu sentimentul unei realizări, chiar dacă nu adăuga nimic la colecția sa de documente legate de strămoșii săi din secolul al șaptesprezecelea.

Astfel, prima jumătate a lui septembrie trecu în mod plăcut, Kim împărțindu-și timpul între decorarea casei vechi, cercetarea și organizarea arhivei haotice din castel. Pe la mijlocul lunii, ajunsese să ocolească laboratorul de tot și abia îi mai vedea pe cercetători. Începu chiar să-l vadă tot mai rar pe Edward, căci venea din ce în ce mai tîrziu acasă și pleca din ce în ce mai devreme.

12

Luni, 19 septembrie 1994

Era o zi superbă de toamnă, cu un soare strălucitor și cald, care ridică repede temperatura la aproape optzeci de grade Fahrenheit. Spre încîntarea lui Kim, o parte dintre copacii din zonele mlăștinoase ale pădurii căpătaseră o nuanță din paleta splendidă a toamnei, iar cîmpurile din jurul castelului deveniseră o imensă pătură aurie.

Kim nu-l văzuse deloc pe Edward. Se trezise înainte de șapte și plecase la laborator fără să ia micul dejun. Kim își dădu seama de asta după faptul că nu erau vase murdare în chiuvetă. Nu se miră, pentru că Edward îi spusese cu cîteva zile în urmă că grupul începuse să ia masa la laborator, pentru a pierde mai puțin timp. Spusese că făceau progrese extraordinare.

Își petrecu dimineața în casa cea veche, ocupată cu decorarea. După o săptămînă de nehotărîre, reuși să aleagă materialul pentru cuverturile de pat și pentru draperiile de la ambele dormitoare de sus. Fusese o alegere dificilă, dar, după ce o făcu, se simți ușurată. Cu numărul materialului în mînă, își sună o prietenă de la centrul de design din Boston și îi dădu comanda.

După ce luă un prînz plăcut, cu salată și ceai cu gheață, merse la castel, pentru a-și petrece după-amiaza cercetînd și punînd ordine în hîrtii. O dată ajunsă acolo, cumpăni din nou, ca de obicei, dacă să meargă în pod sau în pivniță. Podul cîștigă, datorită soare-

lui. Se gîndi că aveau să fie o mulțime de zile mohorîte și ploioase, în care pivnița avea să fie o adevărată ușurare.

Se duse tocmai în capătul cel mai îndepărtat al podului, deasupra aripii servitorilor, și se puse pe treabă într-un grup de dulapuri negre. Cu ajutorul unor cutii de carton, în care fuseseră aduse la casa cea veche cărțile lui Edward, împărți documentele, așa cum făcuse și în săptămînile anterioare. Majoritatea hîrtiilor erau legate de afaceri și datau din secolul al nouăsprezecelea.

Kim începuse să descifreze foarte ușor paginile scrise de mînă și le putea pune în cutia potrivită numai după ce arunca o privire titlului, dacă aveau, sau primului paragraf. Spre seară ajunse la ultimul dulap. Era la penultimul sertar și parcurgea o colecție de contracte navale, cînd găsi o scrisoare adresată lui Ronald Stewart.

După ce trecuse atîta timp în care nu mai găsise un asemenea document, rămase o clipă înmărmurită. Se uită la scrisoare, ca și cum nu și-ar fi crezut ochilor. În cele din urmă, bägă mîna în sertar și o scoase. O ținu doar cu vîrfurile degetelor, așa cum făcuse Mary Custland cu scrisoarea lui Mather. Cînd se uită la semnătură, speranțele îi crescură. Era încă o scrisoare de la Samuel Sewall.

8 ianuarie 1697
Boston

Dragul meu prieten,

După cum știi, fără îndoială, onorabilul locotenent-guvernator, Consiliul și Adunarea provinciei Majestății sale Massachusetts Bay au hotărît ca următoarea zi de joi, 14 ianuarie, să se țină post în semn de căință pentru orice păcat săvîrșit împotriva oamenilor nevinovați, din vina lui Satan și a supușilor lui din Salem. același fel, și eu, fiind conștient de complicitatea mea în slujirea fostei Curți „Oyer and Terminer" doresc să-mi recunosc în public vina și rușinea și o voi face în Biserica Vechiului Sud. Dar ție, etene, nu știu ce să-ți spun pentru a-ți alina povara. Nu am nici o îndoială că Elizabeth a avut de-a face cu forțele răului, dar dacă a fost posedată sau a fost în legătură cu ele nu știu și nu vreau să judec, avînd în vedere greșelile mele de pînă acum. În ceea ce privește întrebarea ta în legătură cu consemnările Curții Oyer and

Terminer, în general, și cele ale procesului Elizabethei, în special, pot să afirm că se află în posesia reverendului Cotton Mather, care mi-a jurat că nu vor cădea niciodată în mîinile cui nu trebuie, pentru a nu aduce atingere caracterului juraților și magistraților, care au slujit pe cît de bine au putut, deși au greșit în multe cazuri. Cred, deși nu am întrebat și nu vreau să știu, că reverendul Mather intenționează să ardă însemnările pomenite mai sus. În ceea ce privește părerea mea cu privire la faptul că magistratul Jonathan Corwin s-a oferit să-ți dea toate consemnările procesului Elizabethei, începînd cu plîngerea inițială, mandatul de arestare, sentința și audierile preliminare, cred că ar trebui să le iei și să le distrugi în același fel, pentru ca generațiile următoare din familia ta să nu sufere din cauza dezvăluirii în public a acestei tragedii din Salem, provocate sau sprijinite de faptele Elizabethei.

Prietenul tău, în numele lui Hristos,
Samuel Sewall.

– Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Edward. Cîteodată ești al naibii de greu de găsit.

Kim își ridică privirea din scrisoarea lui Sewall și îl văzu pe Edward aplecat deasupra ei. Era aproape ascunsă în spatele unui dulap negru.

– S-a întîmplat ceva? întrebă agitată Kim.

– Da, s-a întîmplat, răspunse Edward. Te caut de o jumătate de oră. Am bănuit că ești la castel și am urcat pînă aici în pod și te-am strigat. Dacă n-ai răspuns, am coborît și te-am căutat în pivniță. Cînd am văzut că nu ești acolo, m-am întors aici. E ridicol. Dacă vrei să stai atît de mult aici, pune-ți măcar un telefon.

Kim se chinui să se ridice.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu te-am auzit.

– Evident, replică Edward. Ascultă, avem o problemă. Stanton a început iar să facă scandal în legătură cu banii și e în drum spre Salem. Nici unuia dintre noi nu-i place să se oprească din lucru pentru a se întîlni cu el, mai ales în laborator, unde o să vrea să vadă ce face fiecare. Și, ca și cum asta n-ar fi de ajuns, toată lumea e cu nervii la pămînt din cauza surmenajului. Tot timpul se ceartă pe motive stupide, cum ar fi cine are mai mult spațiu sau cine e mai

aproape de răcitor. Am ajuns să mă simt ca o educatoare la niște puști răsfățați. Oricum, ca să scurtăm vorba, vreau să ținem întîlnirea la noi în casă; le va face bine tuturor să mai iasă din mediul acela ostil. Pentru a nu pierde timpul, m-am gîndit că am putea și mînca. Așa că ai putea să pregătești ceva pentru cină?

La început Kim crezu că Edward glumea, dar cînd își dădu seama că era serios se uită la ceas.

– E trecut de cinci, îi aminti ea.

– Ar fi fost patru și jumătate dacă nu te ascundeai aici.

– Nu pot să pregătesc masa pentru opt oameni la ora asta.

– De ce nu? întrebă Edward. Nu trebuie să fie un ospăț, pentru Dumnezeu. Poți să comanzi și pizza, din partea mea. Oricum, cu asta am trăit pînă acum. Ceva care să le umple stomacul. Te rog, Kim. Am nevoie de ajutorul tău. Simt că înnebunesc.

Bine, ceda Kim, împotriva voinței sale. Își dădea seama că Edward era agitat. Pot să fac ceva mai bun decît să comand pizza, dar nu te aștepta la delicatese.

Kim își adună lucrurile, inclusiv scrisoarea lui Sewall și îl urmă pe Edward afară din pod. În timp ce coborau scările, îi întinse scrisoarea și îi explică ce era. El i-o dădu înapoi.

– Nu am timp de Samuel Sewall acum.

– E important, spuse Kim. Explică cum a reușit Ronald să elimine numele Elizabethei din toate documentele istorice. N-a fost singur. A fost ajutat de Jonathan Corwin și de Cotton Mather.

– O să citesc scrisoarea mai tîrziu.

– Există o parte care s-ar putea să ți se pară interesantă, spuse Kim.

Ajunseseră la mijlocul scării mari. Edward se opri sub fereastra cu vitralii. Lumina galbenă îl făcea să pară foarte palid. Kim se gîndi că părea aproape bolnav.

– Bine, spuse Edward nerăbdător. Arată-mi ce crezi că mi s-ar părea interesant.

Kim îi dădu scrisoarea și îi arătă ultima propoziție, unde Sewall menționa că tragedia din Salem fusese provocată sau sprijinită de faptele Elizabethei.

Edward își ridică privirea și se uită la Kim după ce o citi.

– Și ce dacă? întrebă el. Asta știam și pînă acum.

– Noi știam. Dar ei? Vreau să spun, ei știau despre ciupercă?

Edward se uită din nou la scrisoare și mai citi o dată propoziția.

– N-aveau cum, spuse el cînd termină. E imposibil din punct de vedere științific. Nu aveau nici instrumentele, nici cunoștințele necesare.

Atunci cum îți explici propoziția? La începutul scrisorii, Sewall recunoaște că a greșit cînd le-a condamnat pe celelalte vrăjitoare, dar nu și pe Elizabeth. Ei știau ceva ce noi nu știm.

– Atunci ne întoarcem la misterioasele dovezi, zise Edward. Îi dădu înapoi scrisoarea. E interesant, dar nu pentru scopurile mele, și chiar nu am timp acum pentru așa ceva. Coborîră mai departe. Îmi pare rău că sînt atît de preocupat. După ce că am atîtea pe cap, Stanton se dovedește a fi o adevărată pacoste, aproape la fel ca cei de la Harvard. Din cauza lor, mai am puțin și o să mă internez la ospiciu.

– Merită tot acest efort? întrebă Kim.

Edward îi aruncă o privire neîncrezătoare.

Bineînțeles că merită, rosti el iritat. Știința cere sacrificii. Toată lumea știe asta.

– Mie mi se pare că aici e vorba mai puțin de știință și mai mult de economie.

Edward nu răspunse. Afară, se duse direct la mașină.

– O să ajungem acasă la șapte și jumătate fix, strigă el peste umăr înainte de a se urca la volan.

Porni motorul și aruncă de sub roți un val de nisip și pămînt, plecînd în viteză spre laborator.

Kim se urcă în propria ei mașină și bătu cu degetele pe volan, întrebîndu-se ce avea să pregătească la cină. Acum, că Edward plecase și avea timp să se gîndească, se enervă că acceptase această povară neașteptată și absurdă.

Își recunoscu comportamentul și nu-i plăcu. Fiind atît de ascultătoare, se purtase din nou ca un copil care încearcă să-și calmeze părinții, așa cum făcea de cîte ori tatăl ei era supărat. Dar faptul că își dădea seama ce făcea nu însemna că putea să ia și

măsuri. Ca și tatălui ei, voia să-i facă pe plac lui Edward, pentru că dorea aprecierea lui și avea nevoie de ea. În plus, argumentă ea, Edward era foarte presat și avea nevoie de ea.

Kim porni mașina și plecă spre oraș la cumpărături. Pe drum, se gîndi mai mult la situația ei. Nu voia să-l piardă pe Edward, dar parcă, în ultimele săptămîni, cu cît se străduia mai mult să-i facă pe plac și să fie mai înțelegătoare, cu atît Edward îi cerea mai mult.

Cu atît de puțin timp la dispoziție, Kim se hotărî să facă o masă simplă, cu friptură la grătar, salată și chifle calde. De băut avea să ia vin sau bere. La desert, avea fructe proaspete și înghețată. La ora șapte fără un sfert, friptura era rumenită, salata preparată, iar chiflele gata să fie puse în cuptor. Făcuse chiar și focul în grătarul de afară.

Se repezi apoi în baie și făcu un duș scurt. După aceea urcă și se schimbă în haine curate și comode, înainte de a se întoarce la bucătărie pentru a scoate șervețelele și fața de masă. În timp ce așeza masa în sufragerie, Mercedesul lui Stanton opri în fața casei.

– Salutări, verișoară, zise Stanton, intrînd pe ușă.

O ciupi pe Kim de obraz. Ea îi ură bun venit și-l întrebă dacă nu voia un pahar de vin. El acceptă și o urmă în bucătărie.

– Ăsta e singurul vin pe care îl ai? întrebă el, strîmbîndu-se, în timp ce Kim deschidea sticla.

– Mă tem că da, spuse Kim.

– Cred că o să beau bere.

Kim continuă pregătirile pentru cină, iar Stanton se așeză pe un scaun și o privi cum muncea. Nu se oferi să o ajute, dar Kim nu se supără. Avea totul sub control.

Văd că te înțelegi bine cu Buffer, comentă Stanton. Cîinele lui Edward se băga tot timpul printre picioarele lui Kim. Sînt impresionat. E o javră tare urîcioasă.

Eu să mă înțeleg bine cu Buffer? întrebă Kim sarcastic. Glumești. În nici un caz nu stă pe-aici din cauza mea, ci din cauza fripturii. De obicei, stă cu Edward la laborator.

Kim controlă temperatura cuptorului și puse chiflele înăuntru.

– Cum te simți în noua casă? întrebă Stanton.

– Îmi place, spuse Kim. Apoi oftă. Mă rog, în cea mai mare parte. Din păcate, situația de la laborator domină atmosfera. Cu tot stresul ăsta, Edward a fost cu nervii la pământ.

– Mie-mi spui, comentă Stanton.

– Cei de la Harvard îi fac probleme, spuse Kim, fără să adauge că același lucru îl făcea și Stanton.

– L-am avertizat despre asta încă de la începutul acestei afaceri. Știam din proprie experiență că cei de la Harvard nu vor face pe mortul în păpușoi dacă află despre ce cîștig potențial este vorba. Universitățile, și în special cea de la Harvard, au devenit foarte sensibile la astfel de situații.

– N-aș vrea să-și pună în pericol cariera academică. Înainte de povestea cu medicamentul Ultra, învățămîntul era pasiunea lui.

Începu să aranjeze salata. Stanton o urmări și nu spuse nimic pînă cînd nu îi întîlni privirea.

– Între voi lucrurile stau bine? întrebă el. Nu vreau să fiu indiscret, dar de cînd lucrez cu el la acest proiect, am descoperit că nu e persoana cea mai plăcută din lume.

– A fost cam stresant în ultima vreme, recunoscu Kim. Mutarea aici n-a mers atît de bine pe cît mă așteptam, dar, desigur, eu nu luasem în considerare Ultra și Omni. După cum spuneam, Edward e foarte presat.

– Nu e singurul.

Ușa de la intrare se deschise, iar Edward și cercetătorii săi intrară în grup. Kim ieși să-i întîmpine pentru a salva situația, pe cît posibil, dar nu era ușor. Toți erau foarte iritați, inclusiv Gloria și David. Aparent, nimeni nu voise să vină la casa cea veche pentru cină. Edward fusese nevoit să le ordone.

Reacția cea mai negativă veni din partea lui Eleanor. În clipa în care află meniul, anunță mofturoasă că ei nu-i plăcea carnea în sînge.

– Dar ce mănînci de obicei? o întrebă Edward.

– Pește sau pui, spuse ea.

Edward se uită la Kim și ridică din sprîncene, ca și cum ar fi întrebat: „Ce e de făcut?"

– Pot să cumpăr niște pește, răspunse Kim.

Își luă cheile, ieși și se urcă în mașină. Evident, fusese nepoliticos din partea lui Eleanor, dar, de fapt, Kim se bucură să iasă din casă pentru cîteva minute. Starea de spirit era deprimantă.

Nu departe era o piață unde se vindea pește proaspăt, iar Kim cumpără mai mult filet de somon, în cazul în care și altcineva mai voia pește. Pe cînd venea înapoi, Kim se întrebă cu o oarecare neliniște ce avea să găsească la întoarcere.

Cînd intră în casă, avu o surpriză plăcută. Atmosfera se îmbunătățise. Tot nu erau un grup prea vesel, dar era mai puțină tensiune. În absența ei, deschiseseră sticlele de vin și bere și băuseră cu mai mult spor decît se așteptase. Se bucură că luase atît de mult.

Toată lumea era în salon, adunată în jurul mesei de scîndură, sub privirea portretului Elizabethei. Kim înclină din cap în direcția celor care se uitau la ea și merse direct în bucătărie. Spălă peștele și îl puse pe un platou, lîngă carne.

Cu un pahar de vin în mînă, Kim se întoarse în salon. Stanton se ridicase în timp ce ea fusese la bucătărie și le dăduse fiecăruia cîte o foaie de hîrtie. Acum stătea în picioare în fața căminului, exact sub tablou.

– Ceea ce vedeți este o estimare a timpului în care vom rămîne fără bani dacă cheltuim în ritmul actual, spuse el. Evident, nu e o situație prea bună. De aceea am nevoie să știu cînd va ajunge fiecare dintre voi la anumite rezultate pentru a putea să adun mai mult capital. Sînt trei posibilități: să intrăm pe piață, ceea ce mă îndoiesc că ar fi în avantajul nostru atîta vreme cît nu avem ce vinde...

Dar *avem* ce vinde! îl întrerupse Edward. Avem cel mai promițător medicament de la descoperirea antibioticelor, mulțumită Doamnei. Edward își ridică paharul de bere în direcția portretului Elizabethei. Aș vrea să propun un toast pentru femeia care ar putea deveni cea mai celebră vrăjitoare din Salem.

Toată lumea, cu excepția lui Kim, își ridică paharul. Chiar și Stanton li se alătură după ce își luă berea de pe polița căminului, unde o lăsase. După o clipă de tăcere, toți băură cu zel.

Kim se simți stînjenită, parcă așteptîndu-se ca portretul să-și schimbe expresia. Complimentul lui Edward i se păru de prost gust

și lipsit de respect. Kim se întrebă cum s-ar fi simțit Elizabeth dacă ar fi fost acolo să-i vadă pe acești oameni talentați folosind în scopuri personale, în casa ei, o descoperire legată de nenorocirea și moartea ei prematură.

– Nu neg că avem un produs potențial, începu Stanton după ce-și puse berea jos. Toți știm asta. Dar nu avem deocamdată un produs comerciabil. Așa că, credeți-mă, în climatul economic actual, nu e momentul pentru o ofertă publică. Am putea face un plasament privat, care are avantajul că am păstra un control mai puternic. Ultima soluție ar fi să abordăm și alți investitori de risc. Desigur, această abordare ar necesita sacrificarea mai multor acțiuni, deci mai mulți bani. De fapt, toți ar trebui să ne diluăm partea pe care o avem deja.

Cercetătorii scoaseră un murmur de nemulțumire.

– Nu vreau să mai dăm acțiuni, spuse Edward. Vor fi prea valoroase cînd Ultra va intra pe piață. De ce nu putem împrumuta bani?

Nu avem garanții pentru un asemenea împrumut, replică Stanton. Dacă vrem să împrumutăm o asemenea sumă fără garanții va trebui să plătim o dobîndă exorbitantă, pentru că nu ar fi din surse obișnuite. Și, atîta timp cît nu e din surse obișnuite, oamenii cu care vom avea de-a face nu ne vor lăsa să ne ascundem în spatele unei companii dacă lucrurile nu merg bine. Înțelegi ce vreau să spun, Edward?

– M-am prins, zise Edward. Dar ia în considerare posibilitatea, oricum. Să nu lăsăm nici o piatră neîntoarsă care ne-ar putea ajuta să nu mai dăm acțiuni. Ar fi păcat, pentru că Ultra este o certitudine.

– Ești la fel de încrezător ca atunci cînd am înființat compania? întrebă Stanton.

– Mai mult, spuse Edward. În fiecare zi sînt din ce în ce mai convins. Lucrurile merg foarte bine și dacă o vor ține tot așa, ne-am putea afla în situația de a face o cerere pentru investigarea unui nou medicament în șase-opt luni, ceea ce e cu totul altceva decît cei trei ani și jumătate obișnuiți.

– Cu cît vă mișcați mai repede, cu atît situația financiară devine mai bună, spuse Stanton. Ar fi chiar mai bine dacă ați putea mări ritmul.

Eleanor rîse scurt, în bătaie de joc.

– Lucrăm deja la viteză maximă, spuse François.

– E adevărat, completă Curt. Cei mai mulți dintre noi dorm mai puțin de șase ore pe noapte.

– Există un lucru pe care nu l-am făcut încă, interveni Edward. Nu mi-am contactat cunoștințele de la FDA. Vreau să încep să netezesc calea pentru ca Ultra să fie măcar luat în considerare pentru procedura de urgență. În cele din urmă, îl vom încerca în cazuri grave de depresie, la pacienții bolnavi de SIDA și chiar de cancer în fază terminală.

– Orice, pentru a mai cîștiga timp, zise Stanton. Nu pot să vă spun cît e de important.

– Cred că am înțeles mesajul, spuse Edward.

– Ați mai aflat ceva despre modul de acțiune al medicamentului Ultra? întrebă Stanton.

Edward îi ceru Gloriei să-i spună lui Stanton ceea ce tocmai descoperiseră.

– Chiar în dimineața asta am găsit cantități scăzute dintr-o enzimă naturală în creierul șobolanilor cărora li s-a administrat Ultra, spuse Gloria.

– Asta ar trebui să mă facă fericit? întrebă Stanton sarcastic.

– Da, spuse Edward, dacă îți mai amintești ceva din cei patru ani pe care i-ai pierdut la medicină.

– Sugerează că Ultra ar putea fi o moleculă cerebrală naturală sau, cel puțin, foarte apropiată, din punct de vedere structural, de o moleculă naturală, preciză Gloria. Teoria este susținută și de stabilitatea legăturii dintre Ultra și membranele neuronale. Începem să credem că situația ar putea fi oarecum similară cu cea a relației dintre drogurile de tipul morfinei și propriile endorfine ale creierului.

Cu alte cuvinte, Ultra este un hormon natural intern al creierului, spuse Edward.

Dar nivelurile sînt diferite în diferite părți ale creierului, adăugă Gloria. Tomografiile noastre inițiale pe animale sugerează că Ultra se concentrează în trunchiul cerebral, în creierul intermediar și în sistemul limbic.

– A, sistemul limbic, spuse Stanton. Ochii îi sclipiră. Asta îmi aduc aminte. Este partea creierului asociată cu animalul din noi și

cu instinctele primare, precum furia, foamea și sexul. Vezi, Edward, educația mea medicală n-a fost o pierdere totală.

Gloria, spune-i cum credem că acționează, spuse Edward, ignorînd comentariul lui Stanton.

– Credem că funcționează ca un tampon, atenuînd nivelul neurotransmițătorilor din creier, spuse Gloria. Ceva în genul unui agent neutralizant care menține pH-ul unui sistem acid-bază.

– Cu alte cuvinte, spuse Edward, Ultra sau molecula naturală, dacă este diferită de Ultra, stabilizează emoțiile. Cel puțin, asta a fost funcția ei inițială: de a readuce emoțiile la nivelul inițial, de la extremele provocate de un eveniment șocant, cum ar fi să găsești un tigru siberian în peșteră. Oricare ar fi emoția extremă, teamă sau furie, Ultra înăbușă neurotransmițătorii, permițînd animalului sau omului primitiv să-și recapete rapid starea normală pentru a face față următorului obstacol.

– Ce vrei să spui cu „funcția ei inițială"? întrebă Stanton.

– După ultimele descoperiri, credem că funcția ei a evoluat o dată cu creierul uman, spuse Edward. Credem că rolul s-a modificat, de la cel de stabilizare a emoțiilor la aducerea acestora pe tărîmul controlului voluntar.

Privirea lui Stanton se lumină din nou.

– Stai puțin, zise el, străduindu-se să înțeleagă. Vrei să spui că, dacă un pacient care suferă de depresie și ia Ultra, n-ar mai fi nevoie decît să-și dorească să nu mai fie deprimat?

– Asta e ipoteza noastră actuală, spuse Edward. Molecula naturală există în creier în cantități minuscule, dar joacă un rol foarte important în determinarea emoției și a stării psihice.

– Dumnezeule! exclamă Stanton. Ultra ar putea fi medicamentul secolului!

– De asta lucrăm non-stop, spuse Edward.

– Ce faceți acum? întrebă Stanton.

– Facem totul, răspunse Edward. Studiem molecula din toate punctele de vedere posibile. Acum, cînd știm că se leagă de un receptor, vrem să aflăm proteina de legătură. Vrem să cunoaștem structura sau structurile proteinei de legătură, căci bănuim că Ultra se leagă cu diferite catene laterale, în diferite circumstanțe.

– Cînd crezi că am putea începe comercializarea în Europa și Japonia? întrebă Stanton.

Vom ști de îndată ce începem testele clinice, spuse Edward. Dar asta nu se va întîmpla pînă cînd nu facem cererea de începere a investigațiilor la FDA.

– Trebuie să accelerăm procesul cumva, zise Stanton. E o nebunie! Avem un medicament de peste un miliard de dolari, iar noi am putea da faliment.

Stați puțin, spuse Edward deodată, captînd atenția tuturor. Tocmai mi-a venit o idee. M-am gîndit cum am putea să economisim timp. O să încep să iau medicamentul.

Timp de cîteva minute camera se cufundă în liniște, cu excepția ticăitului ceasului de pe cămin și a țipetelor pescărușilor de pe rîu.

– Crezi că e o idee înțeleaptă? întrebă Stanton.

– Bineînțeles că e, spuse Edward, din ce în ce mai entuziasmat de idee. La naiba, nu știu de ce nu m-am gîndit la asta pînă acum. Avînd în vedere rezultatele testelor de toxicitate pe care le-am făcut deja, am încredere să iau Ultra fără cel mai mic risc.

– E adevărat că nu am descoperit nici o urmă de toxicitate, precizează Gloria.

– Culturile de țesuturi par să înflorească cu el, spuse David. Mai ales celulele neuronale.

– Nu cred că e o idee bună să luați un medicament experimental, vorbi pentru prima oară Kim.

Stătea în cadrul ușii dinspre foaier. Edward îi aruncă o privire furioasă pentru întrerupere.

– Eu cred că e o idee genială, zise el.

– Cum ne va ajuta să economism timp? întrebă Stanton.

La naiba, vom avea toate răspunsurile încă dinainte de a începe testele clinice, spuse Edward. Gîndește-te cît de ușor va fi să realizăm protocolul clinic.

– O să-l iau și eu, zise Gloria.

– Și eu, adăugă Eleanor.

Unul cîte unul, și ceilalți cercetători fură de acord că era o idee grozavă și se oferiră să participe.

Putem lua fiecare altă doză, spuse Gloria. Șase oameni prezintă chiar o anumită relevanță statistică, atunci cînd vom încerca să evaluăm rezultatele.

– Putem distribui dozele pe nevăzute, sugeră François. În felul acesta nu vom ști cine are doza cea mai mare și cine cea mai mică.

– Nu e împotriva legii să luați un medicament experimental încă neaprobat? întrebă Kim.

– Care lege? întrebă Edward, rîzînd. A vreunui organism instituțional de reglementare? Ei bine, în ceea ce privește Omni, *noi* sîntem organismul de reglementare, precum și orice alt gen de comisie, iar noi n-am dat nici o lege pînă acum.

Toți cercetătorii rîseră împreună cu Edward.

– Credeam că există reglementări guvernamentale în privința asta, insistă Kim.

Institutul Național de Sănătate are asemenea recomandări, explică Stanton, dar sînt pentru instituțiile care primesc fonduri de la ei. Noi nu primim, în nici un caz, bani de la guvern.

– Trebuie să existe vreo regulă aplicabilă împotriva folosirii de către oameni a unui medicament înainte de încheierea studiilor pe animale, reluă Kim. Simpla intuiție îți arată că e un gest nesăbuit și periculos. Catastrofa cu thalidomida nu vă îngrijorează absolut deloc?

– Nu se poate face o comparație cu întîmplarea aceea nefericită, spuse Edward. Nici nu se punea problema ca thalidomida să fie un compus natural și, în general, era mult mai toxică. Dar, Kim, nu-ți cere nimeni să iei Ultra. De fapt, tu ai putea să fii punctul de referință.

Toată lumea rîse din nou. Kim se îmbujoră stînjenită și părăsi salonul, ducîndu-se în bucătărie. Era uimită de schimbarea atmosferei întîlnirii. Față de începutul încordat, acum devenise plină de voie bună. Kim avu senzația neplăcută că fuseseră cuprinși, într-o oarcare măsură, de o isterie de grup, din cauza combinației dintre surmenaj și speranțele mari pe care și le făcuseră.

În bucătărie, Kim își făcu de lucru cu scoaterea chiflelor din cuptor. Din salon se auzeau în continuare rîsete și discuții aprinse

despre construirea unui centru științific cu miliardele pe care le prevedeau în viitor.

În timp ce punea chiflele într-un coș de pîine, simți că cineva venise după ea în bucătărie.

– M-am gîndit să te ajut cu ceva, spuse François.

Kim se răsuci și se uită la el, dar își întoarse repede privirea și și-o plimbă prin bucătărie, ca și cum s-ar fi gîndit cu ce ar putea să o ajute. De fapt, bărbatul acela o stînjenea cu aroganța lui și încă se simțea prost din cauza episodului din salon.

– Cred că totul e sub control, spuse ea. Dar îți mulțumesc pentru intenție.

– Pot să-mi umplu paharul de vin? întrebă el.

Apucase deja cu mîna sticla de vin.

– Firește, răspunse Kim.

– Aș vrea să văd și cu împrejurimile cînd o vom lăsa-o mai moale cu munca, spuse François, în timp ce își turna vin. Poate mi-ai putea arăta cîteva peisaje. Marblehead mi se pare încîntător.

Kim riscă o privire scurtă spre François. Așa cum se aștepta, se uita la ea cu privirea lui pătrunzătoare. Cînd o întîlni pe a ei, zîmbi cu înțeles, dîndu-i lui Kim sentimentul neplăcut că flirta cu ea. Aceasta o făcu să se întrebe ce anume îi spusese Edward despre relația lor.

– Poate că pînă atunci va sosi și familia ta, zise Kim.

– Poate, răspunse François.

După ce își termină rutina dinainte de culcare, Kim lăsă ușa larg deschisă, pentru a putea vedea în baia pe care o împărțea cu celălalt dormitor. Avea de gînd să rămînă trează pentru a vorbi cu Edward cînd avea să se întoarcă de la laborator. Din păcate, nu știa la ce oră avea să vină.

Sprijinită confortabil în perne, luă jurnalul Elizabethei de pe noptieră și îl deschise unde rămăsese. Jurnalul nu se dovedise a fi ceea ce sperase la început: cu excepția ultimei însemnări, fusese o dezamăgire. În cea mai mare parte, Elizabeth consemnase starea vremii și întîmplările din fiecare zi, în loc să-și exprime propriile gînduri, care lui Kim i s-ar fi părut mai interesante.

În ciuda încercării de a rămîne trează, adormi buștean pe la miezul nopții, cu veioza aprinsă. Apoi auzi zgomotul apei trase la toaletă. Deschizînd ochii, îl văzu pe Edward la baie.

Se frecă la ochii împăienjeniți și încercă să se uite la ceas. Era trecut de unu. Cu un oarecare efort, se sculă din pat și își luă halatul și papucii. Un pic mai trează, bătu la ușa băii. Edward se spăla pe dinți.

Kim se așeză pe capacul de la toaletă și își strînse genunchii la piept. Edward îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu spuse nimic înainte de a termina spălatul pe dinți.

– Cum de ești trează la ora asta? întrebă Edward.

Părea îngrijoart, nu iritat.

– Voiam să vorbesc cu tine. Voiam să te întreb dacă ai de gînd într-adevăr să iei Ultra.

– Sigur că da, replică el. Vom începe toți mîine dimineață. Am stabilit un sistem în așa fel, încît nimeni să nu știe cît de mult ia, în comparație cu ceilalți. A fost ideea lui François.

– Chiar crezi că e o idee bună?

Probabil că e cea mai bună pe care am avut-o vreodată, răspunse Edward. Va accelera, fără îndoială, tot procesul de evaluare, iar Stanton nu va mai sta pe capul meu.

– Dar trebuie să existe un risc, spuse ea.

– Desigur că există un risc, spuse Edward. Întotdeauna există un risc, dar sînt încrezător că e un risc asumat. Ultra nu e toxic, asta știm sigur.

– Mă neliniștește, zise Kim.

– Dă-mi voie să te liniștesc într-o privință. Nu sînt un martir! De fapt, în general sînt un fricos. N-aș face asta și nu i-aș lăsa nici pe alții dacă n-aș crede că e perfect sigur. În plus, avem predecesori importanți în istorie. Mulți dintre marii cercetători în domeniul medical s-au folosit pe ei înșiși ca subiect experimental.

Kim ridică din sprîncene întrebător. Nu era convinsă.

– Va trebui să ai încredere în mine, spuse Edward.

Se spălă puternic pe față și se șterse cu prosopul.

– Mai am o întrebare, spuse Kim. Ce le-ai spus celor de la laborator despre mine?

Edward coborî prosopul din dreptul feței și se uită la Kim.

– Despre ce vorbești? De ce le-aș spune celor de la laborator ceva despre tine?

– Vreau să spun despre relația noastră.

– Nu-mi amintesc exact, zise Edward, ridicînd din umeri. Cred că le-am spus că ești prietena mea.

– Asta înseamnă iubită sau amică? întrebă Kim.

Ce se întîmplă aici? întrebă enervat Edward. Nu le-am dezvăluit nici un secret, dacă asta vrei să spui. N-am povestit nimănui detalii intime despre noi. De ce mă supui acestui interogatoriu la ora unu dimineața?

– Îmi pare rău că ți se pare că te interoghez. Nu asta era intenția mea. Eram doar curioasă ce le-ai spus, de vreme ce nu sîntem căsătoriți și presupun că ei ți-au povestit despre familiile lor.

Kim începu să-i spună despre François, dar se răzgîndi. Edward era prea irascibil în acel moment pentru o astfel de conversație, din cauza oboselii și a grijilor legate de Ultra. Ea nu voia să provoace vreo neînțelegere între el și François, pentru că nu era perfect sigură care fusese intenția lui François. Se ridică.

– Sper că nu te-am supărat, zise ea. Știu cît de obosit trebuie să fii. Noapte bună.

Ieși din baie și se îndreptă spre pat.

– Stai, o chemă Edward. Ieși din baie. Exagerez din nou. Îmi pare rău. În loc să te fac să te simți prost, ar trebui să-ți mulțumesc. Îți sînt foarte recunoscător că ai pregătit cina. A fost perfectă și a avut succes la toată lumea. Toți aveam nevoie de o astfel de pauză.

– Mă bucur că ai observat. Am încercat să te ajut. Cred că știu cît ești de presat.

– Mă rog, ar trebui să fie mai bine, acum că Stanton e temporar mulțumit. Acum mă pot concentra asupra medicamentului Ultra și a situației de la Harvard.

13

Sfîrșitul lui septembrie, 1994

Faptul că Edward îi recunoscuse efortul de a pregăti masa într-un timp atît de scurt o încurajă pe Kim să creadă că relația cu el avea să se îmbunătățească. Dar nu se întîmplă așa. În săptămîna următoare cinei de luni seara, lucrurile merseră parcă și mai rău. De fapt, Kim nu îl văzu deloc pe Edward. Venea acasă noaptea tîrziu, mult după ce ea se culca, și pleca înainte ca ea să se trezească. Nu făcu nici un efort să comunice cu ea, deși îi lăsă numeroase mesaje.

Chiar și Buffer părea mai rău decît de obicei. Miercuri seara apăru pe neașteptate la cină, în timp ce Kim gătea. Părea înfometat, așa că Kim îi umplu o farfurie cu mîncare și i-o întinse, vrînd să o pună pe podea. Buffer își arătă colții și se repezi la ea cu furie. Kim aruncă mîncarea la coș.

Neavînd nici o legătură cu cei de la laborator, Kim începu să se simtă și mai străină de ceea ce se întîmpla pe domeniu decît în luna dinainte. Spre mirarea ei, începu să aștepte cu nerăbdare ziua întoarcerii la serviciu, un sentiment la care nu se așteptase. De fapt, cînd intrase în concediu la sfîrșitul lui august, se gîndise că întoarcerea la serviciu avea să fie dificilă.

Joi, 22 septembrie, își dădu seama că era ușor deprimată, iar anxietatea pe care o simțea o sperie. Avusese o criză de depresie în primul an de colegiu și experiența îi lăsase o cicatrice adîncă. De

teamă ca simptomele să nu se înrăutățească, o sună pe Alice McMurray, psiholog la MGH, care o tratase cu cîțiva ani în urmă.

Vineri dimineață, se sculă puțin mai bine dispusă decît în diminețile anterioare. Bănui că sentimentul se datora planurilor de merge în oraș. Lipsită de permisul de parcare la MGH, luă trenul.

Ajunse la Boston puțin după ora unsprezece. Avînd o grămadă de timp la dispoziție, merse pe jos de la Gara de Nord pînă la spital. Era o zi plăcută de toamnă, în care lumina soarelui alterna cu norii. Spre deosebire de Salem, frunzele copacilor din oraș nu începuseră să-și schimbe culoarea.

Se simți bine în mediul familiar al spitalului, mai ales cînd se întîlni cu cîțiva colegi care glumiră pe seama tenului ei bronzat. Biroul lui Alice era într-o clădire de serviciu a corporației spitalului. Intră din hol în recepție, dar nu găsi pe nimeni.

Aproape imediat, ușa care ducea înăuntru se deschise și apăru Alice.

– Bună, spuse ea. Intră. Arătă cu capul spre biroul secretarei. Toată lumea e în pauza de prînz, dacă te întrebai.

Biroul lui Alice era simplu, dar comod. În mijlocul camerei, pe un covor oriental, erau grupate o masă și patru scaune. O masă de lucru mică se afla lîngă perete, iar lîngă fereastră era o plantă, în ghiveci. Pe pereți se aflau tablouri impresioniste, cîteva diplome înrămate și licențe.

Alice era o femeie corpolentă, a cărei compasiune radia ca un cîmp magnetic. Kim știa, chiar de la Alice, că toată viața se luptase cu kilogramele. Dar lupta îi sporise eficiența profesională, făcînd-o mai sensibilă la problemele altora.

– Ei bine, cu ce pot să te ajut? întrebă Alice, după ce se așezară.

Kim începu să-i explice stilul ei de viață actual. Încercă să fie sinceră și își recunoscu dezamăgirea că lucrurile nu mergeau așa cum sperase. În timp ce vorbea, începu să-și dea seama că-și asuma aproape întreaga vină. Și Alice observă.

– Mi se pare o poveste cunoscută, zise Alice, fără să o judece în vreun fel.

Apoi o întrebă despre personalitatea și talentele lui Edward. Kim îl descrise pe Edward și, încurajată de prezența lui Alice, se auzi imediat luîndu-i apărarea.

– Ai sesizat vreo asemănare între relația pe care ai avut-o cu tatăl tău și cea pe care o ai cu Edward? întrebă Alice.

Kim se gîndi o clipă și apoi recunoscu că purtarea ei la recenta petrecere de la cină îi sugerase o oarecare asemănare.

– Mi se pare că, la un nivel superficial, situațiile sînt destul de asemănătoare, spuse Alice. Îmi aduc aminte că vorbeai despre o frustrare similară în încercarea de a-l mulțumi pe tatăl tău. Amîndoi par să fie interesați mai mult de propriile lor afaceri, care le domină viața personală.

– La Edward e temporar, spuse Kim.

– Ești sigură? întrebă Alice.

Kim se gîndi o secundă, înainte de a răspunde.

– Presupun că niciodată nu poți fi sigur de ceea ce gîndesc ceilalți.

Exact, zise Alice. Cine știe, Edward se poate schimba. Oricum, se pare că are nevoie de ajutorul tău, iar tu i-l dai. Nu e nimic rău în asta, dar simt că propriile tale nevoi nu sînt împlinite.

– Asta e puțin spus, recunoscu Kim.

– Ar trebui să te gîndești la ceea ce e bun pentru tine și să acționezi ca atare, o sfătui Alice. Știu că e ușor de zis și greu de făcut. Ți-e teamă să nu-i pierzi dragostea, pentru a nu-ți pierde încrederea în tine. Oricum, gîndește-te serios la asta.

Vrei să spui că n-ar trebui să trăiesc cu Edward? întrebă Kim.

– În nici un caz, spuse Alice. Asta nu depinde de mine. Doar tu poți hotărî așa ceva. Dar, după cum am mai vorbit și în trecut, cred că ar trebui să te gîndești la problema codependenței.

– Crezi că aici e vorba de codependență? întrebă Kim.

– Vreau doar să te gîndești la asta, spuse Alice. Știi că oamenii care au fost abuzați în copilărie au tendința de a recrea circumstanțele abuzului în propriul lor cămin.

– Dar eu nu am fost abuzată, spuse Kim.

– Știu că n-ai fost abuzată în sensul general al cuvîntului, spuse Alice. Dar nu ai avut o relație bună cu tatăl tău. Abuzul poate

apărea sub o mulțime de forme, din cauza uriașei diferențe de putere dintre părinte și copil.

– Înțeleg, spuse Kim.

Alice se aplecă înainte și îi puse mîinile pe genunchi. Zîmbi cu căldură.

– Mi se pare că există cîteva lucruri despre care ar trebui să vorbim. Din păcate, jumătatea noastră de oră s-a încheiat. Aș vrea să am mai mult timp, dar, dacă m-ai luat din scurt, asta e tot ce am putut să fac. Sper că măcar te-am făcut să te gîndești la propriile tale nevoi.

Kim se ridică în picioare. Se uită la ceas și se miră cît de repede trecuse timpul. Îi mulțumi din suflet lui Alice.

Cum stai cu anxietatea? întrebă Alice. Pot să-ți dau niște Xanax, dacă crezi că ai nevoie.

Kim clătină din cap.

– Mulțumesc, dar sînt bine. Și, oricum, mai am cîteva din cele pe care mi le-ai dat anul trecut.

– Sună-mă dacă vrei să stabilim o consultație adevărată, zise Alice.

Kim o asigură că pe viitor o va anunța din timp și plecă. Întorcîndu-se pe jos la gară, se gîndi la scurta discuție pe care o avuseseră. Se terminase parcă înainte de a începe. Alice îi dăduse totuși mult de gîndit, și tocmai de aceea venise să o vadă.

Se uită pe geam tot drumul spre Salem și luă hotărîrea să stea de vorbă cu Edward. Știa că nu avea să fie o sarcină ușoară, pentru că asemenea confruntări erau foarte dificile pentru ea. În plus, cu cîte avea pe cap, Edward nu era deloc dispus să discute probleme atît de încărcate emoțional, ca de pildă dacă era bine să mai locuiască împreună. Cu toate acestea, Kim știa că trebuia să vorbească cu el înainte ca lucrurile să se deterioreze.

Merse cu mașina spre domeniu și se uită la clădirea laboratorului, dorindu-și să aibă curajul de a merge direct acolo și de a cere să vorbească imediat cu Edward. Dar știa că nu putea. De fapt, știa că n-ar fi putut să vorbească cu el nici dacă ar fi venit acasă în după-amiaza aceea, ci numai dacă ar fi făcut un gest care să-i arate că era dispus să stea de vorbă. Resemnîndu-se într-o oarecare măsură, se hotărî să-l aștepte.

Dar nu-l văzu nici vineri seara, nici sîmbătă toată ziua. Nu găsi decît mici urme ale faptului că venise acasă după miezul nopții și plecase înainte de răsăritul soarelui. Conștientă de faptul că trebuia să vorbească cu el, anxietatea îi crescu treptat.

Își petrecu dimineața de duminică făcîndu-și de lucru prin podul castelului cu organizarea documentelor. Munca lipsită de necesitatea concentrării îi aduse o oarecare ușurare și, pentru cîteva ore, îi abătu atenția de la modul său de viață neîmplinit. La unu fără un sfert, stomacul îi aduse aminte că trecuse mult timp de la ceașca de cafea și castronul de fulgi pe care îl mîncase dimineață.

Ieși din castelul întunecat și își lăsă privirea să se bucure de peisajul de toamnă care o înconjura. O parte dintre copaci aveau culori frumoase, dar erau departe de intensitatea pe care aveau să o capete în cîteva săptămîni. Sus, în înaltul cerului, cîțiva pescărușI se lăsau purtați de curenții de aer.

Privirea îi rătăci spre marginea domeniului și se opri la punctul unde drumul intra pe teren. Imediat în umbra copacilor se vedea botul unui automobil.

Curioasă să afle ce căuta acolo, traversă cîmpul. Se apropie, hotărîtă, dintr-o parte, încercînd să vadă cine era șoferul. Se miră să-l vadă pe Kinnard Monihan.

Cînd o văzu, Kinnard sări din mașină și făcu ceva ce Kim nu-și amintea să mai fi făcut vreodată: roși.

– Îmi pare rău, spuse el încurcat. Nu vreau să crezi că mă învîrt pe aici ca să trag cu ochiul. Adevărul e că încercam să-mi fac curaj ca să vin pînă la tine.

– De ce n-ai venit? întrebă Kim.

– Pentru că m-am purtat ca un imbecil de cîte ori ne-am întîlnit, zise el.

– A trecut mult timp de-atunci.

Presupun că da, în anumite privințe. Oricum, sper că nu te deranjez.

– Nu mă deranjezi deloc.

– Săptămîna viitoare mi se încheie tura la spitalul din Salem, zise el. Parcă au zburat ultimele două luni. De mîine într-o săptămînă mă întorc la MGH.

– Și eu la fel.

Îi explică faptul că își luase liber toată luna septembrie.

– Am mai venit de cîteva ori aici pe domeniu, recunoscu Kinnard. Dar nu mi s-a părut că ar fi bine să trec pe la tine, iar numărul tău nu e în cartea de telefon.

– Mă întrebam cum îți merge de cîte ori treceam pe lîngă spital, zise ea.

– Cum a ieșit renovarea? întrebă Kinnard.

– Poți să judeci și singur. Dacă vrei să vezi.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Kinnard. Haide, urcă, te duc cu mașina.

Ajunseră la casa cea veche și parcară. Kim îl conduse într-un tur al casei. El se arătă interesat și încîntat.

– Îmi place mai ales faptul că ai reușit să faci casa confortabilă, fără să-i strici aspectul colonial.

Erau la etaj, iar Kim arăta lui Kinnard cum reușiseră să instaleze o baie comună fără să afecteze aspectul istoric al casei. Ea se uită pe fereastră și nu-i veni să-și creadă ochilor. Se uită mai bine și rămase șocată să-i vadă pe Edward și pe Buffer traversînd cîmpul în direcția casei.

O cuprinse imediat o senzație de panică. Nu știa cum avea să reacționeze Edward la prezența lui Kinnard, mai ales avînd în vedere dispoziția lui morocănoasă din ultima vreme și faptul că nu-l mai văzuse de luni seara.

– Cred că ar fi mai bine să coborîm, zise ea agitată.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Kinnard.

Kim nu răspunse. Era prea ocupată să-și facă reproșuri că nu luase în considerare posibilitatea ca Edward să apară. Se minună cum reușea să se pună mereu în asemenea situații.

– Vine Edward, spuse, în cele din urmă, făcîndu-i semn lui Kinnard să treacă în salon.

– Și asta e o problemă? întrebă Kinnard nedumerit.

Kim încercă să zîmbească.

– Bineînțeles că nu, răspunse ea, dar cu o voce neconvingătoare și cu un nod în stomac.

Ușa de la intrare se deschise și Edward intră. Buffer se duse în bucătărie ca să caute ceva de mîncare, scăpat din greșeală pe jos.

– A, aici erai, îi spuse Edward lui Kim cînd o văzu.

– Avem musafiri, zise ea, frîngîndu-și mîinile.

– Da? întrebă Edward și intră în salon.

Kim le făcu cunoștință. Kinnard se apropie și întinse mîna, dar Edward nu se mișcă. Se gîndea.

– Desigur, rosti Edward, plesnind din degete. Apoi întinse și el mîna și i-o strînse pe a lui Kinnard cu mare entuziasm. Îmi aduc aminte de tine. Ai lucrat în laboratorul meu. Tu ești cel care a plecat la MGH pentru a-și face rezidențiatul în chirurgie.

– Bună memorie, spuse Kinnard.

La naiba, îmi amintesc chiar și subiectul tezei tale, replică Edward.

Apoi rezumă în cîteva cuvinte proiectul la care Kinnard muncise un an.

– Mi-e rușine să văd că ți-l amintești mai bine decît mine, zise Kinnard.

– Vrei o bere? întrebă Edward. Avem Sam Adams la gheață.

Kinnard se uită încurcat de la Kim la Edward.

– Poate ar fi mai bine să plec, zise el.

– Prostii, zise Edward. Mai rămîi dacă poți. Sînt sigur că lui Kim i-ar prinde bine puțină companie. Eu trebuie să mă întorc la laborator. Am venit pînă aici doar ca să o întreb ceva.

Kim era la fel de nedumerită ca și Kinnard. Edward nu se comporta așa cum se temuse ea. În loc să se arate iritat și chiar să facă o criză de nervi, era într-o stare de spirit foarte plăcută.

– Nu știu cum să-ți spun, îi zise Edward lui Kim, dar aș vrea să-i cazăm pe cercetători la castel. Va fi infinit mai convenabil pentru ei să doarmă pe domeniu, pentru că multe experimente necesită colectarea datelor douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În plus, castelul e gol și are atît de multe camere mobilate, încît e ridicol ca ei să stea la pensiuni. Omni va plăti chiria.

– Mă rog, nu știu... se bîlbîi Kim.

– Haide, Kim, spuse Edward. Va fi temporar. În curînd vor sosi familiile lor și își vor cumpăra case.

– Dar sînt atîtea vestigii de familie în clădire, zise Kim.

– Asta nu e o problemă, replică Edward. Îi cunoști pe oamenii aceștia. Nu se vor atinge de nimic. Ascultă-mă, garantez personal că nu vor fi nici un fel de probleme. Dacă vor fi, îi dăm afară imediat.

– Lasă-mă să mă mai gîndesc.

– Ce mai e de gîndit? insistă Edward. Acești oameni sînt ca o familie pentru mine. În plus, nu dorm decît de la unu pînă la cinci, ca și mine. Nici n-o să-ți dai seama că sînt acolo. N-o să-i auzi și n-o să-i vezi. Pot să stea în aripa de oaspeți și în cea a servitorilor. Edward îi făcu cu ochiul lui Kinnard și adăugă: E mai bine să ținem bărbații și femeile separat, ca să nu provocăm scandaluri domestice.

– S-ar mulțumi cu aripa servitorilor și cu cea de oaspeți? întrebă Kim.

Îi era greu să reziste insistenței deschise și prietenești a lui Edward.

Vor fi încîntați, spuse Edward. Nici nu pot să-ți spun cît îți vor fi de recunoscători. Mulțumesc, draga mea. Ești un înger. Edward o sărută pe frunte pe Kim și o îmbrățișă. Kinnard, zise el, desprinzîndu-se de Kim. Mai vino pe aici, acum că știi unde sîntem. Kim are nevoie de companie. Din păcate, eu voi fi cam ocupat în viitorul apropiat.

Edward fluieră ascuțit, făcînd-o pe Kim să tresară. Buffer apăru din bucătărie.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse Edward și le făcu cu mîna.

O secundă mai tîrziu, ușa de la intrare se închise cu zgomot. Timp de o clipă, Kim și Kinnard se uitară unul la celălalt.

– Am fost eu de acord? întrebă Kim.

– S-a întîmplat cam repede, recunoscu Kinnard.

Kim se duse la fereastră și-i urmări pe Edward și pe Buffer străbătînd cîmpul. Edward aruncă un băț pentru cîine.

E mult mai prietenos decît atunci cînd lucram la laborator, observă Kinnard. Ai o influență foarte mare asupra lui. Era tot timpul atît de rigid și de serios. De fapt, era de-a dreptul ridicol.

– Are multe pe cap.

Se uita în continuare pe fereastră. Edward și Buffer păreau să se distreze de minune jucîndu-se cu bățul.

– N-ai zice, după felul cum se poartă, zise Kinnard.

Kim se întoarse spre Kinnard. Clătină din cap și își frecă nervoasă fruntea.

– Acum în ce m-am băgat? întrebă ea. Nu prea îmi face plăcere ca oamenii lui Edward să stea la castel.

– Cîți sînt? întrebă Kinnard.

– Cinci.

– Castelul e gol?

– Nu stă nimeni acolo, dacă la asta te referi. Dar nu e gol deloc. Vrei să-l vezi?

– Sigur, răspunse Kinnard.

Cinci minute mai tîrziu, Kinnard se afla în mijlocul camerei principale, înaltă de două etaje. Pe chip i se întipărise o expresie neîncrezătoare.

– Îți înțeleg teama, zise el. E ca un muzeu. Mobila e incredibilă, și niciodată n-am mai văzut draperii atît de bogate.

– Au fost făcute în anii douăzeci. Mi s-a spus că a fost nevoie de o mie de iarzi de material.

– Mamă, asta înseamnă peste o jumătate de milă.

Eu și fratele meu l-am moștenit de la bunicul nostru, explică Kim. Habar n-avem ce o să facem cu el. Totuși, nu știu ce-ar zice fratele sau tatăl meu dacă ar afla că aici locuiesc cinci străini.

– Hai să vedem unde vor sta, sugeră Kinnard.

Inspectară cele două aripi. Fiecare avea cîte patru dormitoare, o scară și intrare separată.

– Cu intrare și scară separată, nu va trebui să treacă prin partea centrală a casei, observă Kinnard.

– Ai dreptate. Se aflau într-unul din dormitoarele servitorilor. Poate nu va fi chiar atît de rău. Cei trei bărbați pot sta în aripa asta, iar cele două femei în aripa de oaspeți.

Kinnard își băgă capul pe ușa băii dintre camere.

– Oh! spuse el. Kim, vino încoace!

Kim se duse la el.

– Care-i problema?

Kinnard îi arătă toaleta.

– Nu are apă. Se aplecă peste chiuvetă și deschise robinetul. Nu curge nimic. E o problemă cu conductele.

Verificară și celelalte băi din aripa servitorilor. Nici una nu avea apă. Traversară în aripa de oaspeți și descoperiră că problema, oricare ar fi fost, era restrînsă la aripa servitorilor.

– Va trebui să chem un instalator, zise Kim.

– Ar putea fi ceva simplu, ca de exemplu să fi fost oprită apa.

Părăsiră aripa casei pentru oaspeți și se întoarseră în partea principală a acesteia.

Institutul Peabody-Essex ar fi încîntat de locul ăsta, spuse Kinnard.

– Și mai încîntați ar fi să pună mîna pe conținutul podului și al pivniței. Amîndouă sînt pline de hîrtii vechi, scrisori și documente, unele de peste trei sute de ani.

– Asta trebuie să văd, spuse Kinnard. Te superi?

– Deloc, zise Kim.

Făcură stînga împrejur și urcară în pod. Kim deschise ușa și-i făcu semn lui Kinnard să intre.

– Bun venit în arhivele Stewart, zise ea.

Kinnard trecu pe lungul coridor central, uitîndu-se la toate dosarele. Clătină din cap. Era copleșit.

– Cînd eram mic, colecționam timbre. De multe ori visam să descopăr un asemenea loc. Cine știe ce aș fi putut găsi acolo?

– Mai sînt încă pe atîta și în pivniță, îl asigură Kim.

Încîntarea lui Kinnard îi făcea plăcere.

– Aș putea să stau o lună aici.

Eu am stat, practic, spuse Kim. Am căutat referiri la o strămoașă de-a mea, Elizabeth Stewart, care a fost implicată în isteria cu vrăjitoarele din 1692.

– Serios? Povestea mi se pare fascinantă. Nu uita că diploma mea de colegiu a fost despre Istoria Americii.

– Uitasem, se scuză Kim.

– Am vizitat mai multe locuri legate de vrăjitoarele din Salem de cînd sînt în tură aici. Mama mi-a făcut o vizită și am mers împreună.

De ce n-ai luat-o pe blonda de la urgență? întrebă Kim, înainte de a apuca să se gîndească la ce spune.

N-am putut, spuse Kinnard. I s-a făcut dor de casă și s-a întors în Columbus, Ohio. Ție cum îți merge? Văd că relația ta cu doctorul Armstrong e înfloritoare.

– Așa și-așa, răspunse Kim vag.

– Cum a fost implicată strămoașa ta în povestea cu vrăjitoria? întrebă Kinnard.

– A fost acuzată de vrăjitorie. Și executată.

– Cum de nu mi-ai spus pînă acum?

– Eram implicată într-o operațiune de mușamalizare, zise Kim, rîzînd. Serios, am fost învățată de mama mea să nu vorbesc despre asta. Dar situația s-a schimbat. Acum, aflarea adevărului a devenit o adevărată cruciadă pentru mine.

– Ai avut noroc pînă acum?

– Oarecum. Dar materialul de aici e foarte bogat și mi-a luat mai mult timp decît mă așteptam.

Kinnard puse mîna pe mînerul unui sertar și se uită la Kim.

– Îmi dai voie? întrebă el.

– Te rog, spuse Kim.

Ca majoritatea sertarelor din pod, era plin cu un amestec de hîrtii, plicuri și caiete. Kinnard cotrobăi prin el, dar nu găsi nici un timbru. În cele din urmă, ridică un plic scoase scrisoarea dinăuntru.

– Nu e de mirare că nu există timbre, remarcă el. Timbrele n-au fost inventate decît la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea. Scrisoarea asta e din 1698!

Kim luă plicul. Îi era adresat lui Ronald.

– Norocosule! exclamă Kim. Eu muncesc de mă spetesc ca să găsesc o asemenea scrisoare, și tu vii aici și o scoți ca și cum n-ar fi nimic.

– Mă bucur că ți-am fost de ajutor.

Îi întinse scrisoarea lui Kim. Ea o citi cu voce tare:

12 octombrie 1698
Cambridge

Dragă tată,

Îți sînt profund recunoscător pentru cei zece șilingi, căci am fost cam strîmtorat în aceste zile grele de acomodare cu viața de colegiu. Cu umilință aș vrea să-ți spun că m-am bucurat de un succes deplin în încercarea despre care am vorbit înainte de înscrierea mea la colegiu. După cercetări îndelungate și minuțioase, am aflat că dovezile folosite împotriva scumpei mele mame se află apartamentul unuia dintre cei mai respectați tutori de aici, fascinat de natura lor sinistră. Vederea lor m-a tulburat puțin, dar marțea trecută, în timpul pauzei de după-amiază, cînd toți se aflau la masă, m-am aventurat în apartamentul tutorelui și am schimbat numele, așa cum m-ai instruit, în cel inventat, de Rachel Bingham. În același scop, am schimbat și numele din catalogul bibliotecii de la Harvard Hall. Dragul meu tată, sper că îți vei găsi liniștea, acum că numele Stewart a fost eliberat de această nefericită rușine. În ceea ce privește studiile, pot să-ți spun cu bucurie că recomandările mele au fost foarte bine primite. Colegii mei de cameră inimoși și au o fire foarte plăcută. În afara muncii grele, de care m-ai prevenit, sînt bine și mulțumit și rămîn

Fiul tău iubitor,
Jonathan.

– La naiba! spuse Kim cînd termină de citit scrisoarea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Kinnard.

– Dovezile astea, spuse Kim, arătîndu-i scrisoarea. E vorba despre dovezile folosite pentru a o condamna pe Elizabeth. Într-un document pe care l-am găsit la Judecătoria ținutului Essex sînt numite dovezi concludente, ceea ce înseamnă că o acuzau fără nici o îndoială. Am găsit și alte referiri la ele, dar niciodată nu erau descrise. Descoperirea lor a devenit obiectivul principal al cruciadei mele.

– Ai idee ce ar putea fi?

– Cred că ceva ce are de-a face cu forțele oculte, zise Kim. Probabil că o carte sau o păpușă.

– Eu aș zice că scrisoarea sugerează că era o păpușă, spuse Kinnard. Nu știu ce fel de carte putea fi considerată „sinistră" Romanul gotic nu a fost inventat decît în secolul al nouăsprezecelea.

– Poate era o carte care descria vreo poțiune magică făcută din organe, sugeră Kim.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Confecționarea de păpuși este menționată în jurnalul Elizabethei, spuse Kim. Iar păpușile au contribuit la condamnarea lui Bridget Bishop. Presupun că o păpușă ar putea fi „sinistră" prin mutilare sau dacă ar avea trăsături sexuale evidente. Presupun că moralitatea puritană făcea ca multe lucruri legate de sex să fie considerate „sinistre"

– E o părere total greșită că puritanii ar fi fost atît de obsedați de sex, spuse Kinnard. Îmi amintesc, de la cursurile de istorie, că păcatele legate de sexul premarital și dorință erau considerate mai mici decît minciuna sau urmărirea propriului interes, pentru că acestea din urmă reprezentau o încălcare a legămîntului sfînt.

– Asta înseamnă că lucrurile s-au întors pe dos de pe vremea Elizabethei, spuse Kim, chicotind ironic. Ceea ce pentru puritani erau păcate de moarte, în societatea actuală sînt activități acceptate și adesea lăudate. Nu trebuie decît să te uiți la o ședință de guvern.

– Deci speri să găsești în hîrtiile de aici rezolvarea misterului acestor dovezi? spuse Kinnard, arătînd cu mîna în jur, prin pod.

Aici și în pivniță. Am dus la Harvard o scrisoare a lui Increase Mather, în care se spunea că dovezile fuseseră incluse în colecțiile colegiului. Dar n-am avut noroc. Bibliotecarele n-au găsit nici o referință la Elizabeth Stewart în secolul al șaptesprezecelea.

– Potrivit scrisorii lui Jonathan, ar fi trebuit să cauți numele de „Rachel Bingham"

– Îmi dau seama acum, zise Kim. Dar, oricum, n-ar fi avut nici o importanță. În iarna lui 1764 a fost un incendiu care a distrus Harvard Hall și biblioteca acesteia. Au ars nu numai toate cărțile, ci și o colecție numită „culegere de curiozități", precum și toate

cataloagele și indexurile. Din păcate, nimeni nu știe ce s-a pierdut. Mă tem că cei de la Harvard nu mă pot ajuta cu nimic.

– Îmi pare rău, spuse Kinnard.

– Mulțumesc, zise Kim.

– Măcar ai o șansă cu hîrtiile astea.

– E singura mea speranță.

Îi arătă cum organiza materialele după dată și subiect. Îl duse apoi chiar și în zona în care lucrase în dimineața aceea.

– Nu e o sarcină ușoară, spuse Kinnard. Apoi se uită la ceas. Mă tem că trebuie să plec. Am pacienți de consultat în după-amiaza asta.

Kim îl conduse la mașină. Kinnard se oferi să o ducă pînă la casa cea veche, dar ea refuză. Îi spuse că voia să mai stea cîteva ore în pod și să cerceteze, în mod special, sertarul în care el găsise, atît de ușor, scrisoarea lui Jonathan.

– Poate n-ar trebui să întreb, spuse Kinnard și deschise portiera. Dar ce fac aici Edward și echipa lui de cercetători?

– Ai dreptate, spuse Kim. N-ar trebui să întrebi. Nu pot să-dau detalii pentru că am jurat să păstrez secretul. Dar ceea ce se știe e că lucrează la obținerea unui medicament. Edward a amenajat un laborator în vechile grajduri.

Nu e prost deloc. E un loc minunat pentru un laborator de cercetare.

Kinnard se pregăti să urce în mașină, dar Kim îl opri.

– Vreau să te întreb ceva, zise ea. E ilegal ca cercetătorii să ia un medicament experimental care nu a juns încă în faza testelor clinice?

– E împotriva regulilor FDA ca medicamentul să fie testat pe voluntari. Dar dacă îl iau chiar cercetătorii, nu cred că FDA poate interveni. Nu cred că un asemenea gest ar fi sancționat sau le-ar provoca probleme în momentul în care depun cererea de investigare a noului medicament.

– Păcat, spuse Kim. Speram să fie ilegal.

– Presupun că nu trebuie să fiu un geniu științific ca să-mi dau seama de ce mă întrebi.

– Nu ți-am spus nimic, zise Kim. Și te-aș ruga să nu spui nici tu.

– Cui să spun? întrebă Kinnard. Ezită o clipă și apoi adăugă: Toți iau medicamentul?

– Nu vreau să spun nimic, răspunse Kim.

– Dacă e așa, atunci s-ar putea pune o problemă gravă de etică, zise Kinnard. Poate că membrii mai puțin importanți sînt obligați să ia medicamentul.

Nu cred că e vorba de nici o obligație, preciză Kim. Poate doar puțină isterie de grup, dar nimeni nu obligă pe nimeni să facă ceva.

– Mă rog, oricum nu e o idee prea bună să iei un medicament necunoscut, zise Kinnard. Riscul apariției unor efecte secundare neașteptate e prea mare. Acesta e și motivul pentru care există reguli.

Mi-a părut bine să te văd, spuse Kim, schimbînd subiectul. Mă bucur să simt că sîntem prieteni în continuare.

Kinnard zîmbi.

– Nici eu n-aș fi putut să o spun mai bine.

Kim îi făcu cu mîna cînd plecă și apoi, din nou, înainte de a dispărea între copaci. Îi păru rău că pleca. Vizita lui neașteptată îi adusese o ușurare binevenită.

Întorcîndu-se la castel, Kim urcă pod. Încă mai simțea căldura vizitei lui Kinnard, cînd se trezi mirîndu-se de atitudinea lui Edward. Își amintea perfect că, la începutul relației ei cu Edward, acesta devenise gelos numai auzind numele lui Kinnard. De aceea, reacția lui din după-amiaza aceea era cu atît mai surprinzătoare. De asemenea, se întrebă dacă Edward nu avea să facă o criză de nervi, întîrziată, la viitoarea lor întîlnire.

Spre sfîrșitul zilei, Kim era gata să abandoneze căutările. Se ridică și își întinse mușchii. Spre dezamăgirea ei, nu mai găsise nici un material legat de Elizabeth nici în sertar, nici în dulap și nici măcar în vecinătatea locului în care Kinnard descoperise scrisoarea lui Jonathan. Realizarea lui Kinnard părea cu atît mai extraordinară.

Lăsă castelul în urmă și porni peste cîmp spre casa cea veche. Soarele coborîse spre vest. Era deja toamnă și iarna nu mai era departe. Pe drum, se întrebă vag ce avea să facă la cină.

Cînd ajunse aproape de casă, auzi în depărtare voci discutînd aprins. Se întoarse și văzu că Edward și echipa sa de cercetători își părăsiseră izolarea laboratorului.

Rămase intrigată; se opri și privi grupul apropiindu-se. Chiar și de departe, își dădu seama că erau veseli și entuziasmați ca niște elevi în recreație. Auzi rîsete și țipete. Bărbații, cu excepția lui Edward, se jucau cu o minge de fotbal.

Primul lucru care-i trecu prin minte lui Kim fu că descoperiseră ceva monumental. Cu cît se apropiau mai mult, cu atît devenea mai sigură. Nu-i mai văzuse niciodată atît de bine dispuși. Dar cînd ajunseră destul de aproape pentru a se auzi, Edward îi arătă că se înșelase.

– Uite ce-ai făcut din echipa mea! îi strigă el lui Kim. Tocmai le-am spus despre oferta ta de a sta la castel și au luat-o razna.

Cînd grupul se apropie de Kim, izbucniră în urale:

– Hip, hip ura! strigară ei de trei ori și apoi pufniră în rîs.

Kim le răspunse zîmbind. Exuberanța lor era molipsitoare. Erau ca niște elevi de colegiu la o petrecere.

– Au fost impresionați de ospitalitatea ta, îi explică Edward. Își dau seama că le faci o mare favoare. Curt a dormit chiar pe jos, în laborator, de cîteva ori.

– Îmi place costumul tău, îi spuse Curt lui Kim.

Kim se uită la vesta și pantalonii de piele pe care îi purta. Nu era nimic special.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Vrem să te liniștim în privința lucrurilor din castel, spuse François. Am înțeles că sînt vestigii de familie, așa că le vom trata cu cel mai înalt respect.

Eleanor se apropie și o îmbrățișă, pe neașteptate, pe Kim.

Sînt impresionată de contribuția ta mărinimoasă la cauza noastră, spuse ea. Îi strînse mîna lui Kim și o privi în ochi. Îți mulțumim foarte mult.

Kim dădu din cap. Nu știa ce să spună. Se simțea prost că la început refuzase ideea.

– Apropo, spuse Curt, strecurîndu-se în fața lui Eleanor. Voiam să te întreb dacă nu te deranjează zgomotul motocicletei mele. Pot să o las în afara domeniului, dacă vrei.

– N-am auzit nici un zgomot, zise Kim.

– Kim! o strigă Edward, apropiindu-se din partea cealaltă. Dacă se poate, ar vrea să-i duci la castel și să le arăți în ce camere vrei să doarmă.

– Presupun că și acum e un moment potrivit, spuse Kim.

– Perfect, zise Edward.

Refăcînd drumul pe care venise, Kim conduse grupul animat în direcția castelului. David și Gloria o ajunseră din urmă și o încadrară. Îi puseră o mulțime de întrebări despre castel, ca de exemplu cînd fusese construit și dacă Kim locuise vreodată acolo.

Cînd intrară, se auzi o avalanșă de exclamații, mai ales în imensa cameră principală și în sufrageria oficială, cu emblemele sale heraldice.

Kim le arătă, mai întîi, aripa de oaspeți și le sugeră ca acolo să stea femeile. Eleanor și Gloria fură mulțumite și își aleseră două dormitoare legate, la etajul al doilea.

– Putem să ne trezim una pe alta dacă dormim prea mult, zise Eleanor.

Kim le arătă tuturor că fiecare aripă avea intrare și scară separată.

– E perfect, remarcă François. Nu va trebui să trecem deloc prin partea principală a casei.

Trecînd în aripa servitorilor, Kim le vorbi despre problema cu apa, dar îi asigură că avea să cheme un instalator a doua zi. Apoi le arătă o baie în partea centrală a casei, pe care o puteau folosi pentru moment.

Bărbații își aleseră camerele fără nici o neînțelegere, deși unele erau evident mai de rîvnit decît altele. Kim rămase impresionată de amabilitatea lor.

– Pot să deschid și telefonul, spuse Kim.

– Nu te deranja, zise David. Îți mulțumim pentru ofertă, dar nu ' nevoie. Nu vom veni aici decît ca să dormim, și nu dormim prea mult. Putem folosi telefonul din laborator.

După ce încheiară turul casei, ieșiră pe ușa din aripa servitorilor și veniră pînă în față. Discutară problema cheilor și căzură de acord ca, pentru moment, ușile din cele două aripi să rămînă deschise. Kim avea să facă rost de chei cît mai curînd posibil.

După încă o rundă de strîngeri de mînă, îmbrățișări și mulțumiri, cercetătorii porniră spre pensiunile lor pentru a-și aduce lucrurile. Kim și Edward se întoarseră pe jos la casa cea veche.

Edward era într-o dispoziție extraordinară și îi mulțumi lui Kim de nenumărate ori.

– Ai contribuit la schimbarea întregii atmosfere din laborator, zise el. După cum ai văzut și tu, toți sînt în extaz. Și, avînd în vedere cît de importantă e starea de spirit, sînt sigur că se va reflecta în munca lor. Așa că ai avut un efect pozitiv asupra întregului proiect.

– Mă bucur că am fost de ajutor, spuse Kim, simțindu-se și mai vinovată că la început respinsese ideea.

Ajunseră acasă. Kim se miră că Edward o însoți înăuntru. Crezuse că avea să meargă direct la laborator.

– A fost drăguț din partea lui Monihan că a trecut pe aici, zise el. Kim rămase cu gura căscată și trebui să facă eforturi pentru a o închide. Știi, mi-ar prinde bine o bere, adăugă el. Nu vrei și tu?

Kim clătină din cap în semn că nu. Pentru moment, își pierduse glasul. Urmîndu-l pe Edward în bucătărie, se străduí să-și facă curaj pentru a-i vorbi despre relația lor. Nu-l mai văzuse de mult atît de bine dispus.

Edward se duse la frigider, iar Kim se așeză pe scaun. Exact în momentul în care voia să abordeze subiectul, Edward desfăcu sticla de bere și o luă din nou prin surprindere:

Vreau să-mi cer iertare că am fost atît de morocănos în ultima lună, spuse el. Luă o înghițitură de bere, rîgîi și se scuză. M-am gîndit la asta în ultimele două zile și mi-am dat seama că am fost dificil, indiferent și nerecunoscător. Nu vreau să spun că aș avea vreo scuză sau că mă absolv de orice responsabilitate, dar am fost

presat dintr-o mulțime de părți: Stanton, Harvard, cercetătorii și chiar eu însumi. Dar nu ar fi trebuit să las aceste probleme să ne afecteze relația. Încă o dată, te rog să mă ierți.

Confesiunea lui o luă pe nepregătite. Lucrurile luaseră o întorsătură cu totul neașteptată.

– Îmi dau seama că ești supărată, continuă el. Nu trebuie să spui nimic acum, dacă nu vrei. Îmi închipui că trebuie să fi adunat anumite resentimente față de mine.

– Dar vreau să stăm de vorbă. Am tot încercat în ultima vreme, mai ales de vinerea trecută, cînd am fost în Boston la un psiholog care m-a tratat acum cîțiva ani.

– Îți admir inițiativa, zise Edward.

M-a făcut să mă gîndesc mult la relația noastră. Își privi mîinile. M-a făcut să mă gîndesc că, poate, nu e cel mai bine pentru noi acum să stăm împreună.

Edward își lăsă berea jos și îi cuprinse mîinile.

– Știu cum trebuie să te simți. Iar sentimentele tale sînt justificate de comportamentul meu din ultimul timp. Dar îmi recunosc greșelile și cred că pot să mă revanșez față de tine. Kim începu să spună ceva, dar Edward o întrerupse. Nu-ți cer decît să menținem situația de acum pentru cîteva săptămîni, să dormim fiecare în camera lui. Dacă la sfîrșitul acestei perioade de probă, încă mai crezi că ar trebui să stăm separat, mă voi muta la castel cu ceilalți.

Kim se gîndi la ce spusese Edward. O impresionaseră remușcările și înțelegerea sa. Sugestia lui părea rezonabilă.

– Bine, spuse ea, în cele din urmă.

– Minunat!

Se întinse și o cuprinse în brațe. Kim îl respinse puțin. Îi era greu să-și schimbe sentimentele atît de repede.

– Hai să sărbătorim, zise el. Hai să luăm cina în oraș, doar noi doi.

– Știu că n-ai timp pentru așa ceva, spuse Kim. Dar mulțumesc pentru invitație.

– Prostii! Îmi fac timp. Hai să mergem din nou la cîrciuma unde am fost prima oară cînd am venit aici. Mai ții minte peștele?

Kim dădu afirmativ din cap. Edward își sorbi berea.

Părăsind domeniul, Kim văzu castelul și se gîndi la cercetători, comentînd cît de bucuroși păruseră.

– Erau în al nouălea cer. Lucrurile merg bine la laborator, iar acum nu mai trebuie să facă naveta.

– Ați început să luați Ultra? întrebă Kim.

– Bineînțeles. Am început toți marți.

Kim se întrebă dacă să-i spună lui Edward despre părerea lui Kinnard în această problemă, dar ezită, știind că Edward s-ar fi supărat că vorbise cu altcineva despre proiectul lor.

– Am aflat deja ceva interesant, spuse Edward. Nivelul Ultra din țesuturi nu este critic, pentru că toți experimentăm aceleași rezultate pozitive, deși luăm doze diferite.

– E posibil ca euforia pe care tu și ceilalți o simțiți să aibă o legătură cu medicamentul? întrebă Kim.

Sînt sigur că are. Măcar indirect, dacă nu direct. După douăzeci și patru de ore de la prima doză, toți ne-am simțit relaxați, concentrați, încrezători și chiar... Edward căută cuvîntul. Satisfăcuți. Toate astea sînt foarte departe de anxietatea, oboseala și nervozitatea pe care le simțeam înainte de a lua Ultra.

– Dar efectele secundare?

– Singurul efect secundar pe care l-am avut cu toții la început a fost uscarea gurii, spuse Edward. Alți doi au spus că suferă de o ușoară constipație. Eu am fost singurul care am avut oarecare probleme cu vederea de aproape, dar n-au durat decît douăzeci și patru de ore. Le avusesem și înainte de a lua Ultra, mai ales cînd eram obosit.

– Poate ar trebui să nu mai luați medicamentul, acum că ați aflat atîtea, îi sugeră Kim.

– Nu cred. Mai ales că obținem rezultate atît de bune. De fapt, ți-am adus și ție cîteva, dacă vrei să încerci.

Edward bägă mîna în buzunarul de la haină și scoase o cutie cu capsule. I-o întinse lui Kim. Ea se trase înapoi.

– Nu, mulțumesc, spuse ea.

– Pentru Dumnezeu, ia măcar cutia.

Șovăind, Kim îi permise să-i lase cutia în mîini.

– Gîndește-te, zise Edward. Îți mai aduci aminte discuția noastră, mai de mult, despre faptul că nu mă simțeam la largul meu în public? Ei bine, nu te mai simți așa cînd iei Ultra. Eu îl iau de nici o săptămînă și deja mi-a permis să fiu eu însumi, cel care am vrut dintotdeauna să fiu. Cred că ar trebui să-l încerci și tu. Ce ai de pierdut?

– Ideea de a lua un medicament îndreptat împotriva unei laturi a firii mele nu-mi place. Personalitatea ar trebui să se formeze prin experiență, nu prin chimie.

– Parcă am mai vorbit o dată despre asta, spuse Edward, rîzînd. Presupun că, în calitate de chimist, e normal să gîndesc altfel. Fă cum crezi, dar îți garantez că vei avea mai multă încredere în tine dacă-l iei. Și asta nu e tot. Credem că stimulează memoria de lungă durată și combate oboseala și anxietatea. Chiar în dimineața asta am avut o dovadă în privința acestui ultim efect. Cei de la Harvard m-au sunat să mă anunțe că m-au dat în judecată. M-am enervat, dar furia n-a ținut decît cîteva minute. Ultra mi-a calmat nervii așa că, în loc să mă dau cu capul de pereți, am putut să evaluez situația rațional și să iau deciziile cele mai bune.

– Mă bucur că ți-e de ajutor, zise Kim. Dar tot nu vreau să-l iau.

Încercă să-i dea cutia înapoi lui Edward, dar el îi dădu mîna la o parte.

Păstrează-o, spuse el. Nu-ți cer decît să iei în considerare serios problema. Cu o singură capsulă pe zi, vei fi alt om.

Dîndu-și seama că Edward era hotărît, Kim puse cutia în geantă.

Mai tîrziu, la restaurant, Kim se duse la toaletă și, stînd în fața oglinzii, văzu cutia în geantă. O scoase și-i desfăcu capacul. Luă o capsulă albastră între două degete și o examină. Părea incredibil să poată face tot ce spusese Edward.

Se uită în oglindă și recunoscu că i-ar fi plăcut să fie mai hotărîtă și mai puțin temătoare. De asemenea, recunoscu că era foarte tentant să poată scăpa atît de simplu de ușoara, dar enervanta ei anxietate. Se uită din nou la capsulă. Apoi clătină din cap. Ezitase o clipă, dar puse capsula la loc în cutie, convinsă că medicamentele nu erau o soluție.

Întorcîndu-se în restaurant, își spuse că niciodată nu avusese încredere în soluțiile rapide și facile. De-a lungul anilor, își formase o părere conform căreia cea mai bună modalitate de a-și rezolva problemele era cea clasică, prin introspecție, efort și puțină suferință.

În seara aceea, în timp ce citea liniștită în pat, Kim auzi ușa de la intrare trîntindu-se. Zgomotul o făcu să tresară. Se uită la ceas și văzu că nu era încă unsprezece.

– Edward? strigă ea speriată.

Eu sînt, îi răspunse el, urcînd scările două cîte două. Vîrî capul în dormitorul lui Kim. Sper că nu te-am speriat.

– E devreme, spuse Kim. Te simți bine?

– Perfect, răspunse Edward. Mă simt foarte odihnit, ceea ce e uimitor, avînd în vedere că m-am sculat la cinci dimineața.

Se duse la baie și începu să se spele pe dinți. Între timp, reuși să-i povestească foarte animat evenimentele hazlii care se întîmplaseră în seara aceea la laborator. Aparent, cercetătorii începuseră să-și joace farse inofensive unii altora.

În timp ce Edward vorbea, Kim se gîndi că starea ei de spirit era foarte diferită de a celorlalți de pe domeniu. În ciuda aparentei transformări a lui Edward, era încă încordată, ușor neliniștită și chiar puțin deprimată.

După ce termină la baie, Edward se întoarse în camera lui Kim și se așeză pe marginea patului. Buffer veni după el și, spre oroarea Shebei, încercă să sară în pat.

Nu e voie, ticălosule, zise Edward, luînd cîinele în brațe și ținîndu-l în poală.

– Te culci așa devreme? întrebă Kim.

– Da. Trebuie să mă scol la trei și jumătate, în loc de cinci, ca să controlez un experiment pe care îl fac. Aici, în Salem, nu am nici un postdoctorand pe care să-l pun să-mi facă munca de jos.

– Nu dormi prea mult, aprecie Kim.

Mi-e de ajuns, zise Edward. Apoi schimbă brusc subiectul. Cîți bani ai moștenit pe lîngă domeniu?

Kim se holbă la el. Edward o lua prin surprindere de cîte ori deschidea gura. Nu-i stătea deloc în fire să pună o întrebare atît de indiscretă.

Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei, continuă el, observînd ezitarea ei. Te întreb pentru că aș fi dispus să-ți dau un pachet de acțiuni la Omni. Nu voiam să mai vînd acțiuni, dar pentru tine e altceva. Vei avea un cîștig monumental în urma acestei investiții, dacă te interesează.

– Toți banii mei sînt investiți, reuși Kim să spună.

Edward îl puse jos pe Buffer și ridică mîinile.

– Nu mă înțelege greșit. Nu fac pe agentul de vînzări. Vreau doar să-ți fac o favoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru Omni, permițîndu-ne să facem laboratorul aici.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, zise Kim.

– Chiar dacă te hotărăști să nu investești, tot o să-ți dau cîteva acțiuni. O bătu pe picior, peste pătură, și se ridică. Acum trebuie să mă culc. Abia aștept să dorm buștean patru ore. Îți spun, de cînd am început să iau Ultra, dorm atît de adînc, încît patru ore îmi sînt de ajuns. Nici nu știam că somnul poate fi atît de plăcut.

Cu un pas sprinten, se întoarse la baie și începu să se spele din nou pe dinți.

– Nu crezi că exagerezi? strigă Kim.

Edward își băgă din nou capul în camera ei.

– Despre ce vorbești? întrebă el.

– Te-ai spălat deja pe dinți, zise Kim.

Edward se uită la periuță, ca și cum ea ar fi fost de vină. Apoi clătină din cap și rîse.

– Am început să devin profesorul distrat.

Se întoarse la baie pentru a-și clăti gura.

Kim se uită la Buffer, care rămăsese în cameră și se proțăpise în dreptul noptierei, cerșind biscuiții pe care Kim adusese mai devreme din bucătărie.

– Cîinele ăsta al tău pare mort de foame, îi strigă Kim lui Edward, care acum era în dormitorul lui. I-ai dat de mîncare în seara asta?

Edward apăru în ușă.

– Ca să fiu sincer, nu-mi aduc aminte, spuse el.

Apoi dispăru din nou.

Resemnată, Kim se sculă, își puse halatul și coborî în bucătărie. Buffer se ținu după ea, ca și cum ar fi înțeles ce se spusese. Kim scoase mîncarea pentru cîini și goli o porție pe farfurie. Buffer nu mai putea de bucurie, mîrîind și lătrînd în același timp. Era evident că nu fusese hrănit, poate chiar de peste o zi.

Ca să nu fie mușcată, închise cîinele în baie pînă cînd puse mîncarea jos. Cînd redeschise ușa, Buffer țîșni pe lîngă ea ca o umbră albă și începu să hăpăie mîncarea atît de repede, încît făcea un zgomot de parcă s-ar fi înecat.

Cînd urcă înapoi, Kim văzu că lumina era încă aprinsă la Edward. Voia să-i spună despre Buffer, așa că băgă capul pe ușă și-l găsi dormind buștean. Aparent, se întinsese și adormise înainte de a apuca să stingă lumina.

Kim veni lîngă patul lui și se minună cît de zgomotos respira. Cunoscîndu-i programul din ultimul timp, nu se miră că dormea atît de adînc. Probabil că era epuizat. Îi stinse lumina și se întoarse în camera ei.

14

Luni, 26 septembrie 1994

Cînd deschise, în cele din urmă, ochii, Kim văzu cu surprindere că era aproape nouă. Era mai tîrziu decît obișnuise să se scoale de obicei în ultima lună. Se dădu jos din pat și aruncă o privire în camera lui Edward, dar el plecase deja. Camera goală părea curată și în ordine. Edward avea obiceiul lăudabil de a-și face patul dimineața.

Pe drum spre baie, pentru a face duș, Kim îi dădu un telefon instalatorului, Albert Bruer, care lucrase atît la casă cît și la laborator. Își lăsă numărul pe robotul telefonic.

Albert o sună într-o jumătate de oră și, pînă cînd Kim își termină micul dejun, el era la ușa ei. Merseră împreună la castel, în camioneta lui.

– Cred că știu care e problema, zise Albert. De fapt, o știam încă de pe vremea cînd trăia bunicul dumneavoastră. Conductele subterane. Sînt de fier și unele au ruginit.

Albert o duse în toate băile din aripa servitorilor și dădu la o parte capacul din locurile de acces. În fiecare, îi arătă lui Kim conductele ruginite.

– Pot fi reparate? întrebă Kim.

– Bineînțeles, răspunse Albert. Dar va fi nevoie de muncă. S-ar putea să ne ia, mie și băiatului meu, o săptămînă.

– Fă-o, spuse Kim. Am cîțiva oameni care stau aici.

– Dacă e așa, atunci pot să dau drumul la apă la etajul al treilea. Țevile de acolo arată destul de bine. Poate că nu a stat nimeni acolo.

După ce plecă instalatorul, Kim merse pînă la laborator ca să-i anunțe pe bărbați că puteau folosi baia de la etajul al treilea. Nu mai fusese la laborator de mult și nu era prea nerăbdătoare să ajungă acolo. Niciodată nu se simțise binevenită.

– Kim! strigă David entuziasmat. El o văzu primul cînd intră pe ușa care dădea din zona pustie a recepției în laboratorul propriu-zis. Ce surpriză plăcută!

David le strigă celorlalți că venise Kim. Toți, inclusiv Edward, abandonară ceea ce făceau și veniră să o întîmpine. Kim simți că se îmbujorează. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției.

– Avem cafea proaspătă și gogoși, spuse Eleanor. Vrei și tu?

Kim refuză, dar îi mulțumi, spunîndu-i că tocmai luase micul dejun. Își ceru scuze că îi deranja și le spuse repede bărbaților soluția problemei cu apa.

Ei se bucurară și o asigurară că nu era nici o problemă să folosească baia de la etajul al treilea. Încercară chiar să o convingă să nu se mai obosească cu reparațiile.

– Nu cred că ar trebui lăsate așa, zise ea. Prefer să fie reparate.

Kim se pregăti să plece, dar ei nu o lăsară. Fiecare insistă să-i arate ce făcea.

David fu primul. O duse la masa lui de lucru și o puse să se uite la un microscop de disecție, explicîndu-i că ceea ce vedea era un preparat de ganglion abdominal, pe care îl luase de la o moluscă numită *Aplasia fasciata*. Apoi îi arătă printurile care arătau cum Ultra modula arderea spontană a anumitor celule neuronale din ganglion. Înainte ca ea să-și dea seama la ce se uita, David îi luă printurile din mînă și o conduse într-un incubator de culturi de țesuturi. Acolo îi dădu explicații cum evaluaseră culturile de țesuturi pentru a vedea dacă sînt urme de toxicitate.

Apoi veni rîndul Gloriei și al lui Curt. Ei o duseră jos, în zona animalelor, și îi arătară cîteva creaturi demne de milă: șobolani și maimuțe stresate, care fuseseră crescute pentru a avea stări acute de

anxietate. Apoi arătară animale asemănătoare care fuseseră tratate cu Ultra și imipramină.

Kim încercă să pară interesată, dar experimentele pe animale o deranjau.

François o preluă de la Gloria și Curt și o conduse în camera ecranată, unde era izolat aparatul de rezonanță magnetică nucleară. Apoi se porni să-i explice cum încerca să determine structura proteinei de legătură pentru Ultra. Din păcate, Kim înțelese prea puțin din explicațiile lui. Nu făcu decît să dea afirmativ din cap și să zîmbească, de cîte ori el se oprea.

Urmă Eleanor, care o conduse pe Kim înapoi sus, la terminalul ei. Îi ținu un curs lung despre modelarea moleculară și despre felul în care încerca să creeze medicamente prin permutări ale structurii de bază a medicamentului Ultra și care ar putea să împărtășească bioactivitatea acestuia.

În timp ce era condusă într-o parte și în alta a laboratorului, Kim observă că cercetătorii erau nu numai prietenoși, ci și răbdători și respectuoși unul cu celălalt. Deși ardeau de nerăbdare să-i facă pe plac, se resemnară să-și aștepte rîndul.

– A fost foarte interesant, zise Kim, cînd Eleanor își termină, în sfîrșit, explicația. Kim porni înapoi spre ușă. Vă mulțumesc tuturor că v-ați consumat timpul prețios ca să-mi prezentați laboratorul.

– Stai! spuse François.

Se repezi la birou, luă un teanc de fotografii și se întoarse în fugă. Cu respirația întretăiată, i le arătă lui Kim și o întrebă ce părere avea. Erau tomografii intens colorate.

– Sînt... Kim căută un cuvînt care să n-o facă de rîs. Dramatice.

– Nu-i așa? spuse François, înclinîndu-și capul pentru a le privi dintr-un unghi puțin diferit. Parcă ar fi artă modernă.

– Ce anume arată? întrebă Kim.

Ar fi preferat să plece, dar toată lumea se uita la ea, și se simți obligată să pună o întrebare.

– Culorile reprezintă concentrațiile de Ultra radioactiv, spuse François. Roșul arată concentrația cea mai înaltă. Aceste imagini arată clar că medicamentul se localizează cu precădere în trunchiul cerebral superior, în creierul intermediar și în sistemul limbic.

– Îmi aduc aminte că și Stanton vorbea despre sistemul limbic la cina pe care am luat-o împreună, spuse Kim.

– Într-adevăr, zise François. Așa cum sugera el, face parte din zonele mai primitive, reptiliene, ale creierului, și răspunde de funcțiile autonome, cum ar fi starea de spirit, emoția, chiar și mirosul.

– Și sexul, completă David.

– Cum adică „reptiliene"? întrebă Kim.

Cuvîntul avea o conotație neplăcută pentru ea. Niciodată nu-i plăcuseră șerpii.

– Termenul se referă la acele părți ale creierului care seamănă cu creierul reptilelor, explică François. Desigur, e o simplificare excesivă, dar are o oarecare validitate. Deși creierul uman a evoluat din același strămoș ca și cel al reptilelor de astăzi, nu înseamnă că e un creier de reptilă, cu două emisfere cerebrale deasupra.

Toată lumea rîse. Kim se trezi rîzînd și ea. Era greu de rezistat bunei dispoziții generale.

– În ceea ce privește instinctele primare, interveni Edward, noi, oamenii, le avem ca și reptilele. Diferența e că ale noastre sînt acoperite de diferite grade de socializare și civilizație. În traducere, asta înseamnă că emisferele cerebrale au conexiuni bine bătătorite care controlează comportamentul reptilian.

Kim se uită la ceas.

– Trebuie să plec, zise ea. Trebuie să prind trenul spre Boston.

Cu o asemenea scuză, Kim reuși să scape din ghearele îndatoritoare ale cercetătorilor, deși toți o încurajară să mai vină. Edward o conduse afară.

– Chiar pleci la Boston? întrebă el.

– Da. Aseară m-am hotărît să mă întorc la Harvard, ca să mai încerc o dată. Am mai găsit o scrisoare în care se făcea referire la dovezile Elizabethei. Mi-a dat o nouă idee.

– Noroc, zise Edward. Distracție plăcută.

O sărută și se întoarse în laborator. N-o întrebă pe Kim despre ultima scrisoare.

Kim se întoarse acasă pe jos, cu un sentiment ciudat de amorțeală din cauza cordialității excesive a cercetătorilor. Poate era

ceva cu ea. Nu-i plăcuse cînd erau distanți, iar acum nu-i plăcea cînd erau prietenoși. Era imposibil să-i facă cineva pe plac?

Cu cît se gîndi mai mult, cu atît își dădu seama că avea ceva de-a face cu brusca lor uniformizare. Cînd îi cunoscuse prima oară, fusese șocată de excentricitățile și ciudățeniile fiecăruia. Acum personalitățile lor se topiseră în aceeași amabilitate monotonă, care le ștergea individualitatea.

În timp ce se îmbrăca pentru călătoria la Boston, nu se putu abține să nu se gîndească la ceea ce se întîmpla pe domeniu. Simți cum îi crește nesiguranța, aceeași anxietate care o determinase să se întîlnească cu Alice.

Kim intră în salon pentru a recupera un pulover, se opri sub portretul Elizabethei și se uită la chipul feminin, dar hotărît, al străbunicii ei. Expresia acesteia nu avea nici urmă de anxietate. Kim se întrebă dacă Elizabeth se simțise vreodată atît de neputincioasă ca ea.

Se urcă în mașină și porni spre gară, fără să-și poată lua gîndul de la Elizabeth. Își dădu seama deodată că existau asemănări izbitoare între lumea ei și cea a Elizabethei, în ciuda prăpastiei temporale uriașe. Elizabeth fusese nevoită să trăiască sub permanenta amenințare a raidurilor indiene, în timp ce Kim era conștientă de pericolul mereu prezent al violenței. Pe atunci, fusese misteriosul și înfricoșătorul spectru al variolei, acum era SIDA. Pe vremea Elizabethei se petrecuse prăbușirea controlului puritanilor asupra societății și expansiunea neîngrădită a materialismului; astăzi trecea stabilitatea războiului rece și apăreau naționalismele separatiste și fundamentalismul religios. Pe atunci, rolul femeii era neclar și în schimbare; la fel și acum.

– Cu cît se schimbă lucrurile mai mult, cu atît rămîn la fel, repetă Kim vechea zicală.

Se întrebă dacă toate aceste asemănări puteau avea vreo legătură cu mesajul pe care credea că Elizabeth încerca să i-l comunice peste secole. Cutremurîndu-se, se întrebă dacă nu o aștepta și pe ea o soartă similară cu a Elizabethei. Asta încerca oare Elizabeth să-i spună? Putea fi un avertisment?

Din ce în ce mai supărată, făcu un efort conștient să-și stăpînească gîndurile obsesive. Reuși pînă cînd se urcă în tren. După aceea, gîndurile se întoarseră.

Pentru Dumnezeu! rosti ea cu voce tare, atrăgînd privirea suspicioasă a femeii care stătea lîngă ea.

Se întoarse cu fața spre fereastră. Își reproșă că își lăsa imaginația prea bogată să o ia razna. În fond, diferențele dintre viața ei și a Elizabethei erau mult mai mari decît asemănările, mai ales în privința controlului. Elizabeth avusese prea puțin control asupra propriului ei destin. Fusese practic forțată să intre, la o vîrstă fragedă, într-o căsătorie aranjată și nu avusese la îndemînă mijloace de contracepție. În schimb, ea era liberă să-și aleagă soțul și să decidă dacă voia să aibă copii.

Aceste gînduri o ajutară să-și păstreze calmul pînă cînd trenul apropie de Gara de Nord din Boston. Apoi începu să se întrebe dacă era într-adevăr atît de liberă pe cît îi plăcea să creadă. Trecu în revistă cîteva dintre deciziile majore din viața ei, ca de exemplu cea de a deveni asistentă, în loc să urmeze o carieră în artă sau design. Apoi își aminti că trăia cu un bărbat într-o relație care devenea tulburător de asemănătoare cu cea dintre ea și tatăl ei. Mai mult, își aminti că se pricopsise cu un laborator pe domeniu cinci cercetători la castel, fără ca vreuna dintre aceste idei să fi fost a ei.

Trenul se opinti și opri. Neatentă la tot ce o înconjura, porni spre metrou. Știa care era problema. Aproape că auzea vocea lui Alice în surdină, spunînd că personalitatea ei era de vină. Nu avea suficientă încredere în sine; era prea supusă; se gîndea la nevoile celorlalți și le ignora pe ale sale. Toate acestea se adunau pentru a-i îngrădi libertatea.

Ce ironie, se gîndi Kim. Personalitatea Elizabethei, deschisă și hotărîtă, ar fi fost perfectă pentru lumea de azi, dar pe vremea aceea contribuise în mod sigur la moartea ei prematură. Pe de altă parte, personalitatea ei, mai ascultătoare și mai supusă, ar fi fost potrivită pentru secolul al șaptesprezecelea, dar nu o ajuta prea mult în ziua de astăzi.

Cu o hotărîre proaspătă de a descoperi povestea Elizabethei, coborî din metrou și traversă spre Harvard Square. După cinci-

sprezece minute de la sosire, ajunse în biroul lui Mary Custland din Biblioteca Widener și o aștepta pe Mary să termine de citit scrisoarea lui Jonathan.

– Casa asta a ta trebuie să fie o adevărată comoară de documente, zise ea, ridicîndu-și privirea din pagină. Scrisoarea aceasta e neprețuită.

O sună imediat pe Katherine Sturburg la birou și o puse să o citească.

– Ce încîntare! exclamă Katherine cînd termină.

Amîndouă explicară lui Kim că scrisoarea era dintr-o perioadă a istoriei Harvard-ului din care se păstraseră foarte puține materiale. O întrebară dacă puteau să o copieze, și Kim le spuse că da.

Deci trebuie să găsim o referire la Rachel Bingham, zise Mary, așezîndu-se la calculator.

– Asta sper, zise Kim.

Mary introduse numele, iar Kim și Katherine se uitară peste umărul ei. Kim se pomeni că își ținea pumnii strînși, fără să-și dea seama.

Pe ecran apărură două Rachel Bingham, dar amîndouă erau din secolul al nouăsprezecelea și nu aveau nici o legătură cu Elizabeth. Mary mai încercă și alte variante, dar nu obținu nimic.

– Îmi pare foarte rău, spuse Mary. Desigur, îți dai seama că, și dacă găseam o referire la ea, incendiul din 1764 ar fi rămas o problemă insurmontabilă.

– Înțeleg, spuse Kim. De fapt, nu mă așteptam să găsesc ceva, dar, după cum v-am spus la vizita anterioară, mă simt obligată să urmăresc orice fir nou.

– O să am grijă să mă uit prin sursele mele după noul nume, o asigură Katherine.

Kim le mulțumi amîndurora și plecă. Luă metroul înapoi pînă la Gara de Nord și așteptă trenul de Salem. În timp ce stătea pe peron, jură să-și dubleze eforturile pentru a sorta harababura de hîrtii de la castel în următoarele două zile. După ce se întorcea la serviciu, avea să aibă prea puțin timp pentru asta, cu excepția zilelor libere.

O dată ajunsă pe domeniu, vru să meargă direct la castel, dar cînd ieși dintre copaci văzu o mașină de poliție din Salem parcată în fața casei vechi. Curioasă să afle de ce se afla acolo, o luă în direcția ei.

Cînd se apropie, îi văzu pe Edward și pe Eleanor stînd de vorbă cu doi polițiști în mijlocul cîmpului, la aproximativ cincizeci de iarzi de casă. Eleanor îl ținea pe Edward pe după umeri.

Kim parcă lîngă mașina de poliție și coborî. Cei de pe cîmp fie nu o auziseră, fie erau prea preocupați pentru a o observa.

Curioasă, Kim porni spre ei. Apropiindu-se, văzu că atenția le era atrasă de ceva din iarbă.

Lui Kim i se tăie respirația cînd văzu la ce se uitau. Era Buffer. Sărmanul cîine era mort. Dar ceea ce făcea priveliștea cu atît mai sinistră era faptul că avea carnea de pe picioarele din spate sfîșiată, iar oasele îi erau descoperite.

Kim îi aruncă o privire plină de compasiune lui Edward, care o salută calm, arătîndu-i că își revenise din șocul inițial. Kim îi văzu urmele uscate de lacrimi pe obraji. Oricît ar fi fost de rău cîinele, știa că Edward ținuse la el.

– Poate ar merita să punem un medic legist să examineze oasele, spunea Edward. Cineva ar putea recunoaște urmele dinților pentru a ne spune ce specie de animal ar putea face așa ceva.

– Nu știu cum ar reacționa medicul legist dacă i-am cere să examineze un cîine mort, zise unul din polițiști, pe care îl chema Billy Selvey.

– Dar spuneați că ați mai avut vreo două episoade similare în ultimele nopți, zise Edward. Cred că e de datoria dumneavoastră să aflați ce fel de animal e de vină. Personal, cred că a fost fie alt cîine, fie un raton.

Kim era impresionată de luciditatea lui Edward, în fața pierderii pe care o suferise. Își revenise suficient pentru a purta o conversație tehnică asupra urmelor de dinți de pe oasele dezgolite.

– Cînd ați văzut ultima oară cîinele? întrebă Billy.

– Aseară, răspunse Edward. De obicei, dormea cu mine, dar, poate, l-am lăsat afară. Nu-mi aduc aminte. Cîteodată rămînea afară

toată noaptea. Nu m-am gîndit niciodată că ar putea fi o problemă, pentru că domeniul e foarte mare și nu ar fi deranjat pe nimeni.

– Eu l-am hrănit pe la unsprezece și jumătate aseară, interveni Kim. L-am lăsat în bucătărie mîncînd.

– I-ai dat drumul afară? întrebă Edward.

– Nu, după cum am spus, l-am lăsat în bucătărie, răspunse Kim.

Cînd m-am sculat azi-dimineață, nu l-am văzut, spuse Edward. Nu mi-am făcut probleme. Mi-am închipuit că o să apară la laborator.

Aveți cumva uși pentru animale? întrebă Billy. Kim și Edward spuseră nu în același timp. Ați auzit ceva neobișnuit azi-noapte?

Eu am dormit buștean, răspunse Edward. În ultima vreme dorm foarte adînc.

– Nici eu nu am auzit nimic, adăugă Kim.

– La secție se vorbește că aceste incidente ar fi provocate de un animal turbat, spuse celălalt polițist, pe care îl chema Harry Conners. Aveți și alte animale?

– Eu am o pisică, zise Kim.

Vă sfătuiesc să o supravegheați din scurt în următoarele cîteva zile, zise Billy.

Polițiștii își puseră carnetele și pixurile în buzunare, își luară rămas-bun și porniră spre mașină.

– Ce faceți cu corpul? strigă Edward. Nu vreți să-l duceți la medicul legist?

Cei doi ofițeri se uitară unul la celălalt, sperînd că celălalt va răspunde. În cele din urmă, Billy îi răspunse că era mai bine să nu-l ia.

Edward le făcu jovial cu mîna.

– Eu le dau un pont bun și ei ce fac? spuse el. Pleacă.

– Ei bine, eu trebuie să mă întorc la lucru, vorbi Eleanor pentru prima oară. Se uită la Kim. Nu uita, ai promis că mai vii pe la laborator în curînd.

– O să vin, promise Kim.

Era uimită de grija lui Eleanor, dar părea sinceră. Eleanor porni spre laborator.

Edward rămase pe loc, uitîndu-se la Buffer. Kim își întoarse privirea. Priveliștea era îngrozitoare și îi întoarse stomacul pe dos.

Îmi pare foarte rău pentru Buffer, spuse Kim și îl luă pe Edward pe după umeri.

A avut o viață bună, rosti Edward vesel. Cred că am să-i desprind picioarele din spate și am să le trimit la un medic patolog pe care îl cunosc din facultate. Poate ne va spune ce fel de animal trebuie să căutăm.

Kim înghiți în sec, auzind sugestia lui Edward. Nu se aștepta ca el să propună să mutileze și mai mult cîinele.

– Am o cîrpă veche în mașină, zise Edward. O aduc să învelim corpul în ea.

Neștiind ce să facă, Kim rămase alături de rămășițele lui Buffer, în timp ce Edward se duse după prosopul cel vechi. Era răvășită de soarta crudă a lui Buffer, dar Edward nu părea afectat. După ce îl înveliră pe Buffer în prosop, Kim îl însoți pe Edward la laborator.

Cînd se apropiară de laborator, lui Kim îi trecu prin minte o posibilitate tulburătoare.

– Tocmai mi-a venit o idee, spuse ea. Dacă moartea și mutilarea lui Buffer au avut ceva de-a face cu vrăjitoria?

Edward se uită o clipă la ea, apoi își lăsă capul pe spate și izbucni în hohote de rîs. Îi trebui cîteva minute ca să se stăpînească. Între timp, Kim se trezi rîzînd la rîndul ei, rușinată că sugerase așa ceva.

– Stai puțin, protestă Kim. Îmi amintesc că am citit undeva că magia neagră și sacrificiul de animale merg mînă în mînă.

– Imaginația ta melodramatică mi se pare minunat de distractivă, reuși Edward să spună, printre hohote de rîs.

Cînd își recăpătă, în cele din urmă, controlul, își ceru iertare că rîsese de ea. În același timp, îi mulțumi că îi adusese o clipă de relaxare comică.

– Spune-mi, zise el. Chiar crezi că, după trei sute de ani, divolul s-a hotărît să se întoarcă în Salem și că vrăjitoria este îndreptată împotriva mea și a lui Omni?

– Eu am făcut doar asocierea dintre sacrificiul animal și vrăjitorie, răspunse Kim. Nu m-am gîndit prea mult la asta. Nici nu am vrut să spun că eu cred în ea, doar că cineva crede.

Edward îl puse jos pe Buffer și o îmbrățișă pe Kim.

– Cred că ai stat prea mult ascunsă în castel printre hîrtii vechi. O dată ce lucrurile vor fi sub control cu Omni, plecăm în vacanță, undeva unde putem sta întinși la soare. Ce zici?

Sună bine, aprobă Kim, întrebîndu-se totuși cam la ce perioadă de timp se gîndea Edward.

Kim nu ținea deloc să-l vadă pe Edward disecîndu-l pe Buffer, așa că rămase în fața laboratorului în timp ce el intră. Se întoarse în cîteva minute, cu corpul învelit în același prosop. Săpă o groapă superficială lîngă intrarea în laborator. Cînt termină cu îngroparea lui Buffer, îi spuse lui Kim să-l aștepte, pentru că uitase ceva. Intră înapoi în laborator.

Cînd ieși, îi arătă lui Kim o sticluță cu agent chimic pe care o adusese. Cu un gest larg, puse sticla la capul mormîntului lui Buffer.

– Ce e asta? întrebă Kim.

– E un calmant chimic numit TRIS, spuse Edward. Un „buffer" pentru Buffer.

Apoi rîse din toată inima, aproape la fel ca atunci cînd Kim vorbise despre vrăjitorie.

– Sînt impresionată cît de bine suporți acest accident nefericit, îi spuse Kim.

– Sînt sigur că se datorează medicamentului Ultra, zise Edward, chicotind încă din cauza jocului de cuvinte. Cînd am auzit prima oară ce se întîmplase am fost zdrobit. Buffer făcea parte din familie. Dar durerea îngrozitoare pe care am simțit-o mi-a trecut repede. Adică, îmi pare încă rău că a murit, dar nu mai simt acel gol cumplit care însoțește durerea. Pot să recunosc, în mod rațional, că moartea face parte în mod firesc din viață. În fond, Buffer a dus o viață bună pentru un cîine și nu era cel mai simpatic cîine din lume.

– A fost un animal loial, zise Kim.

Nu era momentul să-i spună adevăratele ei sentimente față de animal.

– Ăsta e un alt exemplu pentru care ar trebui să încerci Ultra, spuse Edward. Îți garantez că te va calma. Cine știe, poate chiar îți va limpezi mintea suficient de mult pentru a te ajuta în încercarea de a descoperi adevărul despre Elizabeth.

– Cred că numai munca poate face asta, replică Kim.

Edward o sărută scurt, îi mulțumi din suflet pentru sprijinul ei moral și dispăru înapoi în laborator. Kim se răsuci și porni spre castel. Nu parcursese decît o distanță scurtă, cînd începu să-și facă griji pentru Sheba. Deodată, își aduse aminte că lăsase pisica afară noaptea trecută, după ce-l hrănise pe Buffer, și n-o mai văzuse în dimineața aceea.

Intră în casă și o strigă pe Sheba. Urcă repede scările și intră în dormitor. Spre ușurarea ei, văzu pisica încolăcită ca un covrig de blană, în mijlocul patului. Se repezi la ea și o mîngîie. Sheba îi aruncă una dintre privirile ei ofensate că fusese deranjată.

După ce o mîngîie cîteva minute, Kim merse la birou. Cu mîinile tremurătoare, ridică cutia de Ultra pe care o pusese acolo în seara dinainte. Scoase din nou o capsulă albastră și o examină. Tînjea pentru o clipă de relaxare. Dezbătu ideea de a încerca medicamentul pentru douăzeci și patru de ore, ca să vadă cum avea să o ajute. Capacitatea lui Edward de a trece peste moartea lui Buffer era o mărturie impresionantă. Ajunse chiar pînă la a-și aduce un pahar cu apă.

Dar nu luă capsula. În schimb, începu să se întrebe dacă reacția lui Edward nu era prea moderată. Lecturile și intuiția ei îi spuneau că o anumită doză de durere este necesară pentru psihicul uman. Asta o făcu să se întrebe dacă blocarea suferinței normale nu avea să aibă consecințe în viitor.

Cu acest gînd în minte, puse capsula la loc în cutie și riscă o nouă vizită la laborator. De teamă să nu fie acaparată din nou de demonstrațiile interminabile ale echipei lui Edward, se furișă, la propriu, în clădire.

Din fericire, la etajul superior nu erau decît Edward și David, iar ei se aflau la capetele opuse ale încăperii uriașe. Reuși să-i facă semn lui pe Edward, fără ca ceilalți să știe că era acolo. Cînd

Edward o văzu și începu să-i răspundă, Kim îi făcu semn să tacă din gură. Îl luă de mînă și îl conduse afară din clădire.

După ce ușa laboratorului se închise în spatele lor, Edward zîmbi și o întrebă:

– Ce Dumnezeu te-a apucat?

Vreau să vorbesc cu tine, îi explică Kim. Mi-a venit o idee pe care ai putea să o incluzi în protocolul clinic al medicamentului Ultra.

Îi povesti lui Edward ideea ei despre durere și extinse noțiunea pentru a include anxietatea și melancolia, spunîndu-i că doze moderate din aceste sentimente dureroase puteau avea un rol pozitiv pentru a motiva evoluția, creșterea și creativitatea umană. Încheie spunînd:

– Mă îngrijorează ca nu cumva administrarea unui medicament precum Ultra, care atenuează aceste stări psihice, să nu aibă un preț ascuns de plătit și să nu provoace un efect secundar extrem de negativ, care să nu poată fi anticipat.

Edward zîmbi și dădu încet afirmativ din cap. Era impresionat.

– Îți mulțumesc pentru grijă, zise el. E o idee interesantă, dar eu nu o împărtășesc. Vezi, se bazează pe o premisă falsă, și anume că mintea ar fi cumva, în mod mistic, separată de corpul material. Această ipoteză veche a fost demitizată de experiențe recente care au arătat că mintea și trupul sînt una în ceea ce privește starea de spirit și emoția. S-a dovedit că emoția este determinată biologic prin faptul că este afectată de medicamente precum Prozacul, care modifică nivelul neurotransmițătorilor. Aceasta a revoluționat ideile despre funcționarea creierului.

– E un mod de gîndire dezumanizant, se plînse Kim.

– Lasă-mă să reformulez, reluă Edward. Despre durerea fizică ce zici? Crezi că pentru aceasta ar trebui luate calmante?

– Durerea fizică e altceva, zise Kim, dar își dădea seama de capcana filozofică pe care i-o întindea Edward.

– Nu cred. Și durerea fizică este biologică. De vreme ce durerea psihică și cea fizică sînt amîndouă biologice, ar trebui tratate la fel, și anume cu medicamente bine realizate care țintesc acele părți ale creierului responsabile pentru acestea.

Kim se simți frustrată. Voia să-l întrebe unde ar fi ajuns lumea dacă Mozart și Beethoven ar fi luat medicamente pentru anxietate sau depresie. Dar nu rosti nimic. Știa că nu avea nici un rost. Omul de știință din Edward îl orbea.

Edward o îmbrățișă exuberant pe Kim și îi spuse din nou cît de mult aprecia interesul ei pentru munca lui. Apoi o mîngîie pe creștetul capului.

– Mai stăm de vorbă pe tema asta dacă vrei, spuse el. Dar acum trebuie să mă întorc la lucru.

Kim își ceru iertare că-l deranjase și porni înapoi spre casă.

15

Joi, 29 septembrie 1994

În următoarele cîteva zile, Kim se simți din nou tentată de cîteva ori să ia Ultra. Anxietatea din ce în ce mai puternică începuse să-i afecteze somnul. Dar, de fiecare dată cînd era pe punctul de a lua medicamentul, dădea înapoi.

Încercă, în schimb, să-și folosească anxietatea ca pe un stimulent. În fiecare zi, petrecea mai mult de zece ore lucrînd la castel și nu se oprea decît atunci cînd nu mai putea să vadă scrisul de mînă de pe pagini. Din păcate, eforturile ei intensificate nu-i serviră la nimic. Începu să-și dorească să găsească orice material din secolul al șaptesprezecelea, chiar dacă nu avea nici o legătură cu Elizabeth, numai pentru a-i da curaj.

Prezența instalatorilor se dovedi mai curînd un amuzament decît un deranj. De fiecare dată cînd lua o pauză, avea cel puțin cu cine să stea de vorbă. O vreme îi urmări chiar la lucru, intrigată de utilizarea lămpii de sudură pentru lipirea țevilor de cupru.

Singura dovadă pe care o observă, a faptului că cercetătorii dormeau la castel, erau urmele de noroi care veneau de la intrările ambelor aripi. Deși se așteptase la ceva mizerie, i se păru surprinzător de nepoliticos să găsească atît de mult noroi.

Edward continuă să fie la fel de vorbăreț, fericit și atent. Cu un gest care îi aduse aminte de primele zile ale relației lor, Edward îi

trimise marți chiar și un buchet mare de flori, cu un bilet pe care scria: *Cu dragoste și recunoștință.*

Singura schimbare în comportamentul lui apăru joi dimineață, cînd Kim era pe punctul de a pleca de acasă la castel. Edward intră pe ușa din față, ca o vijelie. Evident iritat, își trînti agenda pe masă, lîngă telefon, ceea ce o neliniști imediat.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– La naiba, sigur că s-a întîmplat, replică el. Trebuie să vin pînă aici pentru a da un telefon. Cînd îl folosesc pe cel de la laborator, toți nesuferiții ăia ascultă ce vorbesc. Mă scot din minți.

– De ce nu folosești telefonul de la recepție, unde nu e nimeni? întrebă Kim.

– Mă ascultă și acolo.

– Prin perete? întrebă ea.

– Trebuie să-l sun pe nenorocitul de președinte al Oficiului pentru Licențe de la Harvard, se plînse Edward, ignorînd comentariul lui Kim. Ticălosul a lansat o vendetă personală împotriva mea.

Edward deschise agenda pentru a găsi numărul.

– Poate vrea doar să-și facă datoria, zise Kim, știind că aceasta era o controversă fără sfîrșit.

Crezi că-și face datoria suspendîndu-mă pe mine? strigă Edward. Incredibil! N-aș fi crezut niciodată că birocratul acela cretin are tupeul să-mi facă așa ceva.

Kim simți că i se accelerează pulsul. Tonul lui Edward îi aminti de scena în care spărsese paharul în dormitor. Îi era frică să mai spună ceva.

– Ce să-i faci? zise el pe un ton perfect calm. Zîmbi. Așa e viața. Cu suișurile și coborîșurile ei.

Se așeză și formă numărul. Kim își permise să se relaxeze puțin, dar nu-l scăpă pe Edward din ochi. Îi ascultă convorbirea civilizată, pe care o avu cu omul pe care tocmai îl înjurase.

– Dacă tot sînt aici, zise el, dau o fugă pînă sus, să strîng rufele de la uscătorie, pe care m-ai rugat să le strîng ieri.

Porni spre scări.

– Dar ai adunat rufele de la uscătorie, zise Kim. Probabil că ai făcut-o în dimineața asta, pentru că le-am găsit cînd m-am trezit.

Edward se opri și clipi din ochi, ca și cum n-ar fi înțeles.

– Da? întrebă el. Apoi adăugă: Bravo mie! Oricum, trebuie să mă întorc la laborator.

Edward? strigă Kim, înainte ca el să ajungă la ușa de la intrare. Te simți bine? Ai început să uiți diverse mărunțișuri.

Edward rîse.

– E adevărat. Am fost cam uituc. Dar niciodată nu m-am simțit mai bine. Sînt doar preocupat. Dar se vede lumina de la capătul tunelului și în curînd vom fi cu toții foarte bogați. Inclusiv tu. Am vorbit cu Stanton să-ți dăm cîteva acțiuni și a fost de acord. Așa că vei lua și tu parte la marele cîștig.

– Sînt măgulită.

Se duse la fereastră și se uită după Edward, care se întorcea la laborator. Îl urmări tot drumul, gîndindu-se la comportamentul lui. Acum era mai drăguț cu ea, în general, dar era totodată și mai imprevizibil.

În urma unui impuls, Kim își luă cheile de la mașină și plecă în oraș. Trebuia să vorbească cu un specialist în a cărui opinie să aibă încredere. Kinnard era încă în zonă. Îi trimise un mesaj pe pager, de la telefonul de la recepția spitalului din Salem.

O jumătate de oră mai tîrziu, el veni la bufetul spitalului. Era îmbrăcat în halatul de la chirurgie, pentru că ieșise direct din operație. Ea stătea în fața unei căni de ceai.

– Sper că nu te deranjez foarte tare, zise ea în momentul în care el se așeză în fața ei.

– Mă bucur să te văd, spuse el.

Vreau să te întreb ceva. Poate fi uitarea un efect secundar al medicamentelor psihotrope?

– Absolut, răspunse el. Dar trebuie să nuanțez, spunînd că o mulțime de lucruri pot afecta memoria scurtă. E un simptom foarte nespecific. Să înțeleg că Edward are astfel de probleme?

– Pot conta pe discreția ta?

– Asta ți-am spus deja, răspunse Kinnard. Edward și echipa lui încă mai iau medicamentul? Kim dădu afirmativ din cap. Sînt nebuni, spuse Kinnard. Se joacă cu focul. Ai observat și alte efecte?

Kim rîse scurt.

– Nu-ți vine să crezi. Toți s-au schimbat în mod radical. Înainte de a începe să ia medicamentul, tot timpul erau iritați și țîfnoși. Acum sînt într-o dispoziție excelentă. Se poartă ca și cum ar fi toți la bal, deși continuă să muncească în același ritm febril.

– Ăsta pare a fi un efect bun.

– Dintr-un anumit punct de vedere, recunoscu Kim. Dar, după ce stai cu ei un timp, ai un sentiment ciudat, ca și cum ar fi toți prea asemănători și plicticoși, în ciuda veseliei lor și a zelului cu care muncesc.

– Acum parcă am fi în *Brave New World,* zise Kinnard chicotind.

– Nu rîde. Și eu m-am gîndit la același lucru. Dar asta e o problemă mai mult filozofică și nu mă preocupă imediat. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că Edward a început să uite tot felul de lucruri mărunte. Și pare să se agraveze. Nu știu dacă și ceilalți suferă de același lucru.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă Kinnard.

– Nu știu. Speram ca tu să-mi confirmi sau să-mi risipești, în mod categoric, temerile. Presupun că nu poți face nici una, nici alta.

Nu în mod cert, recunoscu Kinnard. Dar pot să-ți spun un lucru la care să te gîndești. Percepțiile sînt influențate extraordinar de mult de așteptări. De aceea s-au instituit, în cercetarea medicală, studiile paralele. E posibil ca efectele negative la care te aștepți de la medicamentul lui Edward să influențeze ceea ce vezi. Știu că Edward e extraordinar de inteligent și nu cred că și-ar asuma un risc absurd.

– Ai dreptate, spuse Kim. E adevărat că, în acest moment, nu mai știu ce văd. S-ar putea să-mi imaginez eu totul, dar nu cred.

Kinnard se uită la ceasul de pe perete și se scuză pentru că avea un caz.

Îmi pare rău că trebuie să plec. Dar sînt aici pentru următoarele cîteva zile, dacă vrei să mai vorbim. Dacă nu, ne vedem la SICU, în Boston.

La despărțire, Kinnard îi strînse mîna. Ea îi răspunse la fel și îi mulțumi pentru că o ascultase.

Întoarsă pe domeniu, merse direct la castel. Schimbă cîteva cuvinte cu instalatorii, care insistară că făceau progrese, dar mai aveau nevoie de trei zile pentru a termina. Sugerară, de asemenea,

că ar fi bine să verifice și aripa de oaspeți, pentru aceeași problemă. Kim le spuse să facă tot ce credeau că e necesar.

Înainte de a coborî în pivniță, inspectă intrările în cele două aripi. Cînd o văzu pe cea de la intrarea servitorilor, se îngrozi. Nu era numai noroi pe scări, ci și cîteva bețe și frunze. În colțul de lîngă ușă era chiar și o cutie goală de mîncare chinezească la pachet.

Înjurînd în șoaptă, se duse la debaraua cu unelte de curățat, luă o cîrpă și o găleată și șterse scara. Noroiul fusese cărat pînă la etajul întîi.

După ce curăță tot, merse la ușa din față, luă prețul de la intrare și îl duse la intrarea din aripa servitorilor. Voia să pună și un bilet, dar apoi se gîndi că prețul era un mesaj suficient.

În cele din urmă, coborî în adîncimea pivniței și se apucă de treabă. Deși nu găsi nici un document care să fie măcar aproape de secolul al șaptesprezecelea, concentrarea o ajută să-și elibereze mintea de probleme și începu să se relaxeze ușor.

La ora unu, făcu o pauză. Se întoarse la casa cea veche și-i dădu drumul Shebei afară, în timp ce mîncă. Înainte de a se întoarce la castel, se asigură că pisica era înapoi în casă. La castel, stătu de vorbă cu instalatorii cîteva minute și îl privi pe Albert cum suda cu îndemînare conductele de apă. În cele din urmă, se întoarse la lucru, de data aceasta în pod.

Era din nou pe punctul de a se descuraja, cînd găsi un dosar întreg cu materiale din perioada care o interesa. Îl cără bucuroasă în dreptul unui ochi de geam.

Nu se miră să vadă că hîrtiile erau legate de afaceri. Cîteva purtau scrisul ușor de recunoscut al lui Ronald. Apoi își ținu respirația. Dintre documentele de vamă și chitanțele de încărcătură, scoase o hîrtie personală. Era o scrisoare pentru Ronald de la Thomas Goodman.

17 august, 1692
Orașul Salem

Domnule,

Multe nenorociri s-au abătut asupra orașului nostru cu frică de Dumnezeu. A fost o mare durere pentru mine, în care am fost

implicat fără să vreau. Mă doare inima că v-ați supărat pe mine din cauza datoriei mele de membru al congregației și ați refuzat să stați de vorbă cu mine în probleme de interes comun. E adevărat că am mărturisit, cu bună credință și în numele lui Dumnezeu, la procesul răposatei dumneavoastră soții. La cererea dumneavoastră, am trecut din cînd în cînd pe la casa dumneavoastră ca să-mi ofer ajutorul, dacă era nevoie. În acea zi blestemată, am găsit ușa întredeschisă, deși peste ținut lăsase frig cumplit, masa încărcată cu mîncare și vase ca și cum cineva tocmai s-ar fi întrerupt din mîncat, dar alte obiecte erau răsturnate sau chiar sparte și pe podea erau picături de sînge. M-am temut de un atac al indienilor și pentru siguranța familiei dumneavoastră. Dar pe copii, atît cei naturali, cît și fetele refugiate, i-am văzut ascunzîndu-se înfricoșați sus; ei mi-au spus că buna dumneavoastră soție făcuse o criză în timp ce mînca, ieșindu-și din fire, și fugise în adăpostul pentru animale. Tremurînd, m-am dus acolo și am strigat-o în întuneric. Atunci a venit spre mine ca o sălbatică și m-a speriat tare. Pe mîini și pe rochie avea sînge, și i-am văzut opera. Cu sufletul tulburat, am liniștit-o, riscîndu-mi propria viață. Același lucru l-am făcut și cu animalele, care erau toate speriate, dar întregi. Aceste lucruri le-am mărturisit adevărat, în numele lui Dumnezeu.

Rămîn vecinul și prietenul dumneavoastră,
Thomas Goodman.

– Săracii oameni, murmură Kim.

Această scrisoare se apropia cel mai mult de o descriere personală a ororii proceselor de vrăjitorie din Salem, iar Kim simți compasiune pentru toți cei implicați. Își dădea seama că Thomas era nedumerit și afectat de faptul că fusese prins între prietenie și ceea ce el credea că era adevărul. Apoi compătimirea ei se îndreptă spre ·ărmana Elizabeth, care fusese înnebunită de ciupercă într-atît, încît își terorizase propriii copii. Îi era ușor să înțeleagă cum gîndirea secolului al șaptesprezecelea putuse atribui un asemenea comportament inexplicabil și îngrozitor vrăjitoriei.

În mijlocul acestor sentimente, Kim își dădu seama că scrisoarea aducea ceva nou și tulburător. Era mențiunea sîngelui și a violenței pe care acesta o presupunea. Nici măcar nu voia să-și

închipuie ce ar fi putut face Elizabeth în adăpostul animalelor, dar trebui să admită că putea fi important.

Se uită din nou la scrisoare. Reciti fraza în care Thomas spunea că toate animalele erau întregi, în ciuda prezenței sîngelui. Părea de neînțeles, doar dacă Elizabeth nu se rănise singură. Ideea automutilării o cutremură pe Kim. Posibilitatea era susținută și de faptul că Thomas menționa picături de sînge pe podeaua casei. Dar sîngele din casă era pomenit în aceeași propoziție cu obiectele sparte, sugerînd că picăturile puteau proveni de la o rană accidentală.

Kim suspină. Gîndurile i se amestecară, dar un lucru era clar. Efectul ciupercii era acum asociat cu violența, și ea consideră că Edward și ceilalți trebuia să afle imediat.

Strîngînd scrisoarea în mînă, se năpusti din castel și aproape alergă pînă la laborator. Cînd intră, avea respirația tăiată. Fu luată imediat prin surprindere: nimerise în mijlocul unei sărbători.

Toată lumea o întîmpină cu mare veselie și o trase pînă la o masă de laborator pe care desfăcuseră o sticlă de șampanie. Încercă să refuze o cupă plină, dar ei nici nu voiră să audă. Se simți din nou ca între niște puști de liceu agitați.

Imediat ce reuși, își croi drum pînă la Edward pentru a-l întreba ce se întîmpla.

– Eleanor, Gloria și François tocmai au făcut dovadă de mare virtuozitate chimică, îi explică Edward. Au determinat structura uneia dintre proteinele de legătură ale medicamentului Ultra. E un salt uriaș înainte care ne va permite să modificăm Ultra dacă e nevoie sau să creăm alte medicamente posibile care să se lege în aceleași locuri.

– Mă bucur pentru voi, zise Kim. Dar vreau să-ți arăt ceva ce cred că ar trebui să vezi.

Îi dădu scrisoarea. Edward se uită repede peste ea. Cînd își ridică privirea spre Kim, îi făcu cu ochiul.

– Felicitări, spuse el. Asta e cea mai bună de pînă acum. Apoi se întoarse spre grup și strigă: Hei, ascultați aici! Kim a găsit cea mai bună dovadă că Elizabeth a fost otrăvită cu ciuperca. Va fi chiar mai bună decît însemnarea din jurnal pentru articolul pe care intenționez să-l public în *Science*.

Cercetătorii se adunară plini de interes în jurul lor. Edward le dădu scrisoarea și îi încurajă pe toți să o citească.

– E perfectă, zise Eleanor și i-o dădu lui David. Menționează chiar că mîncase. E o descriere foarte vie a vitezei cu care acționează alcaloidul. Probabil că tocmai luase o înghițitură de pîine.

– Bine că ai eliminat efectul halucinogen, spuse David. N-aș vrea să mă trezesc cu vacile.

Toată lumea rîse, în afară de Kim. Se uită la Edward și, după ce așteptă să se oprească din rîs, îl întrebă dacă sugestia de violență din scrisoare nu-l deranja.

Edward luă înapoi scrisoarea și o citi mai atent.

– Să știi că ai dreptate, îi spuse el lui Kim după ce o citi a doua oară. Nu cred că ar trebui să folosesc scrisoarea asta în articol. S-ar putea să ne facă probleme nedorite. Acum cîțiva ani a circulat un zvon nefericit pe la emisiunile TV că Prozacul ar provoca violență. A fost o problemă pînă cînd zvonul a fost infirmat statistic. Nu vreau ca așa ceva să se întîmple cu Ultra.

Dacă alcaloidul neprelucrat provoca violență, înseamnă că trebuie să fi fost aceeași catenă care provoca și halucinațiile, zise Gloria. Ai putea menționa asta în articol.

– De ce să risc? spuse Edward. Nu vreau să ofer nici cea mai mică idee vreunui ziarist turbat care să agite spectrul violenței.

Poate că problema violenței ar trebui inclusă în protocolul clinic, sugeră Kim. În felul acesta, dacă întrebarea se ridică vreodată, veți avea deja informațiile.

– Să știi că e o idee al naibii de bună, aprobă Gloria.

Cîteva minute, grupul discută în mod favorabil sugestia lui Kim. Încurajată că oamenii o ascultau, ea le sugeră să includă și pierderile de memorie. Pentru a-și susține afirmația, le povesti episoadele recente ale lui Edward.

Edward rîse din toată inima, împreună cu ceilalți.

– Și ce dacă m-am spălat pe dinți de două ori? zise el, provocînd noi hohote de rîs.

Eu cred că includerea pierderilor de memorie în protocolul clinic, alături de violență, e o idee la fel de bună, sugeră Curt. Și

David a devenit la fel de uituc. Am observat, pentru că sîntem vecini apropiați la castel.

– Tu vorbești, chicoti David.

Apoi le povesti că, în seara dinainte, Curt o sunase pe prietena lui de două ori, pentru că uitase că o sunase prima oară.

– Pun pariu că ai dat-o gata, spuse Gloria.

Curt îl lovi în joacă pe David în umăr.

– N-ai fi observat dacă nu ai fi făcut și tu același lucru, în seara dinainte, cu soția ta.

Urmărindu-i pe Curt și pe David cum se ciondăneau în joacă, Kim observă că cel dintîi avea degetele pline de tăieturi și zgîrieturi. Reflexul ei de asistentă fu să-și exprime îngrijorarea și să-și ofere ajutorul.

– Mulțumesc, dar nu e atît de grav pe cît pare, zise Curt. Nu mă deranjează deloc.

– Ai căzut de pe motocicletă?

Curt rîse.

– Sper că nu, spuse el. Nu-mi aduc aminte cum m-am rănit.

– E un risc profesional, zise David, arătîndu-și degetele, care arătau asemănător, dar nu la fel de grav. Nu demonstrează decît că muncim de ne tocim degetele.

– De vină e presiunea faptului că muncim nouăsprezece ore pe zi, interveni François. E de minune că funcționăm totuși atît de bine.

– Mie mi se pare că pierderile de memorie trebuie să fie un efect secundar al medicamentului Ultra, zise Kim. Se pare că le aveți cu toții.

– Eu nu, spuse Gloria.

Nici eu, adăugă Eleanor. Mintea și memoria mi s-au ascuțit considerabil de cînd iau Ultra.

La fel și mie, spuse Gloria. Cred că François are dreptate. Muncim prea mult.

– Stai puțin Gloria, zise Eleanor. Tu *ai avut* pierderi de memorie. Alaltăieri dimineață nu ți-ai lăsat halatul la baie și, după două minute, ai făcut o criză pentru că nu era atîrnat pe ușa de la dormitor?

– N-am făcut nici o criză, o contrazise în glumă Gloria. Și, în plus, nu e același lucru. Eu îmi pierd halatul cu mult dinainte de a lua Ultra.

– Cu toate acestea, spuse Edward, Kim are dreptate. Pierderile de memorie de scurtă durată ar putea fi legate de Ultra și, în acest caz, ar trebui incluse în protocolul clinic. Dar nu e ceva care să ne îngrijoreze. Chiar dacă se dovedește că pot apărea uneori, este, cu siguranță, un risc acceptabil, în lumina capacității medicamentului Ultra de a îmbunătăți activitatea minții, în general.

– Sînt de acord, zise Gloria. E ca și cum Einstein ar fi uitat lucruri mărunte de zi cu zi, în timp ce formula teoria relativității. Mintea alege informațiile cele mai valoroase pe care să le păstreze în procesor, iar de cîte ori te speli pe dinți nu e chiar atît de important.

Ușa de la intrare se închise cu zgomot și le atrase atenția tuturor că laboratorul avea foarte puțini vizitatori. Toți ochii se întoarseră spre ușa de la recepție. Aceasta se deschise și Stanton își făcu apariția.

Cercetătorii îl întîmpinară cu trei urale spontane. Stanton se opri nedumerit din mers.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el. Astăzi nu lucrează nimeni?

Eleanor îi întinse o cupă de șampanie.

Un mic toast, zise Edward, ridicîndu-și paharul. Să bem în cinstea firii tale cicălitoare care ne-a îndemnat să luăm Ultra. În fiecare zi culegem roadele. Printre chicoteli, toată lumea sorbi din șampanie, inclusiv Stanton. A fost un mare avantaj, continuă Edward. Ne luăm sînge unii altora și păstrăm probe de urină pentru teste.

– Toți, mai puțin François, îl tachină Gloria pe francez. El uită de cele mai multe ori.

– E adevărat că am avut o mică problemă în această privință, recunoscu Edward. Dar am rezolvat-o, lipind colacul de la toaletă și punînd un afiș pe care scrie: „Ține-te!"

Rîseră din nou cu toții. Gloria și David fură nevoiți să-și pună paharele jos, ca să nu le verse.

– Dar știu că sînteți un grup vesel, comentă Stanton.

– Avem și de ce, zise Edward.

Apoi îi spuse lui Stanton vestea cea bună despre descoperirea structurii proteinei de legătură. Recunoscu meritul parțial al medicamentului Ultra de a le fi ascuțit gîndirea.

– E o veste minunată, într-adevăr! spuse Stanton.

Avu grijă să treacă pe la Gloria, Eleanor și François pentru a le strînge mîna fiecăruia. Apoi îi spuse lui Edward că voia să stea de vorbă cu el.

Kim plecă, folosind sosirea lui Stanton ca scuză. Era mulțumită de vizita la laborator; avea sentimentul că realizase ceva sugerîndu-le să includă violența și pierderea memoriei de scurtă durată în evaluarea clinică a medicamentului Ultra.

Kim porni înapoi spre castel. Primul lucru pe care voia să-l facă era să pună scrisoarea lui Thomas Goodman în cutia Bibliei, alături de celelalte mărturii despre Elizabeth. Apropiindu-se, văzu mașina poliției din Salem ieșind dintre copaci. Șoferul o văzu, pentru că mașina întoarse imediat pe drumul spre castel, în direcția ei.

Kim se opri și așteptă. Mașina opri și din ea coborîră cei doi polițiști care răspunseseră apelului în cazul lui Buffer.

Billy își atinse marginea cozorocului într-un fel de salut, răspunzînd salutului lui Kim.

– Sper că nu vă deranjăm, zise Billy.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Kim.

Voiam să vă întrebăm dacă ați mai avut necazuri de la moartea cîinelui. E o adevărată explozie de vandalism în zonă, ca și cum Halloween ar fi venit cu o lună mai devreme.

– Halloween e o sărbătoare importantă aici în Salem, spuse Harry. E o perioadă pe care noi, cei din forțele de ordine, am ajuns să o urîm.

– Ce fel de vandalism? întrebă Kim.

Prostiile obișnuite, spuse Billy. Coșuri de gunoi răsturnate, gunoaiele împrăștiate. De asemenea, au mai dispărut animale, iar corpurile unora au fost găsite peste drum, în Cimitirul Greenlawn.

– Încă ne temem să nu fie un animal turbat prin zonă, adăugă Harry. Ar fi bine să vă țineți pisica în casă, mai ales avînd în vedere mărimea proprietății dumneavoastră și suprafața mare împădurită.

– Credem că și cîțiva copii din oraș s-au implicat în răfuială, ca să spun așa, zise Billy. Imită ceea ce face animalul. E prea mult pentru un singur animal. Vreau să spun, cîte coșuri de gunoi poate răvăși un raton într-o noapte?

– Vă mulțumesc că ați venit să mă avertizați, spuse Kim. N-am mai avut probleme de la moartea cîinelui, dar o să am grijă să-mi țin pisica în casă.

– Dacă aveți necazuri, vă rog să ne sunați, zise Harry. Vrem să dăm de cap acestei probleme pînă nu ne scapă de sub control.

Kim privi mașina de poliție care întoarse și porni spre ieșirea de pe domeniu. Era pe punctul de a intra în castel, cînd îl auzi pe Stanton strigînd. Se răsuci și îl văzu venind dinspre laborator.

– Ce naiba căuta poliția aici? întrebă el cînd ajunse destul de aproape ca să poată fi auzit. Kim îi spuse că se temeau că un animal turbat umbla prin zonă. Întotdeauna se întîmplă ceva, continuă Stanton. Ascultă, vreau să vorbim despre Edward. Ai un minut?

– Sigur, răspunse Kim, întrebîndu-se despre ce era vorba. Unde vrei să stăm de vorbă?

– Aici e perfect, zise Stanton. De unde să încep? Rămase un minut cu privirea în gol și apoi se uită în ochii lui Kim. Sînt puțin uimit de Edward și de ceilalți în ultima vreme. De cîte ori vin la laborator, mă simt în contrast cu ei. Acum vreo două săptămîni era ca la morgă acolo. Acum e de-a dreptul ciudat cît de bine se distrează. E ca un fel de vacanță, doar că muncesc la fel de mult sau chiar mai mult decît înainte. Și umorul lor e greu de urmărit, pentru că sînt al naibii de deștepți și de spirituali. De fapt, mă face să mă simt prost să stau pe acolo. Stanton rîse strîmb înainte de a continua. Edward a devenit atît de expansiv și de insistent, încît începe să semene cu mine!

Kim își duse mîna la gură și rîse printre degete de clarviziunea autocritică a lui Stanton.

– Nu e de rîs, se plînse Stanton, dar rîdea la rîndul lui. Nu mai urmează decît ca Edward să vrea să devină investitor capitalist. S-a lăsat dus de valul afacerilor și, din păcate, aici nu sîntem de aceeași părere. Acum ne certăm cum e mai bine să strîngem capital. Bunul doctor a devenit atît de lacom, încît nu mai vrea să sacrificăm nici o

acțiune. S-a transformat peste noapte dintr-un academician ascetic într-un capitalist nesățios.

– De ce îmi spui mie asta? întrebă Kim. Eu nu am nimic de-a face cu Omni și nici nu vreau să am.

– Speram că ai putea să stai de vorbă cu Edward, zise Stanton. Nu pot să fiu de acord, cu bună știință, să împrumutăm bani din surse obscure prin intermediul băncilor străine și îmi pare rău că am adus vorba despre această posibilitate. E prea riscant... și nu mă refer la riscuri financiare. Ne riscăm viața. Pur și simplu, nu merită. Vreau să spun că aspectul financiar al acestei afaceri ar trebui să fie lăsat în seama mea, așa cum aspectul științific ar trebui lăsat în seama lui Edward.

– Edward ți se pare uituc? întrebă Kim.

– La naiba, nu! replică Stanton. E iute ca săgeata. Doar că nu e prea versat în secretele lumii financiare.

– Cu mine a fost destul de uituc, zise Kim. Lucruri mărunte, de zi cu zi. Și majoritatea celorlalți cercetători au recunoscut că sînt la fel de distrați.

– N-am observat că Edward ar fi distrat, spuse Stanton. Dar mi s-a părut puțin paranoic. Acum cîteva minute a trebuit să ieșim afară să vorbim, ca să nu fim auziți.

– Auziți de către cine? întrebă Kim.

Stanton ridică din umeri.

– De către ceilalți cercetători, presupun. Nu mi-a spus și nu l-am întrebat.

– Azi-dimineață a venit pînă în casă să dea un telefon ca să nu fie auzit, spuse Kim. Îi era teamă să folosească telefonul de la recepție, deoarece credea că putea fi ascultat prin perete.

– Asta sună chiar și mai paranoic, zise Stanton. Dar are scuza că i-am băgat în cap că secretul e important în faza asta.

– Stanton, sînt din ce în ce mai îngrijorată.

– Nu spune asta, se plînse Stanton. Eu am venit la tine ca să-mi alungi temerile, nu ca să mi le întărești.

Mi-e teamă că uitarea și paranoia sînt efecte secundare ale medicamentului Ultra.

Nu vreau să aud, spuse Stanton, astupîndu-și urechile cu mîinile.

– N-ar trebui să ia medicamentul în această fază. Și tu știi asta. Cred că ar trebui să-i oprești.

– Eu? rosti Stanton. Tocmai ți-am spus acum un minut. Nu mă amestec în partea științifică, mai ales dacă mi-au spus că administrarea medicamentului poate grăbi procesul de evaluare. În plus, paranoia și uitarea sînt provocate, probabil, de ritmul în care muncesc. Edward știe ce face. Dumnezeule, e cel mai tare în domeniu.

Hai să facem un tîrg, propuse Kim. Dacă tu încerci să-l convingi pe Edward să nu mai ia medicamentul, eu o să încerc să-l conving să lase finanțele pe seama ta.

Stanton se strîmbă, ca și cum ar fi fost înjunghiat pe la spate.

– E ridicol. Trebuie să negociez cu propria mea verișoară.

– Mie mi se pare rezonabil. Ne vom ajuta reciproc.

– Nu pot să-ți promit nimic, zise Stanton.

– Nici eu.

Cînd vorbești cu el? întrebă Stanton.

– Diseară. Dar tu?

Presupun că aș putea să mă întorc să vorbesc cu el chiar acum, zise Stanton.

– Ne-am înțeles? întrebă Kim.

– Presupun, răspunse Stanton reticent.

Întinse mîna și Kim i-o strînse.

Kim îl privi pe Stanton care porni înapoi spre laborator. Spre deosebire de obișnuitul lui pas sprinten, acum mergea încet, cu brațele atîrnîndu-i drept în jos, ca și cum ar fi cărat greutăți în ambele mîini. Kim nu putu să nu-l compătimească, pentru că știa că era supărat. Problema era că își pusese toți banii în Omni, încălcînd astfel una dintre legile fundamentale de investiție.

După ce urcă în pod, Kim merse la un ochi de geam care dădea spre laborator. Ajunse exact la timp pentru a-l vedea pe Stanton intrînd în clădire. Nu-și făcea prea mari iluzii că Stanton avea să-l convingă pe Edward să nu mai ia Ultra, dar măcar știa că încercase.

În seara aceea, Kim se străduí să rămînă trează pînă cînd Edward veni acasă, puțin după ora unu. Citea, cînd auzi ușa de la intrare închizîndu-se și pașii lui Edward pe scara cea veche.

– Dumnezeule, spuse el, vîrîndu-și capul în dormitorul ei. Trebuie să fie o carte grozavă de te-a ținut trează pînă la ora asta.

– Nu sînt obosită. Intră.

– Sînt epuizat. Intră în cameră și, căscînd, o mîngîie absent pe Sheba. Abia aștept să mă bag în pat. Imediat după miezul nopții mă lovește somnul. E uimitor cît de repede adorm după ce mă apucă oboseala. Trebuie să am grijă să nu mă așez. Dacă mă întind, adio.

– Am observat, zise Kim. Duminică seara nici măcar nu ți-ai stins lumina.

Presupun că ar trebui să fiu supărat pe tine, spuse Edward zîmbind. Dar nu sînt. Știu că te gîndești doar la binele meu.

– Vrei să-mi spui și mie despre ce vorbești? întrebă Kim.

– De parcă n-ai ști, o tachină Edward. Vorbesc despre interesul brusc al lui Stanton pentru sănătatea mea. Mi-am dat seama că tu l-ai pus din momentul în care a deschis gura. Nu-i stă în fire să fie îngrijorat pentru alții.

– Ți-a spus despre înțelegerea noastră?

– Ce înțelegere? întrebă Edward.

– El urma să încerce să te convingă să nu mai iei Ultra, iar eu, să lași partea financiară a lui Omni în grija lui.

– Și tu, Brutus? glumi Edward. Bună treabă. Cei doi oameni pe care îi consider cei mai apropiați complotează pe la spatele meu.

– După cum spuneai, nu-ți vrem decît binele.

– Cred că sînt în stare să decid singur ce e mai bine pentru mine, rosti el amabil.

– Dar te-ai schimbat, spuse Kim. Stanton zice că te-ai schimbat atît de mult, încît ai devenit ca el.

Edward rîse din toată inima.

Grozav! zise el. Întotdeauna mi-am dorit să fiu la fel de expansiv ca el. Păcat că tatăl meu a murit. Poate că, în sfîrșit, ar fi fost mulțumit de mine.

– Nu e de glumit.

– Nu glumesc, replică Edward. Îmi place să fiu stăpîn pe mine în public, în loc să fiu nesigur și timid.

– Dar e periculos să iei un medicament netestat. În plus, nu ți se pare imoral să dobîndești trăsături de caracter cu ajutorul unui medicament mai degrabă decît prin experiență? Mie mi se pare incorect, ca și cum ai trișa.

Edward se așează pe marginea patului lui Kim.

– Dacă adorm, cheamă un camion să mă care în pat, chicoti el. Apoi căscă din nou prelungit și încercă să-și acopere gura cu mîna. Ascultă, draga mea. Medicamentul Ultra nu e netestat; e doar incomplet testat. Dar nu e toxic și asta e cel mai important. O să continuu să îl iau pînă cînd va apărea un efect secundar serios, ceea ce mă îndoiesc sincer. În ce privește a doua problemă, e limpede pentru mine că trăsături de caracter nedorite, precum timiditatea în cazul meu, pot să se accentueze prin experiență. Prozac, într-o anumită măsură, iar acum Ultra, într-o măsură mai mare, mi-au scos la lumină adevăratul eu, persoana al cărei caracter a fost acoperit de o serie de experiențe de viață nefericite, care au făcut din mine o persoană stîngace în public. Personalitatea mea de acum nu a fost inventată de Ultra și nu e falsă. Adevărata mea personalitate a putut ieși la suprafață în ciuda unor căi neuronale bătătorite pe care le-aș numi „rețeaua prostiei" Edward chicoti și-i mîngîie piciorul lui Kim peste pătură. Te asigur că nu m-am simțit niciodată mai bine decît acum. Crede-mă. Singura mea grijă acum e cît timp mai trebuie să iau Ultra pînă cînd acest nou „eu" va fi suficient de puternic pentru ca, în momentul în care nu mai iau Ultra, să nu recad în vechea mea personalitate timidă și nesigură.

– Tu faci să sune totul atît de rezonabil, se plînse Kim.

– Dar este. Așa vreau să fiu. La naiba, așa aș fi fost, probabil, dacă tatăl meu nu m-ar fi stresat atît de tare.

– Dar uitarea și paranoia?

– Care paranoia? întrebă Edward.

Kim îi aduse aminte că venise acasă în dimineața aceea pentru a da un telefon și că ieșise din laborator pentru a sta de vorbă cu Stanton.

– Asta nu e paranoia, zise Edward indignat. Figurile alea din laborator au devenit cei mai mari bîrfitori pe care i-am văzut vreodată. Încerc doar să-mi apăr intimitatea.

– Și mie, și lui Stanton ni s-a părut cam paranoic, zise Kim.

– Ei bine, vă asigur că nu este, spuse Edward. Zîmbi. Unda de iritare pe care o simțise cînd fusese acuzat de paranoia îi trecuse deja. Recunosc că am fost cam uituc, dar nu paranoic.

– Ce-ar fi să nu mai iei medicamentul acum și să începi din nou în faza clinică?

– Ești greu de convins, zise Edward. Și, din păcate, nu mai am energie. Abia îmi mai țin ochii deschiși. Îmi pare rău. Mai vorbim mîine, dacă vrei, de vreme ce e o continuare a unei discuții anterioare. Acum trebuie să mă culc.

Se aplecă, o sărută pe obraz și ieși, clătinîndu-se, din cameră. Îl auzi umblînd prin camera lui doar cîteva minute. Apoi auzi respirația adîncă și grea a cuiva care dormea buștean.

Uimită de viteza transformării, Kim se dădu jos din pat. După ce-și puse halatul, traversă coridorul care o despărțea de dormitorul lui Edward. O dîră de haine aruncate străbătea camera, iar el era întins pe pat, îmbrăcat doar în slip. Așa cum se întîmplase și duminică noaptea, veioza de lîngă pat era încă aprinsă.

Kim se apropie și o stinse. Stînd lîngă el, se miră cît de puternic sforăia. Se întrebă cum de n-o trezise niciodată cînd dormeau împreună.

Se retrase în patul ei. Stinse lumina și încercă să adoarmă, dar era imposibil. Gîndurile îi alergau, și îl auzea pe Edward, ca și cum ar fi fost în aceeași cameră.

După o jumătate de oră, se dădu jos din pat și intră în baie. Găsi vechea sticluță de Xanax, pe care o păstra de ani de zile, și luă o pastilă roz, în formă de barcă. Nu-i plăcea ideea de a lua medicamente, dar simțea că are nevoie; dacă nu lua, nu avea să doarmă deloc.

Ieși din baie și închise atît ușa lui Edward, cît și pe a sa. Întoarsă în pat, îl auzea încă pe Edward, dar cel puțin sforăitul era înfundat. În cincisprezece minute se simți cuprinsă de o seninătate binevenită. Puțin mai tîrziu, adormi și ea adînc.

16

Vineri, 30 septembrie 1994

La o oră atît de tîrzie precum trei noaptea, traficul era foarte rar pe străzile întunecate din Salem, iar Dave Halpern se simțea stăpînul lumii. De la miezul nopții hoinărea fără țintă în Chevroletul său Camaro din '89. Fusese la Marblehead de două ori și chiar pînă în Danvers și ocolise prin Beverly.

Dave avea șaptesprezece ani și era elev la Liceul din Salem. Își cumpărase mașina datorită slujbei pe care și-o luase după ore la McDonald's și a unui împrumut considerabil de la părinții săi și era, în prezent, iubirea vieții lui. Se bucura de sentimentul de libertate și putere neîngrădită pe care i-l dădea mașina. Îi plăcea și atenția pe care i-o atrăgea din partea prietenilor și, în special, a Christinei McElroy. Christina era în anul al doilea de liceu și avea un corp superb.

Dave se uită la ceasul slab luminat din centrul ecranului de pe bord. Era timpul pentru întîlnire. Întoarse pe Dearborn Street, unde locuia Christina, stinse farurile și opri motorul. Încetini și opri trepat sub coroana unui arțar imens.

Nu avu prea mult de așteptat. Christina apăru dintre tufișurile care înconjurau casa cu etaj, veni repede la mașină și sări înăuntru. Albul ochilor și al dinților îi străluci în semiîntuneric. Tremura de emoție.

Alunecă pe scaunul de piele în așa fel, încît coapsa ei strînsă în îmbăcăminte se lipi de a lui.

Încercînd să afișeze un aer de nonșalanță, ca și cum întîlnirea lor în miez de noapte era ceva obișnuit, Dave nu vorbi. Întinse mîna și porni motorul. Dar mîna îi tremură și cheile zornăiră. De teamă să nu se fi dat de gol, aruncă o privire fugară în direcția Christinei. Îi surprinse un zîmbet și se temu să nu-l creadă bleg.

Cînd ajunse la colț, Dave aprinse farurile. Noaptea se lumină instantaneu și dezvălui frunzele care cădeau și umbrele adînci.

– Ai avut vreo problemă? întrebă Dave, păstrîndu-și atenția la drum.

– A fost floare la ureche, răspunse Christina. Nu înțeleg de ce mi-a fost atît de frică să mă strecor afară din casă. Părinții mei dorm tun. Aș fi putut să ies pe ușa din față, în loc să mă cațăr pe fereastră.

Apucară pe o stradă mărginită de case întunecate.

– Unde mergem? întrebă nonșalant Christina.

– O să vezi, zise Dave. Ajungem imediat.

Treceau acum pe lîngă Cimitirul Greenlawn, mare și cufundat în beznă. Christina se lipi de Dave și se uită peste umărul lui în cimitir, cu mulțimea sa de pietre funerare.

Dave încetini și Christina se înălță în scaun.

– Nu intrăm acolo, zise ea sfidător.

Dave zîmbi în întuneric, dezvelindu-și, la rîndul său, dinții albi.

– De ce nu? întrebă el.

Aproape în clipa în care termină întrebarea, trase de volan în stînga și mașina trecu peste pragul cimitirului. Dave stinse repede farurile și încetini pînă la viteza unei alergări ușoare. Drumul abia se vedea din cauza frunzelor.

– Dumnezeule! rosti Christina, rotindu-și capul și cercetînd cu ochii mari împrejurimile de o parte și de alta a mașinii.

Pietrele funerare se înălțau sinistru în noapte. Unele reflectau scurt lumina din jur pe suprafața perfect lucioasă.

Instinctiv, Christina se apropie și mai mult de Dave, ținîndu-se cu o mînă de piciorul lui. Dave zîmbi satisfăcut.

Opriră pe malul unui lac tăcut și nemișcat, înconjurat de sălcii plîngătoare. Dave opri motorul și încuie ușile.

– Nu se știe niciodată, zise el.

– Poate ar trebui să crăpăm puțin geamurile, sugeră Christina. Altfel, va fi ca în cuptor aici.

Dave îi ascultă sugestia, dar spuse că spera să nu fie țînțari.

Cei doi adolescenți se priviră într-o clipă de ezitare stînjenită. Apoi Dave se aplecă nesigur spre Christina și se sărutară ușor. Atingerea le aprinse imediat focul pasiunii și se îmbrățișară sălbatic. Cu mîini stîngace își căutară secretele fizice, în timp ce geamurile se aburiră.

În ciuda forței hormonilor lor tineri, atît Dave, cît și Christina simțiră o mișcare care nu le aparținea. Își ridicară privirile în același timp și se uitară afară prin gemurile aburite. Ceea ce văzură îi îngrozi pe loc. Un spectru alb se năpustea spre ei în noapte. Creatura supranaturală se lovi puternic de parbriz și se rostogoli în partea din stînga șoferului.

– Ce naiba? strigă Dave, luptîndu-se disperat să-și ridice pantalonii, care îi ajunseseră la genunchi.

Apoi Christina țipă și se zbătu să respingă o mînă murdară care intrase pe geamul întredeschis și îi smulsese un smoc de păr.

– Dumnezeule! strigă Dave, renunțînd la pantaloni pentru a se lupta cu mîna care intrase pe geamul din dreptul lui.

Unghiile acesteia îi pătrunseră în ceafă și îi sfîșiară o bucată de tricou, iar dîre de sînge i se scurseră pe spate.

Cuprins de panică, Dave porni mașina, băgă în marșarier și dădu înapoi, zgîlțîind-o pe terenul accidentat. Christina țipă din nou, lovindu-se cu capul de capotă. Mașina se izbi de o piatră funerară care se rupse la bază și se prăbuși la pămînt.

Dave băgă mașina în viteză și acceleră. Se luptă să mențină volanul sub control în timp ce motorul puternic aruncă mașina înainte. Christina se lovi de ușă și zbură în poala lui Dave. El o dădu la o parte tocmai la timp pentru a evita un alt monument de marmură.

Dave aprinse farurile în momentul în care luară o curbă strînsă pe drumul întortocheat care străbătea cimitirul. Christina își reveni suficient pentru a începe să plîngă.

– Cine naiba erau? strigă Dave.

– Erau doi, reuși să spună Christina printre lacrimi.

Ajunseră în stradă și Dave coti spre oraș, lăsînd o urmă de cauciuc pe asfalt. Hohotele Christinei se stinseră într-un scîncet și, din cînd în cînd, cîte un suspin. Răsuci oglinda retrovizoare spre ea și își studie părul.

– Tunsoarea mea e terminată, se plînse ea.

Dave aranjă la loc oglinda și se uită înapoi ca să fie sigur că nu-i urmărea nimeni. Își șterse gîtul cu mîna și privi neîncrezător sîngele.

– Cu ce naiba erau îmbrăcați? întrebă el nervos.

– Ce mai contează? țipă Christina.

– Purtau haine albe sau ceva de genul ăsta, zise Dave. Ca niște fantome.

– Nu trebuia să mergem acolo, strigă Christina. Am știut de la început.

– Mai scutește-mă, zise Dave. N-ai știut nimic.

– Am știut, spuse ea. Dar nu m-ai întrebat.

– Pe naiba.

– Oricine ar fi, cred că erau nebuni, zise Christina.

– Probabil că ai dreptate. Poate sînt de la spitalul din Danvers. Dar, dacă e așa, cum au ajuns tocmai aici, în Cimitirul Greenlawn?

Christina își duse mîna la gură și mormăi:

– Mi-e rău.

Dave călcă pe frînă și trase la marginea drumului. Christina crăpă ușa și vomită în stradă. El se rugă, în gînd, să nu ajungă și în mașină.

Christina se ridică la loc pe scaun. Își sprijini capul de spătar și închise ochii.

– Vreau acasă, scînci ea.

– Ajungem imediat.

Porni și se îndepărtă de curbă. Simți mirosul acru al vomei și se temu că mașina lui frumoasă fusese distrusă.

– Nu trebuie să povestim nimănui, zise Christina. Dacă află părinții mei, o să fiu pedepsită șase luni.

– Bine, zise Dave.

– Promiți?

– Sigur, nici o problemă.

Dave stinse luminile cînd intră pe strada Christinei și opri la cîteva case mai jos de a ei. Spera că nu se aștepta să o sărute și se bucură cînd ea coborî imediat.

– Ai promis, spuse ea.

– Nu-ți face probleme.

O privi cum traversează în fugă peluzele și dispare în tufișurile din care ieșise.

David coborî din mașină sub un felinar din apropiere și o inspectă. Bara de protecție din spate era îndoită în locul unde lovise piatra funerară, dar nu era grav. Ocoli pînă la locul din dreapta șoferului, deschise ușa și adulmecă cu grijă. Răsuflă ușurat să constate că nu mirosea a vomă. Închise portiera și merse în fața mașinii. Abia atunci observă că ștergătorul din dreapta lipsea.

Scrîșni din dinți și înjură în barbă. Ce noapte, și nici măcar nu obținuse nimic. Urcă la loc în mașină și se întrebă dacă ar putea să-l trezească pe George, prietenul lui cel mai bun. Abia aștepta să-i povestească ce se întîmplase. Era atît de ciudat, încît semăna cu un film de groază. Într-un fel, Dave se bucură că avea ștergătorul rupt. Dacă nu se întîmpla așa, probabil că George nu l-ar fi crezut.

După ce luase Xanax la ora unu și jumătate noaptea, Kim se trezi mult mai tîrziu decît de obicei și se simți puțin amețită. Nu-i plăcea senzația, dar era convinsă că nu era un preț prea mare pentru faptul că reușise să doarmă puțin.

Își petrecu prima parte a zilei pregătindu-și uniforma pentru luni, cînd trebuia să se întoarcă la serviciu. Se miră cu cîtă nerăbdare aștepta momentul. Și nu era numai din cauza anxietății crescînde, provocate de ceea ce se întîmpla la laborator. Pe parcursul ultimelor două săptămîni, începuse să se plictisească de viața izolată și singuratică pe care o ducea în Salem, mai ales după ce terminase decorarea casei.

Principala problemă, din ambele puncte de vedere, era Edward, în ciuda dispoziției mai bune pe care o avea de cînd lua Ultra. Viața împreună cu el nu fusese nici pe departe așa cum se așteptase, deși, dacă se gîndea mai bine, nu știa exact la ce se așteptase, căci îl invitase să stea cu ea dintr-un impuls. Dar, în orice caz, se așteptase să-l vadă mai des decît îl vedea acum. Și, în orice caz, nu se așteptase să-și facă griji pentru că lua un medicament experimental. În ansamblu, era o situație ridicolă.

După ce își aranjă uniforma, porni spre castel. Mai întîi, se duse să-l vadă pe Albert. Sperase că lucrările la instalație aveau să fie gata astăzi, dar Albert spuse că era imposibil, din cauza lucrărilor suplimentare din aripa de oaspeți. Mai aveau nevoie de cel mult două zile. O întrebă dacă puteau să-și lase uneltele la castel peste week-end, iar Kim îi spuse că putea să lase tot ce voiau.

Coborî în aripa servitorilor și verifică intrarea. Spre marea ei dezamăgire, era din nou mizerie. Aruncă o privire afară și văzu că prețul era impecabil, ca și cum l-ar fi ignorat intenționat.

Luă din nou cîrpa și își reproșă că nu le spusese nimic cercetătorilor în ziua dinainte, cînd fusese la laborator.

Traversă curtea și verifică intrarea în aripa de oaspeți. Era mai puțin noroi decît în aripa servitorilor, dar, dintr-un anumit punct de vedere, era mai rău. Scările din aripa de oaspeți erau acoperite cu covoare. Pentru a le curăța, fu nevoită să aducă un aspirator vechi din aripa servitorilor. După ce termină, jură că, de data asta, avea să vorbească cu cercetătorii.

Puse la loc instrumentele de curățat și se întrebă dacă să meargă la laborator, dar decise să nu. Ironia era că, dacă la începutul lunii nu voia să viziteze laboratorul pentru că o făceau să se simtă nedorită, acum nu voia să meargă, pentru că erau prea prietenoși.

În cele din urmă, urcă scările și se cufundă în muncă în pod. Găsirea scrisorii lui Thomas Goodman în ziua dinainte îi aprinsese entuziasmul. Orele trecură repede și, înainte de a-și da seama, se apropie prînzul.

Porni înapoi spre casă și privi laboratorul, întrebîndu-se din nou dacă să meargă, și din nou amînînd. Se gîndi că era mai bine să aștepte decît să facă o vizită specială. Știa că trăgea de timp, dar nu

se putea abține. Se gîndi chiar să-i spună lui Edward despre problema cu mizeria și să-l roage pe el să vorbească cu cercetătorii.

După prînz, se întoarse în pod, unde lucră toată după-amiaza. Singurul lucru pe care îl găsi din perioada care o interesa era foaia matricolă a lui Jonathan Stewart de la colegiu. O citi și află că Jonathan fusese un elev mediocru. Potrivit descrierii mai colorate a unuia dintre tutorii lui, Jonathan era „mai priceput să înoate în Fresh Pond sau să patineze pe Charles River, în funcție de anotimp, decît la logică, retorică sau etică"

În seara aceea, pe cînd savura un pește prăjit pe grătarul de afară și o salată verde mixtă, Kim văzu o mașină, care livra pizza, intrînd pe domeniu și îndreptîndu-se spre laborator. Se minună că Edward și echipa lui trăiau numai cu astfel de mîncare. De două ori pe zi venea cîte o mașină cu pizza, pui prăjiți sau mîncare chinezească pentru acasă. La începutul lunii, se oferise să-i gătească lui Edward cina în fiecare seară, dar el refuzase, spunînd că era mai bine să mănînce cu ceilalți.

Pe de o parte, era impresionată de devotamentul lor, dar, pe de altă parte, i se păreau fanatici și puțin nebuni.

Pe la unsprezece, o scoase pe Sheba afară. Stătu pe verandă, în timp ce animalul se plimbă prin iarbă. Fără să scape din ochi pisica, se uită la laborator și văzu ferestrele luminate. Se întrebă cît timp aveau să mai păstreze programul acesta nebunesc.

Cînd consideră că Sheba stătuse destul afară, o duse în casă. Pisica nu fu încîntată, dar după ceea ce-i spusese poliția, nu avea de gînd să o lase să se plimbe liberă.

Sus, se pregăti de culcare. Citi o oră, dar, ca și în seara anterioară, nu reuși să-și calmeze gîndurile. De fapt, neliniștea păru să-i crească după ce se întinse în pat. Se sculă, merse la baie și mai luă o pastilă de Xanax. Nu-i plăcea, dar își spuse că, pînă cînd avea să se întoarcă la serviciu, avea nevoie de odihna pe care i-o asigura.

17

Sîmbătă, 1 octombrie 1994

Kim se trezi cu greu din adîncimea unei amorțeli ușoare provocate de Xanax. Din nou se miră că dormise atît de mult. Era aproape nouă.

După ce făcu un duș și se îmbrăcă, o scoase pe Sheba afară. Simțindu-se vinovată că îi refuzase animalului plimbările obișnuite, avu răbdare cu ea și o lăsă să meargă unde voia. Sheba se hotărî să înconjoare casa și ea o urmă.

Cînd dădu colțul în spatele casei, se opri deodată, își puse nervoasă mîinile în șold și scoase o exclamație puternică. Descoperise că fusese victima vandalilor sau a animalului despre care o avertizase poliția. Amîndouă coșurile de gunoi fuseseră răsturnate și golite. Gunoiul fusese împrăștiat prin curte.

Uitînd de Sheba pentru o clipă, ridică în picioare cele două containere de plastic și descoperi că amîndouă fuseseră sparte la capetele de sus, probabil cînd fuseseră smulse capacele.

– Ce pacoste! exclamă ea, cărînd cele două containere înapoi la locul lor obișnuit de lîngă casă.

Cînd se uită la ele, își dădu seama că trebuia înlocuite, căci capacele lor nu se mai închideau bine.

O recuperă pe Sheba chiar înainte de a dispărea în pădure și o duse înapoi în casă. Apoi își aduse aminte că poliția îi ceruse să

anunțe dacă mai avea necazuri, așa că sună la secție. Spre surprinderea ei, insistară să trimită pe cineva.

Cu o pereche de mănuși de grădinărit, Kim se întoarse în spate și petrecu o jumătate de oră pentru a aduna tot gunoiul. Pentru moment, îl puse la loc în cele două containere sparte. Tocmai termina, cînd sosi mașina poliției din Salem.

De data aceasta era un singur polițist, cam de vîrsta ei, după aprecierea lui Kim. Îl chema Tom Malick. Era un tip serios și ceru să vadă locul delictului. Ea se gîndi că acorda mai multă atenție incidentului decît era nevoie, dar îl conduse în spatele casei și-i arătă containerele. Trebui să-i explice că tocmai terminase de adunat mizeria.

– Ar fi fost mai bine să lăsați totul așa cum era pînă la venirea noastră, zise Tom.

– Îmi pare rău.

Nu înțelegea ce importanță putea să aibă.

– Situația de aici se potrivește cu scenariul general al incidentelor din zonă, zise Tom.

Se apropie de containere și le examină cu atenție. Apoi se uită la capace. Kim îl urmări cu o ușoară nerăbdare. El se ridică.

Aici a fost un animal sau mai multe, zise el. Nu e vorba despre copii. Cred că sînt urme de dinți pe marginea capacelor. Vreți să vedeți?

– Presupun, spuse Kim.

Tom ridică unul din capace și îi arătă o serie de dîre paralele.

– Cred că ar trebui să vă luați coșuri de gunoi mai sigure.

– Aveam de gînd să le înlocuiesc, zise Kim. O să văd ce găsesc.

– S-ar putea să trebuiască să mergeți la Burlington ca să găsiți. În oraș s-au terminat.

– Mi se pare că începe să devină o adevărată problemă, opină Kim.

– Să știți că da. Orașul vuiește. Nu v-ați uitat la știri azi-dimineață?

– Nu, răspunse Kim.

– Pînă aseară, singurele victime au fost cîini și pisici, spuse Tom. Azi-dimineață am găsit prima victimă omenească.

BIBLIOTECA CONSTANȚA

– E îngrozitor, rosti Kim, ținîndu-și răsuflarea. Cine era?

– Un vagabond destul de cunoscut în oraș, răspunse Tom. Îl chema John Mullins. A fost găsit nu departe de aici, lîngă Kernwood Bridge. Cel mai cumplit e că fusese parțial mîncat.

Lui Kim i se uscă gura, amintindu-și, fără să vrea, imaginea oribilă a lui Buffer în iarbă.

– E adevărat că John avea o cantitate enormă de alcool în sînge, spuse Tom, așa că e posibil să fi fost deja mort cînd l-a atacat animalul, dar vom ști mai multe după autopsie. Am trimis cadavrul la Boston, în speranța că vom afla cu ce fel de animal avem de-a face, după urmele de colți lăsate pe oase.

– Sună îngrozitor, se cutremură Kim. Nu mi-am dat seama că e atît de grav.

La început ne-am gîndit la un raton, zise Tom. Dar, după această victimă umană și după frecvența actelor de vandalism, credem că e un animal mai mare, poate un urs. În ultima vreme, numărul urșilor din New Hampshire a crescut considerabil, așa că nu e exclus. Dar orice ar fi, industria vrăjitorici din Salem e în culmea fericirii. Desigur, ei spun că e diavolul și alte prostii de genul ăsta și încearcă să-i convingă pe oameni că se repetă povestea din 1692. Problema e că reușesc destul de bine și afacerile lor prosperă. Ca și ale noastre.

Tom plecă, după ce o avertiză serios să fie atentă, din cauza terenului împădurit de pe domeniu, unde se putea ascunde foarte bine un urs.

Înainte de a se duce tocmai pînă la Burlington, Kim intră în casă și sună la magazinul de obiecte de menaj, unde își făcea majoritatea cumpărăturilor. Spre deosebire de ceea ce-i spusese Tom, o asigurară că aveau o gamă întreagă de pubele de gunoi, pentru că tocmai primiseră marfă cu o zi în urmă.

Bucuroasă că avea ceva de făcut în oraș, plecă imediat după ce mîncă ceva. Merse direct la magazin, iar vînzătoarea îi spuse că făcuse bine că venise imediat. De cînd vorbiseră la telefon, în urmă cu o oră, cea mai mare parte a stocului de pubele fusese vîndut.

– Animalul ăsta își face de cap, zise Kim.

– Să știți că da, spuse vînzătoarea. Au început să aibă aceleași probleme și în Beverly. Toată lumea se întreabă ce fel de animal este. S-a făcu chiar și un pariu, dacă vreți să jucați. Dar nouă ne merge grozav. Nu numai că am vîndut o tonă de coșuri de gunoi, dar au explodat vînzările și în raionul de echipament sportiv, la muniție și armament.

În timp ce aștepta la casă pentru a-și plăti cumpărăturile, Kim auzi și alți oameni vorbind despre același subiect. Neliniștea din aer era aproape palpabilă.

Părăsi magazinul cu un sentiment neplăcut. Îi era teamă că izbucnirea unei isterii generale, acum că murise și un om, avea să facă să sufere oameni nevinovați. Se cutremură, imaginîndu-și oamenii ascunși în spatele perdelelor cu degetul pe trăgaci, abia așteptînd să audă ceva sau pe cineva la coșurile de gunoi. De vreme ce, aparent, erau implicați și copii, situația se putea transforma ușor într-o tragedie.

Înapoi acasă, mută gunoiul din containerele stricate în cele noi, cu sistemul lor ingenios de închidere printr-un mecanism cu compresie. Pe cele vechi le puse în fundul hambarului, pentru a aduna frunze în ele. În timp ce muncea, i se făcu dor de oraș, amintindu-și cu nostalgie că viața acolo era simplă în comparație cu cea de aici. Acolo trebuia să se ferească doar de hoții de buzunare, nu de urși.

După ce rezolvă problema gunoiului, străbătu cîmpul spre laborator. Nu era prea entuziasmată, dar simțea că nu avea de ales, din cauza problemei cu gunoiul și a cadavrului care fusese găsit în apropiere.

Înainte de a intra, studie tomberoanele de gunoi de la laborator. Erau două cutii grele de oțel, de dimensiuni industriale, pe care le ridicau cu ajutorul camionului de gunoi. Capacele erau grele. Abia reuși să le ridice. Se uită înăuntru și văzu că gunoiul laboratorului nu fusese deranjat.

În fața ușii, ezită, încercînd să găsească o scuză pentru a pleca, în cazul în care ar fi fost acaparată de cercetătorii binevoitori. Masa de prînz fu singurul pretext care îi veni în minte. De asemenea, își făcu curaj să aducă vorba despre noroiul cărat în castel.

Trecu prin recepție și intră în laboratorul propriu-zis. Din nou rămase surprinsă. Data trecută nimerise într-o sărbătoare, de data aceasta într-o adunare ad-hoc care părea a fi despre ceva important. Atmosfera veselă, de sărbătoare, pe care se obișnuise să o găsească în laborator dispăruse. În locul ei se instaurase o solemnitate aproape funerară.

– Îmi pare foarte rău dacă vă întrerup, zise Kim.

– Nu-i nimic, rosti Edward. Voiai ceva anume?

Kim le povesti despre problema cu gunoiul și despre vizita poliției. Apoi îi întrebă dacă văzuseră sau auziseră ceva neobișnuit în timpul nopții.

Toți se uitară unii la alții întrebător. La început nu răspunse nimeni, apoi toți clătinară negativ din cap.

– Dorm atît de adînc, încît cred că nu aș auzi nici măcar un cutremur, zise Curt.

– Somnul tău sună ca un cutremur, glumi David. Dar ai dreptate, și eu dorm la fel de adînc.

Kim își plimbă privirea peste chipurile cercetătorilor. Starea de spirit sumbră pe care o sesizase la intrare începea să se risipească. Apoi le spuse că poliția credea că de vină era un urs turbat, dar că și cîțiva copii profitaseră de situație ca să se distreze puțin. Le descrise, de asemenea, și agitația la limita isteriei care cuprinsese orașul.

– Numai în Salem poate fi atît de exagerat un asemenea incident, spuse Edward, chicotind. Orașul nu-și va reveni niciodată complet după 1692.

– Teama lor e în parte justificată, zise Kim. Problema a căpătat de curînd o nouă dimensiune. Un bărbat a fost găsit mort azi-dimineață, nu departe de aici, plin de mușcături pe corp.

Gloria se albi.

– Ce grotesc! exclamă ea.

– Au stabilit cum a murit? întrebă Edward.

– Nu precis, răspunse Kim. Au trimis cadavrul la Boston ca să fie examinat. Se pune problema dacă omul fusese sau nu mort înainte de a fi atacat de animal.

– Atunci, animalul putea să fie un necrofag, zise Edward.

– E adevărat, spuse Kim. Dar tot mi s-a părut important să vă avertizez pe toți. Știu că voi umblați noaptea. Poate ar trebui să mergeți cu mașina la castel, pînă se rezolvă problema asta. Între timp, fiți cu ochii în patru după un animal turbat sau după adolescenți.

– Mulțumim pentru avertisment, zise Edward.

– Încă ceva, continuă Kim, forțîndu-se să schimbe subiectul. E o mică problemă la castel. Ați cărat noroi la intrările în cele două aripi. Voiam să vă rog să vă ștergeți pe picioare.

– Ne pare foarte rău, zise François. E întuneric cînd venim și cînd plecăm. Va trebui să fim mai atenți.

– Sînt sigură că veți fi, spuse Kim. Ei bine, asta e tot. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nu e nici o problemă, zise Edward. O conduse la ușă. Și tu să fii atentă, îi spuse el. Și ai grijă de Sheba.

Edward se întoarse la grup după ce o conduse pe Kim. Studie fiecare chip în parte. Toate erau îngrijorate.

– O victimă umană pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, spuse Gloria.

– Sînt de acord, zise Eleanor.

Cîteva minute se lăsă tăcerea, în timp ce fiecare cîntări situația. David vorbi, în sfîrșit:

– Cred că trebuie să recunoaștem faptul că e posibil ca noi să fim responsabili pentru anumite probleme din zonă.

Eu tot cred că e o idee absurdă, zise Edward. Sfidează rațiunea.

– Atunci, cum îți explici tricoul meu? întrebă Curt. Îl scoase din sertarul unde îl îndesase la sosirea neașteptată a lui Kim. Era rupt și pătat. Am analizat una dintre pete. E sînge.

– Dar e sîngele tău, zise Edward.

– E adevărat, recunoscu Curt, dar cum s-a întîmplat? Eu nu-mi aduc aminte nimic.

– De asemenea, e greu de explicat de ce ne trezim dimineața plini de tăieturi și vînătăi pe corp, zise François. La mine în cameră erau chiar bețe și frunze moarte împrăștiate pe podea.

– Probabil că sîntem somnambuli sau ceva asemănător, spuse David. Știu că nu vrem să recunoaștem.

– Ei bine, *eu* nu sînt somnambul, îl contrazise Edward. Se uită fix la ceilalți. Încă nu sînt convins că nu e vorba de o farsă, după cît de jucăuși ați fost în ultima vreme.

– Ăsta nu e un joc, zise Curt, împăturindu-și tricoul rupt.

Nu am văzut nimic la animalele experimentale, care să susțină o reacție precum cea pe care o sugerezi tu, spuse Edward bătăios. Nu are sens, din punct de vedere științific. Ar trebui să existe o dovadă. De aceea se fac studii pe animale.

– Sînt de acord, spuse Eleanor. Eu n-am găsit nimic în camera mea și nici nu am tăieturi sau vînătăi.

Nu știu, dar nu mi se pare, replică David. Am tăieturi adevărate aici. Își întinse mîinile pentru a le vedea toată lumea. După cum spunea Curt, nu e un joc.

– Eu nu am tăieturi, dar m-am trezit cu mîinile pline de noroi, zise Gloria. Și nu mai am nici o unghie întreagă. Toate sînt rupte.

– Ceva nu e în regulă, cu toate că nu se vede la animale, insistă David. Știu că nimeni nu vrea să sugereze ceea ce e evident, dar trebuie să fie Ultra. Edward scrîșni din dinți și își încleștă pumnii. Mi-a luat două zile să recunosc chiar și față de mine, continuă David. Dar e destul de limpede că am umblat pe afară noaptea fără să-mi aduc aminte absolut nimic. Nu știu ce fac, dar dimineața cînd mă scol, sînt plin de noroi. Și vă asigur că n-am mai făcut așa ceva în viața mea.

– Vrei să spui că toate aceste probleme din zonă nu au fost provocate de un animal? întrebă Gloria timid.

– Hai, fiți serioși, se plînse Edward. Să nu ne lăsăm imaginația să o ia razna.

– Nu vreau să spun decît că am ieșit afară și nu știu ce am făcut, spuse David.

Un fior de teamă străbătu grupul pe măsură ce începură să recunoască gravitatea situației. Dar imediat deveni evident că erau două tabere. Edward și Eleanor se temeau pentru viitorul proiectului, în timp ce ceilalți se temeau pentru propria lor viață.

– Trebuie să abordăm problema rațional, zise Edward.

– Fără îndoială, fu de acord David.

– Medicamentul a fost perfect pînă acum, spuse Edward. N-am înregistrat decît reacții pozitive. Avem motive să credem că e o substanță naturală, care există deja în creierul nostru. Maimuțele nu au arătat nici cea mai mică tendință spre somnambulism. Iar mie, personal, îmi place cum mă simt de cînd iau Ultra. Toată lumea îl aprobă imediat. De fapt, cred că numai datorită medicamentului Ultra sîntem în stare să gîndim rațional, în aceste condiții.

– Probabil că ai dreptate, spuse Gloria. Cu un minut în urmă, îmi ieșisem din fire de teamă și dezgust. Acum, mă simt deja mai liniștită.

– Exact asta voiam să spun, adăugă Edward. E un medicament extraordinar.

– Dar avem totuși o problemă, interveni David. Dacă somnambulismul despre care am vorbit apare și este din cauza medicamentului, ceea ce cred că e singura explicație, trebuie să fie un efect secundar pe care nu aveam cum să-l anticipăm. Trebuie să facă ceva absolut nemaiîntîlnit în creierul nostru.

– Stați să-mi aduc graficele PET, spuse brusc François. Coborî în spațiul său de muncă dezordonat, dar se întoarse repede. Începu să înșire o serie de tomografii ale unei maimuțe care primise Ultra radioactiv. Voiam să vă arăt ceva ce am observat abia azi-dimineață, zise el. N-am avut timp să mă gîndesc prea mult la asta și nici n-aș fi observat dacă computerul nu mi-ar fi atras atenția asupra imaginii digitale. Dacă vă uitați cu atenție, concentrațiile de Ultra din metencefal, din mezencefal și din sistemul limbic cresc ușor începînd cu prima doză, dar, după ce ajung la un anumit nivel, sar brusc, arătînd că nu s-a ajuns la o rată de creștere stabilă.

Toată lumea se aplecă peste fotografii.

– Poate că punctul în care concentrația crește semnificativ este punctul în care sistemul enzimatic care metabolizează Ultra nu mai face față, sugeră Gloria.

– Cred că ai dreptate, zise François.

– Asta înseamnă că ar trebui să vedem ce doză de Ultra a luat fiecare dintre noi, spuse Gloria.

Toți se uitară la Edward.

– Pare rezonabil, opină Edward.

Se deplasă la biroul lui și scoase o cutie mică, încuiată. Înăuntru era un tabel cu codurile care arătau dozele.

Curînd aflară că cea mai mare doză o luase Curt, urmat de David. La polul opus se afla Eleanor, cu doza cea mai mică, iar Edward venea imediat după ea.

După o discuție lungă și lucidă, formulară o teorie pentru a explica ce se întîmpla. Ajunseră la concluzia că, atunci cînd concentrația de Ultra ajungea la un anumit punct, bloca treptat variația normală a nivelului de serotonină care se producea în timpul somnului, țintuindu-i la pat și modificîndu-le structura somnului.

Gloria fuse cea care sugeră că, atunci cînd concentrația creștea și mai mult, poate pînă în punctul unde apărea saltul brusc, Ultra bloca radiațiile de la creierul inferior, reptilian, spre centrii superiori, din emisferele cerebrale. Somnul, ca și alte funcții autonome, era controlat de creierul inferior, unde se concentra Ultra.

Grupul se cufundă în tăcere, în timp ce fiecare cîntări această ipoteză. În ciuda faptului că se calmaseră, ideea li se păru tuturor tulburătoare.

– Presupunînd că ar fi așa, zise David, ce s-ar întîmpla dacă cineva ne-ar trezi în timpul acestui blocaj?

– Ar fi ca și cum ne-am afla în involuție, răspunse Curt. Am funcționa doar cu centrii din creierul inferior. Am fi reptile carnivore!

Șocul acestei afirmații amuți pe toți cu conotațiile sale cumplite.

– Stați puțin, zise Edward, încercînd să se liniștească pe sine și pe ceilalți. Tragem concluzii care nu sînt bazate pe fapte. Toate astea sînt simple supoziții. Să nu uităm că nu am văzut nici o problemă la maimuțe, care știm cu toții că au emisfere cerebrale, chiar dacă sînt mai mici decît cele ale oamenilor. Mă rog, ale celor mai mulți oameni. Toată lumea, în afară de Gloria, zîmbi la gluma lui Edward. Chiar dacă există o problemă cu Ultra, le aminti el, trebuie să luăm în considerare partea bună a medicamentului și efectul pozitiv pe care l-a avut asupra emoțiilor noastre, a capacității de gîndire, a acuității simțurilor și chiar a memoriei de durată. Poate

am luat doze prea mari și ar trebui să le reducem. Poate ar trebui să le reducem pe toate la nivelul lui Eleanor, de vreme ce ea nu a resimțit decît efectele psihologice pozitive.

Eu nu vreau să-l reduc, zise Gloria sfidător. Eu nu mai iau deloc din clipa aceasta. Mă îngrozește gîndul că în corpul meu poate sălășlui, fără să-mi dau seama, o ființă primitivă care umblă prin noapte după pradă.

– Foarte colorat spus, remarcă Edward. Poți să nu mai iei medicamentul, asta se înțelege de la sine. Nimeni nu obligă pe nimeni să facă ceva ce nu vrea. Toată lumea știe asta. Fiecare poate decide dacă vrea să ia în continuare medicamentul sau nu, și iată ce propun: pentru mai multă siguranță, să înjumătățim doza lui Eleanor și să o luăm ca limită superioară, din care să scădem dozele cu cîte o sută de miligrame.

– Mi se pare rezonabil și sigur, zise David.

– Și mie, spuse Curt.

– Și mie la fel, zise François.

– Bun, spuse Edward. Sînt absolut convins că, dacă problema e așa cum am descris-o noi, e legată de doză și trebuie să existe un punct în care riscul de a apărea astfel de probleme devine acceptabil.

– Eu nu mai iau, repetă Gloria.

– Nici o problemă, spuse Edward.

– Nu te superi pe mine? întrebă Gloria.

– Absolut deloc, răspunse Edward.

– Voi putea fi un punct de referință, adăugă Gloria. Și, în plus, vă voi supraveghea noaptea.

– E o idee excelentă, remarcă Edward.

– Am o sugestie, interveni François. Poate ar trebui să luăm cu toții Ultra radioactiv, pentru a putea urmări și pune în grafic creșterea concentrațiilor în creierul nostru. Doza ideală ar putea fi aceea care menține un anumit nivel al medicamentului Ultra, fără a-l majora în continuare.

– Sînt de acord, spuse Curt.

Încă ceva, zise Edward. Sînt sigur că nu e nevoie să vă aduc aminte, profesioniștilor, dar discuția asta trebuie să rămînă secretă chiar și față de familiile voastre.

– Asta se înțelege de la sine, fu de acord David. Ultimul lucru pe care îl vrem e să punem în pericol viitorul medicamentului Ultra. O avea el ceva probleme ici și colo, dar tot rămîne medicamentul secolului.

Kim intenționase să mai petreacă puțin timp la castel în dimineața aceea, dar cînd se întoarse acasă își dădu seama că era deja ora prînzului. În timp ce mînca, sună telefonul. Spre surprinderea ei, era Katherine Sturburg, bibliotecara de la Harvard, care avea un interes deosebit pentru Increase Mather.

S-ar putea să am vești bune pentru dumneavoastră, zise Katherine. Tocmai am găsit o referință la opera lui Rachel Bingham!

– E minunat! exclamă Kim. Renunțasem la orice speranță de la Harvard.

– Facem și noi ce putem.

– Cum ați reușit să o găsiți? întrebă Kim.

– Asta e partea cea mai interesantă. M-am întors la scrisoarea pe care ne-ați lăsat să o copiem de la Increase Mather și am recitit-o. Din cauza referirii la o școală de drept, am accesat baza de date a bibliotecii Facultății de Drept și numele a apărut. Încă nu mi-am dat seama de ce nu este legată cu propria noastră bază de date centrală. Dar vestea cea bună e că obiectul pare să fi supraviețuit incendiului din 1764.

– Credeam că a ars totul, zise Kim.

– Aproape totul. Din fericire pentru noi, aproximativ două sute de cărți din cele cinci mii ale bibliotecii au supraviețuit pentru că erau împrumutate. Deci cineva probabil că citea cartea pe care o căutați. Oricum, mențiunea pe care am găsit-o sugerează că a fost transferată la Facultatea de Drept din biblioteca principală Harvard Hall în 1818, la un an după ce facultatea a fost înființată.

– Ați găsit chiar cartea? întrebă Kim entuziasmată.

– Nu, n-am avut timp, răspunse Katherine. În plus, cred că ar fi mai bine ca de aici să continuați dumneavoastră. Vă recomand să o sunați pe Helen Arnold, bibliotecara Facultății de Drept. O să-i dau eu un telefon luni dimineața, ca să se aștepte la o vizită din partea dumneavoastră.

– O să merg luni direct de la serviciu, zise Kim nerăbdătoare. Termin la trei.

– Sînt sigură că va fi perfect. O voi anunța pe Helen.

Kim îi mulțumi lui Katherine înainte de a închide.

Era în al nouălea cer. Își pierduse orice speranță ca opera Elizabethei să fi supraviețuit incendiului de la Harvard. Apoi se întrebă de ce Katherine era atît de sigură că era o carte. Se spunea asta undeva?

Kim se întoarse la telefon și încercă să o sune pe Katherine. Din păcate, nu reuși să o prindă. O secretară îi spuse că plecase în grabă la o întîlnire și nu avea să se întoarcă decît luni.

Închise telefonul. Era dezamăgită, dar nu rămase așa prea mult timp. Ideea că luni după-amiază avea să afle natura dovezilor folosite împotriva Elizabethei îi dădea o mare satisfacție. Nu conta dacă era o carte sau nu.

În ciuda veștilor bune, Kim se întoarse totuși la castel. De fapt, atacă grămada de hîrtii cu un entuziasm sporit.

Spre seară, făcu o pauză destul de lungă, pentru a estima cît timp i-ar mai lua să termine de sortat materialul. După ce socoti toate cuferele și cutiile rămase și presupuse că un număr asemănător exista și în pivniță, estimă că i-ar mai trebui o săptămînă, dacă muncea cîte opt ore pe zi.

Această realitate îi mai risipi din entuziasm. Acum, că avea să reînceapă munca la spital, nu avea să-i fie ușor să găsească timp. Era pe punctul de a renunța pentru după-amiaza aceea, cînd reuși să facă o scamatorie care îi aminti de Kinnard. Deschise un sertar la întîmplare și scoase o scrisoare adresată lui Ronald!

Se așeză pe un cufăr, la fereastră, și scoase scrisoarea din plic. Era tot de la Samuel Sewall. Uitîndu-se la dată, își dădu seama că fusese trimisă cu numai cîteva zile înaintea execuției lui Elizabeth.

15 iulie 1692
Boston

Domnule,

Tocmai am venit de la o cină plăcută cu reverendul Cotton Mather, unde am discutat despre situația nefericită a soției dumitale

și ne-am întristat foarte tare pentru dumneata și pentru copiii dumitale. Cu multă bunăvoință, reverendul Mather a acceptat să o primească pe soția dumitale suferindă în casa lui și să o vindece, așa cum a făcut cu fata lui Goodwin, cu condiția ca Elizabeth să mărturisească și să se căiască în public de legătura pe care a întreținut-o cu Prințul Minciunii. Reverendul Mather e foarte convins că Elizabeth poate oferi dovezi și argumente, ca martor ocular, pentru a combate necredința acestei lumi tulburate. Dar dacă refuză, reverendul Mather nu poate și nu vrea să intervină în executarea sentinței judecătorești. Fii conștient că nu este timp de pierdut. Reverendul Mather este nerăbdător și crede că soția dumitale ne poate învăța multe despre lumea invizibilă care ne amenință ținutul. Dumnezeu să-ți răsplătească eforturile, și rămîn

Prietenul dumitale,
Samuel Sewall.

Preț de cîteva minute, Kim privi în gol pe geam. Ziua începuse senină și albastră, dar acum nori negri năvăleau dinspre vest. De unde stătea, putea vedea casa cea veche ascunsă între mesteceni, ale căror frunze deveniseră galben-aprins. Casa și scrisoarea se uniră pentru a o transporta înapoi cu trei sute de ani și pentru a putea simți panica provocată de realitatea iminentă a execuției Elizabethei. Deși scrisoarea pe care tocmai o citise era pentru Ronald, nu de la el, avea impresia că era răspunsul la o scrisoare scrisă de Ronald, în disperarea de a-i salva viața soției sale.

Ochii lui Kim se umplură de lacrimi. Îi era greu să-și imagineze suferința prin care trecuse, probabil, Ronald. Se simți vinovată că îl suspectase cînd abia începuse să afle adevărul despre Elizabeth.

În cele din urmă, Kim se ridică. Puse scrisoarea la loc în plic, îl duse jos în pivniță și îl puse la un loc cu celelalte materiale din cutia Bibliei. Apoi plecă de la castel și porni înapoi spre casă.

Pe la jumătatea drumului, încetini pasul. Privi spre laborator și se opri. Se uită la ceas. Nu era încă patru. Deodată îi veni ideea că ar fi un gest frumos să încerce să mai îmbunătățească dieta cercetătorilor. Cînd trecuse pe la ei, în dimineața aceea, se păruseră deprimați și își imagină că trebuie să fi fost sătui de pizza.

Se gîndi că i-ar fi ușor să repete cina cu friptură și pește din urmă cu aproape două săptămîni.

Cu acest gînd în minte, își schimbă direcția și porni spre laborator. Cînd trecu prin recepție, se simți puțin neliniștită, căci niciodată nu știa la ce să se aștepte. Intră în laboratorul propriu-zis și lăsă ușa să se închidă în urma ei. Nimeni nu alergă să o întîmpine.

Porni spre Edward. Trecu pe lîngă David, care o salută prietenos, dar fără exuberanța din urmă cu cîteva zile. O salută și pe Gloria, care, asemenea lui David, se întoarse imediat la muncă.

Își continuă drumul, dar din ce în ce mai agitată. Deși comportamentul lui David și al Gloriei fusese, probabil, cel mai normal pe care îl întîlnise de cînd veniseră, era o nouă schimbare.

Edward era atît de absorbit de ceea ce făcea, încît ea trebui să-l bată pe umăr de două ori ca să-i atragă atenția. Observă că făcea noi capsule de Ultra.

– E vreo problemă? întrebă el.

Zîmbi și se arătă destul de bucuros să o vadă.

– Voiam să vă fac, ție și celorlalți, o ofertă, zise ea. Ce-ar fi să repetăm cina de acum două săptămîni? Aș fi bucuroasă să dau o fugă în oraș să cumpăr mîncare.

– E foarte drăguț din partea ta. Dar nu în seara asta. Nu avem timp. O să comandăm niște pizza.

– Promit că n-o să vă țin prea mult.

– Am spus nu, șuieră Edward printre dinții încleștați, făcînd-o pe Kim să dea un pas înapoi. Dar Edward își recăpătă imediat stăpînirea de sine și zîmbi din nou. O să ne descurcăm cu pizza.

– Dacă așa crezi, rosti Kim, confuză și temătoare. Era ca și cum Edward ar fi pendulat cîteva secunde la limita pierderii controlului. Te simți bine? întrebă ea ezitant.

– Da! o repezi el, dar apoi zîmbi repede. Sîntem puțin preocupați. Am avut un mic eșec, dar lucrurile sînt sub control.

Kim mai făcu cîțiva pași înapoi.

– Bine, dar, dacă vă răzgîndiți în următoarea oră, pot să mai merg în oraș, zise ea. Voi fi acasă, sună-mă.

– Sîntem mult prea ocupați. Mănîncă tu singură, dar mulțumim pentru ofertă. Le voi spune tuturor că te-ai gîndit la ei.

Kim plecă, dar nici unul dintre cercetători nu o băgă în seamă și nici măcar nu-și ridică privirea de la ceea ce făcea. Cînd ajunse afară, suspină și clătină din cap. Era uimită cît de repede se schimba atmosfera în laborator și se întrebă cum se puteau suporta unii pe alții. Ajunse la concluzia că avea prea puține în comun cu oamenii de știință.

După cină, rămăsese încă destulă lumină pentru a se întoarce la castel, dar nu se putu hotărî. În schimb, vegetă în fața televizorului. Sperase că, dacă se uita la cîteva seriale ușurele, avea să uite experiența din laborator, dar cu cît se gîndea mai mult la relația ei cu Edward și cu ceilalți, cu atît era mai neliniștită.

Încercă să citească, dar nu reuși să se concentreze. Se trezi regretînd că nu putea urmări chiar în după-amiaza aceea firul de la Facultatea de Drept. Din ce în ce mai agitată, pe măsură ce seara înainta, începu să se gîndească la Kinnard. Se întrebă cu cine era și ce făcea, și dacă se gîndea vreodată la ea.

Se trezi speriată, deși luase din nou Xanax pentru a-și potoli vîrtejul gîndurilor. În dormitor era o beznă ca de smoală și, uitîndu-se la ceas, văzu că nu dormea de mult timp. Se așeză la loc pe pernă și ascultă zgomotele casei în noapte, încercînd să-și dea seama ce o trezise atît de brusc.

Apoi auzi cîteva lovituri înfundate în spatele casei, care sunau ca și cum cineva ar fi izbit noile pubele de peretele de lemn. Se încordă, gîndindu-se la un urs negru sau un raton turbat care încerca să ajungă la gunoi, unde se aflau oase și piele de pui.

Aprinse veioza de lîngă pat și se dădu jos. Își puse halatul și își luă papucii în picioare. O mîngîie liniștitor pe Sheba. Kim se bucură că o ținuse în casă.

Auzind din nou izbiturile, Kim traversă repede holul în camera lui Edward. Aprinse lumina și descoperi că patul era gol. Gîndindu-se că Edward era, probabil, încă la laborator și îngrijorată că trebuia să vină pe jos prin întuneric, se întoarse în dormitor și sună la laborator. După zece apeluri, renunță.

Luă lanterna pe care o ținea în noptieră și începu să coboare scările. Voia să lumineze afară pe geamul de la bucătărie, dincolo de care erau coșurile de gunoi, pentru a speria animalul, oricare ar fi fost acesta.

Cînd depăși cotul scării, avînd în față priveliștea întreagă a foaierului, încremeni. Ceea ce văzu îi îngheță sîngele în vine. Ușa de la intrare era larg deschisă.

La început, nu reuși să se miște. Rămase paralizată la gîndul că creatura, oricare ar fi fost, intrase în casă și chiar în cel moment o pîndea din întuneric.

Ascultă încordată, dar nu auzi decît corul ultimelor broaște de copac. Un vînt rece și umed intră pe ușa deschisă și-i învălui picioarele goale. Afară ploua încet.

Casa era cufundată în liniște, ceea ce îi dădu speranțe că animalul nu intrase. Coborî treptele, una cîte una. După fiecare pas, se opri și își încordă urechea pentru a auzi vreun zgomot care să dea de gol prezența vreunui animal. Dar casa rămase tăcută.

Întinse mîna spre ușa deschisă și prinse clanța. Se uită într-o parte și-n alta, din sufrageria întunecată pînă în salon, și începu să închidă ușa. Aproape o închisese, cînd aruncă o privire afară. I se tăie respirația.

Sheba stătea la aproximativ douăzeci de picioare de intrare, în mijlocul aleii pavate cu dale de piatră. Ignora liniștită ploaia și își lingea calm laba, cu care se freca apoi peste cap.

La început, nu-i veni să-și creadă ochilor, pentru că tocmai văzuse pisica pe pat. Sheba simțise, evident, că ușa din față era deschisă, în timp ce Kim verificase dormitorul lui Edward, și coborîse pentru a profita de ocazia de a ieși.

Kim trase de cîteva ori aer adînc în piept, pentru a se elibera de senzația de greutate și amețeală care-i încețoșa mintea. Îngrozită de ceea ce se putea afla în umbrele din jur, nu vru să o strige pe Sheba, care, oricum, n-ar fi băgat-o în seamă.

Conștientă că nu avea de ales, se strecură afară. După ce cercetă repede împrejurimile, se năpusti la pisică, o înhăță de jos și se întoarse exact la timp pentru a vedea ușa din față închizîndu-se.

Strigă în gînd „nu" și se repezi la ușă, dar era prea tîrziu. Aceasta se închise cu o bufnitură urmată de clinchetul metalic al yalei care se încuiase.

Încercă în zadar clanța. Era încuiată, așa cum se așteptase. Împinse ușa cu umărul, dar fără nici un efect.

Strînse din umeri pentru a se feri de ploaia rece și se răsuci încet pentru a privi în bezna nopții. Tremura de frică și de frig,

nedumerită de situația ei disperată. Era în pijama și în halat, încuiată afară din casă pe o noapte ploioasă, cu o pisică nervoasă într-o mînă și o lanternă inutilă în cealaltă, înfruntînd o creatură necunoscută care se ascundea undeva în tufișuri.

Sheba se zbătu să o lase jos și protestă cu voce tare. Kim o liniști. Se îndepărtă de casă și cercetă ferestrele din față, dar toate erau închise. Știa că erau încuiate. Se întoarse și socoti distanța pînă la laborator, unde luminile se stinseseră, în sfîrșit. Apoi se uită la castel. Acesta era mai departe, dar știa că ușile de la cele două aripi erau deschise. De ușa de la laborator nu era sigură.

Deodată, auzi zgomotul unei creaturi mari mișcîndu-se pe pietrișul din partea dreaptă a casei. Știind că nu putea rămîne unde era, alergă în direcția opusă, ocolind casa prin stînga, pentru a se îndepărta de animalul, urs sau altceva, care umblase la noile coșuri de gunoi.

Încercă disperată ușa de la bucătărie, dar era încuiată, așa cum bănuia. O lovi cu umărul de cîteva ori, dar degeaba. Nu reuși decît să o facă pe pisică să miorlăie.

Întorcîndu-se cu spatele la casă, văzu hambarul. Strînse pisica mai tare la piept și, ținînd lanterna ca pe un băț, alergă cît putu de repede, în papucii fără călcîi. Cînd ajunse la hambar, desfăcu cîrligul care ținea ușa, o deschise și se strecură în întunericul dinăuntru.

Trase ușa după ea. Chiar în dreapta ușii era un geam mic și murdar, care oferea o imagine ștearsă a curții din spatele casei. Singura lumină era cea care se revărsa de la fereastra dormitorului ei și strălucirea plafonului de nori care se roteau la mică înălțime.

Sub ochii ei, o siluetă masivă ocoli casa din aceeași direcție din care venise și ea. Era un om, nu un animal, dar se comporta foarte ciudat. Îl privi cum se oprește să adulmece aerul, exact ca un animal. Spre spaima ei, se întoarse înspre ea și păru să se holbeze la hambar. Nu-i putea vedea trăsăturile în beznă, doar silueta.

Teama se transformă în groază, cînd văzu că silueta se apropie de ea cu pas încet, împiedicat, adulmecînd în continuare aerul, ca și cum ar fi urmărit un miros. Își ținu respirația și se rugă ca pisica să stea liniștită. Cînd umbra ajunse la doar zece iarzi, ea se retrase în colțul întunecat al hambarului, lipindu-se de unelte și biciclete.

Acum îi putea auzi pașii pe pietriș. Se apropiară și apoi se opriră. Urmă o pauză cumplită. Ea își ținu respirația.

Deodată, ușa se deschise violent. Pierzîndu-și controlul, Kim țipă. Sheba urlă, la rîndul ei, și sări din brațele lui Kim. Bărbatul strigă și el.

Kim prinse lanterna cu amîndouă mîinile și o aprinse, îndreptînd raza exact în ochii bărbatului. Acesta se apără cu brațele și mîinile de fasciculul neașteptat de lumină.

Kim închise gura cu o ușurare surprinsă. Îl recunoscuse pe Edward!

– Slavă Domnului! zise ea, coborînd lanterna.

Se chinui să se ridice dintre biciclete, mașina de tuns iarbă și vechile pubele de gunoi și se repezi din ascunzătoare aruncîndu-se de gîtul lui Edward. Raza lanternei se jucă fără țintă prin copaci.

O clipă, Edward nu se mișcă. Se uită în jos la ea, cu o privire inexpresivă.

Nici nu știi cît mă bucur să te văd, zise ea, lăsîndu-se pe spate, ca să se poată uita în ochii lui încercănați. Nu m-am mai speriat niciodată atît de tare. Edward nu răspunse. Edward? întrebă Kim, aplecîndu-și capul, ca să-l vadă mai bine. Te simți bine?

Edward expiră zgomotos.

– Da, spuse el, în sfîrșit. Era nervos. Dar nu mulțumită ție. Ce naiba cauți aici în hambar, în miez de noapte, îmbrăcată în halat? M-ai speriat de moarte.

Cînd își dădu seama cît de tare trebuie să-l fi speriat, Kim își ceru iertare, împiedicîndu-se în cuvinte. Îi explică ce se întîmplase. Cînd termină, văzu că Edward zîmbea.

– Nu e de rîs, adăugă ea.

Dar acum, că era în siguranță, zîmbi și ea.

– Nu pot să cred că ți-ai riscat viața pentru pisica asta leneșă și bătrînă, spuse el. Vino! Hai să ne adăpostim de ploaie.

Kim se întoarse în hambar și o localiză pe Sheba cu ajutorul lanternei. Se ascunsese în capătul îndepărtat al hambarului, în spatele unor unelte de grădinărit. Kim o ademeni afară și o luă în brațe. Apoi ea și Edward intrară în casă.

– Am înghețat, zise ea. Am nevoie de ceva fierbinte, cum ar fi un ceai de plante. Vrei și tu?

– Stau cu tine un minut, zise el.

În timp ce Kim puse apa la fiert, Edward îi povesti varianta lui.

– Am vrut să lucrez toată noaptea. Dar pe la unu și jumătate a trebuit sa recunosc că era imposibil. Organismul meu s-a obișnuit atît de tare să adoarmă pe la unu, că nu mai puteam să-mi țin ochii deschiși. Abia am reușit să vin de la laborator pînă acasă, fără să mă întind în iarbă. Cînd am ajuns acasă, am deschis ușa și apoi mi-am adus aminte că adusesem o geantă plină de resturi de pizza de la cină pe care trebuia să le arunc în tomberonul de la laborator. Așa că m-am dus în spate să le pun în pubela noastră de gunoi. Cred că am lăsat ușa deschisă, ceea ce a fost o greșeală, chiar și numai din cauza țînțarilor. Oricum, n-am reușit să dau capacul la o parte de pe pubele și cu cît încercam, cu atît mă enervam mai tare. Chiar le-am lovit de vreo două ori.

– Sînt noi, îi explică Kim.

– Ei bine, sper că ți-au dat și instrucțiuni de folosire, zise el.

– La lumină e mai ușor.

– În cele din urmă, m-am dat bătut. Cînd m-am întors înapoi în față, ușa era închisă. Mi s-a părut că am simțit mirosul parfumului tău. De cînd iau Ultra, simțul olfactiv mi s-a ascuțit substanțial. Am mers după miros în jurul casei, pînă în hambar.

Kim își turnă o cană de ceai fierbinte.

– Ești sigur că nu vrei? întrebă ea.

Nu pot. Abia reușesc să stau pe scaun. Trebuie să mă culc. Îmi simt corpul și pleoapele grele de cinci tone.

Edward se ridică de pe scaun și se clătină. Kim întinse mîna și-l sprijini.

Sînt bine, spuse el. Cînd sînt atît de obosit îmi trebuie o secundă ca să-mi recapăt echilibrul.

Kim îi ascultă eforturile de a urca scările, în timp ce puse ceaiul și mierea în dulap. Își luă cana și merse după el. În capul scării, se uită la el în cameră. Edward adormise în pat, pe jumătate îmbrăcat.

Kim intră în cameră și, cu mare greutate, îi scoase pantalonii și cămașa și-l acoperi cu pătura. Îi stinse lumina. Era geloasă pe el că putea adormi atît de repede, spre deosebire de ea.

18

Duminică, 2 octombrie 1994

Edward și cercetătorii se întîlniră în lumina cețoasă dinaintea zorilor, la jumătatea drumului dintre castel și casa cea veche, și merseră în tăcere prin iarba udă spre laborator. Toți erau într-o dispoziție sumbră. Înăuntru își turnară cești de cafea.

Edward era mult mai morocănos decît ceilalți, și totuși, se mai relaxase față de o jumătate de oră în urmă, cînd se trezise. Cînd se dăduse jos din pat, rămăsese șocat să găsească pe covor carcasa unui pui care arăta ca și cum ar fi fost luat din gunoi. Era încrustat cu boabe de cafea. Apoi observase că avea unghiile murdare, ca și cum ar fi săpat în pămînt. Se uitase în oglindă la baie și văzuse că fața îi era zgîriată iar tricoul rupt și pătat.

Toată lumea își aduse cafeaua în porțiunea din laborator unde își țineau de obicei întîlnirile. François vorbi primul.

– Chiar dacă doza mea de Ultra a fost mai mult decît înjumătățită, tot am fost afară azi-noapte, zise el posomorît. Cînd m-am trezit dimineață, eram groaznic de murdar. Cred că m-am tăvălit prin noroi. A trebuit să-mi spăl așternuturile! Și uitați-vă la mîinile mele. Își întinse mîinile, cu palmele în sus, pentru a arăta sutele de tăieturi și zgîrieturi subțiri. Pijamaua îmi era atît de murdară, încît a trebuit să o arunc.

– Și eu am fost afară, recunoscu Curt.

– Mă tem că și eu, spuse David.

– Ce șanse crezi că sînt să fi ieșit de pe proprietate? întrebă François.

– Nu avem cum să știm, răspunse David. Dar e o idee al nabii de îngrijorătoare. Dacă avem vreo legătură cu vagabondul acela?

– Nici măcar să nu pomenești această posibilitate, se răsti Gloria. Nu vreau să mă gîndesc la așa ceva.

Problema imediată ar fi să nu dăm peste vreun polițist sau vreun localnic, spuse François. Dacă cei din oraș sînt atît de agitați pe cît spunea Kim, unul dintre noi ar putea fi înfruntat dacă trecem dincolo de gard.

E, într-adevăr, un motiv de îngrijorare, adăugă David. Nu putem ști cum am reacționa.

Dacă funcționăm în baza creierului reptilian, cred că ne putem imagina, completă Curt. Am fi sub influența instinctului de conservare. Fără îndoială că am riposta. Nu cred că trebuie să ne facem iluzii. Am reacționa violent.

– Treaba asta trebuie să înceteze, zise François.

– Eu, în mod sigur, nu am fost pe afară, spuse Eleanor. Așa că trebuie să fie legat de doză.

– Sînt de acord, zise Edward. Haideți să ne înjumătățim din nou dozele. Asta ar însemna cel mult un sfert din doza originală a lui Eleanor.

– Mă tem că s-ar putea să nu fie suficient, opină Gloria. Toată lumea se răsuci pentru a se uita la ea. Eu n-am luat Ultra ieri și mă tem că tot am fost afară. Am vrut să rămîn trează, ca să mă asigur că nu iese nimeni, dar mi-a fost, practic, imposibil să nu adorm, indiferent ce aș fi făcut.

– Și eu adorm repede de cînd am început să iau Ultra, spuse Curt. Credeam că e din cauza activității intense din timpul zilei. Poate că are totuși ceva de-a face cu medicamentul însuși.

Toată lumea îl aprobă pe Curt și adăugară că atunci cînd se sculau dimineața se simțeau ca și cum ar fi dormit foarte bine toată noaptea.

– Chiar și în dimineața asta mă simt odihnit, spuse François. Mi se pare foarte surprinzător, de vreme ce am dovezi că am alergat prin ploaie.

Timp de cîteva minute toată lumea tăcu, fiecare cîntărind dilema provocată de dezvăluirea Gloriei și anume că, deși nu mai luase medicamentul, suferea încă de somnambulism.

În cele din urma, Edward sparse tăcerea.

– Toate studiile noastre arată ca Ultra este metabolizat într-un ritm rezonabil, desigur mult mai rapid decît Prozacul, spuse el. Experiența Gloriei nu arată decît că concentrația din creierul ei inferior e încă mai mare decît pragul acestei complicații nefericite. Poate ar trebui să ne reducem dozele și mai mult, de o sută de ori.

François își ridică din nou mîinile, ca să le vadă toată lumea.

– Aceste tăieturi îmi spun ceva, zise el. Nu vreau să mai risc. E limpede că bîntui noaptea, fără să-mi dau seama ce fac. Nu vreau să fiu împușcat sau călcat de vreo mașină, pentru că mă port ca un animal. Eu nu mai iau medicamentul.

– Sînt de aceeași părere, spuse David.

– Așa e rațional, adăugă Curt.

– Bine, spuse Edward reticent. Aveți dreptate. Ar fi inconștient din partea noastră să punem în pericol siguranța noastră sau a altora.

Tututor ne plăcea să ne credem animale în liceu, dar am trecut de faza asta. Toți zîmbiră de umorul lui Edward. Haideți să nu mai luăm medicamentul și să reevaluăm situația în cîteva zile, adăugă el binevoitor. Imediat ce eliminăm medicamentul din organism, putem să ne gîndim să-l luăm din nou, în doze mult mai mici.

– Eu nu mai iau medicamentul pînă nu găsim un organism animal care să reproducă efectul de somnambulism, spuse Gloria. Cred că trebuie studiat complet înainte de a mai lua în considerare uzul uman.

Îți respectăm opinia, fu de acord Edward. Așa cum am subliniat mereu, administrarea medicamentului e absolut voluntară. Ar trebui să vă aduc aminte că intenția mea inițială a fost să iau medicamentul singur.

Ce vom face între timp pentru siguranță? întrebă François.

Poate ar trebui să ne facem o electroencefalogramă în timpul somnului, sugeră Gloria. Am putea să ne conectăm la un computer să ne trezească dacă ni se modifică structura somnului.

– Ce idee genială, aprobă Edward. Voi avea grijă să comand echipamentul luni.

– Dar în seara asta? întrebă François.

Toată lumea meditâ cîteva secunde.

– Să sperăm că nu vom avea probleme, răspunse Edward. În fond, Gloria a luat a doua doză ca mărime și probabil că a avut un nivel foarte ridicat în sînge raportat la greutatea ei. Cred că ar trebui să ne comparăm cu toții nivelul din sînge cu al ei. Dacă e mai mic, poate că sîntem sănătoși. Probabil că singura persoană care presupune un risc semnificativ este Curt.

Mulțumesc, spuse el, rîzînd. Nu vreți să mă puneți într-o cușcă pentru maimuțe?

– Nu e o idee rea, zise David.

Curt îl plesni, în joacă, pe David peste cap.

– Poate ar trebui să dormim cu rîndul, sugeră François. Putem să ne păzim unii pe alții.

– E o idee bună să dormim cu rîndul, zise Edward. În plus, dacă ne comparăm nivelurile din sînge astăzi, putem să le corelăm cu eventualele episoade de somnambulism de la noapte.

– Să știți că tot răul s-ar putea să fie spre bine, spuse Gloria. Dacă nu mai luăm Ultra, avem o ocazie extraordinară să urmărim nivelurile din sînge și urină și să le punem în legătură cu efectele psihologice reziduale. Toată lumea ar trebui să sufere simptome „depresive" dacă apare un fenomen de regres. Studiile pe maimuțe au sugerat că nu există simptome de regres, dar trebuie verificat.

– Putem măcar să profităm de situație, o aprobă Edward. Între timp, avem o muncă uriașă de făcut. Și e de la sine înțeles că tot ce am discutat rămîne un secret foarte bine păzit pînă cînd reușim să izolăm problema și să o eliminăm.

Kim se uită la ceas și clipi. Nu-i veni să-și creadă ochilor. Era aproape zece. Nu mai dormise atît de tîrziu de cînd era la colegiu.

Șezînd pe marginea patului, își aminti deodată scena înfricoșătoare din hambar. Se speriase de moarte. După ce povestea se încheiase, fusese atît de agitată, încît nu mai reușise să adoarmă. Încercase aproape două ore, înainte de a se da bătută și a lua încă o

jumătate de Xanax. În cele din urmă, reuşise să se calmeze, dar apoi se trezise gîndindu-se la scrisoarea lui Thomas Goodman, în care descrisese fuga Elizabethei în hambar, sub influenţa ciupercii otrăvitoare. Lui Kim i se păru încă o coincidenţă ciudată faptul că, îngrozită, şi ea fugise în acelaşi hambar.

Făcu duş, se îmbrăcă şi luă micul dejun, cu speranţa că se va înviora suficient pentru a se bucura de ziua respectivă. Nu reuşi decît în parte. Se simţea moleşită din cauza dozei duble de medicament. Era şi neliniştită. Neplăcerea intensă a evenimentului din timpul nopţii, adăugată agitaţiei ei generale, se dovedi prea mult pentru medicament. Avea nevoie de altceva, iar sortarea documentelor de la castel nu avea să fie de ajuns. Trebuia să se întîlnească cu cineva şi simţi lipsa resurselor pe care le avea la îndemînă în oraş.

Se aşeză la telefon şi sună la mai mulţi prieteni din Boston. Dar nu avu prea mult noroc. Îi răspunse doar robotul telefonic. Îşi lăsă numărul pe cîteva dintre ele, dar nu se aştepta la un răspuns decît spre seară. Prietenii ei erau oameni activi şi, într-o duminică de toamnă, erau o mulţime de lucruri de făcut în Boston.

Cuprinsă de o dorinţă puternică de a pleca de pe domeniu, îl sună pe Kinnard. Aşteptînd legătura, aproape speră să nu răspundă; nu ştia ce să-i spună. Şansa făcu ca el să răspundă după al doilea apel.

Se salutară. Kim era agitată. Încercă să o ascundă, dar nu reuşi.

Te simţi bine? întrebă Kinnard după o pauză. Ai o voce ciudată.

Kim se strădui să găsească ceva de spus, dar nu reuşi. Se simţea confuză, stînjenită şi, brusc, emoţionată.

Simplul fapt că nu mi-ai răspuns îmi spune ceva, zise Kinnard. Pot să te ajut? S-a întîmplat ceva?

Kim trase aer adînc în piept pentru a se stăpîni.

Poţi să mă ajuţi, rosti ea, în cele din urmă. Simt nevoia să plec din Salem. Mi-am sunat mai mulţi prieteni, dar nici unul nu e

Aveam de gînd să vin în oraş peste noapte, de vreme ce mîine trebuie să fiu la serviciu devreme.

De ce nu vii la mine? întrebă Kinnard. Îmi mut bicicleta de gimnastică şi cele opt mii de exemplare din *New England Journal*

of Medicine din camera de oaspeți și poți să stai acolo. Am liber astăzi. Sînt sigur că ne putem simți bine.

– Chiar crezi că e o idee bună?

– O să fiu cuminte, dacă de asta te temi, rîse Kinnard.

Kim se întrebă dacă nu cumva se temea că ea nu va fi cuminte.

– Haide, o încurajă Kinnard. Am impresia că ți-ar prinde bine să mai pleci din provincie pentru o zi și o noapte.

– Bine, spuse Kim cu o hotărîre bruscă.

– Grozav! exclamă Kinnard. Cînd ajungi aici?

– Într-o oră e bine? întrebă Kim.

– Ne vedem atunci, răspunse Kinnard.

Kim puse telefonul în furcă. Nu era sigură de ceea ce făcea, dar simțea că e bine. Se ridică, urcă scările și își adună lucrurile, fără să-și uite uniforma de serviciu. Puse mîncare în plus pentru Sheba în bucătărie și schimbă cutia cu nisip de după ușă.

După ce își puse lucrurile în mașină, merse la laborator. Înainte de a intra în clădire, se opri și se întrebă dacă să spună sau nu că avea să stea la Kinnard. Decise să nu aducă vorba despre asta decît dacă întreba Edward.

Atmosfera din laborator era și mai încordată decît la ultima ei vizită. Toată lumea era absorbită de ceea ce făcea și, deși o salutară, o făcură cu indiferență.

Kim nu se supără. Ultimul lucru pe care îl voia era o predică lungă despre cine știe ce experiment secret.

Îl găsi pe Edward la imprimantă. Computerul lui muncea de zor să dea afară informații. Îi zîmbi, dar în treacăt. În secunda următoare, își îndreptase atenția spre ceea ce ieșea din imprimantă.

– Mă duc la Boston, zise Kim veselă.

– Bine, spuse Edward.

– Voi rămînc peste noapte. Pot să-ți las numărul dacă vrei.

– Nu e nevoie. Dacă e vreo problemă, sună-mă. Voi fi aici, ca de obicei.

Kim își luă rămas-bun și porni spre ușă. Edward o chemă. Ea se opri.

– Îmi pare foarte rău că sînt atît de preocupat, zise el. Aș vrea să nu am atît de multă treabă. Avem un fel de urgență.

– Înțeleg, spuse Kim.

Se uită la chipul lui Edward. Avea un aer puțin stînjenit, pe care nu-l mai văzuse de mult.

Ieși repede din laborator și se urcă în mașină. Părăsi domeniul, gîndindu-se la comportamentul lui Edward. Era ca și cum vechea lui personalitate ar fi ieșit din nou la lumină: personalitatea de care se simțise atrasă cînd se întîlniseră prima oară.

Nu-i luă mult timp să se liniștească și, cu cît mergea mai departe spre sud, cu atît se simțea mai bine. Era o zi ca de vară fierbinte, indiană, cu un soare puternic și un senin tomnatic. Ici și colo apăreau copaci, care începeau să-și arate frunzișul superb de toamnă. Cerul era atît de albastru, încît arăta ca un imens ocean aerian.

Duminica nu era foarte greu să găsească loc de parcare și Kim opri undeva de unde putea merge pe jos pînă la locuința lui Kinnard de pe Revere Street. Cînd sună la ușa lui, era agitată, dar el o făcu imediat să se simtă bine. O ajută să-și ducă lucrurile în camera de oaspeți, unde era evident că făcuse curat.

Kinnard o luă la o plimbare reconfortantă prin oraș și, timp de cîteva ore minunate, reuși să uite de Omni, Ultra și Elizabeth. Începură cu un prînz în North End, la un restaurant italian, și continuară cu cafele espresso la o cafenea italiană.

Pentru un interludiu amuzant, coborîră în Subsolul lui Filene, pentru a scotoci puțin prin marfă. Amîndoi era clienți experimentați ai Subsolului lui Filene. Spre surprinderea ei, Kim găsi o fustă superbă, inițial de la magazinul Saks de pe Fifth Avenue.

După cumpărături, se plimbară prin grădinile Bostonului și admirară frunzele și florile de toamnă. Șezură o vreme pe una dintre băncile din parc și priviră ambarcațiunile-lebădă plutind pe lac.

– Probabil că n-ar trebui să-ți spun, zise Kinnard, dar arăți puțin obosită.

– Nu mă mir, zise ea. N-am dormit prea bine. Viața în Salem nu e tocmai idilică.

– Vrei să vorbești despre asta? întrebă Kinnard.

– Nu acum, răspunse Kim. Cred că sînt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg.

– Mă bucur că ai venit în vizită.

Vreau să mă asigur că înțelegi bine faptul că voi dormi în camera de oaspeți, spuse ea repede.

– Hei, liniștește-te, zise el, ridicîndu-și mîinile în aer, ca și cum ar fi vrut să se apere. Înțeleg. Doar sîntem prieteni, nu-i așa?

– Îmi pare rău, spuse Kim. Probabil mă crezi isterică. Adevărul e că n-am mai fost atît de relaxată de cîteva săptămîni. Se întinse și-i strînse mîna lui Kinnard. Îți mulțumesc că îmi ești prieten.

După ce plecară din parc, merseră pe Newbury Street și se uitară prin vitrine. Apoi se cufundară în una dintre distracțiile preferate ale lui Kim. Intrară în librăria Waterstone's și răsfoiră printre cărți. Kim cumpără un roman de Dick Francis în ediție ieftină, iar Kinnard își cumpără un ghid turistic al Siciliei. Era un loc pe care spunea că își dorise dintotdeauna să-l viziteze.

Spre seară se opriră la un restaurant indian și mîncară o cină delicioasă în stil tradițional. Singura problemă era că restaurantul nu avea licență pentru băuturi. Amîndoi căzură de acord că mîncarea condimentată ar fi fost mult mai bună cu o bere rece.

De la restaurantul indian se întoarseră pe jos în Beacon Hill. Șezură împreună pe canapea și băură cîte un pahar de vin alb. Kim simți curînd că i se face somn.

Se culcă devreme, știind că a doua zi avea să se trezească în zori pentru a merge la serviciu. Cînd se strecură între cearșafurile proaspăt spălate ale lui Kinnard, nu mai avu nevoie de Xanax. Căzu aproape imediat într-un somn adînc, odihnitor.

19

Luni, 3 octombrie 1994

Kim aproape uitase cît de grea era o zi normală la SICU. Recunoscu cea dintîi că, după o lună de concediu, își pierduse îndemînarea necesară, atît fizic, cît și emoțional. Dar, pe măsură ce ziua se apropie de sfîrșit, trebui să recunoască faptul că îi plăcuseră intensitatea, provocarea și sentimentul de împlinire pe care îl avea cînd îi ajuta pe oameni, precum și camaraderia eforturilor comune.

Kinnard apăruse de cîteva ori în timpul zilei, cu pacienți de la chirurgie. Kim se străduí să se afle pe aproape, pentru a da o mînă de ajutor. Îi mulțumi din nou pentru somnul cel mai bun pe care îl avusese în ultimele săptămîni. El îi spuse că era binevenită oricînd, chiar și în seara aceea, în ciuda faptului că era de gardă și avea să-și petreacă noaptea la spital.

Lui Kim i-ar fi plăcut să rămînă. După singurătatea de pe domeniu, se simțise foarte bine în Boston și i se făcuse dor de vremea cînd locuise acolo. Dar știa că trebuia să se întoarcă. Nu-și făcea iluzii că Edward ar fi fost mai liber, dar simțea încă o puternică obligație de a fi alături de el.

Imediat ce își încheie tura, merse la intersecția dintre Charles și Cambridge și luă metroul de suprafață pînă în Harvard Square. Trenurile erau dese la ora aceea și, după numai douăzeci de minute, se îndreptă spre nord-vest, pe Massachusetts Avenue, pentru a ajunge la Facultatea de Drept de la Harvard.

Încetini pasul cînd își dădu seama că transpirase. Era tot o zi indiană fierbinte, dar fără seninul de cristal al zilei dinainte. Nu era nici o adiere de vînt, iar deasupra orașului plutea o ceață umedă, mai degrabă ca într-o zi de vară decît de toamnă. La buletinul meteorologic anunțaseră posibile furtuni violente, cu fulgere și tunete.

Întrebă un student cum să ajungă la biblioteca Facultății de Drept. O găsi fără dificultate. Aerul condiționat din interior era o ușurare.

Întrebă din nou unde era biroul lui Helen Arnold. Își spuse numele unei secretare și i se spuse să aștepte. Abia ce se așeză pe un scaun, că o negresă înaltă, slabă și foarte atrăgătoare apăru în ușă și îi făcu cu mîna.

– Sînt Helen Arnold și am vești bune pentru dumneavoastră, rosti femeia cu entuziasm.

O conduse pe Kim în birou și îi făcu semn să stea jos.

Kim rămase uimită de înfățișarea femeii. Nu era deloc ceea ce se aștepta să găsească în librăria unei facultăți de drept. Părul îi era împletit în cel mai elaborat spic pe care îl văzuse vreodată, iar rochia era din mătase de culori strălucitoare, strînsă ușor în talie cu o curea din lanț auriu.

– Am vorbit azi-dimineață, destul de devreme dacă vreți să știți, cu doamna Sturburg, care este o femeie minunată, și ea mi-a spus despre interesul dumneavoastră pentru Rachel Bingham.

Kim dădu afirmativ din cap în timpul acestei fraze pe care Helen o spuse cu o viteză amețitoare.

– Ați găsit-o? întrebă Kim, cînd Helen făcu o pauză.

– Și da, și nu, răspunse Helen și zîmbi cu căldură. Vestea bună e că am confirmat convingerea lui Katherine Sturburg că obiectul a supraviețuit incendiului din 1764. Sînt absolut sigură, credeți-mă. Se pare că fusese mutat permanent în apartamentul unuia dintre tutorii care locuiau în afara vechiului Harvard Hall. Nu-i așa că e o veste bună?

– Mă bucur, spuse Kim. De fapt, sînt chiar fericită că nu a fost distrus. Dar mi-ați răspuns ambiguu la întrebarea dacă l-ați găsit. Ce-ați vrut să spuneți prin „și da, și nu"?

– Pur și simplu, am vrut să spun că, deși nu am găsit cartea propriu-zisă, am găsit o mențiune a faptului că a fost, într-adevăr, adusă aici, la biblioteca Facultății de Drept. Am mai aflat că au existat oarecare dificultăți și neînțelegeri în privința clasificării obiectului, deși avea o legătură cu legea ecleziastică, după cum sugerează și scrisoarea dumneavoastră de la Increase Mather. Apropo, scrisoarea mi s-a părut o descoperire extraordinară și am înțeles că v-ați oferit să o donați Universității Harvard. E un gest foarte generos.

– Măcar atît să fac pentru tot deranjul pe care l-am provocat, spuse Kim. Dar despre opera lui Rachel Bingham? Știe cineva unde ar putea fi?

– Ar fi cineva, răspunse Helen. După ce am mai făcut niște săpături, am descoperit că obiectul a fost mutat de la biblioteca de drept la Facultatea de Teologie în 1825, imediat după ce a fost construit Divinity Hall. Nu știu de ce a fost mutat; poate din cauza problemei clasificării aici, la biblioteca de drept.

– Dumnezeule! exclamă Kim. Ce traseu a avut această carte.

– Mi-am luat libertatea de a o suna pe colega mea de la biblioteca Facultății de Teologie chiar înainte de prînz, spuse Helen. Sper că nu vă supărați.

– Bineînțeles că nu.

Era fericită că Helen luase inițiativa.

– O cheamă Gertrude Havermeyer, zise Helen. E un pic cam dură, dar e bună la suflet. Mi-a promis că va studia imediat problema.

Helen luă o bucată de hîrtie și notă numele și numărul de telefon al Gertrudei. Apoi luă o foaie cu harta campusului Harvard și încercui Facultatea de Teologie.

Cîteva minute mai tîrziu, Kim străbătea campusul. Trecu pe lîngă laboratorul de fizică și ocoli cladirea muzeului pentru a ajunge la Divinity Avenue. De acolo mai avea doar cîțiva pași pînă la biroul Gertrudei Havermeyer.

Deci din cauza dumneavoastră mi-am pierdut toată după-amiaza, spuse Gertrude cînd Kim se prezentă.

Gertrude Havermeyer stătea în fața mesei de lucru, cu mîinile proptite agresiv în șold. După cum sugerase Helen Arnold,

Gertrude avea un aer de severitate și asprime. Dar înfățișarea îi contrazicea duritatea. Era o femeie minionă, cu părul alb, care o fulgeră cu privirea pe Kim prin lentilele groase cu ramă de metal.

– Îmi pare rău dacă v-am deranjat, spuse Kim cu un aer vinovat.

– De cînd am primit telefonul lui Helen Arnold n-am mai avut nici o clipă pentru propria mea muncă, se plînse Gertrude. Mi-a luat cîteva ceasuri întregi.

– Sper că măcar eforturile nu v-au fost în zadar, zise Kim.

Am găsit o mențiune, într-un registru din perioada aceea, spuse Gertrude. Deci Helen a avut dreptate. Opera lui Rachel Bingham a fost transferată de la Facultatea de Drept și a ajuns aici, la cea de Teologie. Dar soarta a vrut să nu găsesc nici o referire la carte în computer sau în cataloagele vechi și nici măcar în cel mai vechi catalog, pe care îl ținem la subsol.

Kim se întristă.

– Îmi pare rău că v-am pus la treabă degeaba.

– Ei bine, nu m-am dat bătută, zise Gertrude. Niciodată. Cînd mă apuc de ceva, nu mă las. Așa că m-am întors la vechile fișe scrise de mînă din perioada în care a fost înființată biblioteca. A fost frustrant, dar am găsit totuși o referință, mai mult din întîmplare decît din perseverență. Pentru nimic în lume nu pot să înțeleg de ce nu a fost inclusă în catalogul principal al bibliotecii.

Speranțele lui Kim crescură. Urmărind dovezile Elizabethei, parcă s-ar fi urcat într-un carusel emoțional.

– Mai e aici lucrarea? întrebă ea.

– Bineînțeles că nu, răspunse Gertrude indignată. Dacă mai era, trebuia să apară în computer. Aici păstrăm lucrurile foarte ordonat. Nu, ultima mențiune pe care am găsit-o arată că a fost trimisă la Facultatea de Medicină în 1826, după ce a stat aici mai puțin de un an. Se pare că nimeni n-a știut unde să pună obiectul. Totul e foarte misterios, pentru că nu există nici cea mai mică indicație din ce categorie făcea parte.

– O, pentru Dumnezeu! exclamă Kim iritată. Căutarea acestei cărți sau orice o fi a devenit o glumă proastă.

– Nu te lăsa! îi ordonă Gertrude. Am depus o mulțime de eforturi pentru tine. Am sunat chiar și la biblioteca de medicină și am vorbit cu John Moldavian, care se ocupă de cărți rare și manuscrise. I-am spus povestea, și m-a asigurat că se va ocupa de ea imediat.

După ce mulțumi Gertrudei, Kim se întoarse la Harvard Square și luă metroul de suprafață pentru a se întoarce la Boston.

Era oră de vîrf, și fu nevoită să se înghesuie în tren. Nu erau locuri, așa că stătu în picioare. În timp ce trenul traversă, vuind, Longfellow Bridge, Kim începu să ia serios în considerare posibilitatea de a abandona cu totul căutarea operei Elizabethei. Era ca și cum ar fi alergat după un miraj. De fiecare dată cînd credea că se apropie, se dovedea a fi un drum fals.

Se urcă în mașină, în garajul de la MGH, porni motorul și apoi se gîndi la traficul pe care avea să-l înfrunte pe drumul de întoarcere în Salem. La ora aceea probabil că numai traversarea intersecției Leverett Circle avea să-i ia aproape o jumătate de oră.

Se răzgîndi, întoarse în direcția opusă și porni spre biblioteca de medicină. Se hotărîse că era mai bine să urmărească firul Gertrudei decît să stea prinsă în trafic.

John Moldavian părea perfect potrivit pentru a lucra într-o bibliotecă. Era un bărbat blînd, care vorbea încet, și a cărui dragoste pentru cărți era imediat vizibilă în felul atent și afectuos în care le mînuia.

Kim se prezentă și menționă numele Gertrudei. Ca răspuns, John începu imediat să caute ceva prin harababura de pe masa lui de lucru.

Am ceva pentru dumneavoastră, spuse el. Unde naiba am pus-o?

Kim îl urmări cum răsfoiește prin hîrtii. Avea o față îngustă, dominată de ochelarii cu rame groase. Mustața subțire părea aproape prea perfectă, ca și cum ar fi fost desenată cu un creion de sprîncene.

– Opera lui Rachel Bingham este aici, în bibliotecă? îndrăzni Kim să întrebe.

– Nu, nu mai e aici, răspunse John. Apoi chipul i se lumină. A, asta căutam. Ridică o foaie de hîrtie de xerox. Kim suspină în

tăcere. Aici se terminase și firul Gertrudei, se gîndi ea. M-am uitat prin registrele bibliotecii de medicină din 1826, continuă John. Am găsit această referință la lucrarea pe care o căutați.

– Lăsați-mă să ghicesc, spuse Kim. A fost mutată în altă parte.

John se uită la Kim pe deasupra foii pe care o ținea în mînă.

– De unde știți? întrebă el.

Kim rîse scurt.

– Așa s-a întîmplat și pînă acum, zise ea. Unde a fost dusă de aici?

– La Departamentul de Anatomie, răspunse John. Bineînțeles, astăzi se numește Departamentul de Biologie Celulară.

Kim clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– De ce Dumnezeu a fost trimisă acolo? întrebă ea retoric.

– Habar n-am, spuse John. Însemnarea pe care am găsit-o era destul de ciudată: un bilețel scris de mînă în grabă, lipit de carte, manuscris sau desen. V-am făcut o copie.

John îi înmînă foaia lui Kim.

Kim o luă. Era greu de citit și fu obligată să se răsucească pentru a profita de lumina care intra pe fereastră. Părea să spună: *Curiozitate născocită de Rachel Bingham în 1691* Cuvîntul „curiozitate" îi aduse aminte lui Kim de ceea ce spunea Mary Custland despre „culegerea de curiozități" pierdută în incendiul din 1764 și îi sugeră că opera lui Rachel Bingham făcuse parte din această colecție. Kim își aduse aminte de scrisoarea lui Jonathan către tatăl său și presupuse că scrisul la care se uita acum era al lui Jonathan. Îl văzu, cu ochii minții, pe Jonathan Stewart mîzgălind în pripă biletul, grăbit să iasă din camera tutorelui în care intrase pe furiș pentru a schimba numele în Rachel Bingham. Dacă ar fi fost descoperit, probabil că i s-ar fi cerut să părăsească colegiul.

– L-am sunat pe șeful departamentului, spuse John, întrerupînd meditația lui Kim. Mi-a recomandat pe un alt domn, numit Carl Nebolsine, care este administratorul Muzeului de Anatomie Warren. Așa că i-am dat telefon. Mi-a spus că, dacă vreau să văd exponatul, trebuie să merg pînă la clădirea administrației.

– Vreți să spuneți că e acolo? întrebă Kim neîncrezătoare.

– Se pare că da, răspunse John. Muzeul de Anatomie Warren este la etajul al cincilea al clădirii A, care se află pe colțul opus ieșirii din bibliotecă. Vreți să mergeți acolo?

– Sigur că da, zise Kim.

Simți că i se accelerează pulsul la gîndul că era posibil să fi găsit, în sfîrșit, dovezile Elizabethei. John întinse mîna spre telefon.

– Dați-mi voie să văd dacă domnul Nebolsine mai e acolo. Cu puțin timp în urmă era, dar cred că are mai multe birouri. Se pare că are în îngrijire mai multe muzee și colecții mai mici împrăștiate prin toată comunitatea Harvard.

John avu o conversație rapidă în mijlocul căreia îi făcu semn lui Kim că era în regulă. Cînd închise, spuse:

Aveți noroc. E încă acolo și vă așteaptă la muzeu dacă mergeți imediat.

– Am plecat, zise Kim.

Îi mulțumi lui John și traversă repede pînă la clădirea A, o construcție în stilul Renașterii Grecești, cu o boltă masivă sprijinită de coloane dorice. Un paznic o opri imediat ce intră, dar cînd îi văzu legitimația de la MGH îi făcu semn să intre.

Kim coborî din lift la etajul al cincilea. Muzeul, atîta cît era, era înghesuit de-a lungul unui perete din stînga și consta dintr-o serie de rafturi cu vitrină. Acestea conțineau colecția obișnuită de instrumente chirurgicale primitive, care puteau face și pe un stoic să tresară, fotografii vechi și specimene patologice. Erau o mulțime de cranii, inclusiv unul care avea o gaură prin ochiul stîng și prin frunte.

– Acesta este un caz foarte interesant, spuse o voce. Kim își ridică privirea pentru a vedea un bărbat mult mai tînăr decît se așteptase pentru un administrator de muzeu. Dumneavoastră trebuie să fiți Kimberly Stewart. Eu sînt Carl Nebolsine. Își strînseră mîinile. Vedeți bățul acesta de aici? spuse Carl, indicîndu-i o vergea de oțel lungă de cinci picioare. Se numește băț pentru tasat. Se folosea pentru a înfunda praf de pușcă și pămînt într-o gaură făcută special pentru a arunca ceva în aer. Într-o zi, acum vreo sută de ani, această vergea a trecut prin capul acelui om. Carl îi arătă craniul. Ceea ce e uimitor e că omul a supraviețuit.

– N-a pățit nimic? întrebă Kim.

– Se spune că personalitatea lui n-a mai fost atît de plăcută după ce și-a revenit, dar a cui ar fi fost? răspunse Carl.

Kim trecu în revistă și alte exponate. În colțul îndepărtat văzu cîteva cărți.

– Am înțeles că vă interesează exponatul lui Rachel Bingham, spuse Carl.

– E aici? întrebă Kim.

– Nu, răspunse Carl. Kim se uită la el, ca și cum n-ar fi auzit bine. E jos, în depozit. Nu primim prea multe cereri de a-l vedea și nu avem nici pe departe spațiu pentru a expune tot ce avem. Vreți să îl vedeți?

– Foarte mult, zise Kim ușurată.

Luară liftul pînă la subsol și parcurseră un traseu labirintic pe care lui Kim nu i-ar fi plăcut să-l străbată singură înapoi. Carl descuie o ușă de oțel. Întinse mîna înăuntru și aprinse luminile: cîteva becuri simple.

Camera era plină de dulapuri cu vitrină, prăfuite și demodate.

– Îmi cer scuze pentru dezordine, zise Carl. E foarte murdar. Nimeni nu prea vine pe aici.

Kim îl urmă pe Carl, care își croi drum printre dulapuri. Trecînd pe lîngă fiecare, Kim observă un amestec de oase, cărți, instrumente și borcane cu organe conservate. Carl se opri. Ea veni în spatele lui. El se dădu la o parte și îi făcu semn să se uite în dulapul din fața lui.

Kim se dădu înapoi, cu un amestec de groază și dezgust. Nu se așteptase deloc să vadă așa ceva. Înghesuit într-un borcan mare de sticlă, plin cu un conservant maroniu, era un fetus de patru-cinci luni care arăta ca un monstru.

Fără să bage de seamă reacția lui Kim, Carl deschise dulapul. Băgă mîna înăuntru și trase recipientul greu în afară, agitînd conținutul care dansă grotesc, astfel încît bucăți de țesut se desprinseră și căzură ca fulgii de zăpadă dintr-un glob de sticlă cu scene de iarnă.

Kim își duse o mînă la gură și se holbă la fetusul anencefalic, fără creier și cu craniul plat. Avea cerul gurii despicat, ceea ce

făcea ca gura să pară că i se apropie de nas. Trăsăturile îi erau și mai deformate de faptul că erau lipite de sticla recipientului. Exact în spatele ochilor relativ mari, ca de broască, craniul i se aplatiza și era acoperit de o claie de păr negru. Maxilarul masiv era total disproporționat față de restul feței. Brațele noduroase se terminau cu mîini ca niște lopeți, cu degete scurte, unele lipite, care semănau cu niște copite despicate. Din spate îi atîrna o coadă ca de pește.

– Vreți să-l scot, ca să-l puteți duce la lumină? întrebă Carl.

– Nu! protestă Kim, puțin prea aspru.

Cu o voce mai calmă, îi spuse lui Carl că putea vedea exponatul foarte bine acolo unde era.

Kim înțelegea perfect cum ar fi privit oamenii din secolul al șaptesprezecelea o asemenea malformație cumplită. Sărmana creatură putea fi considerată ușor însuși diavolul. Într-adevăr, Kim văzuse cópii ale unor gravuri de pe vremea aceea, înfățișîndu-l pe diavol, care arătau identic.

– Vreți măcar să-l întorc, ca să-l vedeți și din partea cealaltă? întrebă Carl.

Nu, mulțumesc, spuse Kim, îndepărtîndu-se din reflex de specimen.

Acum își dădea seama de ce cei de la Facultatea de Drept și cea de Teologie nu știuseră ce să facă cu el. Își aminti, de asemenea, biletul pe care i-l arătase John Moldavian la biblioteca de medicină. Nu era *Curiozitate născocită de Rachel Bingham în 1691* Cuvîntul era *născută,* nu *născocită.*

Kim își aduse aminte și de însemnarea din jurnalul Elizabethei în care aceasta își exprima îngrijorarea pentru nevinovatul Job. Nu era o referire biblică. Elizabeth știa că era însărcinată și își botezase deja copilul Job. Ce coincidență tragică, se gîndi ea.

Îi mulțumi lui Carl și se întoarse, clătinîndu-se, la mașină. Pe drum, se gîndi la dubla tragedie a Elizabethei, de a fi însărcinată în același timp în care înghițea, fără să știe, otrava unei ciuperci ce creștea în proviziile ei de secară. În zilele acelea, oricine ar fi fost convins că Elizabeth avusese relații cu diavolul pentru a da naștere unui asemenea monstru – manifestarea sigură a unei legături cu diavolul, mai ales că „crizele" apăruseră în casa Elizabethei și se răspîndiseră

apoi în celelalte case unde copiii duseseră pîinea făcută de ea. Curajul ei, conflictul neinspirat cu familia Putnam și schimbarea statutului social nu o ajutaseră deloc să-și îmbunătățească situația.

Kim ajunse la mașină, urcă și porni motorul. Pentru ea era perfect clar de ce Elizabeth fusese acuzată și condamnată pentru vrăjitorie.

Kim conduse ca în transă. Începea să înțeleagă de ce Elizabeth refuzase să mărturisească pentru a-și salva viața, așa cum îi ceruse, fără îndoială, Ronald. Elizabeth știa că nu era vrăjitoare, dar încrederea în inocența ei îi fusese, în mod sigur, zdruncinată, mai ales că toți se întorseseră împotriva ei: prietenii, magistrații, chiar și preoții. Cu soțul plecat, Elizabeth nu avusese nici un fel de sprijin. Complet singură, își închipuise, probabil, că era vinovată de o încălcare îngrozitoare a legilor lui Dumnezeu. Cum altfel și-ar fi putut explica nașterea unei creaturi atît de demonice? Poate crezuse chiar că își meritase soarta.

Kim rămase blocată în traficul de pe Storrow Drive, fiind nevoită să înainteze țol cu țol. Vremea nu era mai bună decît înainte. De fapt, era chiar mai cald. Începu să-i fie din ce în ce mai teamă să nu rămînă închisă în mașină.

În cele din urmă, reuși să treacă de strangularea de la semaforul din Leverett Circle. Scăpată din chingile orașului, se îndreptă spre nord, pe Interstate 93. O dată cu libertatea fizică, avu revelația libertății spirituale. Începu să creadă că șocul confruntării cu monstrul Elizabethei o ajutase să înțeleagă mesajul pe care credea că Elizabeth încerca să i-l comunice, și anume că trebuia să aibă încredere în ea însăși. Nu trebuia să-și piardă încrederea din cauza părerilor altora, așa cum facuse sărmana Elizabeth. Nu trebuia să le permită unor figuri autoritare să pună stăpînire pe viața ei. Elizabeth nu avusese de ales, dar Kim avea.

Gîndurile îi alergau nebunește. Rememoră toate orele obositoare pe care le petrecuse cu Alice McMurrey, discutînd despre lipsa ei de încredere în sine. Își aminti teoriile pe care i le prezentase Alice pentru a o explica: detașarea emoțională a tatălui ei, eforturile ei zadarnice de a-i face pe plac și pasivitatea mamei sale în fața aventurilor tatălui ei. Deodată toate acestea i se păruri

neînsemnate. Discuțiile acestea nu o impresionaseră niciodată, așa cum făcuse șocul final al tragediei Elizabethei.

Totul i se părea limpede acum. Nu conta dacă lipsa ei de încredere venea din situația specifică a familiei sale sau din temperamentul ei timid, sau din amîndouă. Realitatea era că nu-și lăsase niciodată propriile interese și aptitudini să-i traseze drumul în viață. Cariera pe care și-o alesese era un bun exemplu. La fel și modul ei de viață actual.

Trebui să frîneze brusc. Spre mirarea și dezamăgirea ei, traficul era blocat pe autostrada de obicei liberă. Din nou fu nevoită să înainteze la pas, în timp ce căldura ca de vară năvălea în valuri pe geamul deschis. Spre vest, văzu nori uriași de furtună adunîndu-se la orizont.

În timp ce înainta încet, simți o hotărîre bruscă. Trebuia să-și schimbe viața. Mai întîi, îl lăsase pe tatăl ei să o conducă, în ciuda faptului că nu existase nici o apropiere între ei. Iar acum îi permitea lui Edward să facă același lucru. Edward trăia cu ea doar cu numele. În realitate, nu făcea decît să profite de ea, fără să-i dea nimic în schimb. Laboratorul Omni nu trebuia să se afle pe proprietatea ei, iar cercetătorii nu trebuia să locuiască în casa familiei Stewart.

Pe măsură ce traficul se rări și Kim reuși să accelereze, își promise că nu avea să lase lucrurile așa. Își spuse că avea să stea de vorbă cu Edward imediat ce avea să ajungă pe domeniu.

Conștientă de slăbiciunea ei în privința confruntărilor emoționale și de tendința de a le amîna, Kim sublinie că era important să vorbească cu Edward cît mai repede, acum că avea motive să creadă că medicamentul Ultra era teratogen, sau putea afecta dezvoltarea fetusului. Kim știa că o asemenea informație era vitală pentru studiul unui medicament experimental, nu numai pentru a proteja femeile gravide, dar și pentru că multe substanțe teratogene erau, de asemenea, cancerigene.

Cînd intră pe domeniu, era deja aproape șapte. Din cauza norilor care se îngrămădeau spre vest, era mai întuneric decît de obicei la ora aceea. Cînd se apropie de laborator, văzu că luminile fuseseră deja aprinse.

Parcă, dar nu coborî imediat din mașină. În ciuda hotărîrii sale, se trezi întrebîndu-se dacă să intre sau nu în laborator. Deodată, găsi o mulțime de pretexte pentru a amîna vizita. Deschise portiera și coborî.

– O să faci asta chiar de-ar fi să mori, își spuse ea.

Își netezi cutele uniformei, își aranjă părul și intră în laborator. Imediat ce ușa dinăuntru se închise în spatele ei, Kim sesiză că atmosfera din laborator se shimbase din nou. Era sigură că David și Gloria, poate chiar și Eleanor, o văzuseră, dar nu o băgară în seamă. De fapt, îi întoarseră chiar spatele și o ignorară în mod intenționat. Nu se auzeau rîsete și nici măcar discuții. Tensiunea din aer era palpabilă.

Atmosfera încordată îi spori neliniștea, dar se strădui să-l caute pe Edward. Îl găsi într-un colț întunecat, la calculator. Strălucirea de un verde-pal a ecranului proiecta o lumină stranie pe chipul lui.

Se apropie și rămase o clipă alături de el. Nu voia să-l întrerupă. Îi privi mîinile care dansau pe tastatură și sesiză că degetele îi tremurau ușor între două bătăi. Auzi, de asemenea, că respira mai des decît ca.

Cîteva minute se scurseră cu greu. Edward o ignoră.

– Te rog, Edward, spuse ea, în cele din urmă. Vocea îi tremură. Trebuie să vorbim.

– Mai tîrziu, zise Edward.

Nu se uită la ea.

– E important să vorbim acum, reluă Kim, ezitînd.

Edward sări în picioare, speriind-o. Mișcarea bruscă îi împinse scaunul ergonomic, care alunecă pe podea pînă se izbi de un dulap. Își apropie fața de a lui Kim, astfel încît ea îi putu vedea păienjenișul de vase de sînge care îi acoperea albul ochilor ieșiți din orbite.

– Am spus mai tîrziu! repetă el printre dinții încleștați.

O fulgeră cu privirea, ca și cum ar fi provocat-o să-l contrazică.

Kim făcu un pas înapoi și se lovi de masa de laborator. Întinse o mînă nesigură pentru a se sprijini și răsturnă un flacon pe jos. Acesta se sparse cu zgomot, iritînd nervii și așa fragili ai lui Kim.

Nu se mișcă. Îl urmări speriată pe Edward. Se purta din nou ca și cum ar fi fost pe punctul de a-și pierde controlul, exact așa cum

făcuse și când aruncase paharul de vin, în locuința lui din Cambridge. Își închipui că se întîmplase ceva foarte important în laborator, care stîrnise o gravă neînțelegere. Orice ar fi fost, toată lumea era cu nervii la pămînt, în special Edward.

Prima reacție a lui Kim fu să-l compătimească pe Edward, știind cît de mult muncea. Dar apoi se stăpîni. Cu ajutorul cunoașterii de sine, pe care o dobîndise de curînd, înțelese că asemenea gînduri reprezentau o întoarcere la vechile ei obiceiuri. Ea era hotărîtă să asculte mesajul Elizabethei. O dată pentru totdeauna, trebuia să pună picioarul în prag și să se gîndească la propriile ei nevoi.

În același timp, reuși să gîndească realist. Știa că nu avea nimic de cîștigat dacă îl provoca în mod nesăbuit pe Edward. După comportamentul lui din acel moment, era mai mult decît limpede că nu avea chef să discute despre relația lor.

Îmi pare rău că te-am întrerupt, spuse ea cînd observă că Edward își recăpătase cît de cît controlul. E clar că nu e un moment potrivit. Mă duc acasă. Vreau neapărat să vorbim, așa că vino cînd ești pregătit.

Se întoarse cu spatele la computer și plecă. Merse doar cîțiva pași, apoi se opri și se întoarse.

– Am aflat ceva astăzi ce ar trebui să știi, zise ea. Am motive să cred că Ultra ar putea fi teratogen.

– Vom testa medicamentul pe șoareci și șobolani gestanți, spuse Edward ursuz. Dar, pentru moment, avem o problemă mai presantă.

Kim observă că Edward avea o vînătaie în partea stîngă a capului. Apoi îi văzu tăieturile de pe mîini, asemănătoare cu cele pe care le văzuse la Curt. Făcu, din reflex, un pas înapoi.

– Te-ai rănit, zise ea.

Încercă să-i ia mîna pentru a examina rana.

– Nu e grav, spuse Edward, îndepărtîndu-i, brutal, mîna.

Îi întoarse spatele și, după ce-și recuperă scaunul, se așeză la calculator și își reluă munca.

Kim părăsi laboratorul descumpănită; niciodată nu putea ghici cum avea să fie sau să se poarte Edward. Afară văzu că se întunecase de tot. Nu era nici măcar un strop de aer. Frunzele

copacilor atîrnau nemișcate. Cîteva păsări străbăteau cerul amenințător, în căutarea unui adăpost.

Se grăbi spre mașină. Își ridică privirea spre norii negri care se apropiaseră și mai mult și văzu deasupra acestora un păienjeniș de fulgere scurte. Nu se auzea nici un tunet. Pe drumul scurt pînă acasă, aprinse farurile.

Ajunsă în casă, se duse direct în salon. Se uită la portretul Elizabethei și o privi cu și mai multă simpatie, admirație și recunoștință. După ce se uită cîteva minute la chipul feminin, puternic, cu ochii verzi strălucitori, începu să se calmeze. Imaginea îi dădea puteri și, în ciuda eșecului de la laborator, știa că nu avea să dea înapoi. Avea să-l aștepte pe Edward, dar numai pentru a vorbi cu el.

Își luă ochii de la portret și se plimbă prin casa pe care o împărțise cu Elizabeth. În ciuda singurătății ei din ultimul timp, era o casă intimă, romantică, și nu se putu abține să nu se întrebe cît de diferit ar fi fost dacă în locul lui Edward ar fi fost Kinnard.

În sufragerie, care pe timpul Elizabethei fusese bucătăria, regretă că masa fusese folosită atît de rar. Fără îndoială, septembrie fusese o lună moartă, iar ea își reproșă că îl lăsase pe Edward să o atragă în cruciada lui de obținere a medicamentului.

Cu o străfulgerare bruscă de mînie, merse chiar mai departe și recunoscu, pentru prima oară, că lăcomia incipientă a lui Edward și noua lui personalitate determinată de Ultra o dezgustau. Mintea ei nu putea accepta ideea de a obține cunoașterea de sine, siguranța și fericirea cu ajutorul medicamentelor. Totul era fals. Conceptul de psihofarmacologie cosmetică o dezgusta.

După ce își analiză adevăratele sentimente pentru Edward, gîndurile i se întoarseră la Kinnard. Datorită noii sale înțelegeri, își dădu seama că purta o parte importantă de vină pentru problemele lor recente. Cu aceeași asprime cu care judecase lăcomia lui Edward, se critică și pe sine pentru că, de teamă să nu fie respinsă, interpretase greșit interesele copilărești ale lui Kinnard.

Suspină. Era epuizată fizic și mental. Pentru prima dată în ultimele luni, nu mai avea senzația aceea vagă, dar iritantă, de

anxietate, care o chinuise. Deși știa că viața ei era dată peste cap, era hotărîtă să o schimbe și știa ce anume trebuia schimbat.

Intră în cadă și făcu o baie lungă, odihnitoare, cum nu mai făcuse de foarte mult timp. După aceea, se schimbă într-un costum lejer de jogging și își pregăti cina.

După masă, se duse la fereastra din salon și se uită îndelung la laborator. Se întrebă ce gîndea Edward și cînd avea să-l vadă.

Își întoarse privirea de la laborator și se uită la siluetele întunecate ale copacilor. Erau complet nemișcați, ca și cum ar fi fost împlîntați în iarbă; nu era nici un pic de vînt. Furtuna care părea iminentă, cînd ajunsese acasă, se oprise la vest. Apoi văzu biciul unui fulger. De data aceasta, se descărcă în pămînt, urmat de un tunet îndepărtat.

Se întoarse în cameră și privi din nou portretul Elizabethei de deasupra căminului, gîndindu-se la fetusul sinistru, malformat, care plutea în borcanul cu conservant. Se cutremură din nou. Nu era de mirare că oamenii de pe vremea Elizabethei credeau în farmece, magie și vrăjitorie. Pe atunci nu exista nici o altă explicație pentru asemenea evenimente tulburătoare.

Se apropie mai mult de tablou și studie trăsăturile Elizabethei. Siguranța ei era evidentă în linia maxilarului, în forma buzelor și în privirea directă. Kim se întrebă dacă această trăsătură ținea de temperament sau de caracter, dacă era înnăscută sau deprinsă, naturală sau cultivată.

Se gîndi la noua ei hotărîre, dobîndită cu ajutorul Elizabethei, și se întrebă dacă va reuși să o păstreze. Simțea că începuse bine mergînd la laborator în după-amiaza aceea. Era sigură că înainte nu ar fi fost în stare să o facă.

Pe măsură ce seara înainta, începu să se gîndească la posibilitatea de a-și schimba cariera și să se întrebe dacă avea curajul să-și asume acest risc. Cu moștenirea ei, știa că nu putea folosi banii drept pretext. Perspectiva unei transformări atît de profunde a stilului de viață o speria, mai ales ideea de a face ceva în domeniul artistic. Dar, în același timp, o atrăgea.

Una dintre consecințele neașteptate ale eforturilor ei de a clasifica cele trei sute de ani de documente de afaceri din castel fusese

descoperirea faptului că familia ei contribuise foarte puțin la dezvoltarea comunității. Teancurile de hîrtii și castelul de prost gust care le adăpostea erau singurele moșteniri importante. Nu fusese nici un artist, nici un muzician și nici un scriitor printre ei. În ciuda averii lor, nu adunaseră nici o colecție de artă, nu dotaseră nici o orchestră și nici o bibliotecă. De fapt, nu avuseseră nici o contribuție culturală, doar dacă afacerile nu reprezentau prin ele însele o cultură.

Pe la ora nouă, era moartă de oboseală. Cîntări o clipă posibilitatea de a se întoarce la laborator, dar o respinse repede. Dacă Edward ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, ar fi venit acasă. Îi scrise un bilet pe care îl lipi de oglinda de la baie. Acesta spunea simplu: *Mă trezesc la cinci și vorbim atunci.*

După ce scoase pisica afară pentru o scurtă plimbare, Kim se culcă. Nici măcar nu încercă să citească sau să folosească un somnifer. În cîteva minute, adormi buștean.

20

Marți, 4 octombrie 1994

Un tunet neobișnuit de puternic o smulse pe Kim dintr-un vis adînc într-o fracțiune de secundă. Casa mai vibra încă din cauza zgomotului înfiorător, cînd își dădu seama că ședea dreaptă în pat. Din cauza zgomotului, Sheba sărise din pat și se ascunsese dedesubt.

La cîteva minute după tunet începu ploaia și vîntul în rafale. După ce întîrziase atît, furtuna izbucni cu o furie dezlănțuită. Picături de ploaie, atît de mari, încît sunau ca grindina, răpăiră pe acoperișul de țiglă de deasupra capului lui Kim. Auzi, de asemenea, ploaia bătînd pe pervazul ferestrei dinspre vest.

Se repezi din pat la fereastră și se luptă să o închidă. Simțea cum vîntul împingea ploaia în cameră. Cînd era pe punctul de a închide fereastra la loc, un fulger lovi paratrăsnetul de pe unul dintre turnurile castelului și scăldă tot domeniul într-o lumină albastră.

În secunda în care fulgerul lumină cîmpul dintre casă și castel, văzu o imagine șocantă. O siluetă fantomatică, îmbrăcată sumar, alerga prin iarbă. Deși nu putea fi sigură, de vreme ce nu prinsese decît o imagine fugară, i se păru că era Eleanor.

Tresări cînd un alt tunet puternic urmă îndeaproape fulgerul. Își ignoră vibrațiile din urechi și se strădui să vadă afară, în întuneric. Așteptă încă un fulger, dar nu mai veni nici unul.

Plecă de la fereastră și traversă în fugă coridorul spre camera lui Edward. Era convinsă că nu i se păruse; cineva era afară. Nu conta dacă era Eleanor sau altcineva. Nimeni nu trebuia să umble pe afară pe furtuna aceea, mai ales cînd exista și pericolul animalului sălbatic care terorizase împrejurimile.

Trebuia să-i spună lui Edward. Rămase surprinsă să găsească ușa închisă la camera lui. Întotdeauna o lăsa deschisă. Bătu la ușă. Nu primi nici un răspuns, așa că bătu mai tare. Cînd văzu că nici acum nu răspunde, se aplecă să se uite la broasca ușii vechi. Un șperaclu ieșea din gaura cheii, ceea ce însemna că ușa nu putea fi încuiată. O deschise.

De unde stătea, Kim auzi respirația grohăitoare a lui Edward. Îl strigă de cîteva ori, din ce în ce mai tare, dar el nu se mișcă.

Un nou fulger scăldă încăperea în lumină. Îl zări scurt, pe Edward întins pe spate, cu mîinile și picioarele desfăcute. Era în slip și în maiou. Un crac al pantalonilor nu fusese complet dezbrăcat, iar pantalonii atîrnau pe dos peste marginea patului.

Kim tresări din nou, așteptînd tunetul, care nu o dezamăgi. Furtuna părea să se fi concentrat deasupra domeniului.

Aprinse lumina de pe hol, care se revărsă în camera lui Edward, și se repezi la patul lui. Încercă să-l strige din nou. Nu reuși nimic, așa că îl mișcă ușor. Nu numai că nu se trezi, dar nici măcar respirația nu i se schimbă. Îl scutură puternic și, cînd nici aceasta nu avu nici un efect, începu să se îngrijoreze. Parcă era în comă.

Aprinse veioza de lîngă pat la nivelul cel mai intens. Edward era întruchiparea liniștii. Chipul îi era lipsit de expresie și avea gura deschisă. Îl apucă cu mîinile de umeri și îl scutură de mai multe ori, strigîndu-l tare pe nume.

Abia atunci i se modifică respirația. Apoi deschise ochii.

– Edward, te-ai trezit? întrebă ea.

Îl zgîlțîi din nou și capul i se bălăngăni într-o parte și-n alta, ca al unei păpuși.

Edward păru confuz și dezorientat pînă cînd o văzu. Îl ținea încă de umeri.

Kim văzu cum pupilele lui Edward se dilatară brusc, ca ale unei pisici care se pregătește să sară. Apoi ochii i se îngustară pînă

ajunseră simple linii, iar buza de sus i se ridică asemeni unui animal care mîrîie. Fața, mai devreme placidă, i se contorsionă într-o expresie de furie pură.

Șocată de această metamorfoză oribilă și neașteptată, Kim îi dădu drumul la umeri și făcu un pas înapoi. O șocase faptul că se înfuriase atît de tare că fusese trezit. Edward scoase un zgomot gutural, asemănător cu un mîrîit, și se ridică. Se holba la ea, fără să clipească.

Ea se repezi spre ușă, conștientă că el se năpustise după ea. Îl auzi căzînd pe podea, împiedicat, probabil, în pantalonii pe care nu și-i dăduse jos de tot. Kim trînti ușa în spatele ei și o încuie cu cheia din broască.

După ce coborî scările în fugă, alergă la telefonul din bucătărie. Știa că se întîmplase ceva teribil cu Edward. Nu era doar furios că fusese trezit din somn. Ceva se rupsese în mintea lui.

Sună la 911, dar, înainte de a se face legătura, auzi lovituri în ușa dormitorului lui Edward și apoi aceasta se izbi de perete. O clipă mai tîrziu, îl auzi pe Edward mîrîind în capul scărilor și apoi coborînd.

Ieșindu-și din minți de spaimă, Kim scăpă telefonul și o luă spre ușa din spate. Cînd ajunse la ea, se uită peste umăr și îl văzu pe Edward lovindu-se de masa din sufragerie și aruncînd-o într-o parte din calea lui. Era complet dezorientat.

Kim deschise ușa și ieși afară, în ploaia care cădea în rafale. Singurul ei gînd era să ceară ajutor, iar locul cel mai apropiat era castelul. Ocoli casa și porni peste cîmp, alergînd cît putea de repede în întunericul ca de smoală.

Un fulger cumplit despică cerul și lumină peisajul scăldat în ploaie, conturînd pentru puțin timp castelul. Tunetul urmă imediat și zgomotul se reflectă în fațada sumbră a acestuia. Kim nu-și întrerupse fuga. Se bucură să vadă lumini la cîteva ferestre din camera servitorilor.

Cînd ajunse pe pietrișul din fața castelului, fu nevoită să încetinească. Deși, în panica ei, nu băgase de seamă că alergase în picioarele goale, pietricelele erau prea dureroase ca să poată fi ignorate. Cu un pas destul de rapid, se îndreptă spre latura clădirii,

dar cînd se apropie de podul fals observă că ușa principală era întredeschisă.

Gîfîind, se repezi înăuntru. Fugi direct prin holul de la intrare, în camera principală, unde se revărsa, dinspre sud, lumina palidă de la ferestrele înalte cît două etaje. Era lumina de la orașele din jur, reflectată în plafonul jos de nori.

Intenționase să treacă prin sufragerie, spre bucătărie și spre aripa servitorilor de dincolo de aceasta, dar nu ajunse prea departe cînd se lovi de Eleanor. Cămașa de noapte albă, de dantelă, i se lipise udă de corp.

Kim se opri brusc, paralizată pe moment. Acum știa că nu se înșelase: Eleanor fusese cea pe care o văzuse alergînd pe cîmp. Kim se pregăti să o avertizeze în legătură cu Edward, dar cuvintele i se înecară în gît cînd îi văzu fața în lumina palidă. Avea aceeași expresie indescriptibilă de ferocitate pe care o văzuse la Edward cînd îl trezise. Mai mult, Eleanor avea gura mînjită cu sînge, ca și cum tocmai ar fi mîncat carne crudă.

Întîlnirea cu Eleanor o făcu să-și piardă avansul față de Edward. Gîfîind, acesta intră, clătinîndu-se, în cameră și ezită, aruncîndu-i o privire sălbatică lui Kim, în lumina slabă. Părul ud îi era lipit de cap. Era îmbrăcat doar în tricou și pantaloni scurți, toate pline de noroi.

Kim se întoarse spre el. Înfățișarea lui schimbată o îngrozi din nou. Nu avea trăsăturile alterate, dar fața îi reflecta o furie animalică.

Edward porni spre ea, dar se opri cînd își văzu colega de cercetare. Ignorînd-o pentru moment pe Kim, se răsuci spre Eleanor Cînd ajunse la un pas de ea, își lăsă agresiv capul pe spate, ca și cum ar fi adulmecat aerul. Eleanor făcu la fel și se rotiră încet unul în jurul altuia.

Kim se cutremură. Parcă ar fi fost prizonieră într-un coșmar, în care două animale sălbatice se întîlneau în junglă și se cercetau pentru a vedea dacă nu cumva unul era prădător și celălalt pradă.

Kim se dădu ușor înapoi, în timp ce Edward și Eleanor erau preocupați. Imediat ce văzu drumul liber spre sufragerie, țîșni.

Mișcarea ei bruscă îi sperie pe cei doi. Ca și cum ar fi fost mînați de un instinct carnivor primar, porniră în urmărirea ei.

Traversînd în fugă sufrageria, Kim înhață cîteva scaune de la masă și le aruncă în urma ei, sperînd să-și încetinească urmăritorii. Reuși mai bine decît își închipuise. Ca și cum ar fi fost dezorientați de scaunele neașteptate și nereușind să le evite, Edward și Eleanor se loviră de ele. Căzură, urlînd hidos, inuman. Dar obstacolul nu-i întîrzie prea mult. Cînd intră în bucătărie, Kim aruncă o privire fugară peste umăr și văzu că se ridicaseră în picioare și-și aruncau scaunele din cale, fără să le pese de răni.

Începu să strige după ajutor imediat ce intră în aripa servitorilor, dar nu se opri din fugă. Ajunse la scări și se năpusti spre etajul al doilea, strigînd în continuare. Fără nici o ezitare, năvăli în camera pe care știa că o ocupă François. Acesta dormea în pat, cu lumina aprinsă.

Se repezi la el, strigîndu-l pe nume. Îl zgîlții disperată, dar el nu se trezi. Țipă la el și începu să-l scuture din nou, dar apoi îngheță. În ciuda panicii, își aminti că Edward fusese la fel de greu de trezit.

Se dădu un pas înapoi. François deschise încet ochii. Ca și la Edward, fața lui suferi o transformare sălbatică. Ochii i se îngustară, iar buza de sus i se ridică, dezvelindu-i dinții. Din gură îi ieși un mîrîit inuman. Într-o fracțiune de secundă, devenise un animal turbat, scos din minți.

Kim se răsuci ca să fugă, dar Edward și Eleanor ajunseseră la ușă, blocîndu-i ieșirea. Fără să ezite o secundă, Kim se năpusti pe ușa care dădea în camera de zi a apartamentului și de acolo ieși în hol. Ajunsă înapoi pe scară, urcă la etajul următor și intră într-o altă cameră care știa că era locuită.

Se opri pe prag, cu mîna pe ușa deschisă. Curt și David erau pe podea, îmbrăcați sumar și plini de noroi. Apa le picura din păr, arătînd că fuseseră de curînd afară. În fața lor era o pisică parțial dezmembrată. Ca și Eleanor, aveau fețele mînjite sînge.

Kim trînti ușa. Îi auzi pe ceilalți urcînd. Se întoarse și deschise ușa care făcea legătura cu partea centrală a casei. Măcar cunoștea locul.

Traversă în fugă apartamentul central. Fiind spre sud, era scăldat în aceeași lumină ca și camera mare de la parter. Reuși să evite consolele, scaunele cu spătare înalte și canapelele, dar, în fuga ei, alunecă pe un covor și se izbi de ușa care dădea în aripa de oaspeți. După ce se luptă o clipă cu clanța, deschise larg ușa. Holul de dincolo era scăldat în beznă, dar, știind că nu era mobilă, alergă orbește.

Imediat după aceea se lovi de un obstacol neprevăzut, care îi intră în stomac și o dezechilibră. Căzu cu un zgomot puternic. Preț de o clipă nu se mișcă, întrebîndu-se dacă se rănise grav. Stomacul îi pulsa, iar genunchiul drept îi amorțise. Simți că i se prelinge ceva de-a lungul brațului și bănui că era sînge.

Bîjbîi în jur prin beznă. Apoi își dădu seama de ce se împiedicase. Erau uneltele și masa de lucru a instalatorilor. Își mutaseră echipamentul în aripa de oaspeți, pentru a verifica și repara țevile de scurgere de acolo.

Ascultă. Auzi un zgomot îndepărtat de uși care se deschideau și se trînteau în aripa servitorilor. Sunetele îi sugerară că creaturile – nu putea să le numească oameni în actuala lor stare – o căutau la întîmplare. Nu urmaseră singurul trasеu posibil, ceea ce arăta că nu acționau inteligent. Se gîndi că, probabil, își foloseau limitat creierul și operau mai mult din instinct și reflex.

Se ridică. Amorțeala genunchiului se transforma într-o durere ascuțită. Îl atinse și simți că începuse să se umfle.

Ochii i se adaptau la întuneric și deslușі masa de lucru și celelalte unelte. Văzu un cot de țeavă și o ridică pe post de armă, dar își dădu seama că era din plastic și o aruncă. Apoi ridică un ciocan, dar îl aruncă și pe acesta, în schimbul aparatului de sudură cu acetilenă și al unei lămpi de aprindere. Dacă aceste creaturi care o urmăreau se comportau după instinctul animalic, aveau să fie îngrozite de foc.

Cu lampa de sudură în mînă, merse cum putu spre scara din aripa de oaspeți. Se aplecă peste balustradă și privi în jos. La etajul de dedesubt luminile erau încă aprinse. Ascultă din nou. Zgomotele pe care le auzi păreau să vină din capătul opus al casei.

Porni pe scară în jos, dar nu ajunse prea departe. După cîteva trepte o văzu pe Gloria, cu două etaje mai jos, la parter. Aceasta

patrula într-o parte și-n alta la baza scării, ca o pisică în cușcă. Din nefericire, Gloria o văzu și scoase un țipăt, apoi porni în sus pe scări.

Kim își schimbă direcția și fugi cît putu de tare înapoi pe hol. De data aceasta, ocoli echipamentul instalatorilor. Reintră în partea centrală a casei și șchiopătă spre capul scării mari. În spatele ei auzi o izbitură și un urlet, pe care le atribui faptului că Gloria se ciocnise de uneltele instalatorilor.

Coborî scara mare, lipită de perete pentru a nu fi văzută de jos. Cînd ajunse la etajul întîi, se mișcă încet, pentru a cuprinde cu privirea cît mai mult din camera principală. Răsuflă ușurată cînd nu văzu pe nimeni.

Respiră adînc și coborî ultimul etaj. Ajunsă la parter, șchiopătă cît putu de repede spre holul de la intrare. La vreo zece picioare de ținta ei se opri. Spre groaza ei, Eleanor pășea într-o parte și-n alta la capătul holului, exact în fața intrării principale. Se învîrtea exact așa cum făcuse Gloria la baza scării din aripa de oaspeți. Dar, spre deosebire de Gloria, nu o văzu pe Kim.

Kim se trase repede într-o parte, pentru a ieși din raza vizuală a lui Eleanor. Imediat după aceea își dădu seama că cineva cobora pe scara principală și avea să ajungă curînd la etajul întîi.

Fără să se gîndească prea mult, străbătu, șchiopătînd, disperată încăperea și se strecură în cămăruța de baie ascunsă sub scara cea mare. Închise ușa după ea și o încuie cît putu de silențios. În același timp, auzi pași exact deasupra capului ei.

Încercă să-și controleze respirația greoaie, ascultînd pașii care își continuară coborîrea și apoi se pierdură într-unul din covoarele orientale groase care acopereau pardoseala de marmură a camerei mari.

Era speriată. De fapt, acum, că avea timp să cîntărească gravitatea situației în care se afla, se îngrozi. Era îngrijorată, de asemenea, și din cauza genunchiului. Pe lîngă suferință, era udă și tremura puternic de frig.

Rememorînd evenimentele din ultimele zile, se întrebă dacă starea primitivă prin care treceau acum Edward și cercetătorii nu apăruse cumva în fiecare seară. Dacă era așa și dacă ei bănuiau ceva, aceasta ar fi putut explica schimbarea atmosferei în laborator.

Kim își dădu seama cu groază că era foarte posibil ca cercetătorii să fie de vină pentru recentele probleme din zonă, care fuseseră puse pe seama unui animal turbat și a unor adolescenți vandali.

Se cutremură de repulsie. Era evident că principala cauză era Ultra. Luînd medicamentul, cercetătorii deveniseră „posedați" într-un mod ironic asemănător cu „victimele" din 1692.

Aceste gînduri îi dădură o oarecare speranță. Dacă era adevărat, însemna că trebuia să-și revină la normal o dată cu zorile, exact ca într-un vechi film gotic. Ea nu trebuia decît să stea ascunsă pînă atunci.

Se aplecă și puse lampa de sudură pe podea. Bîjbîi prin beznă, pentru a găsi suportul de prosop, și încercă să se usuce, pe cît posibil, cu prosopul. Apoi și-l înfășură în jurul umerilor, pentru a se încălzi, și se cuprinse cu mîinile, pentru a se opri din tremurat. Se așeză pe scaunul de toaletă, pentru a mai ușura greutatea care îi apăsa pe genunchiul umflat.

Trecu un timp. Nu avea cum să-și dea seama cît de mult. Casa se cufundase în liniște. Apoi se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă, care o făcu să sară în sus. Sperase că renunțaseră să o caute, dar se pare că nu era așa. Imediat după zgomotul puternic, auzi din nou uși și dulapuri deschise.

Cîteva minute mai tîrziu, se încordă din nou cînd îl auzi pe unul dintre ei coborînd pe scara de deasupra. Oricine ar fi fost, cobora încet și se oprea des. Se ridică. Din cînd în cînd, cîte un tremur puternic făcea scaunul să se lovească cu zgomot de rezervorul de porțelan și nu voia ca așa ceva să se întîmple cînd unul dintre ei era atît de aproape.

Sesiză, treptat, un alt sunet constant, pe care nu-l identifică imediat. În cele din urmă, își dădu seama ce era și se cutremură și mai mult. Cineva adulmeca, așa cum făcuse Edward cu două nopți în urmă, lîngă hambar. Își aminti că Edward îi spusese că unul dintre efectele medicamentului era intensificarea acurateții simțurilor. I se uscă gura. Dacă Edward îi simțise mirosul de colonie în seara dinainte, ar putea să o simtă și acum.

În timp ce se străduia să-și controleze tremuratul, persoana de deasupra coborî și restul treptelor. În acel moment, se opri din nou și apoi ocoli scara și se opri în fața ușii de la toaletă.

Kim îl auzi adulmecînd mai intens. Apoi clanța zornăi cînd cineva încercă să deschidă ușa. Ea își ținu respirația.

Minutele trecură cu încetinitorul. I se păru că și ceilalți soscau. După sunetele pe care le scoteau, își dădu seama că se adunase un grup întreg.

Tresări cînd unul dintre ei izbi cu pumnul în ușă de cîteva ori. Ușa abia rezistă. Era o ușă cu tăblie de lemn de o parte și de alta. Ea știa că nu avea să reziste unui asalt concertat.

Cuprinsă din nou de panică, se uită repede în jos și bîjbîi după aparatul de sudură. Cînd mîna ei nu îl găsi imediat, pulsul i se acceleră. Pipăi disperată în jur pe o suprafață mai mare. Răsuflă ușurată cînd îl atinse cu degetele. Lîngă el, era lampa de aprindere.

Cînd se ridică în picioare, cu aparatul de sudură într-o mînă și lampa în cealaltă, loviturile în ușă reîncepură. După rapiditatea cu care se succedau izbiturile, își dădu seama că participau mai multe creaturi.

Încercă aprinzătorul cu degete tremurătoare. Cînd apăsă pe el, o scînteie sări în întuneric. Trecînd aparatul de sudură în mîna dreaptă, Kim deșurubă dispozitivul de închidere și auzi un fîsîit continuu. Ridică aparatul de sudură și aprinzătorul la distanță de un braț, așa cum îl văzuse pe instalator, și apăsă pe aprinzător. Lampa de sudură se aprinse cu un șuierat.

Abia apucase să aprindă aparatul, că ușa începu să cedeze sub loviturile repetate. O dată ce începu să crape, ușa se dezmembră rapid și mîini însîngerate apărură printre scînduri. Spre groaza ei, ușa se sparse în bucăți, iar scîndurile fură smulse.

O dată ușa distrusă, cercetătorii erau ca niște animale sălbatice pregătindu-se cu frenezie să se hrănească. Toți încercară să se repeadă în baie în același timp. Încurcîndu-și mîinile și picioarele, nu reușiră decît să se împiedice unii pe alții.

Kim îndreptă lampa de sudură spre ei, ținînd brațul întins. Scotea un șuierat înfundat. Flacăra ei le lumină fețele cuprinse de furie. Edward și Curt erau cel mai aproape de Kim. Îndreptă flacăra spre ei și văzu cum expresia lor se schimbă din furie în frică.

Cercetătorii dădură înapoi îngroziți, arătîndu-și teama atavică de foc. Nu-și mai luară ochii rotunzi de la flacăra albastră care ieșea din vîrful aparatului de sudură.

Încurajată de reacția lor, Kim ieși din baie, cu lampa întinsă în față. Cercetătorii se traseră înapoi. Ea înaintă, ezitînd, în timp ce ei se retrăgeau. Grupul se mută în camera principală, trecînd pe sub unul dintre candelabrele masive.

După ce mai făcură cîțiva pași înapoi, cercetătorii începură să se împrăștie. Ea ar fi preferat ca ei să rămînă într-un grup compact sau să fugă împreună, dar nu avea cum să îi forțeze. Pe măsură ce se deplasă încet, dar hotărît, spre holul de la intrare, o înconjurară. Fu nevoită să se învîrtă cu lampa de sudură de jur împrejur, ca să-i țină pe toți la distanță.

Frica animalică, pe care creaturile o demonstraseră inițial față de flacără, începea să se risipească, pe măsură ce se obișnuiau cu ea, mai ales cînd nu era îndreptată spre ei. Cînd Kim reuși să treacă de mijlocul camerei, unii dintre ei deveniră mai îndrăzneți, în special Edward.

Într-un moment în care Kim îndreptase lampa spre altcineva, Edward se repezi înainte și înhăță cămașa de noapte a lui Kim. Aceasta răsuci imediat lampa de sudură spre el și îi arse palma. El urlă hidos și îi dădu drumul.

Următorul sări Curt. Kim îi trecu flacăra peste frunte, aprinzîndu-i părul. El strigă de durere și se apucă cu mîinile de cap.

La una dintre piruete, Kim văzu că nu mai avea decît douăzeci de picioare pînă în hol, dar învîrtitul permanent îi afectase echilibrul. Începuse să amețească. Încercă să-și compenseze echilibrul alternînd sensul rotirii la fiecare răsucire, dar această manevră nu mai era la fel de eficientă în a-i ține departe pe cercetători.

Gloria reuși să se apropie, în timp ce Kim își schimbă direcția, și o apucă de braț.

Kim se smulse din încleștarea Gloriei, dar, cu echilibrul deja nesigur, mișcarea bruscă o făcu să-și piardă controlul și căzu. În cădere, se lovi cu mîna în care ținea lampa de sudură de marginea unei mese, cu o forță care o amorți și o făcu să scape aparatul. Acesta sări de pe masă și se izbi de pardoseala de marmură într-un

unghi ascuțit, alunecînd pe suprafața foarte lucioasă. Se opri în peretele îndepărtat, într-un loc unde era adunată una dintre imensele draperii de mătase de Damasc.

Kim își cuprinse brațul rănit cu mîna cealaltă și reuși să se ridice. Creaturile îi dădeau tîrcoale, și își strîngeau rîndurile pentru a ucide. Cu un urlet îngemănat, se repeziră asupra ei în același timp, ca niște animale de pradă care atacă o căprioară rănită, fără scăpare.

Kim țipă și se zbătu, în timp ce era zgîriată și mușcată. Din fericire, atacul nu dură decît cîteva secunde. Un șuierat puternic, vibrant, însoțit de o lumină puternică, fierbinte, le întrerupse frenezia, și Kim reuși să scape. Sprijinită cu spatele de o canapea, își ridică privirea spre atacatori. Aceștia se holbau înmărmuriți peste umărul ei, cu chipurile scăldate într-o lumină aurie.

Kim se răsuci, pentru a privi în spate, și văzu un zid de foc care se întindea cu o forță explozivă. Lampa de sudură aprinsese draperiile, care ardeau, ca și cum ar fi fost îmbibate cu benzină.

Creaturile gemură la unison în fața infernului care creștea. Kim se uită înapoi la ele și le văzu groaza în ochii măriți. Edward fugi primul, iar ceilalți îl urmară imediat. Dar nu fugiră pe ușa de la intrare, ci, cuprinși de panică, o luară pe scară în sus.

– Nu, nu! strigă Kim către siluetele care alergau.

Dar era zadarnic. Nu numai că nu o înțelegeau, dar nici măcar nu o auzeau. Vacarmul zidului de flăcări absorbea orice sunet în furia sa, așa cum o gaură neagră înghite materia.

Kim își ridică brațul sănătos, pentru a se apăra de căldura înăbușitoare. Se ridică în picioare și șchiopătă spre ușa de la intrare. Îi era din ce în ce mai greu să respire, pe măsură ce focul consuma oxigenul din cameră.

O explozie în spatele ei o aruncă din nou pe podea. Țipă de durere din cauza brațului rănit. Presupuse că explozia fusese provocată de detonarea containerului aparatului de sudură. Cu și mai multă hotărîre de a ieși din clădire, se ridică în picioare și înaintă, clătinîndu-se.

Ajunse la ușă și ieși, șchiopătînd, în rafalele de vînt și ploaia torențială. Își tîrî piciorul pînă la marginea suprafeței cu pietriș,

strîngînd din dinți la fiecare pas, din cauza durerii din braț și din genunchi. Se răsuci, cu mîna la ochi, pentru a-și proteja fața de căldură, și se uită înapoi la castel. Vechea construcție ardea ca o cutie de chibrituri. Flăcările se vedeau deja la ferestrele din pod.

Un fulger luminã scurt zona. Pentru Kim, scena era ca o imagine a iadului. Clătină din cap, cu groază și dezgust. Diavolul se întorsese cu adevărat în Salem!

Epilog

Sîmbătă, 5 noiembrie 1994

– Unde vrei să mergem mai întîi? întrebă Kinnard cînd intrară cu mașina pe poarta domeniului Stewart.

– Nu sînt sigură, răspunse Kim.

Ședea pe scaunul din dreapta șoferului, cu mîna stîngă în ghips.

Va trebui să te hotărăști destul de repede. Ajungem la răscruce imediat după ce ieșim dintre copaci.

Kim știa că Kinnard avea dreptate. Deja se vedea cîmpul printre copacii desfrunziți. Întoarse capul și se uită la el. Razele palide, de toamnă tîrzie, ale soarelui se strecurau printre copaci și dansau pe fața lui, luminîndu-i ochii negri. O ajutase foarte mult și îi era recunoscătoare că acceptase să vină cu ea. Trecuse o lună de la noaptea aceea fatală și era prima oară cînd ea se întorcea acolo.

– Ei bine? întrebă Kinnard și începu să încetinească.

– Hai să mergem la castel, zise Kim. Sau la ceea ce a mai rămas din el.

Kinnard parcă în fața podului fals, care acum ducea spre o ușă goală, înnegrită. Kinnard opri motorul.

– E mai rău decît mă așteptam, spuse Kinnard, studiind scena prin parbriz. Se uită la Kim. Simțea că era agitată. Să știi că nu e obligatoriu să faci această vizită acum, dacă nu vrei.

– Vreau, spuse Kim. Trebuie să o înfrunt odată.

Deschise portiera și coborî. Kinnard ieși pe partea lui. Dădură ocol împreună ruinelor. Nu încercară să intre. Înăuntru totul era cenușă, cu excepția cîtorva bîrne înnegrite care nu arseseră de tot.

– E greu de crezut că cineva a putut ieși afară cînd totul a ars atît de repede, zise Kim.

– Doi din șase nu e un record prea bun, spuse Kinnard. În plus, cei doi care au scăpat nu sînt încă în afara oricărui pericol.

– E o tragedie în tragedie. Ca și în cazul Elizabethei, cu sărmanul ei copil diform și avortat.

Ajunseră pe o colină de unde se vedea întregul peisaj incinerat. Kinnard clătină din cap dezgustat.

– Ce final potrivit pentru un episod sinistru, spuse el. Autorităților nu le-a venit să creadă pînă cînd analiza dentiției uneia dintre victime a arătat că se potrivea cu urmele de dinți de pe osul cerșetorului omorît. Cel puțin, cred că te simți răzbunată. La început n-au crezut nici un cuvînt din ce le-ai spus.

– Cred că nu m-au crezut cu adevărat pînă cînd Edward și Gloria nu au suferit o criză în secția de arsuri a spitalului, zise Kim. Asta i-a convins, nu urmele dinților. Cei care au fost de față au mărturisit că transformarea s-a produs în somn și că nici Edward, nici Gloria, nu și-a amintit nimic după aceea. Acestea au fost argumentele cheie ca oamenii să creadă ce le-am spus.

Eu te-am crezut imediat, spuse Kinnard, întorcîndu-se spre Kim.

– Da. Trebuie să-ți recunosc acest merit și multe altele.

– Firește, eu știam că luau un medicament netestat, spuse Kinnard.

I-am spus asta procurorului chiar de la început. Nu l-a influențat prea mult.

Kinnard privi înapoi spre ruinele impresionante.

– Clădirea asta veche trebuie să fi ars foarte repede, zise el.

– Focul s-a extins atît de rapid, încît a fost aproape exploziv.

Kinnard clătină din nou din cap, de data aceasta de uimire și recunoștință.

– E o minune că ai reușit să scapi, zise el. Trebuie să fi fost cumplit.

– Focul a fost, practic, cel care m-a salvat. Celelalte lucruri au fost, într-adevăr, îngrozitoare, de o sută de ori mai rău decît orice imaginație. Nu poți să știi cum e să vezi oameni pe care îi cunoști, într-o stare atît de animalică. Dar mie mi-a întărit convingerea că luarea oricărui drog, fie că sînt steroizi pentru atleți sau medicamente psihotrope pentru îmbunătățirea comportamentului, e un pact cu diavolul.

– Medicina știe acest lucru de ani de zile, spuse Kinnard. Întotdeauna există un risc, chiar și cu antibioticele.

– Sper că oamenii își vor aminti acest lucru cînd se vor simți tentați să ia medicamente pentru ceea ce ei consideră a fi defecte de caracter, precum timiditatea. Asemenea medicamente sînt pe drum; cercetarea care le va produce nu poate fi oprită. Și dacă se îndoiește cineva că vor fi folosite în asemenea scopuri, nu e nevoie decît să se uite la scara largă și la modalitățile dubioase în care sînt folosite astăzi antidepresivele, de cînd au apărut pe piață.

– Problema e că noi creăm o cultură în care se crede că există un medicament pentru orice, spuse Kinnard.

– Exact acesta este motivul pentru care sînt sigură că vor mai fi episoade precum cel prin care tocmai am trecut, zise Kim. E inevitabil, cu o cerere atît de mare de medicamente psihotrope.

Dacă se va mai întîmpla așa ceva, sînt sigur că industria vrăjitoriei din Salem speră să fie tot aici, conchise Kinnard, rîzînd. Experiența ta a fost mană cerească pentru afacerile lor.

Kim luă un băț și scotoci în cenușa castelului. Obiectele de metal fuseseră distorsionate de căldura intensă.

– Casa asta conținuse întreaga moștenire materială a douăsprezece generații din familia Stewart, zise Kim. Totul e pierdut.

– Regret. Cred că îți pare foarte rău după ele.

– Nu tocmai, spuse Kim. Majoritatea erau lipsite de valoare, cu excepția cîtorva piese de mobilier. Nu era nici un tablou ca lumea, cu excepția portretului Elizabethei, care a supraviețuit. Singurele pe care regret într-adevăr că le-am pierdut sînt scrisorile și actele găsite despre ea. Le-am pierdut pe toate și nu mai am decît copiile lor două pe care le-am făcut la Harvard. Acestea sînt singurele dovezi ale implicării Elizabethei în procesele de vrăjitorie din

Salem și nu vor fi de ajuns pentru a-i convinge pe cei mai mulți istorici.

Rămaseră o vreme privind cenușa. În cele din urmă, Kinnard sugeră să meargă mai departe. Kim dădu afirmativ din cap. Se întoarseră la mașină și porniră spre laborator.

Kim descuie ușa. Trecură pe la recepție și Kim deschise ușă interioară. Kinnard rămase uimit. Înăuntru era doar un spațiu gol.

– Unde e totul? întrebă el. Credeam că aici e un laborator.

– Era. I-am spus lui Stanton să ia totul de aici imediat. I-am spus că, dacă nu le ia, le voi dona.

Kinnard se prefăcu că bate o minge de basket și o aruncă la coș. Ecoul pașilor lui răsună în încăpere.

– Poți să-l transformi oricînd într-o sală de gimnastică, sugeră el.

– Aș prefera un studio.

– Vorbești serios? întrebă Kinnard.

– Cred că da.

Părăsiră laboratorul și merseră la casa cea veche. Kinnard răsuflă ușurat să vadă că nu fusese golită, asemenea laboratorului.

– Ar fi păcat să o distrugi, opină el. Ai transformat-o într-o casă foarte frumoasă.

– E drăguță, recunoscu Kim.

Intrară în salon. Kinnard se plimbă prin încăpere și studie totul cu atenție.

– Crezi că ai mai putea să locuiești aici? întrebă el.

– Cred că da, răspunse ea. Într-o zi. Dar tu? Crezi că ai putea să stai într-o casă ca asta?

– Sigur, spuse Kinnard. După ce mi-am terminat tura aici, mi s-a oferit o slujbă într-un grup de la spitalul din Salem, și mă gîndesc foarte serios la ea. Să stau aici ar fi ideal. Singura problemă ar fi, cred, că m-aș simți puțin singur.

Kim își ridică privirea spre el. El ridică întrebător din sprîncene.

– E o propunere? întrebă Kim.

– Ar putea fi, zise Kinnard evaziv.

Kim se gîndi un moment.

– Poate ar trebui să vedem ce sentimente mai avem unul pentru celălalt după primul sezon de ski.

Kinnard chicoti.

– Îmi place noul tău simț al umorului, spuse el. Acum poți să glumești despre lucruri care sînt importante pentru tine. Te-ai schimbat mult.

– Sper. Era de mult timpul. Ridică mîna spre portretul Elizabethei. StrăMoașa mea este cea care m-a făcut să văd că e nevoie și mi-a dat curaj. Nu e ușor să te dezbari de vechile obiceiuri. Sper doar că voi putea menține acest nou „eu" și că tu te vei putea împăca cu el.

– Deocamdată, îmi place, zise el. Nu mai am sentimentul că, atunci cînd sînt cu tine, calc numai pe coji de ouă. Adică, nu mai trebuie să ghicesc tot timpul cum te simți.

Mă mir, dar sînt recunoscătoare, că a ieșit și ceva bun din această poveste cumplită. Pentru mine, ironia e că am avut, în sfîrșit, curajul să-i spun tatălui meu ce cred despre el.

– De ce e o ironie? întrebă el. Mie mi se pare că se potrivește perfect cu noua ta capacitate de a comunica ceea ce gîndești.

Ironia nu e că am făcut-o, spuse ea. E rezultatul. La o săptămînă după conversația care a devenit foarte neplăcută din partea lui, m-a sunat și acum se pare că punem bazele unei relații adevărate.

– Minunat, aprecie Kinnard. Ca și noi doi.

– Da, spuse Kim. Ca și noi doi.

Se ridică, își încolăci brațele pe după gîtul lui și îl îmbrățișă. El îi răspunse la fel de afectuos.

Vineri, 19 mai 1995

Kim se opri și își ridică privirea spre fațada construcției noi de cărămidă în care urma să intre. Deasupra ușii, în cărămidă, era fixată o placă lungă de marmură albă pe care scria, în relief, OMNI PHARMACEUTICALS. Nu știa ce să creadă despre faptul că firma încă mai exista, în lumina a ceea ce se întîmplase. Dar înțelegea că Stanton nu avea să o lase să moară, cu toți banii investiți în ea.

Kim deschise ușa și intră. Își spuse numele la recepție. După ce așteptă cîteva minute, o doamnă plăcută, îmbrăcată sobru, apăru și o conduse pînă la ușa unuia dintre laboratoarele companiei.

– După ce vă încheiați vizita, credeți că veți ști să ieșiți fără probleme? întrebă femeia.

Kim o asigură că da și îi mulțumi. După ce plecă femeia, se întoarse spre ușa de la laborator și intră.

Din descrierea lui Stanton, știa la ce să se aștepte. Ușa pe care tocmai intrase nu dădea direct în laborator, ci într-o anticameră. Peretele care o despărțea de laboratorul propriu-zis era de sticlă, de la înălțimea biroului pînă la tavan. În fața peretelui de sticlă erau cîteva scaune. Pe zidul de sub sticlă era un panou de comunicații și o ușă cu clanță de aramă care semăna cu seiful unei bănci.

Dincolo de sticlă se afla un laborator biomedical modern, elegant, care semăna cutremurător de mult cu laboratorul din clădirea grajdurilor de pe domeniu.

Urmînd instrucțiunile lui Stanton, se așeză pe un scaun și apăsă butonul roșu de chemare de pe panoul de comunicații. În laborator văzu două siluete care stăteau în picioare în spatele unei mese de lucru, muncind de zor. Cînd o văzură, se apropiară.

Kim se simți imediat copleșită de milă față de cei doi. Nu i-ar fi recunoscut niciodată. Erau Edward și Gloria. Amîndoi erau cumplit de desfigurați din cauza arsurilor. Practic, nu mai aveau păr. Amîndoi mai aveau de trecut prin operații estetice. Merseră țepeni și își apăsară supapele pe care le aveau în față, cu mîinile lipsite de degete.

Cînd vorbiră, vocile lor nu fură decît șoapte aspre. Îi mulțumiră lui Kim pentru vizită și își exprimară regretul că nu puteau să-i arate laboratorul, care fusese special construit pentru handicapurile lor.

După o scurtă conversație, Kim îi întrebă cum o mai duceau cu sănătatea.

Destul de bine, avînd în vedere prin ce am trecut, explică Edward. Cea mai mare problemă e că încă mai avem „crize", deși Ultra a fost complet eliminat din creierele noastre.

– Se produc în continuare în somn? întrebă Kim.

– Nu în somn, răspunse Edward. Acum apar spontan, precum crizele de epilepsie, fără nici un avertisment. Partea cea bună e că nu durează decît cel mult o jumătate de oră, chiar și netratate.

– Îmi pare foarte rău, zise Kim.

Încercă să lupte împotriva tristeții care amenința să o copleșească. Avea în față oameni a căror viață fusese aproape distrusă.

– Nouă ne pare rău, zise Edward.

– E numai vina noastră, interveni Gloria. Ar fi trebuit să avem mai multă minte decît să luăm medicamentul înainte de a termina toate studiile de toxicitate.

– Nu cred că ar fi avut vreo importanță, o contrazise Edward. Nici pînă astăzi studiile pe animale nu au pus în evidență acest efect secundar uman. De fapt, prin faptul că am luat medicamentul acum, am salvat, probabil, un număr mare de voluntari de la a trece prin ceea ce am suferit noi.

– Dar au fost și alte efecte secundare, zise Kim.

– E adevărat, recunoscu Edward. Ar fi trebuit să-mi dau seama că pierderile de memorie de scurtă durată erau semnificative. Medicamentul își demonstra, în mod evident, capacitatea de a bloca funcționarea neuronală la nivel de rețea.

– Cercetările voastre ulterioare v-au ajutat să înțelegeți mai bine situația în care vă aflați? întrebă Kim.

– Studiindu-ne reciproc în timpul crizelor, am reușit să demonstrăm teoria propusă inițial ca mecanism de acțiune, spuse Gloria. Ultra se acumulează pînă la un punct în care blochează controlul cerebral asupra sistemului limbic și a centrilor din creierul inferior.

– Dar de ce mai aveți crize acum cînd medicamentul s-a eliminat? întrebă Kim.

Asta e întrebarea! spuse Edward. Asta încercăm să aflăm. Credem că este vorba despre același mecanism ca în cazul rememorărilor pe care le suferă oamenii care consumă droguri halucinogene. Încercăm să studiem problema, pentru a descoperi un mod de a inversa procesul.

– Dilantina a reușit să controleze un timp crizele, spuse Gloria. Dar apoi ne-am adaptat și acum nu mai are nici un efect. Faptul că

a influențat procesul pentru o perioadă scurtă ne-a încurajat să căutăm un alt agent.

– Mă mir că Omni mai funcționează, zise Kim pentru a schimba subiectul.

– Și noi, adăugă Edward. Ne mirăm și ne bucurăm. Altfel, nu am avea acest laborator. Stanton nu a vrut să se dea bătut, iar perseverența i-a fost răsplătită. Unul dintre ceilalți alcaloizi ai noii ciuperci s-a dovedit foarte promițător ca antidepresiv, așa că a reușit să adune capitalul necesar.

– Sper că măcar Omni a abandonat Ultra, zise Kim.

– Nu, deloc! zise Edward. Aceasta e o altă parte importantă a cercetării noastre: să determinăm ce latură a moleculei de Ultra e responsabilă pentru blocajul mezo-limbic-cerebral pe care l-am numit „efectul domnul Hyde"

– Înțeleg, rosti Kim.

Încercă să le ureze noroc, dar nu se simți în stare, după toate problemele pe care le provocase deja medicamentul Ultra.

Era pe punctul de a-și lua rămas-bun și de a promite că se va întoarce, cînd observă că ochii lui Edward se holbară deodată. Apoi întreaga față i se transformă, așa cum se întîmplase în noaptea aceea fatală, cînd îl trezise. Într-o fracțiune de secundă fu cuprins de o furie incontrolabilă.

Fără nici un avertisment sau provocare, se aruncă asupra lui Kim și se lovi cu zgomot de scutul gros de sticlă.

Kim sări înapoi speriată. Gloria reacționă, deschizîndu-i supapa.

Preț de o clipă, Edward se agăță zadarnic de geam. Apoi fața îi deveni placidă și ochii i se dădură peste cap. Foarte încet, se înmuie, ca un balon din care iese ușor aerul. Gloria îl ajută, cu îndemînare, să se așeze pe podea.

– Îmi pare rău, zise Gloria, aranjîndu-i, cu afecțiune, capul lui Edward. Sper că nu te-a speriat prea tare.

– Nu am nimic, reuși Kim să spună, dar inima îi bubuia în piept și tremura toată. Se apropie, ezitînd, de fereastră și se uită la Edward care era întins pe podea. O să se simtă bine?

– Nu-ți face griji, spuse Gloria. Ne-am obișnuit cu asta. Acum înțelegi de ce avem aceste supape. Experimentăm diverse tranchilizante. Sînt mulțumită de felul în care a funcționat acesta.

– Ce se întîmplă dacă aveți amîndoi o criză în același timp? întrebă Kim pentru a se concentra.

Ne-am gîndit la asta. Din păcate, nu am reușit să găsim o soluție sigură. Pînă acum nu s-a întîmplat. Presupun că va trebui să ne descurcăm cum putem.

– Vă admir tenacitatea, spuse Kim.

– Nu prea avem de ales.

După ce își luă rămas-bun, Kim plecă. Era șocată. Cînd urcă în lift își simți picioarele moi. Se temu că scurta ei vizită avea să-i readucă coșmarurile repetate pe care le avusese imediat după teribila noapte.

Cînd ieși în lumina caldă, de primăvară, a soarelui, se simți mai bine. Numai faptul de a fi afară o ajută, dar nu se putea abține să nu-și amintească imaginea lui Edward lovindu-se furios de geamul închisorii autoimpuse.

Ajunsă la mașină, se opri și se întoarse cu fața spre Omni. Se întrebă ce fel de medicamente avea să pună în circulație compania pe viitor. Se cutremură. Gîndul o făcu să jure că avea să fie și mai conservatoare decît pînă atunci față de medicamente, orice medicamente!

Descuie portiera și intră în mașină. Nu porni motorul imediat. Vedea în continuare, cu ochii minții, fața lui Edward suferind cumplita transformare. Nu avea să o uite niciodată.

Ieși din parcare și făcu ceva ce o surprinse și pe ea. În loc să se întoarcă la Boston, așa cum plănuise, porni spre nord. După experiența șocantă de la Omni, simți nevoia irezistibilă de a se întoarce pe domeniu, unde nu mai fusese de la vizita cu Kinnard.

Datorită traficului ușor, parcurse repede drumul după o jumătate de oră, descuie lacătul de la poartă. Merse direct la casa cea veche și coborî. Simți imediat o senzație ciudată de ușurare, ca și cum ar fi ajuns acasă după o călătorie obositoare.

Bîjbîi după cheie, descuie și intră. Păși în lumina slabă a salonului și se uită la portretul Elizabethei. Verdele intens al ochilor

și linia hotărîtă a maxilarului erau așa cum și le amintea, dar mai era ceva, ceva ce ea nu observase pînă atunci. Elizabeth părea să zîmbească!

Kim clipi și se uită din nou. Zîmbetul era tot acolo. Elizabeth părea să reacționeze la faptul că, după atîția ani, chinul ei teribil adusese și un bine; în sfîrșit, fusese răzbunată.

Uimită de acest efect, Kim se apropie de tablou pentru a admira umbrele pe care artistul le imprimase la colțurile gurii Elizabethei. Zîmbi, la rîndul ei, dîndu-și seama că propriile ei percepții își găseau reflexul în expresia Elizabethei.

Se întoarse și se uită la priveliștea pe care Elizabeth o vedea din locul ei de deasupra căminului. În acel moment, se hotărî să se mute înapoi în casa cea veche. Trauma emoțională provocată de noaptea aceea teribilă scăzuse semnificativ, iar ea voia să vină acasă pentru a trăi în umbra memoriei lui Elizabeth. Își aminti că avea vîrsta la care Elizabeth fusese atît de nedrept omorîtă și jură să-și trăiască restul vieții pentru amîndouă. Era singura modalitate pe care și-o putea închipui de a o răsplăti pe Elizabeth pentru înțelegerea de sine pe care i-o dăruise.